

WOENSDAG 10 MAART 2010

VOORZITTER: GIANNI PITTELLA

Ondervoorzitter

1. Opening van de vergadering

2. Aan de standpunten en resoluties van het Parlement gegeven uitvoering: zie notulen

3. EU 2020 - Follow-up van de informele bijeenkomst van de Europese Raad van 11 februari 2010 (ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

4. Uitvoering van de aanbevelingen in het rapport-Goldstone over Israël/Palestina (ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

5. Situatie van het maatschappelijk middenveld en de nationale minderheden in Wit-Rusland (ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

6. Jaarverslag 2008 over het GBVB - De tenuitvoerlegging van de Europese veiligheidsstrategie en het EVDB - Non-Proliferatieverdrag (debat)

De Voorzitter. – Ik heet barones Ashton welkom, en verklaar de zitting geopend.

Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

– het verslag (A7-0023/2010) van Gabriele Albertini, namens de Commissie buitenlandse zaken, over het jaarverslag van de Raad aan het Europees Parlement over de voornaamste aspecten en fundamentele keuzen van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid (GBVB) in 2008, aan het Europees Parlement gepresenteerd overeenkomstig deel II, sub G, punt 43 van het Interinstitutioneel Akkoord van 17 mei 2006 Jaarverslag 2008 over het GBVB (2009/2057(INI)),

– het verslag (A7-0026/2010) van Arnaud Danjean, namens de Commissie buitenlandse zaken, over de tenuitvoerlegging van de Europese veiligheidsstrategie in het kader van het Europees veiligheids- en defensiebeleid (2009/2198(INI)),

– de mondelinge vraag (O-0169/2009) van Gabriele Albertini en Arnaud Danjean, namens de Commissie AFET, aan de Raad: Non-Proliferatieverdrag (B7-0009/2010), en

– de mondelinge vraag (O-0170/2009) van Gabriele Albertini en Arnaud Danjean, namens de Commissie AFET, aan de Commissie: Non-Proliferatieverdrag (B7-0010/2010).

Gabriele Albertini, rapporteur. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon heeft de Unie een nieuwe aanpak nodig en een gemeenschappelijke inspanning om wereldwijde problemen aan te pakken. De bevoegdheden die wij dankzij de inwerkingtreding van het Verdrag recentelijk hebben verkregen, betekenen dat dit Parlement een frequente, op samenwerking gebaseerde en efficiënte dialoog zal onderhouden met onze belangrijkste gesprekspartner, namelijk barones Ashton, die de eer heeft voor het eerst te mogen optreden als nieuwe vicevoorzitter en hoge vertegenwoordiger.

Over haar mandaat is afgelopen januari unaniem gestemd en de Raad en de Commissie hebben het Parlement verschillende keren beloofd dat zij het Parlement continu zullen betrekken bij de belangrijkste thema's op het gebied van Europese veiligheid en defensie. Zoals het verslag zelf bevestigt, wordt de hoge vertegenwoordiger daarom verzocht naar het Europees Parlement te komen en het Parlement frequent en regulier te raadplegen.

Met het Verdrag van Lissabon krijgt het externe optreden van de Europese Unie een nieuwe en belangrijke dimensie, maar de verwezenlijking van dit doel hangt ook af van de vraag of de Europese Unie over de benodigde financiële middelen beschikt. Het Europees Parlement heeft een fundamentele taak in zijn rol als

hoeder van de democratische legitimiteit van het externe optreden. Met de oprichting van een Europese dienst voor extern optreden krijgt de Europese Unie een diplomatiek corps en apparaat, terwijl zij tot op heden slechts nationaal kon worden vertegenwoordigd.

Een zeer belangrijk en actueel aspect van het Verdrag zijn de rollen van de officiële vertegenwoordigers. De hoge vertegenwoordiger is verantwoordelijk voor hun benoeming. Desondanks verzoekt het Parlement, zoals het verslag aangeeft, om meer bevoegdheden op het vlak van stemming en controle over de rol en het mandaat van de verschillende vertegenwoordigers, met inachtneming van de beginselen van transparantie en verdienste, waardoor de hoge vertegenwoordiger zich moet laten leiden bij de benoeming. We hopen dat we uiteindelijk een situatie van dubbelfuncties bereiken, behalve in het geval van een speciale vertegenwoordiger, die een regionaal actiegebied heeft, en op die manier schaalvoordelen bereiken, waardoor het externe optreden van de Europese Unie efficiënter en tegelijkertijd minder kostbaar wordt.

Na een inleidend deel over strategie, gaat het verslag per thema en geografisch gebied in op het Europees buitenlands beleid. De Europese Unie dient haar aanwezigheid sterker te laten gelden bij internationale organisaties waaraan zij verbonden is, met name de Verenigde Naties, de hoogste hoeder van de internationale veiligheid. Zij moet een belangrijke rol spelen, niet alleen gezien vanuit haar zetel in de Veiligheidsraad, maar ook binnen de staf en de delegaties die de twee organen verbinden. Wij verzoeken de vicevoorzitter/hoge vertegenwoordiger om Europa zijn ambitie te laten nastreven een actieve, strategische en onafhankelijke partner te worden van een belangrijke bondgenoot als de Verenigde Staten, teneinde een antwoord te bieden op mondiale problemen op het gebied van terrorisme, financiën en de vaak lastige betrekkingen met industriële grootmachten als Rusland, China en Japan.

Het verslag maakt vervolgens een geografische analyse van wat wij hopen te bereiken. In de Balkan introduceert men met name het thema van de uitbreiding: het verslag prijst de geleidelijke realisering van het stabiliseringsproces in Kosovo, waar de Europese Unie aanwezig is met de EULEX-missie, maar er zijn nog steeds inspanningen nodig om ervoor te zorgen dat de toetredingsnormen van een groot aantal landen dat dichtbij het kandidaatschap voor toetreding is, zoals Turkije en Bosnië-Herzegovina, worden gerespecteerd.

In het hoofdstuk over de samenwerking met het oosten en de landen rond de Zwarte Zee wordt ingegaan op de energiezekerheid en -afhankelijkheid van de Europese Unie. In het deel over Rusland wordt opgeroepen tot de ondertekening van een nieuwe partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst. Wat de Zuidelijke Kaukasus betreft, wordt in het verslag verzocht om het respecteren van de territoriale integriteit van Georgië en van de minderheden en tevens om een oplossing voor de conflicten in Nagorno-Karabach en Transnistrië.

Midden-Oosten: het conflict tussen Israël en de Palestijnen, waar de Europese Unie, in navolging van de beschikking van de Raad van 12 december 2009, een sterkere politieke rol moet spelen om het vredesproces nieuw leven in te blazen. Unie voor het Middellandse Zeegebied: oplossing van het conflict tussen Turkije en Cyprus. Azië: Afghanistan, kritieke periode voor de totstandkoming van een nieuwe regering na de verkiezingen; sleutelrol voor Pakistan in de strijd tegen het terrorisme; bezorgdheid over de schending van grondrechten in Iran. Afrika: positieve bijdrage van de defensiemissie aan de Somalische kust. Latijns-Amerika: noodzaak van de oprichting van een stabiel en langdurig partnerschap voor de betrekkingen tussen de Europese Unie en Latijns-Amerika.

Ik ben zeer benieuwd naar de opmerkingen van mijn collega's en zal daar aan het eind op terugkomen.

Arnaud Danjean, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, barones Ashton, het verslag over de tenuitvoerlegging van de Europese veiligheidsstrategie dat wij vandaag presenteren is een jaarlijks verslag van het Parlement, waarin als het ware de balans wordt opgemaakt van het Europees gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid, en waarin voorstellen worden gedaan om de effectiviteit en de zichtbaarheid van dat beleid te verbeteren.

Het verslag is dit jaar gemaakt tegen een zeer specifieke achtergrond en het zal om die reden een belangrijke aanzet tot voorstellen vormen. Deze specifieke achtergrond wordt gekenmerkt door het samenvallen van drie belangrijke cycli.

Ten eerste is dat het feit dat het Europees veiligheids- en defensiebeleid nu sinds tien jaar bestaat, wat wij eind 2009 gevierd hebben. In deze afgelopen tien jaar heeft Europa in meer dan 23 crisisgebieden laten zien dat het in staat is civiele en militaire operaties uit te voeren. Dat is een belangrijk resultaat, dat nog verder kan worden uitgebouwd. Het laat zien dat er vraag is naar Europa en dat de Unie over de politiek-institutionele en operationele capaciteit beschikt om dit soort uitdagingen aan te gaan.

De tweede belangrijke cyclus is natuurlijk – de heer Albertini haalde dat zojuist al aan – de tenuitvoerlegging van het Verdrag van Lissabon. Op het gebied veiligheid en defensie betekent dat een verandering die veel meer is dan louter een andere bewoording. Het EVDB wordt namelijk het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid, het GVDB, en krijgt daarmee een nieuwe dimensie. Door het Verdrag wordt de verscheidenheid aan instrumenten vergroot en worden de taken uitgebreid die onder het veiligheids- en defensiebeleid vallen, met name door het opnemen van clausules inzake bijstand en solidariteit en door de permanente gestructureerde samenwerking, maar vooral door de oprichting van de Europese dienst voor extern optreden en door de aanstelling van u als hoge vertegenwoordiger/vicevoorzitter van de Commissie.

De derde belangrijke gebeurtenis, tot slot, die deel uitmaakt van de achtergrond waartegen dit verslag is uitgewerkt, is het gegeven dat de NAVO – die voor 21 van de 27 lidstaten nog altijd het belangrijkste referentiepunt is als het gaat om de collectieve veiligheid van het Europese continent – momenteel bezig is met de herziening van haar strategisch concept, en dat deze heroverweging van de NAVO ertoe zal leiden dat ook wij, de Unie, de voorwaarden van dit partnerschap, dat van fundamenteel belang blijft, duidelijker definiëren.

Tegen deze achtergrond is dit verslag niet zozeer bedoeld om een doctrine vast te leggen, maar geeft het een routekaart – per definitie in een stadium van ontwikkeling – voor alle nieuwe instellingen die ontstaan en die moeten leren met elkaar samen te werken. Waar het om gaat is dat de Unie geloofwaardiger moet worden, en effectiever en zichtbaarder op het gebied van veiligheid en defensie. Wat dat betreft is het onontbeerlijk dat het Europees Parlement een grotere verantwoordelijkheid krijgt op deze gevoelige terreinen, om een beleid dat gericht is op het waarborgen van de veiligheid van de Europese burgers absolute legitimiteit te geven.

Met dit verslag hebben we vooral de nadruk willen leggen op de volgende punten: ten eerste dat de Europese veiligheidsstrategie en het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid op de allereerste plaats in dienst staat van de Europese burgers, om hun veiligheid te garanderen en te verbeteren. Dat is een serieuze politieke ambitie, het zijn geen loze woorden. Deze ambitie heeft ermee te maken dat ons continent zijn veiligheid in eigen handen moet kunnen nemen, maar ook met het gegeven dat we een bijdrage willen kunnen leveren aan de stabiliteit in de wereld om ons heen, en het hoofd wil kunnen bieden aan de crises en de bedreigingen die zich om ons heen ontwikkelen. Het gaat daarbij niet alleen om de klassieke gewapende conflicten die er in onze naaste omgeving nog steeds zijn; Europa moet in staat zijn zijn belangen duidelijk over te brengen en deze tegen nieuwe bedreigingen te verdedigen. Ik denk daarbij met name aan piraterij en internetcriminaliteit.

Verder vonden we het van belang te benadrukken dat de Unie op het gebied van crisisbeheersing een ongeëvenaarde toegevoegde waarde heeft, dankzij de grote verscheidenheid aan actiemiddelen waarover zij beschikt en dankzij de evenwichtige onderlinge afstemming tussen civiele en militaire middelen bij al haar operaties. Overigens verwerp ik in dat kader de kritiek van bepaalde mensen dat het veiligheids- en defensiebeleid van de Unie alleen om militarisering gaat. Ik ben er ten diepste van overtuigd dat de civiele en militaire instrumenten waarover de Unie beschikt een goed aanvulling op elkaar vormen, en de recente crisis in Haïti, waar u geweest bent – en ik denk dat u heeft kunnen observeren hoe goed deze operatie verlopen is – vormt een illustratie van de noodzaak onze civiele en militaire actiemiddelen in onderlinge samenhang in te zetten, om natuurrampen en grote crises het hoofd te kunnen bieden.

Wat deze operaties betreft: we hebben ze bewust allemaal de revue laten passeren en de pluspunten en ook de mogelijke lacunes ervan op een rijtje gezet; het is belangrijk dat deze lacunes aan het licht komen, zodat we daar verbetering in kunnen brengen. Ook vonden wij het van belang in te gaan op verschillende regio's die van strategisch belang zijn voor de veiligheid van de Unie, en de Raad en de Commissie te verzoeken de tenuitvoerlegging van globale strategieën te versnellen, met name voor de Hoorn van Afrika en de regio Afghanistan-Pakistan.

Op het gebied van de capaciteitsontwikkeling – zowel civiel als militair – die van groot belang is voor de geloofwaardigheid van ons beleid, moet de reactiviteit van de Unie verbeterd worden. We moeten in staat zijn het materieel en het personeel waarover de landen beschikken sneller te mobiliseren. Maar ook moeten we in staat zijn, door een goed presterende industriële sector voor veiligheid en defensie – die over technologische knowhow beschikt die van onschatbare waarde is, en die tevens honderdduizenden arbeidsplaatsen garandeert – programma's op te zetten voor de ontwikkeling van materieel dat is afgestemd op deze toekomstige behoeften.

Dankzij ons defensiepakket begint het Europa van industrie en defensie op ons continent vorm te krijgen. Het vraagstuk van industriële en commerciële samenwerking met derde landen dient snel opgepakt te worden,

vooral bijvoorbeeld ook in het licht van de recente problemen die de Europese industrieën ondervonden hebben bij hun pogingen toegang te krijgen tot de Amerikaanse markt.

Dit was een overzicht – helaas noodgedwongen een te kort overzicht – van de prioriteiten in dit verslag, en daarmee van de uitdagingen waar u voor staat. Het Parlement is gereed om zijn rol te vervullen, zijn volledige, positieve en constructieve rol, om u te helpen deze ambitie, die een gezamenlijke ambitie is, te realiseren. Ik wil overigens van deze gelegenheid gebruikmaken om alle fracties die aan de inhoud van dit verslag hebben bijgedragen, te bedanken. De samenwerking was uitstekend, zodat we een hoog ambitieniveau hebben kunnen realiseren, terwijl er tegelijkertijd uiteraard rekening is gehouden met de specifieke punten van elke fractie.

Ook wil ik van deze gelegenheid gebruikmaken, barones Ashton, om het vandaag met u over de kwestie van non-proliferatie te hebben. Aan de vooravond van de conferentie tot herziening van het non-proliferatieverdrag, die in mei van dit jaar plaatsvindt, wil het Europees Parlement met u de stand van zaken opmaken over het standpunt dat de Unie gaat innemen op het gebied van de bestrijding van verspreiding, en op het gebied van bewapening en van ontwapening; dat is waar de mondelinge vragen over gaan die aan u gesteld zijn en die u dadelijk gaat beantwoorden.

De internationale situatie lijkt nieuwe kansen te bieden, aan de vooravond van deze conferentie tot herziening van het non-proliferatieverdrag. Ten eerste heeft president Obama duidelijk te kennen gegeven dat hij streeft naar een wereld zonder kernwapens, en ook dat hij serieus van plan is ervoor te zorgen dat het Alomvattend Kernstopverdrag door de Verenigde Staten geratificeerd wordt. Ten tweede lijkt het proces om tot een nieuw akkoord met Rusland te komen ter vervanging van het START-akkoord voorspoedig te verlopen. En tot slot hebben we te maken met het begin van de onderhandelingen over een nieuw ontwapeningsakkoord, dat een verbod zou inhouden op de productie van splijtmateriaal voor kernwapens.

Wat het terugdringen van de kernwapenarsenalen betreft, is de prioriteit uiteraard het verkleinen van de twee belangrijkste arsenalen, dat wil zeggen die van Rusland en van de Verenigde Staten, die volgens de huidige schattingen samen nog steeds over 95 procent van alle kernwapens beschikken die er op de planeet bestaan. We zijn daarom zeer verheugd over de toezeggingen die gedaan zijn door president Medvedev en president Obama om in de nabije toekomst een nieuwe overeenkomst tot vermindering van kernwapens te sluiten. Hoe denkt de Unie deze inspanningen te ondersteunen en met de Verenigde Staten en Rusland samen te werken?

De Unie dient ook het hoofd te kunnen bieden aan de uitdagingen waar het proces van non-proliferatie mee te maken heeft, in het bijzonder aan de uitdagingen waar de twee belangrijkste proliferatiecrises ons mee confronteren: Iran en Noord-Korea, die de grootste bedreigingen blijven vormen van de internationale veiligheid. Blijft de Unie zich op een effectieve manier inzetten om iets aan deze crises te doen, in het bijzonder in het geval van Iran? We wachten ten aanzien van deze belangrijke kwestie op uw aanwijzingen, barones Ashton. Daarnaast heeft de Unie een rol bij het bevorderen van de samenwerking op het gebied van het vreedzaam gebruik van kernenergie. U weet dat dat een belangrijke uitdaging vormt. Welke acties worden in dit verband ondernomen en wat is uw strategie op dit gebied?

Tot slot wenst het Parlement dat de Unie een proactieve kracht kan vormen tijdens de komende conferentie tot herziening van het non-proliferatieverdrag. Het is van essentieel belang dat de Unie een nieuw, ambitieus en evenwichtig standpunt inneemt, wil zij haar standpunt kunnen verdedigen. Wat is het standpunt van de lidstaten in dezen?

Catherine Ashton, *vicevoorzitter van de Commissie en hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, heel hartelijk bedankt. Ik ben erg blij dat ik hier met u de grote kwesties op de internationale agenda van Europa kan bespreken.

Om te beginnen wil ik de heer Albertini en de heer Danjean bedanken voor hun uitstekende verslagen. U hebt naar mijn mening het aantal, de omvang en de urgentie van de uitdagingen waarmee wij te maken hebben onderstreept.

Van het versterken van de rechtsorde in Kosovo tot het samenwerken met de opkomende machten om de verantwoordelijkheid voor het wereldwijde bestuur te delen, van het bevorderen van vrede in het Midden-Oosten – en ik wil net als vicepresident Biden het besluit om 1 600 nieuwe huizen te bouwen in Oost-Jeruzalem veroordelen – tot het verstrekken van opvang aan de overlevenden van de aardbeving in Haïti, waaraan ik afgelopen week een bezoek heb gebracht, van het omgaan met proliferatieproblemen zoals

in Iran tot het bedenken van effectieve oplossingen voor 'nieuwe' uitdagingen zoals energie, klimaatverandering en veiligheid van het internet.

Europa bevindt zich in een fase waarin iets nieuws wordt opgebouwd, waarin mensen hun denkwijzen moeten aanpassen en instellingen hun nieuwe plaats moeten vinden. Dat proces is rommelig en ingewikkeld – maar ook spannend, want ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk dit moment is. Nu hebben we de kans om op te bouwen wat velen in Europa – en velen in dit Parlement – al lang wilden: een sterker, geloofwaardiger Europees buitenlands beleid.

Natuurlijk zal de Europese dienst voor extern optreden daar een sleutelrol in spelen. We moeten een systeem opbouwen dat robuust is, dat ons in staat zal stellen om te gaan met de problemen van vandaag en de nieuwe problemen die morgen zullen ontstaan.

Al jaren proberen we alomvattende strategieën te ontwikkelen en uit te voeren, maar de structuren en systemen die we hadden, maakten dat moeilijk. Met het Verdrag van Lissabon en de dienst voor extern optreden moeten we dit wel kunnen bereiken.

Aan de basis van alles wat we doen, ligt een eenvoudige waarheid: om onze belangen te beschermen en onze waarden te bevorderen, moeten we actief zijn in het buitenland. Niemand kan verwachten dat het mogelijk is om een eiland van stabiliteit en welvaart te zijn in een zee van onveiligheid en onrechtvaardigheid.

Onze wereld is voortdurend in beweging. Om er effectief bij betrokken te zijn, moeten we de wereld eerst begrijpen. Voor mij zijn de meest opvallende kenmerken van de wereld van vandaag tweeledig. Ten eerste is er een diepe onderlinge afhankelijkheid op het gebied van politiek, economie en veiligheid: technologieën, ideeën, ziekten, geld – alles verplaatst zich. We zijn op meer manieren verbonden dan ooit tevoren. Ten tweede verschuift de macht, zowel binnen politieke stelsels – van regeringen naar markten, media en ngo's – als tussen politieke stelsels – van het oude 'westen' naar zowel het oosten als het zuiden. Beide ontwikkelingen zijn het gevolg van globalisering, wat niet alleen een economisch maar ook een politiek verschijnsel is, als het gaat om de verschijningsvormen en natuurlijk de gevolgen.

Denk aan de opkomst van China en andere belangrijke politieke spelers, of aan de politieke gevolgen van de financiële crisis. De schulden bevinden zich in het westen; de overschotten bevinden zich in het oosten. Deze herverdeling van de financiële macht vormt ook het onderwerp van onze politieke besprekingen. Of denk aan de klimaatverandering, die niet alleen een milieuprobleem is, maar ook doorwerkt op het gebied van veiligheid en geopolitieke zaken.

We moeten dus omgaan met complexe problemen en dat doen we in een nieuw geopolitiek landschap. We moeten ons aanpassen. Dit is geen tijd om op de automatische piloot te vliegen of vast te houden aan de nationale manieren om dingen te doen. Dit is een tijd om slim en ambitieus te zijn.

Ik zal u een paar cijfers geven om dit punt te illustreren. Het aandeel van Europa in de wereldbevolking is 7 procent, terwijl het een eeuw geleden nog 25 procent was. In de afgelopen zestig jaar is ons aandeel in het wereldwijde bbp gekrompen van 28 procent tot 21 procent. De economieën van China, India en andere landen schieten omhoog met 10 procent per jaar.

Economisch gewicht vertaalt zich naar politieke invloed en zelfvertrouwen. Je voelt het overal: van onderhandelingen over klimaatverandering tot de kwestie Iran en grote energieafspraken in Afrika of Centraal-Azië. Als we samenwerken, kunnen we onze belangen beschermen. Zo niet, dan zullen anderen de beslissingen voor ons nemen. Zo eenvoudig is het echt.

Mijn voorkeur is duidelijk. We moeten reageren als Europeanen. Ten eerste door samen te werken, want eenheid is een voorwaarde voor invloed, en ten tweede door in actie te komen, want problemen worden niet opgelost met documenten of vergaderingen. Wie resultaten wil, moet handelen en soms risico's nemen. En ja, we hebben in Europa de neiging om het proces boven de resultaten te stellen. Ten derde door zowel principieel als creatief te zijn, want dat moeten we allebei zijn: principieel in het verdedigen van onze waarden en creatief in het vinden van oplossingen op maat voor complexe problemen.

Zoals terecht wordt gesteld in het verslag van de heer Albertini, is er een nieuwe aanpak nodig als de EU collectief wil optreden en de wereldwijde uitdagingen op een samenhangende, consistente en efficiënte manier het hoofd wil bieden. Uit dat algemene beeld komen verschillende kerndoelen naar voren: ten eerste zorgen voor meer stabiliteit en veiligheid in onze omgeving, door politieke en economische hervormingen te stimuleren. Dat is op zichzelf natuurlijk al belangrijk, maar onze bredere internationale geloofwaardigheid is ook afhankelijk van ons vermogen om onze omgeving op orde te krijgen.

Ten tweede de wereldwijde veiligheidsuitdagingen aanpakken, de uitdagingen van onze tijd. Daarvoor hebben we alomvattende strategieën, sterke internationale organisaties en rechtsorde binnen en tussen de landen nodig.

Ten derde een netwerk van strategische betrekkingen met belangrijke landen en organisaties opbouwen, want de problemen waarmee we te maken hebben, kunnen niet door één partij worden opgelost.

Daarbovenop komt nog de oprichting van de Europese dienst voor extern optreden – een middel om de andere drie doelstellingen te bereiken en een manier om de belofte van het Verdrag van Lissabon na te komen.

Dat zijn de kerntaken waaraan ik mijn tijd heb gewijd sinds ik deze functie heb aanvaard. Ik ben eerst naar Washington en New York gegaan, want dat was de juiste manier om te beginnen met onze belangrijke betrekkingen met de Verenigde Staten en de VN. Daarna ben ik in Moskou, in Kiev, op de Balkan en in Haïti geweest. Volgende week ga ik naar het Midden-Oosten en aan het eind van de maand ga ik nog een keer naar New York. Tussendoor heb ik driemaal de Raad voor Buitenlandse Zaken voorgezeten, de informele Europese Raad bijgewoond en gesproken met het college van Commissieleden. Ik heb hard gewerkt om de noodzakelijke interne consensus te bereiken en daarbij een bezoek gebracht aan verschillende hoofdsteden in de EU: Berlijn, Parijs, Londen, Wenen en Ljubljana. Natuurlijk heb ik ook voldoende tijd besteed aan de oprichting van de dienst voor extern optreden en dat zal ik de komende weken blijven doen, onder meer in samenwerking met u.

En met het oog op de belangen van dit Parlement heb ik ervoor gezorgd dat het Europees Parlement betrokken is bij de stuurgroep die ik heb opgericht. Ik zal dit vanmiddag ook bespreken tijdens de Conferentie van voorzitters. Als ik op 23 maart de Commissie buitenlandse zaken bezoek, zullen we de gelegenheid hebben om uitgebreid van gedachten te wisselen in de aanwezigheid van alle relevante commissies.

Als je iets nieuws creëert, levert dat altijd verzet op. Sommige mensen willen liever vermeende verliezen minimaliseren dan collectieve winsten maximaliseren. Ik denk daar anders over en dit Parlement hopelijk ook.

Dit is een kans die elke generatie maar één keer krijgt om iets nieuws te bouwen, iets wat eindelijk alle instrumenten van onze betrokkenheid bij elkaar brengt in dienst van één enkele politieke strategie. Een geweldige kans voor Europa. We moeten onze ambities niet beperken, maar onszelf juist de middelen geven om ze te verwezenlijken. Een moment om het totaalbeeld te zien, om creatief te zijn en collectief de verantwoordelijkheid te nemen. Als we het goed doen – en dat moet – dan kunnen we een Europees buitenlands beleid voor de 21ste eeuw creëren met een dienst voor extern optreden die dat mogelijk maakt: een dienst waarin we al onze vormen van invloed mobiliseren – politieke, economische, ontwikkelings- en crisisbeheersingsmiddelen – op een gecoördineerde manier. Een dienst die de Europese Unie ook vertegenwoordigt als het gaat om geografie en genderkwesties. Ik ben ervan overtuigd dat dat de enige aanvaardbare manier is om verder te gaan.

Ik zal een aantal voorbeelden geven om te illustreren wat ik bedoel met een 'alomvattende aanpak'.

De Westelijke Balkan – ik had onlangs het genoegen om dat gebied te bezoeken. De Balkan is in zekere zin de bakermat van het buitenlands beleid van de EU. Daar geldt meer dan waar ook dat we het ons niet kunnen veroorloven om te falen. Mijn doel was het tot stand brengen van goede werkrelaties met politieke leiders, overleggen met het maatschappelijk middenveld over wat het inhoudt om bij Europa te horen en zorgen voor coördinatie tussen de verschillende actoren van de EU ter plaatse. Eén conclusie die ik trok, was dat de regio vooruitgang boekt, ook al is die dan ongelijkmatig en onvolledig. Het Europese perspectief blijft het overkoepelende kader – als onze doelstelling en als de belangrijkste prikkel voor hervormingen. Zoals ik overal heb benadrukt, is vooruitgang op de weg naar de EU afhankelijk van het streven naar interne hervormingen. Van mensenrechten, de rechtsorde en regionale samenwerking.

We ondersteunen onze strategie met de beschikbare hulpmiddelen voor buitenlands beleid. In Kosovo hebben we onze grootste burgermissie en die is een succes. In Bosnië hebben we ALTHEA aangepast omdat de situatie is gestabiliseerd en hebben we een trainingsprogramma ontwikkeld. We benadrukken de Europese boodschap sterk in de aanloop naar de verkiezingen in oktober. In de hele regio boeken we vooruitgang op het gebied van visumliberalisering en de contacten van mens tot mens.

Onze strategie voor de Balkan is dus zoals zij moet zijn: strategisch in haar doelstellingen, veelzijdig op het gebied van instrumenten en op maat gemaakt als het gaat om de tenuitvoerlegging.

Het tweede voorbeeld is de Hoorn van Afrika. Dit benadrukt de wisselwerking van een kwetsbare staat, armoede en concurrentie om hulpbronnen, waaronder water, met piraterij, terrorisme en georganiseerde misdaad. Het enige antwoord dat mogelijk is, is alomvattend, en dat is precies wat we doen. Onze marineoperatie Atalanta is alom geprezen als een succes. Onze volgende stap is het verder ontwikkelen van onze mogelijkheden voor de overbrenging van personen die worden verdacht van piraterij voor vervolging in de regio. We voegen een scholingsmissie toe voor de federale overgangsregering in Somalië, die naar verwachting in het voorjaar van start zal gaan. Door middel van ons stabiliteitsinstrument financieren we begeleidende maatregelen voor het opbouwen van capaciteiten, het opleiden van de maritieme autoriteiten en het voortzetten van het langetermijnontwikkelingswerk in Jemen en Somalië op het gebied van armoede, alfabetisering en gezondheid.

Onze activiteiten in Georgië verlopen volgens hetzelfde script. Toen een bevroren conflict in augustus 2008 veranderde in een open conflict, hebben we onmiddellijk gereageerd. We hebben internationaal het voortouw genomen, bemiddeld zodat er een bestand werd gesloten en in recordtijd een toezichtmissie van driehonderd mensen ingezet. Sindsdien hebben we alle middelen van de Gemeenschap en het GVDB ingezet om oplaaien van het geweld te voorkomen en stabiliteit op te bouwen in Georgië en de regio.

Met de VN en de OVSE leiden we de besprekingen in Genève, het enige forum waar alle betrokkenen samenkomen. We hebben een donorconferentie voor wederopbouw en economische steun in Georgië georganiseerd en we hebben Georgië – samen met Armenië en Azerbeidzjan – opgenomen in het Europees nabuurschapsbeleid. We blijven deze hervormingen en nauwere banden bevorderen. We werken aan handels- en visumliberalisering en we steunen maatregelen voor het opbouwen van vertrouwen om de banden met de afgesplitste republieken weer op te bouwen.

Er is nog meer werk te doen in Georgië en we hebben een volle agenda als we dat bespreken met Rusland, zoals ik nog pas tien dagen geleden heb gedaan met Sergej Lavrov. In dit geval hebben we laten zien waartoe de EU in staat is als we onze middelen volledig mobiliseren. Degenen die betrokken waren bij deze verschrikkelijk hectische weken hebben me verteld dat wat er in dit geval is gedaan uitzonderlijk was. We hebben dus sterkere structuren, meer flexibiliteit en betere voorbereiding nodig als we willen dat Georgië de norm wordt voor ons optreden in de toekomst.

Ik wil het nu hebben over ons gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid en zeggen dat ik het eens ben met de grote lijnen van het verslag van de heer Danjean over hoe belangrijk onze missies zijn. Ze redden levens, creëren de ruimte waarin de politiek kan functioneren en zorgen ervoor dat Europa al zijn machtsinstrumenten kan inzetten om zijn verantwoordelijkheden te nemen.

Ik vind het opvallend hoe ver we de afgelopen tien jaar zijn gekomen. Er zijn in die periode meer dan 70 000 mannen en vrouwen ingezet in meer dan twintig missies. We doen aan crisisbeheersing op een Europese manier met een alomvattende aanpak voor het steunen van internationaal recht en internationale overeenkomsten en in nauwe samenwerking met onze belangrijke partners. We werken goed samen met de NAVO in Bosnië en Herzegovina en langs de kust van Somalië. In Kosovo en Afghanistan is het moeilijker vanwege de politieke kwesties. We moeten dit goed doen en daarom werk ik samen met de secretaris-generaal van de NAVO om de betrekkingen tussen de EU en de NAVO op praktische gebieden te verbeteren en een positief klimaat te scheppen. Laten we zien hoe we onze betrekkingen pragmatisch kunnen ontwikkelen. De VN is een andere belangrijke partner. Er zijn veel goede voorbeelden van samenwerking tussen de EU en de VN op locatie – de Democratische Republiek Congo, Tsjad en Kosovo. We hebben elkaar de afgelopen tijd beter leren kennen, maar dat kunnen en moeten we versterken door ons te richten op gebieden als planning en het delen van de beste werkwijzen.

In het verslag van de heer Danjean en meer in het algemeen wordt de vraag gesteld of het tijd is dat de EU haar eigen permanente militaire hoofdkwartier krijgt. Dit is een serieus onderwerp dat een serieus debat verdient. Niemand bestrijdt dat we een hoofdkwartier nodig hebben dat militaire operaties kan plannen en uitvoeren. De vraag is of het huidige systeem, dat afhankelijk is van SHAPE of nationale hoofdkwartieren, de meest efficiënte manier is of dat iets anders misschien beter is.

We benaderen dit vaak in termen van structuren. Ik denk dat we eerst moeten analyseren welke functies we moeten vervullen. Ik zie drie hoofdfuncties waaruit de besluiten moeten voortkomen: ten eerste het vermogen om militaire operaties te plannen en uit te voeren, waaronder vooruit plannen en snel reageren als dat nodig is, ten tweede het vermogen om civiel-militaire coördinatie op een gestructureerdere manier te ontwikkelen om onze capaciteit te maximaliseren en ten derde het vermogen om banden met anderen tot stand te brengen, om de algemene coördinatie en wat we wel de 'internationale gemeenschap' noemen te maximaliseren. Als

we die analyse als uitgangspunt nemen voor onze discussies, moet het mogelijk zijn overeenstemming te bereiken en samen te bepalen wat we moeten doen.

Het verslag roept ook op tot het instellen van een Defensieraad, een idee waarvan ik weet dat het al een tijd speelt. De volgende vergadering in april zal zoals gebruikelijk verlopen, maar tijdens de informele vergadering van de ministers van Defensie is consensus bereikt op basis van mijn voorstellen om Raden van Buitenlandse Zaken te houden met de ministers van Defensie. Op die manier kunnen de ministers van Defensie bijeenkomen en besluiten nemen, bijvoorbeeld over de ontwikkeling van capaciteiten.

Mijn laatste punt daarover heeft betrekking op het voorstel voor een burgerbeschermingsmacht. Laten we eerst kijken welke lessen we kunnen leren van Haïti. Laten we dan de geest van Lissabon toepassen en kijken welke mogelijkheden we hebben om de middelen van de lidstaten samen met de EU-instrumenten te mobiliseren om de VN of het OCHA te ondersteunen of als EU zelfstandig op te treden. De kernbegrippen moeten zijn: het maximaliseren van synergie en het voorkomen van 'harde' of kunstmatige scheidingen tussen hoe we omgaan met crises binnen de EU en daarbuiten.

Tot slot wil ik naar aanleiding van de mondelinge vraag nog iets zeggen over de kwestie van non-proliferatie. Ik wil kort de twee belangrijkste punten noemen: ten eerste de toetsingsconferentie voor het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens die in mei zal plaatsvinden in New York. Ik zal hieraan deelnemen om ervoor te zorgen dat we een succesvol resultaat bereiken. We mogen ons niet vergissen: het volledige non-proliferatiestelsel dat op het NPV is gebaseerd, komt steeds meer onder druk te staan. Om daarop te reageren, moeten we bereid zijn om onze bijdrage te leveren: door vreedzame toepassingen van kernenergie toegankelijk te maken, in het bijzonder voor ontwikkelingslanden, zonder dat daarbij het risico van proliferatie bestaat, en dat betekent onder meer werken aan multilaterale benaderingen van splijtstofcycli – ik denk dat er 84 landen hebben geprofiteerd van EU-hulpprogramma's –, door vooruitgang op het gebied van nucleaire ontwapening, wat in politiek opzicht fundamenteel is voor het scheppen van een constructieve sfeer, en door regionale proliferatiecrises aan te pakken, in het bijzonder met Iran, dat de conferentie kan ontwrichten.

Zoals u weet, leidt de EU de inspanningen om diplomatieke oplossingen te vinden. We steunen het proces van de Veiligheidsraad voor verdere beperkende maatregelen volledig als Iran – zoals nu zeker het geval is – zijn plichten blijft negeren.

Ten tweede is er de nucleaire veiligheidstop van president Obama. We delen het doel van de top, namelijk de veiligheid van splijtstoffen versterken en voorkomen dat terroristen er toegang toe krijgen. Als ik het goed heb, levert de EU al sinds 2004 steun aan de IAEA om landen te helpen op dit gebied en dat zullen we blijven doen.

Tot slot wil ik terugkomen waar ik begonnen ben. De roep om wereldwijde betrokkenheid van Europa is enorm. We moeten ervoor zorgen dat het aanbod aansluit bij de vraag. Het Verdrag van Lissabon geeft ons die kans. We moeten handelen volgens de letter en geest van het Verdrag en onthouden waarom de Europese leiders het Verdrag hebben gesloten. Ik denk dat de reden duidelijk was: om een sterker, assertiever en zelfverzekerder Europees buitenlands beleid op te bouwen dat in dienst staat van de burgers van de Europese Unie. Ik weet dat velen in dit Parlement dat doel delen en ik reken op uw steun om het te verwezenlijken.

Nadezhda Neynsky, rapporteur voor advies van de Begrotingscommissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil mevrouw Ashton feliciteren met haar bemoedigende verklaring.

Tegelijkertijd wil ik als rapporteur voor advies van de Begrotingscommissie over het GBVB ook onderstrepen dat het van het grootste belang is dat ze het initiatief neemt voor een controle van de GBVB-operaties en EVDB-burgermissies in heden en verleden om te zien waar de sterke en zwakke punten liggen. Op die manier wordt de Europese Unie efficiënter in het leveren van veiligheid, neemt haar autonomie toe en zal zij in het bijzonder verstandiger gebruik kunnen maken van de betreffende begroting, die helaas ondergefinancierd blijft.

Ioannis Kasoulides, namens de PPE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is een angstaanjagende gedachte dat een nucleair apparaat, dat klein is, maar potentieel dodelijk voor miljoenen mensen, in handen kan vallen van terroristen. Enkele jaren geleden konden we nog zeggen dat dat zeer onwaarschijnlijk was. Dat kunnen we nu niet meer zeggen.

Landen als Iran en Noord-Korea zijn bezig met of in staat tot het verwerven van een kernwapen. Een wetenschapper uit Pakistan heeft naar verluidt kennis verkocht aan Iran en Noord-Korea heeft gehandeld in

nucleair materiaal. Niemand is ertegen dat Iran kernenergie verwerft voor vreedzame doeleinden, maar ons geduld raakt op als Iran probeert tijd te rekken in de dialoog met de 5+1, die we ondersteunen.

De tweesporenbenadering en de voorbereiding van slim gerichte sancties door de VN-Veiligheidsraad zijn gerechtvaardigd. De verspreiding van kernwapens is op zo'n kritiek punt aanbeland dat personen als Henry Kissinger hebben gesteld dat alleen de stap naar volledige afschaffing non-proliferatie en wereldwijde veiligheid kunnen garanderen.

We moeten dus steun verlenen aan een internationaal verdrag voor de progressieve afschaffing van kernwapens, het staken van de productie van splijtstoffen, het opstellen van een verdrag voor een alomvattend verbod op kernproeven, de vermindering van raketten met kernlading, START enz., waarbij alle verwerking van nucleaire brandstoffen onder toezicht van de IAEA wordt gesteld en het mandaat en de controlebevoegdheden van die organisatie worden uitgebreid.

Adrian Severin, *namens de S&D-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik hoop dat we het erover eens zijn dat we een proactief buitenlands beleid nodig hebben dat wordt geleid door onze Europese gemeenschappelijke doelen en gebaseerd is op onze gemeenschappelijke waarden. Dit beleid moet de ondeelbaarheid van veiligheid in de geglobaliseerde wereld erkennen, aangezien dat een bron van solidariteit van belangen is, zowel binnen de Europese Unie als daarbuiten.

Een dergelijk beleid vereist en veronderstelt een adequaat institutioneel instrument. De prioriteiten zijn dus duidelijk en ik ben blij om te zien dat deze prioriteiten waarover ik het ga hebben dezelfde zijn als die van mevrouw Ashton. Een efficiënte dienst voor extern optreden, een levendig nabuurschapsbeleid, een uitbreidingsbeleid met visie, goed gestructureerde partnerschappen met strategische spelers, zowel traditioneel als opkomend, een effectieve strategie om te kunnen omgaan met de wereldwijde uitdagingen, namelijk energiezekerheid, non-proliferatie, migratie, transnationale georganiseerde misdaad, transnationale tekenen van armoede, culturele conflicten, enzovoort.

Als het gaat om de dienst voor extern optreden, hebben we een instelling nodig die niet alleen gebouwd moet zijn op het beginsel van politieke en budgettaire verantwoordelijkheid, maar ook op het beginsel van effectiviteit. We mogen geen dienst opzetten die de oude nationale concurrentie of de huidige bureaucratische structuur in stand houdt. De twee hoofden van het Europese externe optreden moet te allen tijde beide petten dragen om zo de eenheid van de dienst en de samenhang van het optreden te garanderen.

Als het gaat om extern nabuurschapsbeleid hebben we een aanpak nodig die Rusland en Turkije niet uitsluit. In het Zwarte Zeegebied moeten we verschuiven van synergie naar strategie. Als het gaat om bevroren conflicten hebben we regionale initiatieven en mechanismen van regionale samenwerking en veiligheid onder internationale garanties nodig.

Voor wereldwijde zekerheid hebben we een nieuwe regeling nodig die de werkelijkheden van na de bipolaire orde weerspiegelt. We moeten onze waarden in de wereld bevorderen, maar wel op een seculiere manier en niet als een nieuwe kruistocht.

Ik denk dat dit naast vele andere zaken onze prioriteiten zijn, die samen een erg moeilijke opgave vormen. Laten we samenwerken – het Parlement, de Commissie en de Raad – om deze opgave te volbrengen.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, *namens de ALDE-Fractie*. – Voorzitter, hoge vertegenwoordiger/vice-voorzitter van de Commissie, collega's. Mevrouw, ik richt mij eerst tot u om u te verwelkomen en ook om de hoop uit te drukken dat uw uitstekende en forse uiteenzetting van vandaag inderdaad het einde inluidt van een bijzonder moeilijke periode voor ons allemaal, die begon in november, toen het mandaat van de vorige Commissie ten einde liep. Want als er één ding wel duidelijk is dan is het dat we ons dergelijke lange perioden van lopende zaken eigenlijk niet kunnen veroorloven. In de periode van eind november tot voor kort leek het – het spijt me dat ik het moet zeggen – alsof de EU van het wereldtoneel verdwenen was, of bijna verdwenen, en dat kunnen wij – ik herhaal het – ons onder geen enkel beding veroorloven. Want de wereld wacht natuurlijk niet op ons. U heeft een aantal cijfers aangehaald die dat duidelijk illustreren. Maar ook een aantal evenementen hebben dat duidelijk geïllustreerd: natuurrampen die blijven gebeuren, gruwelijke aanslagen blijven gebeuren, democratische regeringen in het Midden-Oosten blijven niettemin beslissingen nemen die hoogst negatief zijn voor het vredesproces, of wat daarvan overblijft, en dergelijke meer. Wij hebben dus behoefte aan een hoge vertegenwoordiger/vice-voorzitter van de Commissie, die de mogelijkheid heeft om op het terrein aanwezig te zijn en ook in de Europese en beslissingscentra elders in de wereld. U wist en wij wisten dat u aan een welhaast onmogelijke taak begon. Ik bewonder u omdat u ze op zich genomen heeft. Wij hebben u toegezegd dat we u daarin zouden steunen. Wij zijn blij u gehoord te hebben vandaag

en u forse taal te hebben horen spreken over de Europese Dienst voor extern optreden, die we allemaal zo hard nodig hebben. Als nu ook nog iedereen wil ophouden met wat men in het Engels *turf wars* noemt, uit te vechten – de ene met handschoenen en de andere zonder – dan ben ik zeker dat we allemaal samen de toekomst goed zullen kunnen voorbereiden. Dank u voor uw aandacht.

Franziska Katharina Brantner, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, barones Ashton, dames en heren, we hebben aandachtig naar u geluisterd mevrouw Ashton. Helaas moeten we vaststellen dat we waarschijnlijk nog een tijdje zullen moeten wachten voordat u concrete projecten voor de toekomst gaat ontwikkelen op grond van het stuk waarin u uw ideeën uiteengezet hebt en dat wij eigenlijk wel kunnen steunen.

Ik wil echter graag iets zeggen over de Europese dienst voor extern optreden en ik had van u verwacht dat u hierover iets concreter zou zijn geweest. U hebt verschillende malen gezegd dat het om coherentie gaat, dat dit nu het belangrijkste is. In veel gevallen hebben we hiervoor gezamenlijke plannen en programma's van de Europese dienst voor extern optreden en de Commissie nodig. Wie er voorstander van is om veel beleidsterreinen aan de Commissie of het secretariaat-generaal van de Raad over te laten, moet eerlijk zijn en toegeven voor de status quo, voor het systeem van het Verdrag van Nice te zijn.

Voor ons is het eerste belangrijke punt in hoeverre wij in de hele kwestie van de civiele crisispreventie, het civiel crisismanagement en de wederopbouw een meerwaarde kunnen creëren. Volgens ons gaat het daarbij om alles wat in het begrip vredesopbouw is samengevat: conflictpreventie, vroegtijdige waarschuwing, conflictbemiddeling, verzoening en stabilisering voor de korte tot middellange termijn. We hebben daarvoor een organisatorische eenheid nodig en we vragen dus om een departement voor crisismanagement en vredesopbouw. Ik wil u daarom vragen hoe u tegenover de oprichting van een dergelijk departement staat. Ik wil hier ook zeker benadrukken dat wij wensen dat zowel de GBVB-begroting als het stabiliteitsinstrument in de Europese dienst voor extern optreden wordt opgenomen, maar niet als onderdeel van het CMPD (directoraat Crisisbeheersing en Planning) en ondergeschikt hieraan, maar in een nieuwe structuur die u, naar wij hopen, zult creëren. Ik wil graag van u horen hoe u hierover denkt.

Een tweede punt dat voor ons belangrijk is, betreft het verband tussen de traditionele onderwerpen van het buitenlands beleid en nieuwe onderwerpen zoals energiebeleid, klimaatbeleid, justitie en binnenlandse zaken. Welke structuren hebt u gepland om ervoor te zorgen dat de Europese dienst voor extern optreden systematisch toegang heeft tot deze mondiale beleidsterreinen van de EU en haar lidstaten?

Er is nog een laatste punt voor ons van belang: het moet een moderne dienst worden met een evenwichtig personeelsbeleid. We hebben deze week 8 maart gevierd. Dan is het natuurlijk duidelijk dat we willen dat de vrouwenrechten in deze dienst worden verankerd en ook dat vrouwen in deze dienst participeren. Verschillende vrouwelijke collega's uit dit Parlement hebben u een brief geschreven, mevrouw Ashton, en u verzocht om van het begin af aan in deze dienst de institutionele structuren te creëren die ervoor zorgen dat VN-resoluties 1325 en 1820 worden omgezet. Ook hier vraag ik u wat uw plannen op dit gebied zijn.

Zoals ik al heb gezegd, ondersteunen wij u op deze weg naar een goede gemeenschappelijke Europese dienst voor extern optreden. Ik kijk uit naar uw antwoorden.

Charles Tannock, *namens de ECR-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het Verdrag van Lissabon is nu een wettige realiteit in de internationale orde, ondanks het ontbreken van populaire democratische legitimiteit doordat de meeste burgers van de EU, onder wie die van Groot-Brittannië, niet de kans hebben gekregen om erover te stemmen in een referendum. Desalniettemin zullen de ECR-Fractie en de Britse Conservatieven positief betrokken zijn en zich inzetten om door te gaan binnen het nieuwe institutionele raamwerk.

We zouden graag een soortgelijke benadering zien bij de lidstaten en de Commissie. Het is naar mijn mening zeer ironisch dat de eerste belangrijke institutionele ontwikkeling onder Lissabon, namelijk de oprichting van de Europese dienst voor extern optreden, de EU terug dreigt te duwen naar de introspectie en het gekibbel waar Lissabon nu juist een einde aan moest maken. Natuurlijk moet over de oprichting van de EDEO worden gedebatteerd en moet er consensus worden bereikt over wie wat doet en hoe dit het beste kan worden gedaan, maar de elementen van buitenlands beleid binnen het GBVB moeten duidelijk binnen de Raad blijven.

Maar we hebben ook sterk leiderschap nodig, dat in theorie mogelijk wordt gemaakt door het Verdrag van Lissabon, om een blijvende visie te creëren voor de diplomatie van Europa in de wereld. We kijken naar u, hoge vertegenwoordiger Ashton, om het initiatief te nemen en de autoriteit en het leiderschap uit te dragen die u op grond van het Verdrag hebt gekregen, om zo nodig mensen tot de orde te roepen en de weg vooruit

te wijzen. Wij zullen u steunen bij uw inspanningen als u ons kunt laten zien dat u deze moeilijke uitdaging aankunt.

De EU heeft vele jaren de tijd gehad om over deze dienst na te denken, dus het gemodder en geaarzel dat we nu zien, komt de ambities van de EU om een wereldwijde rol in het buitenlands beleid te spelen door middel van het GBVB niet ten goede.

Er zijn nog meer algemene punten. Het verslag van de heer Albertini, dat ik krachtig steun, beschrijft de prioriteiten van het buitenlands beleid van de Unie en steunt terecht het streven naar EU-lidmaatschap voor landen op de Westelijke Balkan, in het bijzonder Kroatië, Macedonië en Montenegro, waarvoor ik rapporteur ben.

Maar het noemt ook het trans-Atlantische bondgenootschap en de NAVO, die we zien als de hoekstenen van het buitenlands veiligheidsbeleid van de EU. Het benadrukt terecht de verantwoordelijkheid van de EU voor het oplossen van bevroren conflicten, in het bijzonder in Trans-Nistrië en Nagorno-Karabach in onze directe omgeving, en goede betrekkingen met Oekraïne.

En tot slot wordt ook Taiwan genoemd als een belangrijke partner voor de EU en dit land zou ook in staat moeten worden gesteld actief en volledig deel te nemen aan internationale organisaties, volgens het beleid van de EU en het 'Eén China'-beleid.

Willy Meyer, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Ashton, de heer Albertini kent de redenen al waarom mijn fractie een minderheidsstandpunt heeft ingediend inzake het verslag over het buitenlands veiligheids- en defensiebeleid. We doen dat vooral, mevrouw Ashton, omdat we tot een bepaalde conclusie zijn gekomen. In de landen om ons heen, in de Europese Unie, heeft het veiligheids- en defensiebeleid niets te maken met verdediging van het grondgebied: het veiligheidsbeleid is thans een projectie van het buitenlands beleid.

Wij denken dat ons buitenlands beleid zich in de eerste plaats ten doel zou moeten stellen om ontwapening op internationaal niveau te bereiken: het nulpunt van bewapening, door middel van een pragmatisch beleid waarmee we kunnen inspelen op de huidige oorzaken van de onveiligheid in de wereld.

De voornaamste massavernietigingswapens in de wereld van nu zijn honger en armoede. Dat zijn wapens waartegen we niet kunnen strijden met militaire kracht. Daarom denken wij, op grond van die overweging, dat we zouden moeten kiezen voor een overgangsstelsel waarmee de veiligheid in de wereld geleidelijk aan kan worden gedemilitariseerd. Wij zijn het er uiteraard niet mee eens dat de Europese Unie verbonden wordt aan de NAVO, onder meer omdat de NAVO er in zijn strategie voor gekozen heeft om met militaire middelen te reageren op situaties van onveiligheid, zoals de georganiseerde misdaad of terrorisme, die zich nooit hebben geleend voor een militaire aanpak.

Ik denk dat die toenemende militarisering de lidstaten ertoe verplicht om industrieën te hebben die steeds sterker worden in bewapening, en om meer militaire uitgaven aan wapens te besteden. Wij hebben het hoogste punt van beschaving bereikt en het hoogste punt van bewapening ooit, hoger zelfs dan ten tijde van de Koude Oorlog, en daarmee staan we dus heel ver af van een pragmatisch beleid dat gericht is op demilitarisering.

Nee, terrorisme en de georganiseerde misdaad behoren geen militaire doelen te zijn. Ze moeten doelen zijn van de politiek, van de internationale justitiële diensten, van de inlichtingendiensten, om deze criminelen voor het gerecht te brengen, maar ze moeten niet met militaire middelen bestreden worden.

Wij zijn het dan ook niet eens met die militaire aanpak. Wij zijn het er niet mee eens dat de Europese Unie Noord-Amerikaanse militaire bases op haar grondgebied heeft. Wij wensen dat geen enkele staat toe, wij willen dat geen enkel machtig land zijn troepenmacht ergens kan stationeren, en daarom denken wij dat de naleving van het internationaal recht van het grootste belang is. Wij zijn het niet eens met de erkenning van Kosovo – wij geloven niet in de erkenning van een staat die is voortgekomen uit het gebruik van macht buiten het internationaal recht om – want wij geloven in het internationaal recht, en daarom denken wij dat er in dit verslag aandacht had moeten worden geschonken aan het dekolonisatieproces in de Westelijke Sahara. Uiteraard verzoeken wij om terugtrekking van de troepen uit de strijd in Afghanistan waarin onschuldige burgerslachtoffers vallen, zoals de NAVO zelf iedere week weer toegeeft. Militarisering is dus niet de weg waar wij voor kiezen.

Fiorello Provera, *namens de EFD-Fractie.* – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mevrouw Ashton, het uitstekende verslag van voorzitter Albertini bevat een passage die me politiek gezien van groot belang

lijkt, namelijk het deel dat het immigratiefenomeen verbindt aan het beleid inzake de samenwerking met ontwikkelingslanden.

Het is ondenkbaar om enorme migratiestromen alleen met repressieve maatregelen en nationaal beleid te beheersen. De verdeling van migranten over de EU-lidstaten zou het probleem evenmin oplossen. Integendeel, het zou de komst van nieuwe migranten in de hand werken. Fundamenteel voor de beheersing van migratiestromen is het beleid inzake ontwikkelingssamenwerking, met name als dat op Europees niveau is gecoördineerd en niet alleen is gericht op economische ontwikkeling, maar ook op sociale en democratische ontwikkeling. Emigratie dient een keuze te zijn, niet een noodzaak.

Om ervoor te zorgen dat een dergelijk samenwerkingsbeleid efficiënt is en degenen bereikt die het daadwerkelijk nodig hebben, is het van cruciaal belang op lokaal niveau goed bestuur te bevorderen. Een gebrek aan goed bestuur leidt alleen maar tot inefficiëntie, corruptie, verspilling van middelen en beperkte resultaten. Het zorgen voor goed lokaal bestuur en samenwerking tussen overheden moet een belangrijk instrument van het Europees buitenlands beleid worden: dat is mijn persoonlijke boodschap aan barones Ashton voor een thema waar ik veel waarde aan hecht, namelijk samenwerking.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, nu wreekt zich het feit dat in het Verdrag van Lissabon slechts zeer vage doelen voor het buitenlands beleid zijn omschreven. Hier wreekt zich waarschijnlijk ook het feit dat we met mevrouw Ashton een hoge vertegenwoordiger voor buitenlands beleid van de EU hebben die geen echte ervaring in het buitenlands beleid heeft en die als kleinste gemene deler van de lidstaten op deze post is gezet.

Indien we over alle belangrijke kwesties van het buitenlands beleid blijven zwijgen, bereiken we als Europeanen namelijk net zo weinig als een groep diplomaten die in de hele wereld handen schudden, en die telkens allemaal een andere richting aan het buitenlands beleid geven.

Ook de discussies over een Europese dienst voor extern optreden kunnen we ons niet echt veroorloven. Deze ongetwijfeld belangrijke nieuwe dienst moet of mag niet over de hoofden van de lidstaten heen het werkteerrein van eurocraten worden.

Het is waarschijnlijk tijd dat er duidelijkheid komt over de oprichting van deze Europese dienst voor extern optreden en dat de EU naar buiten toe weer wordt gehoord. Het wordt ook tijd dat de nieuwe hoge vertegenwoordiger in deze zaken wat fijngevoeliger te werk gaat, ook door bijvoorbeeld alle drie de werktalen van de Unie, dus ook het Duits, in de Europese dienst voor extern optreden te gebruiken.

De ervaringen en goede betrekkingen van de afzonderlijke lidstaten met bepaalde regio's moeten optimaal worden benut. Denk bijvoorbeeld maar aan de historische ervaringen die Oostenrijk met de Westelijke Balkan heeft. Daarbij moet het duidelijk zijn dat de veiligheid van Europa ook aan de buitengrenzen van de EU op de Balkan en niet in de Hindu Kush moet worden verdedigd. De EU moet niet langer optreden als de verlengde arm en geldschietster van de NAVO en de Verenigde Staten. Europees geld kan besteld beter aan FRONTEX worden besteed dan in de woestijnen van Afghanistan.

Catherine Ashton, *vicevoorzitter van de Commissie en hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag rechtstreeks reageren op de kwesties en vragen die aan de orde zijn gesteld.

Tegen de heer Kasoulides wil ik met betrekking tot de toetsing van het non-proliferatieverdrag zeggen dat het essentieel is dat die slaagt. Wij zijn van mening dat we praktische maatregelen moeten nemen: er moet een verdrag inzake het alomvattend verbod op kernproeven van kracht worden; het splijtstofproductiestopverdrag; steun voor vreedzame toepassingen van kernenergie om veilige manieren te vinden om verspreiding van kernwapens te voorkomen – bijvoorbeeld onze bijdragen aan de splijtstofbank – en steun aan een zeer sterke en effectieve IAEA. We moeten, zoals gezegd, vooral actief zijn in gebieden zoals het Midden-Oosten, wat inhoudt dat we druk moeten blijven uitoefenen op Iran en de kwesties daar aan de orde moeten blijven stellen.

Mijnheer Severin, u had het over de dienst voor extern optreden en ik ben het volledig eens met de prioriteiten die u daarbij aangaf. Het is erg belangrijk voor mij dat de dienst politieke en budgettaire verantwoordingsplicht heeft, precies zoals u zei, en dat moet worden uitgevoerd op deze dubbele manier. Zoals u al aangaf, wordt het ook essentieel dat we deze kwesties bespreken met andere belangrijke partners. Ik geloof dat u bijvoorbeeld Rusland en Turkije noemde. Wel, Rusland heb ik al bezocht. Ik heb een deel van het weekeinde doorgebracht met de Turkse minister van Buitenlandse Zaken: een goede kans om veel gedetailleerder te spreken over die

betrekking voor de toekomst. Ik ben het dus volledig eens met de prioriteiten die u hebt genoemd en ik bedank u daarvoor.

Mevrouw Neyts-Uyttebroeck, dank u voor uw vriendelijke woorden. Ik denk dat het niet zozeer zo was dat de EU van het wereldtoneel verdween. De onvermijdelijkheid van die hiaat, van een effectieve Commissie, is nu opgelost. En voor mijzelf is dat heel belangrijk, want voordat de Commissie in functie was, had ik niet eens een kabinet, laat staan een dienst voor extern optreden. En we zijn nu zo ver dat we de middelen bij elkaar kunnen gaan brengen.

Ik denk dat het ook zeer terecht is dat u wijst op het belang van zichtbaarheid ter plaatse. Mijn probleem is, zoals u weet, dat ik nog niet heb geleerd om door de tijd te reizen. Maar ik denk dat het absoluut essentieel is dat we, als we vooruitzien, kijken naar de prioriteiten die zijn gesteld en waarmee dit Parlement het naar mijn mening in grote lijnen eens zal zijn, en ervoor zorgen dat mijn activiteiten gericht zijn op die prioriteiten, waaronder het oprichten van de dienst, die op dit moment nog niet bestaat. Hij heeft nog geen personeelsstructuur. Hij is er nog niet. Maar als hij er wel is, kunnen we de kracht van Europa zo goed mogelijk laten zien in de hele wereld.

Mevrouw Brantner, u hebt wederom geprobeerd zo veel mogelijk details van mij te krijgen: ik denk dat dat heel belangrijk is. Sommige van de kwesties die u hebt aangehaald zijn uiterst kritiek. We willen geen dubbel werk doen binnen de verschillende instellingen. We willen de aanpak op basis van geografische kantoren voor wat we doen en ik ben het met u eens over vredesopbouw: dat is een zeer belangrijk terrein waarop de EU moet optreden.

En dat komt in wezen terug in het opbouwen van de verschillende elementen waar we goed in zijn – het werk dat we doen op het gebied van staatsopbouw, justitie, de rechtsorde, ontwikkelingsprogramma's, het aanpakken van klimaatverandering, het leveren van steun aan regeringen en aan mensen – dat is allemaal bedoeld om ons veiliger, stabiel en welvarender te maken, maar we creëren op die manier ook een veiligere, stabielere en welvarende wereld.

Die doelstellingen zijn uiterst belangrijk.

Ik ben het helemaal met u eens over vrouwen. We moeten meer vrouwen aantrekken, bijvoorbeeld in onze beleidsmissies, waar ik er tot nu toe nog niet veel heb gezien. We moeten ervoor zorgen dat vrouwen op alle niveaus stevig worden geïntegreerd in de dienst. Dat is een uitdaging die we zeker moeten aanpakken. Maar het belangrijkste dat ik tegen u wil zeggen, is dat de dienst voor extern optreden in dienst van de hele Europese Unie staat.

Dus wat doen we aan justitie en binnenlandse zaken in de wereld, wat willen parlementariërs doen met andere parlementen? We moeten de dienst gebruiken terwijl we hem opbouwen tot een dienaar die u kan helpen deze kwesties ter plaatse aan te pakken. Ik denk dat wij precies hetzelfde over deze kwesties denken.

Mijnheer Tannock: assertief leiderschap dat tegen de uitdaging is opgewassen. Ik hoop dat u iets zult beginnen te zien dat u herkent als assertief leiderschap. Het is, zoals u zegt, erg belangrijk dat we enkele van deze kritieke kwesties aanpakken: de Balkan en de trans-Atlantische betrekkingen zijn absoluut essentieel en spelen een centrale rol in wat wij doen. Daarom besteden we veel tijd aan besprekingen met de Verenigde Staten en daarom besteed ik persoonlijk veel tijd aan besprekingen en dialoog met hen en natuurlijk met Oekraïne.

Ik hoop dat u blij was met mijn besluit om naar de inauguratie te gaan en president Janoekovytsj daarna uit te nodigen in Brussel, waar hij een van zijn eerste dagen doorbracht. Zijn inauguratie was op donderdag. Op maandag was hij in Brussel om te beginnen aan het bevorderen en verdiepen van de betrekkingen voor de toekomst.

Mijnheer Meyer, u had het over de kwesties van buitenlands beleid en ontwapening en over de vraag of het gepast is om in militaire termen te denken. Ik zal u twee korte voorbeelden geven, waarvan ik er een al heb beschreven, namelijk Atalanta en het belang van een allesomvattende aanpak van wat we doen.

We hebben voor de kust van Somalië schepen, die overigens dit weekend samen met de Franse marine met veel succes piraten gevangen hebben genomen die van plan waren ellende te veroorzaken in dat deel van de zee. In verband daarmee moeten we ervoor zorgen dat ze op de juiste wijze worden vervolgd en behandeld volgens onze eigen juridische normen in de landen van die regio.

Wat daar ook verband mee houdt, is het ontwikkelingsprogramma waaraan de Commissie werkt om te proberen de economie in Somalië te steunen en te verbeteren. Dat staat weer in verband met het werk dat we binnenkort gaan doen om mensen op te leiden zodat ze de veiligheid in de regio kunnen waarborgen. Met andere woorden, het is een gecombineerde aanpak en een allesomvattende aanpak. Dat betekent de hulpmiddelen gebruiken die nodig zijn om de problemen waarmee mensen te maken hebben op te lossen.

Nog een voorbeeld: ik ben afgelopen week in Haïti geweest en ik moet mijn waardering uitspreken voor de Italianen die ik daar aan het werk heb gezien. Het drama van L'Aquila lag bij deze mensen nog vers in het geheugen, maar hier zagen we mariniers, brandweerlieden, ngo's, burgers, artsen, psychiaters, tandartsen, verpleegkundigen, die allemaal samenwerkten onder leiding van de gezagvoerder van een hospitaalschip vol met mensen die werden behandeld voor de directe gevolgen van de aardbeving. Jonge mensen met amputaties; kinderen die werden behandeld aan vreselijke brandwonden; teams die deze mensen steunden.

Wat ik probeer te zeggen, is dat u naar mijn mening moet denken aan de alomvattende strategie en aanpak die we kunnen bieden, waarbij we de middelen die we hebben zo effectief mogelijk gebruiken.

Mijnheer Provera, u maakt een belangrijk punt over ontwikkelingssamenwerking en immigratie, namelijk dat mensen die denken dat ze geen andere keus hebben, risico's zullen nemen en vaak zelfs hun leven zullen wagen om het land waar ze wonen, waar ze geboren zijn en waar ze willen wonen te verlaten. De meeste mensen willen in het land kunnen wonen waar ze zijn opgegroeid.

Dus het belangrijke van ontwikkeling is naar mijn mening altijd geweest dat we economische bestaansmiddelen van mensen kunnen ondersteunen om te zorgen dat zij kunnen blijven wonen waar ze willen wonen en dat ze daar onderwijs, gezondheidszorg en dergelijke kunnen krijgen.

Dat wordt een groot deel van wat we ter plaatse gaan doen en dat helpt met name in staten waar instabiliteit als gevolg van klimaatverandering een groot probleem zou kunnen zijn.

Tot slot wil ik mijnheer Mölzer vragen niet zo pessimistisch te zijn. Het gaat niet om handelen over de hoofden van de lidstaten heen. Het gaat om het opbouwen van iets unieks Europees – niet hetzelfde als wat er gebeurt in de lidstaten, of dat nu Duitsland, Italië, Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk of een ander land is. Het is niet hetzelfde. We bouwen iets anders, dat draait om veiligheid en stabiliteit op de lange termijn, om economische groei, want wat we daaraan kunnen bijdragen is in ons belang, maar het draait ook om de waarden die we koesteren.

Wat mijn talenkennis betreft, *oui, je peux parler français, mais je ne suis pas très bien en français. Ich habe auch zwei Jahre in der Schule Deutsch gelernt, aber ich habe es jetzt vergessen.*

Dus ik spreek de talen en daar zal ik steeds beter in worden. Ik verheug me op het moment dat ik een echt gesprek met u kan hebben in veel beter Duits dan ik nu spreek.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de vicevoorzitter, dames en heren, uit het verslag-Albertini en het verslag-Danjean en ook uit de ontwerpresolutie voor de non-proliferatie van kernwapens blijkt dat er snel belangrijke beslissingen moeten worden genomen en dat we ons daarop moeten voorbereiden. Laat ik nog een paar voorbeelden geven. Ik denk dat de Europese Unie een belangrijke rol moet spelen, nu we in een beslissende fase verkeren waarin het erom gaat dat we voorkomen dat Iran kernwapens bouwt en nu de 5+1-groep heel wat activiteiten moet ontwikkelen, vooral voor de voorbereiding van de resolutie van de Verenigde Naties en de mogelijke uitbreiding van sancties, om ook met niet-militaire middelen de opbouw van een nieuwe staat met kernwapens te voorkomen. Ook de dramatische situatie in het Midden-Oosten en de oplossing van de problemen aldaar zijn hier direct of indirect mee verbonden.

Mevrouw Ashton, ik dank u voor uw reis naar Kiev en de gesprekken met president Janoekovytsj. Het zal van essentieel belang zijn dat het ons lukt om dergelijke landen sterker te maken opdat ze geen verkeerde beslissingen nemen, en dat het duidelijk is dat een douane-unie met Rusland en een vrijhandelszone met de Europese Unie niet samengaan en dat duidelijk wordt gemaakt wat de voordelen hiervan zijn.

Ik wil nog één opmerking maken. Wij zullen, in tegenstelling tot veel ministers van Buitenlandse Zaken en defensie, het geduld opbrengen om met u een verstandige Europese dienst voor extern optreden op te bouwen. Wij willen dat die dienst er komt en hij moet succesvol zijn. Alleen dan zullen wij met één stem kunnen spreken. Het zou verkeerd zijn om hieromtrent te snelle en daardoor foute beslissingen te nemen. We staan hier niet onder tijdsdruk en we hebben een goed resultaat nodig. We moeten er echter wel rekening mee houden dat de Unie in haar geschiedenis succes heeft gekend wanneer de communautaire methode werd toegepast, maar nooit of zelden wanneer zij intergouvernementeel opereerde. Daarom moet duidelijk zijn

dat wat communautair beleid is niet langzaam, via de Europese dienst voor extern optreden, intergouvernementeel beleid mag worden. Daartoe moeten we waarborgen inbouwen ter garantie van de doeltreffendheid van de gemeenschappelijke dienst en tegelijkertijd ook van het communautair beleid en in verband daarmee van de rechten van het Europees Parlement wat de begroting, de begrotingscontrole en kwijting betreft, en ook van de rechten van het Europees Parlement op toezicht op het beleid. Wij hopen op een goede samenwerking.

(Applaus)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Ashton, ik spreek tot u in uw hoedanigheid van vicevoorzitter van de Commissie maar ook van hoge vertegenwoordiger – want in tegenstelling tot de ministers van Buitenlandse Zaken ga ik ervan uit dat u dit Parlement als hoge vertegenwoordiger ook enige politieke verantwoording verschuldigd bent! Vandaag is het Verdrag van Lissabon honderd dagen van kracht. We hebben te maken met twee keuzen die van essentieel belang zijn: de ene betreft – zoals u ook in het begin hebt gezegd – de uitbreiding van het buitenlands beleid, omdat klimaat, energie en andere zaken ook deel uitmaken van het buitenlands beleid, en de andere betreft de oprichting van een daadkrachtige, effectieve Europese dienst voor extern optreden.

Als we het over het energiebeleid hebben, heeft Kopenhagen aangetoond dat we, wanneer we het oneens zijn, wanneer we verdeeld zijn, wanneer iedere regeringsleider meent dat hij of zij speciaal de aandacht moet trekken, nog minder bereiken dan anders. Gezien de houding van China en de Verenigde Staten zouden we toch geen fantastisch resultaat hebben bereikt, maar het verschrikkelijke schouwspel dat we in Kopenhagen hebben laten zien, mag eigenlijk nooit meer vertoond worden.

We moeten daarom – en hierin sluit ik mij bij collega Brok aan – een solide Europese dienst voor extern optreden creëren. Ik – en dat geldt voor velen van ons – ben weliswaar niet verbaasd, maar wel geschokt dat veel ministers van Buitenlandse Zaken het u uit jaloezie moeilijk maken. Wij zijn daar heel oprecht over! Velen steunen u, maar er zijn er ook veel die voor problemen zorgen. Die kunnen het nu eenmaal niet verdragen dat ze niet meer een leidende rol spelen, maar in plaats daarvan weer minister van Buitenlandse Zaken zijn. Het is toch ook niet slecht om minister van Buitenlandse Zaken te zijn. En het betekent toch niet dat men alles moet bepalen wat er in de Europese Unie gebeurt. Wij zeggen dus ook duidelijk vanuit onze positie hier: wij zullen onze Parlementaire mogelijkheden ten volle benutten, niet om iets te voorkomen maar om constructief te zijn. Constructief is een Europese dienst voor extern optreden die – zoals het ook in het Verdrag van Lissabon staat – ook duidelijk onder u, mevrouw Ashton, valt en die natuurlijk nauw met de Commissie samenwerkt.

Wij zullen ook niet dulden dat iets wat tot nu toe wettelijk communautair was en wat ook volgens het Verdrag van Lissabon communautair blijft, plotseling intergouvernementeel wordt. Dat is namelijk het idee van veel ministers en misschien ook van veel regeringsleiders, om niet alleen de Commissie een beetje te ondermijnen, maar ook het Gemeenschapsrecht te ondermijnen. Dat is onaanvaardbaar en daar moet een heel duidelijke grens worden getrokken.

De komende weken zal er – net als voorheen – worden gediscussieerd over hoe het nu staat met de Europese dienst voor extern optreden. Daarmee sluit ik mij eveneens aan bij wat al eerder is gezegd. Het gaat niet om het tijdstip – ook al willen we snel een oplossing bereiken – maar om de inhoud. Het moet nogmaals worden gezegd, vooral tegen de Raad van ministers van Buitenlandse Zaken, dat dit Parlement gebruik zal maken van zijn rechten – niet meer maar ook niet minder – met betrekking tot de begroting en het Statuut van de ambtenaren, omdat we een doel hebben, namelijk een effectievere, efficiëntere Europese dienst voor extern optreden.

(Applaus)

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat we allemaal hadden verwacht dat de inwerkingtreding van het Verdrag met kinderziektes gepaard zou gaan en we zouden onze excuses kunnen aanbieden voor het feit dat we vergeten zijn een clausule over tijdreizen op te nemen in het Verdrag, maar wat we niet hebben verwacht en niet kunnen accepteren, is het verlies van vertrouwen tussen de Commissie en de Raad bij het oprichten van de dienst voor extern optreden. De oplossing staat in het Verdrag en dat zou nauwgezet moeten worden gewaardeerd en gerespecteerd.

Artikel 40 beschermt de respectieve functies van de Commissie en de Raad. Beide moeten pragmatisch te werk gaan om ervoor te zorgen dat er een sterke, effectieve, coherente diplomatie tot stand kan worden gebracht in het hele beleid. Catherine Ashton geeft ons een levendige beschrijving van de EU als een

opkomende macht van een tanend continent. Het is vrij duidelijk dat de Afghaanse campagne een probleem is dat onze aandacht vereist; een grondige hervorming van de strategie en tactieken is nodig. Onze taak zou het opnieuw beoordelen van het doel, de kosten en de duur van onze betrokkenheid daar moeten zijn.

De ALDE-Fractie wil heel graag tempo maken op het gebied van defensie. We moeten de gemeenschappelijke veiligheidsbelangen van de 27 staten vinden en ons baseren op vergelijkbare thema's in deze staten en een eerlijke inschatting van de krachten van de EVDB-missies om een klimaat te scheppen voor permanente gestructureerde samenwerking op het gebied van defensie.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, barones Ashton, ik zou de heer Danjean willen bedanken voor zijn uitstekende verslag, waarin hij uitlegt waar we ons nu bevinden met betrekking tot het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid. Hij legt ook uit op welke punten we het nog niet eens zijn.

Als het Parlement dit verslag aanneemt, zal het op een aantal concrete punten verder zijn gekomen dan de Commissie en de Raad, aangezien dit verslag bijvoorbeeld nog eens uitdrukkelijk in positieve zin refereert aan het verslag-Barnier over Europese civiele bescherming. Het is jammer dat barones Ashton dat idee zojuist nogmaals heeft afgewezen.

(EN) Lady Ashton, het spijt mij dat een van de weinige punten in uw presentatie waarop u 'nee' zei het idee van de heer Barnier was, terwijl u over de meeste onderwerpen hetzelfde lijkt te denken als alle anderen.

(DE) Het nieuwe verslag steunt evenals het verslag-Albertini een trainingsmissie van de Unie in Somalië. Wij van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie wijzen dit idee af. We raken daar in een missie verzeild waarvan niet duidelijk is wat de toegevoegde waarde is bij datgene wat al in de regio is gedaan, noch op welk breder politiek kader de missie is gebaseerd, noch of zij daadwerkelijk een bijdrage levert aan de nationale opbouw van Somalië. Het is uiterst waarschijnlijk dat we nu veel geld betalen om voetvolk op te leiden dat vervolgens overloopt naar de meest biedende warlord.

Ik verzoek u mij een derde opmerking toe te staan. Dit verslag rept van de doelstelling van het bereiken van een strategische autonomie voor Europa op het gebied van veiligheids- en defensiebeleid. Wat mij betreft is dat overtrokken – hier nemen we te veel hooi op onze vork. Ik geloof niet dat welke lidstaat dan ook in staat is om de enorme militaire kosten te dragen die zouden worden gemaakt als we de formulering 'strategische autonomie' serieus namen. Ik ben overigens ook van mening dat dit hoe dan ook een strategische vergissing zou zijn. Europa moet zijn rol vinden in een netwerk van Europese en mondiale veiligheid, en die rol kan niet de rol van strategisch autonome macht zijn. Het zou daarom beter zijn als we volstrekt rationeel en realistisch zouden overeenkomen om die capaciteiten en structuren te verbeteren, die ons in staat stellen autonomer op te treden.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Mevrouw Ashton, mijnheer de Voorzitter, een gezaghebbende Russische legercommandant heeft verklaard dat als Rusland in het bezit was geweest van amfibische aanvalsschepen in de Mistral-klasse, de invasie van Georgië slechts een half uur zou hebben geduurd. Ondertussen verkoopt Frankrijk Mistral-schepen aan Rusland ondanks het feit dat het plan-Sarkozy niet is uitgevoerd, en tegelijkertijd geeft Frankrijk zijn steun aan de Noord-Europese gaspijpleiding.

Het is lastig om over veiligheid in Europa te spreken als we weglopen voor een discussie over de situatie aan de oostelijke grens van de Europese Unie, maar dit is wel wat er gebeurde tijdens het opstellen van het verslag, en ik spreek nu met veel spijt tot de voorzitter van de Subcommissie veiligheid en defensie. Er werden inspanningen verricht om tegen elke prijs te voorkomen dat er gesproken werd over zaken als de 'Zapad 2009'-manoeuvres. Er werd moeite gedaan om hierover niet te spreken, alsof het veiligheids- en defensiebeleid het beleid was van slechts enkele grote landen, maar het is een gemeenschappelijk beleid voor de Europese Unie en het is onze rol om dat beleid te ontwikkelen. Er werd veel gesproken over wat er ver weg aan de andere kant van de wereld gebeurt en over wat er in bijna elk deel van de wereld gebeurt, maar er werden tegen elke prijs – en dit was ook de benadering van veel leden – pogingen gedaan om weg te lopen voor wezenlijke problemen aan de oostelijke grens van de Unie. Het was een uitzonderlijke toestand van een soort Europese megalomanie en een minachting voor de belangen van enkele lidstaten. Dit is de reden waarom we dit verslag niet gaan goedkeuren, maar het is ook een verzoek dat ik aan mevrouw Ashton wil doen.

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

De Voorzitter. – Neemt u mij niet kwalijk, mijnheer Kowal, maar u hebt één minuut en 44 seconden spreektijd gekregen in plaats van de reguliere spreektijd van één minuut.

Sabine Lösing (GUE/NGL). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, namens mijn fractie, de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links, zou ik hier duidelijk willen maken dat we zeer bezorgd zijn over de ontwikkeling van het buitenlands beleid van de EU in de richting van militarisering en een steeds interventionistischer beleid. Dit is een gevaarlijke ontwikkeling. Ik wil in alle duidelijkheid zeggen dat een militaire benadering van conflictoplossing of de veronderstelde stabilisering van landen of regio's volgens ons absoluut de verkeerde weg is om een grotere veiligheid te bereiken voor de EU en de wereld. Militaire interventies – en Afghanistan is daar helaas een zeer actueel voorbeeld van – brengen lijden, dood en blijvende verwoesting, maar geen vrede en geen verbetering in de situatie van de bevolking.

In het verslag-Danjean worden de zogenaamd belangrijkste dreigingen opgesomd die een uitdaging vormen voor het toekomstige veiligheidsbeleid van de EU. Eén hiervan is klimaatverandering – iets wat grotendeels is veroorzaakt door de westerse geïndustrialiseerde landen. Als mensen in zuidelijke landen moeten vluchten omdat ze geen water meer hebben en voedsel steeds schaarser wordt, worden ze een veiligheidsprobleem voor Europa. Deze zienswijze is cynisch en inhumaan. Als staten door neoliberal economisch beleid instorten, vormen ze een veiligheidsprobleem. Wat we nodig hebben is niet meer defensie, maar een verandering, een einde aan de neoliberale oriëntatie van de Europese Unie.

De Europese dienst voor extern optreden, het Europees Defensieagentschap, de oprichting van het Directoraat crisisbeheersing en planning en het geplande startfonds voor de bekostiging van militaire operaties zijn bedoeld om van de EU een mondiale speler op militair gebied te maken. Wij zijn van mening dat stappen richting centralisatie in de Europese dienst voor extern optreden een gevaarlijke en ondemocratische ontwikkeling zijn. De EU zou een leidende rol op zich moeten nemen ten aanzien van demilitarisatie en ontwapening, met name op het gebied van nucleaire ontwapening. Er moet op worden aangedrongen dat de verplichting die krachtens artikel 6 van het non-proliferatieverdrag voor kernwapens op kernmachten rust, namelijk volledige nucleaire ontwapening, eindelijk wordt nageleefd. Dit was een centrale belofte, op basis waarvan een groot aantal staten het non-proliferatieverdrag voor kernwapens heeft ondertekend en duurzaam heeft afgezien van het verkrijgen van kernwapens. Betrouwbare niet-aanvalsgaranties zijn het beste middel voor het voorkomen van proliferatie, aangezien landen die met interventie worden bedreigd anders zullen proberen zulke aanvallen te ontmoedigen door het bemachtigen van kernwapens.

Ik zou er in dit verband, en met name met betrekking tot Iran, op zijn minst op willen wijzen en willen waarschuwen dat militaire operaties of militaire activiteiten van welke aard dan ook die als doel hebben proliferatie te voorkomen, volkomen averechts werken en zeer gevaarlijk zijn. Wij zullen het verslag-Danjean verwerpen en hebben een eigen resolutie ingediend over het non-proliferatieverdrag voor kernwapens.

Bastiaan Belder (EFD). - Voorzitter, 'Chinese miljarden voor de Balkan', een recente krantenkop die zeker in dit debat om een Europees vervolg vraagt. Want het nieuwe Chinese investeringsterrein bestrijkt per slot van rekening staten die, hetzij reeds EU-lid zijn, of dat aspireren.

Raad en Commissie, hoe kijkt u aan tegen de rol van China op de Balkan? Deze omspannt immers een waaier aan economische activiteiten: van financier en uitvoerder van grote openbare werken, industrieel agrarisch pachter tot havenbaron. Cruciaal punt blijft wel dat de benadering van China bepaald niet strookt met westerse standaarden. De grote vraag is nu: doorkruist deze Chinese agenda soms de moeizame uitbreidingsagenda van de Europese Unie voor deze regio? Hoe dit zij, de Chinese klok tikt ook hier sneller en coherenter dan de westerse.

Tot slot, mevrouw de hoge vertegenwoordiger, u gaat op reis naar het Midden-Oosten. Noam Shalit, de vader van de bijna vier jaar geleden ontvoerde Israëlische soldaat Gilad Shalit, rekent op uw volle inzet om Gilad vrij te krijgen. Ik ook.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik zou twee punten kort willen aanstippen. Ten eerste is de verplichting tot hulpverlening duidelijk onverenigbaar met de neutraliteit van Oostenrijk. Daarom is het van belang dat de volgende punten in het verslag worden opgenomen. Ten eerste moet worden vastgelegd dat de verplichting tot hulpverlening niet juridisch bindend is, ten tweede dat het gebruik van militaire middelen niet noodzakelijkerwijs vereist is, en ten derde dat de individuele lidstaten de vrijheid behouden om zelf te bepalen waaruit de door hen verleende bijstand bestaat.

De commissie heeft dit niet geaccepteerd, voornamelijk om inhoudelijke redenen. Naar mijn mening getuigt de manier waarop dit werd afgewezen ook van een ernstig gebrek aan respect. Van u, barones Ashton, vraag ik in deze zeer gevoelige kwestie meer respect voor ons Oostenrijkers.

Mijn tweede punt betreft het minderhedenverslag. De kwaliteit van democratieën en samenlevingen blijkt natuurlijk steeds weer uit de behandeling van minderheden. Ik vind het heel erg goed dat we de optie van een minderhedenverslag hebben. Ik ben het er niet op alle punten mee eens, maar ik ben zeer verheugd dat mevrouw Lösing van deze optie gebruik heeft gemaakt.

(Applaus)

Mario Mauro (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, beste collega's, ook ik wil graag gebruikmaken van de uitstekende verslagen van de heren Danjean en Albertini om nogmaals het woord te nemen om de sleutelrol te benadrukken van de hoge vertegenwoordiger. Het is te hopen dat barones Ashton zich realiseert hoe belangrijk haar rol is, deze verdedigt en deze daadkrachtig zal opeisen wanneer invulling wordt gegeven aan de bepalingen van het Verdrag, zoals bijvoorbeeld het versterken van de betrekkingen van de Europese Unie met haar strategische partners en het consolideren van haar leiderschap in multilaterale fora.

Met andere woorden, wij hebben dringend behoefte aan een strategie die uiteindelijk de werkelijke doelen vaststelt die wij willen verwezenlijken. Het is hierbij belangrijk de lidstaten te betrekken bij belangrijke doelstellingen. Het is tevens van belang dat wij ons niet laten conditioneren door eventuele interinstitutionele geschillen over de verdeling van verantwoordelijkheden; hierbij verwijs ik in het bijzonder naar de toekomstige Europese dienst voor externe optreden. Kortom, wij willen dat u een hoofdrol speelt, mevrouw Ashton. We willen dat u een sleutelrol speelt, zonder bureaucratisch te zijn.

Staat u mij toe de volgende opmerking te maken: het stelt mij werkelijk zeer teleur dat u ervoor heeft gekozen vandaag niet deel te nemen aan ons debat over Cuba. Ik weet dat u daar goede redenen voor heeft en dat u de eerste zou zijn om aan het debat deel te nemen, evenals dat zo belangrijke debat over het Poolgebied. Maar *Cuba libre* is niet slechts de naam van een cocktail: het is de schreeuw om democratie die velen van ons in dit Parlement in ons hart dragen. Ik hoop dan ook dat u de tijd kunt vinden om met uw kracht en met de kracht van uw rol aanwezig te zijn bij, deel te nemen aan en uw steun te geven aan de resolutie van het Parlement. U neemt wel deel aan het debat over het Poolgebied en u zult zien dat een *Cuba libre* beter smaakt met wat ijs.

Kristian Vigenin (S&D). - (BG) Het verslag van de Commissie buitenlandse zaken over het jaarverslag van de Raad werd opgesteld in de geest van samenwerking en dialoog, zoals ten aanzien van alle strategische vraagstukken onze benadering is. Een belangrijk deel van het verslag is gewijd aan de consequenties van het Verdrag van Lissabon.

In dit verband zou ik willen wijzen op een belangrijk aspect van onze gemeenschappelijke werkzaamheden. Het succes van het gemeenschappelijk buitenlands beleid en de daadwerkelijke resultaten van de nieuwe institutionele hervormingen worden een fundamentele factor die bepalend zal zijn voor de houding van de Europese burgers ten opzichte van de capaciteit van de Europese Unie om voor hun belangen op te komen en zichzelf te veranderen en te ontwikkelen. Terecht of niet, er zijn hoge verwachtingen voor een aanzienlijk sterkere rol van de Europese Unie op het wereldtoneel, en wij hebben niet het recht de Europese burgers teleur te stellen

Helaas schetst de Europese pers de laatste weken – niet zonder reden – van het buitenlands beleid een buitengewoon negatief beeld: dat van rivaliteit tussen de lidstaten waar het gaat om de posities binnen de nieuwe Europese dienst voor extern optreden, van een competitie tussen de verschillende instellingen rond de vraag welke pet barones Ashton vaker zal dragen – die van de Commissie of van de Raad – en van een ongelijke strijd die het Europees Parlement moet voeren om meer invloed te verkrijgen.

U begrijpt dat dit ons niet alleen intern schade berokkent, maar ook een bijzonder slechte boodschap is in de richting van onze externe partners. Onze verdeeldheid maakt dat wij zwak op hen overkomen.

Het is om die reden dat ik in deze discussie een oproep wil doen. Laten wij, die bij de opzet en de verdere uitbouw van het gemeenschappelijk buitenlands beleid en het veiligheidsbeleid betrokken zijn, ons allen op de belangrijkste strategische vraagstukken concentreren en ons inspannen om door middel van dialoog en een constructieve opstelling zo snel mogelijk resultaten te laten zien. We dienen de Europese burgers het gevoel te geven dat ze deel uitmaken van een en dezelfde Unie, waarvan het woord in de mondiale politiek wordt gehoord en zwaar weegt.

Pino Arlacchi (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de gezamenlijke ontwerpresolutie over het non-proliferatieverdrag is heel belangrijk en de ALDE-Fractie en ik zijn erg trots dat we eraan hebben bijgedragen. De resolutie is allesomvattend, want zij omvat alle kwesties op het gebied van ontwapening, van de NPV-toetsingsconferentie tot de kwestie van kernwapenvrije zones.

Deze resolutie roept op tot een Midden-Oosten zonder kernwapens en tot verwijdering van alle tactische kernkoppen van Europese bodem, in de context van een broederlijke dialoog met Rusland. Deze resolutie verwijst ook diverse malen naar een kernwapenvrije wereld, een doel dat moet worden bereikt door middel van een speciale conventie en binnen een 'ambitueus' tijdschema – dat wil zeggen op korte termijn.

Onze resolutie is het Europese antwoord op het voorstel van president Obama om kernwapens af te schaffen. Dit document moet dus worden gezien als een stap in de richting van een volledig verbod op atoomwapens. Het is bedoeld om een einde te maken aan de paradox dat enerzijds sommige landen legaal in het bezit zijn van kernwapens, terwijl anderzijds chemische en biologische arsenalen voor alle landen absoluut verboden zijn. Atoombommen moeten verboden worden en het bezit ervan moet eens worden gezien als een misdaad. Ik heb er vertrouwen in dat dit Parlement in deze richting door zal gaan met nog meer vastberadenheid en visie.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, vicevoorzitter van de Commissie en hoge vertegenwoordiger, als rapporteur voor Kosovo van dit Parlement ben ik blij van u gehoord te hebben dat u de Westelijke Balkan beschouwt als een zwaartepunt binnen het Europees buitenlands beleid, en dat de Europese Unie het zich niet kan veroorloven te falen.

U heeft echter ook gezegd dat Bosnië zich heeft gestabiliseerd. Barones Ashton, onder de omstandigheden waarin Bosnië zich bevindt, zijn stabiliteit en stabilisatie juist gevaarlijk. Niet iedereen kan deelnemen aan het democratische proces. De grondwet in zijn huidige vorm – de Dayton-grondwet – was in de jaren negentig een teken van stabiliteit, maar is dat nu niet meer. Wat voor strategie staat u en staat ons als EU ter beschikking om dat te veranderen? U zei dat u een strategie heeft voor Bosnië. Dat is de behandeling door de hoge vertegenwoordiger – maar waar is de strategie van de EU? Dat zou ik graag van u willen horen. Ik denk dat de EU hiervoor nog een strategie moet ontwikkelen.

Met betrekking tot Kosovo heeft u EULEX een succes genoemd. Dat is slechts gedeeltelijk waar. Er is nog veel te doen, bijvoorbeeld visumliberalisering voor burgers. Barones Ashton, ik roep u op ervoor te zorgen dat de Commissie onmiddellijk begint te werken aan een routekaart om de burgers van Kosovo duidelijk te maken dat ze niet in de steek zullen worden gelaten.

Helaas heeft u geen antwoord gegeven op een vraag van mevrouw Brantner. Een eigen departement, een eigen directoraat-generaal voor vredesopbouw binnen de dienst voor extern optreden is op dit moment hard nodig. U bent het er met ons over eens dat vredesopbouw belangrijk is, maar bent u bereid om dat in de dienst voor extern optreden te verankeren? Gaat u vredesopbouw een eigen directoraat-generaal geven? Dat is noodzakelijk om duidelijk te maken waar de Europese Unie naartoe gaat.

Wat betreft het verslag van de heer Danjean: ik ben zeer blij dat de commissie heeft geaccepteerd dat verdere ontwikkelingen in het Europese veiligheids- en defensiebeleid de neutraliteit en niet-gebonden status van bepaalde lidstaten geheel moeten respecteren. Dit betekent dat deze landen zelf bepalen waar, wanneer en hoe zij deelnemen en bijstand verlenen.

VOORZITTER: ALEJO VIDAL-QUADRAS

Ondervoorzitter

Geoffrey Van Orden (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, voor zover de EU waarde kan toevoegen en voor zover het onze soevereine belangen niet ondermijnt en niet leidt tot concurrentie met organisaties zoals de NAVO, kunnen wij het steunen.

Dat betekent voor het grootste deel de aanneming van gemeenschappelijke standpunten over bepaalde essentiële kwesties en civiele taken op het gebied van humanitaire hulp of wederopbouw en ontwikkeling na conflicten, hoewel ik moet zeggen dat de staat van dienst van EUPOL in Afghanistan weinig vertrouwen wekt.

De simpele waarheid is dat uw rol als minister van Buitenlandse Zaken van de EU die van dienstmeisje voor de politieke integratie van de EU is. Het effect van de dienst voor extern optreden, de reeks van EU-ambassades in de hele wereld, zal zijn dat de nationale vertegenwoordiging in veel hoofdsteden wordt ondermijnd,

ongepast gewapend met geld dat afkomstig is uit onze naties, om het buitenlands beleid van iemand anders te bevorderen.

Dit verslag over het veiligheids- en defensiebeleid van de EU is een manifest voor militaire integratie in de EU, waarin militaire en civiele crisisbeheersing opzettelijk door elkaar worden gehaald om een rol voor de EU te rechtvaardigen. Het is gebaseerd op een onzinnig verhaal over EU-operaties en probeert de Commissie steeds meer te betrekken bij gebieden die eigenlijk de verantwoordelijkheid van onze naties en van de Raad zijn.

Vrijwel elke paragraaf van dit verslag spreekt zich uit voor het versterken van de militaire integratie in de EU ten koste van de NAVO en de soevereine integriteit van de afzonderlijke Europese landen.

Ik herinner u aan een van de grenzen die de Britse Labourregering trok tijdens de onderhandelingen, toen zij zei dat zij zich zou verzetten tegen het idee van een afzonderlijk en permanent centrum voor EU-operaties dat verantwoordelijk zou zijn voor de operationele planning en de uitvoering van militaire operaties, aangezien dat een overduidelijke imitatie zou zijn van de NAVO, waarvan het SHAPE-hoofdkwartier precies die functie vervult.

Barones Ashton, toen ik u hier op 11 januari naar vroeg, zei u dat u het eens was met het standpunt dat ik toen verwoordde. U lijkt nu van gedachten te zijn veranderd. Ik ben heel benieuwd hoe u er nu over denkt.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, het verslag van de heer Albertini is inderdaad uitstekend en ik wil hem daarmee gelukwensen. Hij is een serieus iemand en zal altijd serieuze verslagen schrijven. Net zo belangrijk en uitstekend was echter de presentatie van mevrouw Ashton.

Daarin wordt een groot aantal vraagstukken van buitenlands beleid behandeld, maar toch ben ik van mening dat al hetgeen in de twee verslagen wordt gezegd over de uitoefening van een echt buitenlands en veiligheidsbeleid valt of staat met twee dingen: ten eerste met een duidelijke vaststelling van de grenzen van de Europese Unie, zodat de Europese Unie overal met hetzelfde respect wordt bejegend, en ten tweede met de benodigde middelen, dat wil zeggen met geld. Over die middelen heb ik echter in geen van beide verslagen iets gelezen, terwijl geld juist het allerbelangrijkste is als wij een effectief buitenlands beleid willen voeren.

Ik ben van mening dat de nieuwe orde een nieuwe wanorde in de wereldeconomie heeft veroorzaakt. Ook is er een nieuwe sociale en politieke wanorde en dient zich een monetaire wanorde aan. Daarom wil ik dat mevrouw Ashton zorgt voor coördinatie tussen de Commissie economische en monetaire zaken en de Commissie buitenlandse zaken en er aldus voor zorgt dat zij de middelen krijgt die zij nodig heeft om haar beleid uit te oefenen.

Philip Claeys (NI). - Voorzitter, mevrouw de hoge vertegenwoordiger, ik vrees dat u hier vooral een catalogus gebracht heeft van aandachtspunten, een catalogus van gemeenplaatsen. Maar van een strategische visie hebben wij jammer genoeg weinig kunnen merken.

Wat stelt u bijvoorbeeld voor om ervoor te zorgen dat er meer toenadering komt met Rusland, in plaats van Rusland verder te laten afglijden in samenwerking met misdadige regimes, zoals die van Iran en Noord-Korea? Wat zijn uw voorstellen in verband met de pogingen van Iran om kernwapens te ontwikkelen? Welke houding zult u aannemen tegenover de groeiende antiwesterse en anti-Europese tendensen in de islamitische wereld? Een tendens die overigens ook vast te stellen valt in een kandidaat-lidstaat als Turkije.

Bent u bereid, mevrouw Ashton, om Europese verworvenheden, zoals het recht op vrije meningsuiting en de scheiding van kerk en staat, op een duidelijke en compromisloze manier te verdedigen ten opzichte van de groeiende politieke islam? De zwakke houding die de EU een aantal jaren geleden aannam in verband met de Deense cartooncrisis is wat mij betreft niet voor herhaling vatbaar.

Ik zou u ook willen vragen, net zoals mijnheer Provera, of u bereid bent om het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid in te schakelen om de massale immigratiestromen naar Europa onder controle te brengen? Ik heb het zowel over illegale als legale immigratiestromen. U hebt daar geen antwoord op gegeven.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik verwelkom de hoge vertegenwoordiger, vicevoorzitter en voorzitter van de Raad voor Buitenlandse Zaken onder die drie petten. Ze heeft drie petten. Onze verslagen kijken terug naar vroeger. Uw bureau, barones Ashton, was bedoeld als een nieuw tijdperk, dus ik zal het hebben over het nieuwe tijdperk. U vertegenwoordigt een pasgeboren bureau, een instelling die pas net op de wereld is en een moeilijke jeugd heeft.

Het is een hybride met een elektrische motor in de vorm van de communautaire methode en een dieselmotor in de vorm van de intergouvernementele methode. Het is een wees die door de vermeende ouders, de lidstaten, de Raad en de Commissie, met een zeker wantrouwen en een zekere afstand wordt aangekeken. Het Parlement staat klaar om de ontbrekende ouderrol op zich te nemen.

In deze beginfase bestaat het risico dat deze dienst uit elkaar wordt getrokken door uiteenlopende institutionele rivaliteiten en belangen. Ons Parlement was en is een sterk voorstander van een sterk buitenlands beleid van de EU. U kunt op ons rekenen.

Ziet u het Parlement alstublieft als uw bondgenoot en misschien ook als een eerlijke bemiddelaar tussen degenen die geneigd zijn slechts één pet op uw hoofd te zien in plaats van alle drie.

Het Parlement verwacht dat de nieuwe instelling, net als de andere, met ons verbonden wordt door een interinstitutionele overeenkomst waarin de regels voor de samenwerking duidelijk zijn omschreven. We zijn van plan mee te beslissen, zoals het Verdrag mogelijk maakt, over verordeningen op het gebied van financiën en personeel in de geest van de integrale Europese dienst voor extern optreden, en niet een versplinterde dienst voor extern optreden. Overweegt u alstublieft uw bureau te versterken als het gaat om competentie en politiek gewicht door vertegenwoordigers van uw bureau aan te stellen – een soort ‘onderministers’, onder meer in het Parlement. Dat zou een oplossing zijn voor het probleem dat de dag maar 24 uur heeft, een probleem dat niet op een andere manier op te lossen is. U bent overal nodig en we zouden graag willen dat u uw mogelijkheden om namens ons en namens de Unie op te treden uitbreidt.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Ashton, wij, socialisten en democraten, geloven in een Europese Unie met een krachtige rol op het internationale toneel, in een Unie met een gemeenschappelijk buitenlands beleid dat eenstemmig tot uiting wordt gebracht in de steeds ingewikkelder wordende wereld, in een Unie met een eigen defensie-identiteit die zorgt voor niet alleen autonome keuzes en autonoom optreden maar ook een bijzondere rol op internationaal vlak. Ik wil vooral iets zeggen over het uitstekende verslag van de heer Danjean die ik bij dezen van harte bedank voor de vruchtbare samenwerking.

Ik wil vier punten noemen:

Ten eerste zijn de verwijzing naar de centrale rol van het VN-bestel en de oproep van de rapporteur tot versterking van de multilaterale samenwerking erg belangrijk, met name na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon.

Ten tweede steunen wij nauwe samenwerking met de NAVO, waarbij wij echter wel willen onderstrepen dat deze samenwerking de autonome ontwikkeling van de defensiecapaciteit van de Europese Unie niet in de weg mag staan. Integendeel, er moet volledig rekening worden gehouden met het feit dat beide organisaties verschillend van aard zijn en dat aan hun autonomie niet getornd mag worden, zeer zeker als het gaat om besluitvorming.

Ten derde is er mijns inziens behoefte aan een paragraaf over de noodzakelijke versterkte samenwerking met Rusland. Rusland is een strategische partner van de Unie op gebieden als energiezekerheid, crisisbeheer, enzovoort.

Tot slot wil ik nog zeggen dat tot mijn genoegen in het verslag nu wordt verwezen naar de noodzaak van meer ontwapening, zeer zeker wat lichte wapens, antipersoonsmijnen en clustermunities betreft. Daarnaast moet het Europees Parlement volgens mij hier een duidelijker standpunt innemen en de lidstaten vragen praktische steun te geven aan het initiatief van president Obama voor een wereld zonder kernwapens. Er zal alleen ontwapening en non-proliferatie van kernwapens mogelijk zijn als allen tezamen – maar ook ieder afzonderlijk – stappen naar voren zetten om dit einddoel te bereiken.

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Ik wil graag mijn erkentelijkheid betuigen voor de kwaliteit van de verslagen van de heren Albertini en Danjean. Zij laten zien dat er mensen met expertise zijn in dit Parlement. Ik hoop, mevrouw Ashton, dat u gebruik zult maken van deze expertise in ons aller belang.

Ik wil graag een grote nadruk leggen op de aanbeveling in het verslag over de samenwerking van dit Parlement bij het monitoren van EU-beleid. Gezien de eerste alinea van het Verdrag van Lissabon ben ik van mening dat we als Europees Parlement en de nationale parlementen een gedeelde verantwoordelijkheid hebben voor het bevorderen van een meer coherente benadering van deze politieke maatregel.

Verder wil ik echter zeggen dat er van u, mevrouw Ashton, een veel coherentere strategie van u verwacht moet worden op het gebied van veiligheidsbeleid. Voor wat betreft de dienst voor extern optreden ben ik van mening dat de medewerkers van deze dienst, die ook in dienst zijn van de Europese burgers, een proportionele vertegenwoordiging moeten zijn van de expertise van de lidstaten. Helaas zijn er namelijk zeer veel instellingen met een verborgen niveau van incompetentie en bureaucratie, hetgeen een mondiale, coherente visie op de Europese Unie zou kunnen beschadigen.

Tot slot wil ik u een vraag stellen over de Battlegroups, die wel zijn opgericht maar helaas niet zijn gebruikt. Dit zou het imago van het veiligheidsbeleid kunnen schaden, en ik wil graag uw visie vernemen. Voor wat betreft de operatie Atalanta ben ik van mening dat we een veel realistischere aanpak nodig hebben, omdat de door onze militairen behaalde successen niet in verhouding staan tot het grote aantal gevallen van piraterij.

Dank u wel.

Paul Nuttall (EFD). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil even vrijuit spreken als inwoners van Lancaster onder elkaar, want dit gaat niet zo goed, hè? Nee, helemaal niet. Eerder, barones Ashton, zei u dat Europa een geloofwaardig buitenlands beleid nodig heeft. Hoe kunnen we een geloofwaardig buitenlands beleid hebben met een ongeloofwaardige hoge vertegenwoordiger?

U lijkt van de ene crisis naar de andere te struikelen. Het is zelfs zo erg dat de Britse minister van Buitenlandse Zaken u deze week een brief heeft moeten sturen om u te vragen op te schieten en aan de slag te gaan. Maar wij van de Britse Onafhankelijkheidspartij zagen dit al vanaf het begin aankomen. Wij hebben ons verzet tegen uw aanstelling omdat deze taak u volgens ons duidelijk boven de pet zou gaan – en nu blijkt dat we daar gelijk in hadden.

Men zei dat uw benoeming door de Commissie een aardverschuiving teweeg zou brengen in Tokio en Washington. Maar u hebt nog niet eens de ambassadeur voor Washington kunnen aanstellen omdat die ouwe Barroso u erin heeft geluisd!

In de Britse pers wordt ook beweerd dat u na acht uur 's avonds uw telefoon uitzet. Maar, barones Ashton, u bent de bestbetaalde politica ter wereld. U verdient meer dan Frau Merkel, u verdient meer dan Hillary Clinton: dit is een baan voor 24 uur. En alsof dat nog niet genoeg is, werd gisteren gemeld dat u een eigen vliegtuig krijgt. Er wordt van u verwacht dat u bijna 500 000 kilometer per jaar gaat reizen. Dat is genoeg om op de maan te komen en de meeste mensen zouden inmiddels willen dat u daar bleef.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) (Het was niet mijn beurt, maar ik ga toch even verder.) Ten eerste wil ik de heer Albertini gelukwensen met het uitstekende verslag. Het verslag benadrukt de rol die de Europese Unie moet spelen op het wereldtoneel als wereldwijde speler van formaat.

Ik verwelkom met name de invoeging van paragraaf 47 in de tekst, die het belang onderstreept van regionale samenwerking binnen het kader van het Oostelijk Partnerschap en de Synergie voor het Zwarte-Zeegebied, aangezien ik van mening ben dat betrokkenheid van de Europese Unie op dit terrein kan leiden tot werkelijke veranderingen vanuit een economisch en politiek perspectief.

Daarnaast wil ik ook Arnaud Danjean feliciteren met zijn verslag, waarin op succesvolle wijze alle uitdagingen maar ook de successen van de Europese Unie op het gebied van het Europese veiligheids- en defensiebeleid worden behandeld. Ik ben van mening dat, op de tiende verjaardag van dit beleid, de voorstellen in het verslag-Danjean zeer belangrijk zijn voor de verbetering van de acties van de EU. Dat zal zeker bijdragen aan de veiligheid van de Europese burgers en uiteindelijk aan vrede en internationale veiligheid.

Hier wil ik een bepaald punt uit dit uitstekende verslag benadrukken, over het belang van het partnerschap met de Verenigde Staten op het gebied van crisisbeheersing, vredeshandhaving en militaire zaken in het algemeen. Vanuit dit oogpunt is het door onze Amerikaanse partners gelanceerde raketverdedigingssysteem niet alleen van belang voor mijn land – Roemenië, dat besloten heeft om eraan deel te nemen – maar ook in bredere zin. De proliferatie van ballistische raketten is namelijk een ernstige bedreiging voor de bevolking van Europa.

Dan wil ik nog noemen dat ik amendement 34 op paragraaf 87 van het verslag steun. Ik ben namelijk van mening dat, als het antiraketschildproject kan helpen een dialoog te voeren op Europees niveau, de verwijzing naar de dialoog met Rusland niet ter zake doet in deze context.

Dank u wel.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de verslagen die zijn opgesteld door de heer Albertini en de heer Danjean zijn zeer belangrijke documenten die op een cruciaal moment komen: het Verdrag van Lissabon is zojuist van kracht geworden, de EU heeft een nieuw Parlement en de trans-Atlantische samenwerking ziet er veelbelovender uit.

Het verslag van de heer Danjean gaat in op de nieuwe veiligheidsuitdagingen waarmee de EU-lidstaten te maken hebben. Daarvoor roept het op tot een witboek dat een openbaar debat zou kunnen stimuleren en meer bekendheid zou kunnen geven aan het GVDB, waardoor er een duidelijker verband zou bestaan tussen doelstellingen en belangen enerzijds en de manieren en middelen om deze te bereiken anderzijds.

Het verslag komt ook – en dat is heel goed – met concrete voorstellen en het wijst op gebieden die meer inspanningen vereisen op militair gebied. Tegelijkertijd lijken sommige van de voorstellen, zoals de introductie van een Europees voorkeursbeginsel voor defensieacquisitie en een oproep tot verplichte deelname van de Europese defensie-industrie aan het aanstaande raketverdedigingsstelsel van de VS, vrij onmogelijk met elkaar te verenigen, terwijl het niet altijd praktisch is om voor elke behoefte een nieuwe instelling in het leven te roepen.

In het algemeen moet de benadering van het GVDB, gezien het feit dat Europa sinds het einde van de Koude Oorlog voortdurend heeft bezuinigd op de militaire uitgaven en de openbare steun voor militair ingrijpen in het algemeen afneemt, niet alleen mechanisch maar evengoed politiek zijn. Het herstellen van de politieke wil in dit opzicht is dus onmisbaar voor een succesvol GVDB.

Tot slot is het verslag belangrijk omdat het de kwestie van de rol van het Europees Parlement met betrekking tot het GVDB aan de orde stelt. Ik wil de heer Danjean en mijn collega's bedanken voor hun bijdragen.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, de ontwerpresolutie van het Parlement over het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid is onder andere bedoeld om militaire structuren als onderdeel van de Europese Unie in te stellen. Ik verzoek om instelling van een speciale EU-defensieraad en een militair operatiecentrum. Deze instrumenten dienen om de Unie de status te verlenen van een mondiale speler in militaire aangelegenheden.

Ik herinner u eraan dat van de 27 EU-lidstaten er 21 lid zijn van de NAVO. Slechts 6 EU-landen behoren niet tot de NAVO en de meeste van hen hebben zich neutraal opgesteld. Daarom rijst een fundamentele vraag: heeft de resolutie de ontwikkeling van een aantal EU-landen tot doel of is ze ook een serieuze stap op weg naar een afzonderlijk militair blok dat wedijvert met de NAVO? Zelfs als tussentijds perspectief zal het niet mogelijk zijn om tegelijkertijd lid te zijn van beide organisaties. Vandaag stemmen vóór dit verslag zal daarom in werkelijkheid de civiele aard van Unie vernietigen, de rode kaart aan de NAVO tonen en het begin zijn van de opbouw van een alternatief militair blok.

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, barones Ashton, dames en heren, allereerst zou ik mijn twee collega's van harte willen feliciteren met hun verslagen, die de basis hebben gevormd voor een zeer goed debat met uitstekende resultaten. Ik zou een paar leidende beginselen willen noemen. Allereerst over het gemeenschappelijk buitenlands beleid: helaas hebben we op dit moment een meerstemmig beeld van de Europese Unie. Hoge vertegenwoordiger, ik zou u willen vragen en oproepen om ervoor te zorgen dat we helpen bereiken dat Europa met één stem spreekt. Als we een pan-Europese oriëntatie willen bereiken, is dit strikt noodzakelijk.

Ten tweede: de trans-Atlantische betrekkingen zijn terecht ter sprake gekomen. Op diplomatiek gebied, op economisch gebied, op veiligheidsgebied en op defensiegebied hebben we inderdaad een nauw partnerschap nodig met onze collega's in de Verenigde Staten, maar wel als gelijkwaardige partners, op basis van gelijkheid. Ook moeten de burgerrechten en veiligheidskwesties gelijkwaardig worden behandeld, zoals het Parlement uiteindelijk op indrukwekkende wijze heeft geëist in verband met de SWIFT-overeenkomst.

Ten derde: terecht is de Westelijke Balkan een absoluut cruciale factor in het Europese buitenlands en veiligheidsbeleid van de toekomst. We moeten deze staten Europese perspectieven bieden. Dat betekent politiek stabiele betrekkingen, persoonlijke veiligheid en economische ontwikkeling. Een Europese dienst voor extern optreden behoort en moet helpen – en in dit opzicht heeft u het Parlement aan uw zijde – om dit alles te bereiken. Onder deze Europese Dienst voor extern optreden verstaan wij een dienst voor Europa en niet voor de lidstaten, voor instellingen die Europees denken en werken, niet voor andere belangen. Hier zult u het Parlement aan uw zijde vinden.

Natuurlijk steun ik ook de Duitse minister van Buitenlandse Zaken, die eist dat het Duits een van de werktalen van de Europese dienst voor extern optreden wordt.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, barones Ashton, dames en heren, ja, we hebben een gemeenschappelijk buitenlands, veiligheids- en defensiebeleid nodig, maar laten we dat gebruiken om de wereld kernwapenvrij te maken. We weten dat dit niet van de ene dag op de andere zal gebeuren; we hebben er al te lang voor gestreden om dat te denken. Maar misschien zal het ons, samen met de presidenten Obama en Medvedev, lukken dit doel een cruciale stap dichterbij te brengen.

Ik ben ook verheugd over het feit dat de Duitse bondsregering volgens haar coalitieakkoord van plan is te verlangen dat Amerikaanse kernwapens uit Duitsland worden verwijderd. Dat zou een duidelijk en ondubbelzinnig signaal afgeven. We zijn ook verheugd over het feit dat de secretaris-generaal van de NAVO een breed debat zal houden over het dichterbij brengen van het hogere doel van een kernwapenvrije wereld, zonder veiligheidsbelangen te hoeven veronachtzamen. Ook dat zou een cruciale stap in de goede richting zijn.

Barones Ashton, ik denk dat u, samen met een goed gestructureerde dienst voor extern optreden, veel zult kunnen bereiken. Ik ben in dit opzicht dan ook zeer hoopvol, en bij veel commentaren die we in deze kamer moeten aanhoren – met name van een zogenaamde parlementaire fractie uit het Verenigd Koninkrijk – moet ik zeggen dat de kwaliteit in dit Parlement echt sterk achteruit is gegaan.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) De uitstekende verslagen van mijn collega's, de heren Albertini en Danjean, bevatten heel wat inspirerende ideeën over de manier waarop wij de voornaamste aspecten en de belangrijkste kansen kunnen stroomlijnen bij de tenuitvoerlegging van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid.

Ik zou willen benadrukken dat het op dit ogenblik, nu het concept voor de opzetting van de Europese dienst voor extern optreden en de toekomstige werking ervan wordt verwerkt, ontzettend belangrijk is dat die dienst van meet af aan op een zo rationeel mogelijke basis wordt opgezet. Met andere woorden: ten dienste staan van de primaire doelstellingen van de Europese Unie en de inspanningen om haar positie in de wereld te versterken.

Zoals we vandaag zien, is dat geen eenvoudige of gemakkelijke taak. Bij de ontwikkeling van het concept van het ten dienste staan, zien we al dat de vaak strijdige belangen van de diverse Europese instellingen en hun individuele onderdelen botsen, en soms zelfs met groepen en individuen binnen die instellingen. Daar kunnen we ook de nationale belangen van individuele lidstaten aan toevoegen. In die situatie is het noodzakelijk dat alle spelers en deelnemers aan dit proces verantwoordelijk, ruimdenkend en objectief zijn om hun eigen ego's te overstijgen en in de eerste plaats de gemeenschappelijke doelstellingen voor ogen te houden: de oprichting van een diplomatieke dienst die als homogeen element zal optreden en uitsluitend de behoeften van de Europese Unie en haar lidstaten zal dienen. Er is de zeer belangrijke leidinggevende rol – de uwe, barones Ashton. Het zou een fout zijn als bijzondere belangen en de wens om koste wat het kost uw eigen mening op te leggen ten koste van andere meningen om het eigen belang en de eigen status aan te tonen, hoger worden gesteld dan het noodzakelijke bredere perspectief. Uit het resultaat van deze inspanning zal blijken of het ons echt om een sterkere Europese Unie te doen is, dan wel of het er opnieuw om gaat om aan te tonen en uit te vechten wiens positie binnen de structuren van de Europese Unie het sterkste is.

Roberto Gualtieri (S&D). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, barones Ashton, ik wil graag benadrukken dat we het hebben over drie uitstekende verslagen die door het Parlement zijn opgesteld: ambitieuze documenten die duidelijke standpunten weergeven, duidelijke keuzes maken en waarover een brede consensus bestaat tussen de fracties in dit Parlement die Europa en zijn toekomst een warm hart toedragen. Dit is een belangrijk feit en het toont de bereidheid en de vaardigheid van het Parlement om zichzelf kandidaat te stellen om ook het gebied van het GBVB/GVDB een centrale rol te spelen, op basis van wat ik een dynamische lezing van het Verdrag van Lissabon zou noemen.

Wij zijn van plan deze rol te vervullen bij de opbouw van de Europese dienst voor extern optreden, niet alleen om de bevoegdheden van het Parlement te waarborgen, maar ook om ervoor te zorgen dat de dienst een orgaan wordt dat in staat is coherentie en efficiëntie bij het externe optreden van de EU te waarborgen en tegelijkertijd de communautaire methode te versterken en geleidelijk uit te breiden.

Met betrekking tot het verslag van de heer Danjean, wil ik graag benadrukken dat het concept van strategische autonomie wordt gepresenteerd in het kader van een multilaterale aanpak en dat het een voorwaarde is voor het versterken van het strategische partnerschap met de Verenigde Staten. Tevens wil ik onderstrepen dat

het Parlement is verenigd in zijn verzoek om een centrum voor operaties en ik waardeer dan ook dat u, hoge vertegenwoordiger, heeft verklaard dat u open staat voor een diepgaandere dialoog over dit thema.

Wat de non-proliferatieresolutie betreft, wil ik graag het belang benadrukken van het streven naar een wereld zonder kernwapens, het duidelijke vonnis over het achterhaalde idee van tactische kernwapens en de waarde van de standpunten die hierover recentelijk door de regeringen van diverse EU-lidstaten zijn ingenomen. De boodschap van het Parlement is dus duidelijk, realistisch en ambitieus en we hopen dat de hoge vertegenwoordiger deze boodschap begrijpt en zal omarmen.

Tunne Kelam (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de collega's Albertini en Danjean feliciteren met hun uitgebreide en creatieve verslagen over het buitenlands en veiligheidsbeleid.

De EU zal een wereldwijde speler worden, zoals u zei, hoge vertegenwoordiger, maar met 7 procent van de wereldbevolking en een vijfde van het bbp is dat alleen mogelijk op basis van versterking van de trans-Atlantische samenwerking vanuit gemeenschappelijke waarden.

Allereerst moet de EU een sterke wil tonen om coherente strategieën te ontwikkelen op vijf cruciale gebieden: gemeenschappelijke strategieën voor China, Rusland, vrede in het Midden-Oosten, Afghanistan en energiezekerheid.

Het is nog steeds een grote belemmering voor onze geloofwaardigheid en efficiëntie in de wereld dat we er vaak niet in zijn geslaagd een eensgezind standpunt in te nemen over deze zaken. De grootste uitdaging voor u wordt het in praktijk brengen van uw uitstekende verklaring over het bouwen van één enkele politieke strategie en het nemen van collectieve verantwoordelijkheid.

Ik ben blij met paragraaf 10 in het verslag van collega Danjean, waarin de Raad en de Commissie dringend worden verzocht cyberdreigingen te analyseren en een efficiënte reactie op dergelijke uitdagingen te coördineren op basis van de beste werkwijzen. Digitale oorlogvoering is geen uitdaging van de toekomst: het is de dagelijkse praktijk. Daarom moet de EU onmiddellijk een Europese strategie voor cyberveiligheid ontwikkelen.

Tot slot over de Europese dienst voor extern optreden: ik denk dat de samenstelling van de EDEO gebaseerd moet zijn op een eerlijk geografisch evenwicht en gelijke kansen voor vertegenwoordigers van alle lidstaten, nieuwe en oude, met toepassing van het quotumstelsel. Alleen dan zijn de efficiëntie en transparantie en uiteindelijk de geloofwaardigheid van de nieuwe diplomatieke dienst gegarandeerd.

Veel succes, hoge vertegenwoordiger, en bedankt.

Richard Howitt (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, hoge vertegenwoordiger Ashton heeft ons vanochtend gevraagd onze denkwijzen te veranderen, verzet tegen institutionele veranderingen aan te pakken en het kortzichtig verdedigen van nationale belangen te vermijden. Als het Parlement meent wat het zegt over het GBVB, moeten we een duidelijke boodschap uitzenden dat we een sterke, alomvattende en inclusieve dienst voor extern optreden zullen steunen en dat we, onze eigen voorrechten in acht nemend, geen deel zullen uitmaken van belangengroepen die de capaciteiten en daarmee de effectiviteit van die dienst willen beperken.

Dat moet betekenen dat aanstellingen enkel en alleen gebaseerd zijn op geschiktheid, van het begin af aan aanstellingen vanuit de ministeries van Buitenlandse Zaken van de lidstaten en vanuit de gehele Europese Unie; het betekent ook strategisch advies over kwesties als energielevering en milieubeleid; het betekent organisatiestructuren die een wereldwijd bereik weerspiegelen en voldoende gewicht geven aan Afrika en trans-Atlantische betrekkingen en ook aan Azië, Latijns-Amerika en de landen om ons heen; het betekent voldoende financiële ruimte, niet alleen voor snelle reacties of humanitair ingrijpen, maar ook om geld te verplaatsen op basis van nieuwe beleidsprioriteiten; het betekent dat we het besluit van Catherine Ashton om reactie op rampen boven ramptoerisme te stellen steunen en dat zij de richting van de financiële programmering bepaalt en het betekent dat dit Parlement nieuwe regelingen voor waarneming ondersteunt die de internationale praktijk weerspiegelen, in plaats van vast te houden aan onze oude regels.

Tot slot ben ik blij om te zien dat de zetel van de Commissie vanochtend leeg is en, voor iedereen die zich heeft ingezet voor het Verdrag van Lissabon, we mogen hun of onze steun voor de volledige tenuitvoerlegging daarvan niet beperken.

Francisco José Millán Mon (PPE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, het buitenlands beleid van de Unie gaat een nieuwe fase in, zoals mevrouw Ashton en de heer Albertini vanochtend onderstreept hebben.

In artikel 21 van het Verdrag zijn een aantal beginsel doelstellingen vastgelegd. Daarnaast worden er nieuwe figuren gecreëerd, met een hoge vertegenwoordiger van de Unie die ook vice-voorzitter is van de Commissie, een permanente voorzitter van de Europese Raad, de Europese dienst voor extern optreden, en een nieuw veiligheids- en defensiebeleid, dat het onderwerp is van het verslag van mijn collega de heer Danjean, enzovoorts.

Doel van deze vernieuwingen is ervoor te zorgen dat de Europese Unie een meer effectieve invloed heeft in de wereld en ik denk dat de toppen met derde landen daarvoor nog steeds een ideaal instrument zijn. Welnu, de Europese Unie houdt niet veel toppen met individuele landen, dus we moeten daar zorgvuldig mee omgaan.

De top van afgelopen week met Marokko was de eerste top met een Arabisch land, en hij was ook symbolisch voor de geavanceerde status die dat land is toegekend. Ik had graag gezien, mevrouw Ashton, dat u daar acte de présence had gegeven. Verder betreur ik het dat de koning van Marokko niet aanwezig was. Door zijn afwezigheid heeft deze top, die historisch had moeten zijn, ingeboet aan publieke invloed, betekenis en effectiviteit.

Ik hoop dat de Euromediterrane top in Barcelona ook een succes zal zijn wat betreft het niveau van de delegaties.

Overigens vind ik het spijtig dat de voor dit voorjaar geplande top met president Obama niet doorgaat. Zoals staat in het verslag-Albertini, maakt het Verdrag van Lissabon de weg vrij om de mechanismen voor een dialoog met de Verenigde Staten te versterken. Op deze top hadden die versterking en andere onderwerpen ter tafel kunnen worden gebracht.

De Europese Unie en de Verenigde Staten mogen geen gelegenheid voorbij laten gaan om op hoog niveau te overleggen over de bilaterale kwesties, conflicten en globale uitdagingen die zich thans ophopen op de internationale agenda. Het zou paradoxaal zijn – en hiermee sluit ik af – als we nu, nu we het Verdrag van Lissabon hebben, het risico liepen om irrelevant te worden in deze wereld die door sommigen al “postwesters” of “post-Amerikaans” genoemd wordt.

Libor Rouček (S&D). - (CS) Mevrouw de hoge vertegenwoordiger, dames en heren, ik zou hier in mijn optreden graag opnieuw willen wijzen op het belang van de totstandbrenging van een partnerschap met Rusland. De lidstaten van de Europese Unie en Rusland hebben te maken met talrijke gemeenschappelijke uitdagingen en bedreigingen. Ik heb het daarbij over de strijd tegen het terrorisme, de verspreiding van massavernietigingswapens, regionale conflicten in het Midden-Oosten en in Afghanistan, de klimaatveranderingen, de energieveiligheid, met inbegrip van de nucleaire veiligheid, enzovoort. Noch de Europese Unie, noch Rusland kunnen deze problemen in hun eentje oplossen. Integendeel, dit alles vraagt om samenwerking. Het uitgangspunt voor een nieuwe, veelomvattende overeenkomst tussen de Europese Unie en Rusland dient dan ook samenwerking te zijn.

Ik zou de hoge vertegenwoordiger om die reden graag willen oproepen om al haar nieuwe bevoegdheden ten volste in te zetten en de onderhandelingen met Rusland in een hogere versnelling te brengen. Ik zou u, mevrouw de barones, eveneens willen oproepen om al uw nieuwe bevoegdheden aan te wenden ten behoeve van een doeltreffende coördinatie van de standpunten van de lidstaten enerzijds en de overige factoren in ons gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid anderzijds. Alleen op die manier kunnen we eensgezind naar buiten treden en de wereld helpen verrijken met waarden als de mensenrechten, democratie, de rechtsstaat, gelijke rechten, alsook evenwicht in de wederzijdse betrekkingen.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik verwelkom en steun beide verslagen en ik feliciteer beide rapporteurs met deze documenten.

Ik wil twee punten noemen. Ten eerste wil ik met betrekking tot het verslag van de heer Danjean een kwestie ter sprake brengen die in een aantal EU-lidstaten veel verbazing heeft gewekt. Ik heb het over de exclusieve besprekingen tussen Parijs en Moskou over de mogelijke verkoop van vier Mistral-oorlogsschepen aan Rusland.

Het Mistral-oorlogsschip heeft een duidelijk offensieve functie en het is zeer zorgwekkend dat bepaalde EU-lidstaten zich bezighouden met wapenverkoop aan derde landen, die zeer negatieve gevolgen kan hebben voor de veiligheid van andere EU-lidstaten of buurlanden van de EU.

In het Verdrag van Lissabon zijn gemeenschappelijke defensiedoelstellingen vastgelegd en is een clausule opgenomen over solidariteit op het gebied van veiligheid en defensie. Dus waar denkt u dat het Parlement

en andere instellingen van de EU naar moeten streven? Een gemeenschappelijke set regels binnen de EU om de verkoop van wapens door EU-lidstaten aan derde landen aan te pakken.

Met betrekking tot het verslag van de heer Albertini wil ik het belang onderstrepen van stabiliteit en veiligheid in Oost-Azië. Wij verwelkomen de inspanningen van zowel Taipei als Peking om de betrekkingen tussen de staten te verbeteren en de dialoog en praktische samenwerking te intensiveren. In dit verband moet de EU de deelname van Taiwan aan de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie en het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering krachtig steunen, aangezien de deelname van Taiwan aan deze organisaties belangrijk is voor de belangen van de EU en de rest van de wereld.

Zoran Thaler (S&D). - (SL) Mevrouw de hoge vertegenwoordiger, ik ben het volmondig met u eens dat uw belangrijkste doelstelling een beter en meer geloofwaardig Europees buitenlands beleid is, net als meer stabiliteit en veiligheid in onze streek, de Balkan.

In dat opzicht kunnen we ons geen enkele mislukking veroorloven. Daarom stel ik voor dat u zich persoonlijk inzet voor twee kwesties: ten eerste voor een dringende oplossing van de kwestie tussen Griekenland en Macedonië waardoor onze lidstaat Griekenland eindelijk vrijuit kan ademen naar het noorden toe; en ten tweede door ervoor te zorgen dat Servië, dat zich in een kunstmatig dilemma tussen de Europese Unie en Kosovo bevindt, voor de Europese Unie kiest en zichzelf dus niet isoleert. Het is misschien een goed idee om onze Servische vrienden te herinneren aan het enige belangrijke feit, namelijk dat Servië en Kosovo opnieuw samen zullen zijn wanneer beide landen lid van de Europese Unie worden.

Michael Gahler (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de vicevoorzitter, vandaag zit u aan de andere kant. Als u elke maand van plaats wisselt, heb ik daar geen problemen mee.

Nu dit debat zijn einde nadert, is een aantal eerste beoordelingen duidelijk geworden. We willen dat u aan het hoofd komt te staan van een dienst voor extern optreden, waarin u – zoals een collega eerder opmerkte – beide rollen tegelijk vervult. Deze twee rollen zouden echter de enige duplicatie moeten zijn – een duplicatie in de structuren is niet iets wat we nodig hebben. Het behoud van de communautaire methode moet worden gegarandeerd, niet alleen wat betreft de begroting en de controle van het Europees Parlement. Om het duidelijk te zeggen: de nieuwe dienst mag niet het exclusieve speeltje van de ministers van Buitenlandse Zaken worden, die beledigd zijn dat ze geen deel meer uitmaken van de Europese Raad. Hetzelfde geldt voor de aanstelling van personeel en de benoeming van mensen op belangrijke posities binnen de dienst.

Wat betreft het verslag-Danjean wil ik mijn volledige steun uitspreken voor de lijn van de rapporteur. Wat betreft het permanent operationeel centrum heb ik net als de heer Van Orden gemerkt dat barones Ashton sinds haar hoorzitting is opgeschoven in deze kwestie, en naar mijn mening in de juiste richting. U bent opgeschoven van een afwijzing naar een testfase. Ik ben nog altijd van mening dat, als civiele en militaire mobilisatie volledig geïntegreerd vanuit de dienst voor extern optreden moeten worden georganiseerd, het zinvol is om deze dienst vanuit zijn eigen operationeel hoofdkwartier te laten opereren.

Met betrekking tot het voorstel van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie om een directoraat-generaal voor vredesopbouw op te richten zou ik willen opmerken dat ik, anders dan mijn collega's die in deze kamer helemaal links zitten, van mening ben dat het hele EU-project, en met name ons buitenlands beleid, een uniek project voor vredesopbouw is. Om die reden betwijfel ik of we dit tot een enkel departement moeten beperken.

María Muñoz de Urquiza (S&D). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, wij denken dat de nieuwe instellingen enige tijd nodig hebben om zich te vestigen, en we denken ook dat we ons doel goed voor ogen moeten houden. Het is niet belangrijk, zoals sommigen bepleiten, dat de hoge vertegenwoordiger overal aanwezig is waar het Europees buitenlands beleid een rol speelt. Belangrijk is dat de Europese Unie op het internationale toneel aanwezig is en het vermogen heeft om haar standpunten te verdedigen. Dat is de boodschap van de twee onderhavige verslagen.

Daarom pleiten wij voor een breed communautair beleid voor betrekkingen gericht op samenwerking met alle landen die voor ons belangrijk zijn, met name op het vlak van de mensenrechten, van Wit-Rusland tot Cuba. We zouden dit beleid moeten voeren voor alle landen die voor ons belangrijk zijn op het vlak van de mensenrechten, de veiligheid en globale uitdagingen, want de Europese Unie kan het verschil maken, zoals is aangetoond met het gemeenschappelijk standpunt van de meerderheid der lidstaten dat bereikt is onder het Spaanse voorzitterschap, in de Raad voor de mensenrechten in Genève, en zoals ook moet worden bereikt voor het Midden-Oosten of Cuba. Dit is een proactieve en vernieuwende stap vooruit in het externe optreden

van de Europese Unie. Wij willen een sterke, authentieke Europese dienst voor extern optreden, die de hoge vertegenwoordiger steunt in zijn werk, en die ook aan het streven van dit Parlement tegemoetkomt.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Ashton, ik ben tevreden over het feit dat we vandaag het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid en het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid met u kunnen bespreken. Ondanks verschillende tegengestelde meningen wil ik graag opmerken dat ik zeker weet dat de meerderheid van dit Huis u alle goeds toewenst en graag de constructie ziet van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid en een professionele dienst voor extern optreden, een dienst die u in staat stelt gebruik te maken van de beste diplomaten van alle lidstaten van de Europese Unie.

Onze discussie vandaag over het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid is gebaseerd op het uitstekende verslag van mijn baas in de Subcommissie veiligheid en defensie, de heer Danjean. De Unie moet natuurlijk het kader vormen voor het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid. We staan voor veel uitdagingen, niet alleen conflicten, maar ook natuurrampen, de dreiging van terrorisme enzovoort. We moeten daarom onze operationele capaciteiten vergroten. De Unie moet voor haar eigen veiligheid zorgen, maar moet ook actief zijn op het vlak van mondiale uitdagingen. Dit kan niet zonder goede samenwerking met onze Atlantische bondgenoten. Ik vind dat niet slechts omdat de meeste EU-lidstaten tot de NAVO behoren, maar vanwege deze uitdagingen waarvan iedereen in feite verwacht dat je erin slaagt een goede dialoog op gang te brengen en een coherente samenwerking op te bouwen tussen Europese Unie en de NAVO.

Ik eindig met een humoristische opmerking, barones Ashton, ik spreek de hoop uit dat u uw telefoonnummer al niet alleen naar Henry Kissinger maar ook naar Hilary Clinton hebt gestuurd.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil vicevoorzitter Ashton feliciteren met haar toespraak, die getuigde van visie en inhoud.

Het probleem dat sommige mensen met u hebben, vicevoorzitter Ashton, is dat u geen macho generaal of kortzichtige nationalist bent. Ik verwelkom met name uw nadruk op de rechtsorde tussen landen en ik verzoek u met klem erop toe te zien dat dit het geval is in het Midden-Oosten. Ik steun ook uw inzet voor het belangrijke beginsel van collectieve winsten tegenover minimale verliezen voor de lidstaten.

Het Midden-Oosten is misschien de meest ontvlambare regio die op dit moment in een brandhaard zou kunnen veranderen. U moet nauw samenwerken met de Verenigde Staten en erop aandringen dat de verklaring van de Raad van 8 december centraal wordt gesteld als kader voor de vooruitgang daar.

Tot slot wil ik u sterk adviseren steun te verlenen aan het idee van een beleid dat erop gericht is van het Midden-Oosten een kernwapenvrije regio te maken.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Ik ben van mening dat de bijdragen van de heer Danjean en de heer Albertini een stap vormen in de richting van de zo hoognodige, door ons allen gedeelde visie op de Europese Unie als een sterke mondiale speler als het erop aankomt de vrede en de veiligheid te handhaven, en ik wil hen daarmee gelukwensen.

Met de krimpende begrotingen voor defensie en de huidige economische crisis wordt het eens te meer duidelijk dat wij, indien we willen dat Europa in de wereld met één stem spreekt en een sterke boodschap van respect uitdraagt, genoodzaakt zijn de beschikbare middelen nog voorzichtiger en effectiever in te zetten.

De rol van het Europees Defensieagentschap, die dankzij het Verdrag van Lissabon is versterkt, is van cruciaal belang om ons potentieel te optimaliseren door de oprichting van een collectief commando, het combineren van materialen en middelen en de opzet van gemeenschappelijke trainingen. De wisselwerking tussen de civiele en militaire elementen van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid dient te worden aangewend om de vermogens en de effectiviteit van onze Unie te verbeteren.

Ik verwacht dat het hoofd van het Europees Defensieagentschap, de hoge vertegenwoordiger mevrouw Ashton, hierbij een actieve rol zal spelen. En ten slotte, mevrouw Ashton, wil ik u succes toewensen bij het opzetten van de Europese dienst voor extern optreden. Daarbij spreek ik de hoop uit dat bij de aanstelling van functionarissen voor de dienst het beginsel van geografisch evenwicht zal worden gehandhaafd, zodat deze daadwerkelijk een afspiegeling van de gehele Unie zal vormen. Het is in het belang van Europa dat u succes zult boeken.

Ágnes Hankiss (PPE). – (HU) Dames en heren, allereerst wil ik de heer Danjean feliciteren met dit alomvattende verslag dat tegelijkertijd in alle deelvragen een uitermate rijk gedachtegoed vertegenwoordigt; ikzelf wil slechts bij één aspect stilstaan. Onder de EU-lidstaten zijn er verscheidene landen, zo ook mijn eigen land, Hongarije, die graag als volwaardig en gelijkwaardig lid actief willen deelnemen aan de samenwerking binnen het Europese veiligheids- en defensiebeleid. Om bekende geografische en historische redenen bevinden ze zich echter vooralsnog noch wat betreft hun materiële hulpbronnen noch wat betreft hun capaciteit of kennisbasis op het niveau van de grootste lidstaten. Zelf heb ik daarom gestemd voor de amendementen die bedoeld zijn om deze vorm van deelname en aansluiting te vergemakkelijken. Aan de ene kant gaat het hier om voortdurende structurele samenwerking, die als volgt zou kunnen en kon worden geformuleerd: deze samenwerking mag niet functioneren als een eliteclub van de sterkste en grootste lidstaten, met andere woorden, er mogen geen uniforme en gelijke eisen worden gesteld aan alle deelnemers, aangezien in dat geval bepaalde landen achterblijven, maar deelname van de kleinere landen moet mogelijk worden gemaakt aan de hand van hun speciale kwaliteiten. Aan de andere kant moeten trainingsnetwerken in die richting worden ontwikkeld. Ik wil de voorzitter hartelijk bedanken dat hij deze aspecten in het verslag heeft opgenomen.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Mijnheer de Voorzitter, barones Ashton, vandaag dank ik graag beide rapporteurs, die op een briljante wijze het debat hebben gevoerd, dat tot de goedkeuring van de documenten van de heer Albertini en de heer Danjean heeft geleid.

Ik ben van mening dat beide documenten werden goedgekeurd op het juiste moment, aan het begin van het mandaat, en dat we op een gedetailleerde manier hebben aangetoond wat we van het Europese buitenlandse beleid verwachten. Barones Ashton, u hebt deze gelegenheid goed benut door beide heel concrete documenten in uw eigen visie op de wereld te verwerken en ik feliciteer u daarmee. Ik zal u natuurlijk niet blijven feliciteren indien u zich niet duidelijk over concrete problemen, dilemma's en crises uitspreekt. Vandaag wil ik u vooral feliciteren voor uw kritische opmerking over de actie van de Israëlsche regering in verband met de bouw van illegale nederzettingen.

Tot slot enkel nog dit: ik denk dat we in de toekomst meer aandacht moeten schenken aan Japan, onze oude en betrouwbare vriend, en dat we niet alleen zo gefascineerd mogen kijken naar China en andere zich snel ontwikkelende landen.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Ashton, ik spreek waarschijnlijk voor iedereen in dit Parlement wanneer ik zeg dat buitenlands beleid een van de belangrijkste uitdagingen voor de Europese Unie is, en we hopen dat onder uw leiding, mevrouw Ashton, de Europese Unie een echte regulator voor buitenlands beleid op mondiaal niveau wordt.

Ik richt mijn aandacht op twee gebieden. De eerste is de politieke situatie in het Midden-Oosten. We verwachten van u een duidelijk standpunt over de strategie met betrekking tot terrorismebestrijding. We verwachten bovenal dat de toestand in met name Afghanistan er een zal worden waarin terugtrekking mogelijk wordt. Ik wil hier graag voorstellen om alle middelen te gebruiken, met inbegrip van hoofdzakelijk civiele operaties, als onderdeel van inspanningen tot modernisering van een land dat nu na dertig jaar voortdurende oorlog verwoest is. Ik vind ook dat politieke betrokkenheid bij de wederopbouw van Afghanistan een belangrijke factor voor stabilisatie in het land vormt. Het tweede gebied is Iran, dat nu in de regio een belangrijke rol speelt op het gebied van het buitenlands beleid. Ik vind dat betrokkenheid in de strijd om proliferatie van nucleaire wapens te verhinderen een zeer belangrijke taak is, die ook de uwe is. We wensen u hier heel veel succes en vertrouwen erop dat u uw werkzaamheden goed afstemt op het Amerikaanse beleid.

Ik vind dat de politieke situatie in Afghanistan, Pakistan, India en Iran van doorslaggevend belang is uit het oogpunt van mondiaal veiligheidbeleid. Mevrouw Ashton, uw rol hierbij is daarom van onschatbare waarde.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, barones Ashton, volgens u is de operatie Atalanta tegen de piraterij in de Hoorn van Afrika succesvol verlopen.

De afgelopen week echter hebben piraten een grootscheepse aanval uitgevoerd op Baskische, Spaanse en Franse vissersschepen, waardoor de vissersvloot zich gedwongen zag het gebied te verlaten en zich terug te trekken op plaatsen waar de vissersschepen wel kunnen worden beschermd maar waar geen vis is, om nog niet te spreken van de honderden mensen die nog steeds in gijzeling worden gehouden op verschillende schepen.

Ik verzoek u de resolutie ten uitvoer te leggen die dit Parlement in de maand december heeft aangenomen om te bereiken dat die operatie de vissersschepen zou beschermen en de bescherming zou worden uitgebreid. Ik dring er ook op aan dat de strategieën worden heroverwogen en dat de technieken die gebruikt worden in deze operatie in de Indische Oceaan met spoed worden herzien.

Struan Stevenson (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, 58 mensen zijn zondag om het leven gekomen toen zij probeerden gebruik te maken van hun stemrecht in de Iraakse verkiezingen, en 140 mensen raakten ernstig gewond. Toch hebben geweld, intimidatie, dreigingen met aanvallen en chantage miljoenen dappere Iraaken er niet van weerhouden naar de stembus te gaan.

Er zijn verschillende pogingen gedaan om de uitkomsten van de verkiezingen te manipuleren en te verstoren. De uitsluiting van meer dan vijfhonderd seculiere niet-sektarische kandidaten door de onzinnige commissie voor verantwoordelijkheid en rechtvaardigheid, de herhaalde bomaanslagen op de verkiezingsdag en het zeer onheilspellende uitstel van de bekendmaking van de uitslagen zijn allemaal zorgwekkende tekenen van vuil spel.

De alomtegenwoordige bemoeienis van Iran was een vast kenmerk van deze verkiezingen en we moeten vandaag deze sterke waarschuwing afgeven: probeer niet om een marionet als premier te installeren in Irak, probeer niet de Iraakse bevolking hun democratische rechten te ontfangen en stort Irak niet terug in de sektarische chaos, want het westen houdt jullie in de gaten en onze ogen zijn op jullie gericht.

Andrew Henry William Brons (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de rol van barones Ashton is beschreven in artikel 18 van het Verdrag betreffende de Europese Unie als het leveren van een bijdrage aan de ontwikkeling van een gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, in opdracht van de Raad, die uiteraard bestaat uit de vertegenwoordigers van de natiestaten. Hetzelfde artikel stelt echter ook dat ze vicevoorzitter moet zijn van de Commissie, van waaruit ze werkt. Bovendien heb ik begrepen dat voormalige medewerkers van de Commissie voorrang krijgen boven diplomatieke medewerkers en medewerkers van ministeries van Buitenlandse Zaken bij de aanstelling van medewerkers voor de dienst voor extern optreden.

Barones Ashton, het is duidelijk dat uw rol ontworpen is om de invloed van de lidstaten op het buitenlands beleid, zowel individueel als collectief in de Raad, voortdurend te ondermijnen. U en uw opvolgers zullen alleen op papier in opdracht van de Raad handelen. De werkelijke drijvende kracht achter het buitenlands beleid van de EU wordt de Commissie; de lidstaten en de Raad zullen voortdurend gemarginaliseerd worden.

Andrzej Grzyb (PPE). - (PL) Een coherent en effectief beleid is de hoofdboodschap van het verslag van de heer Albertini. Ik feliciteer hem evenals de heer Danjean met dit verslag.

Ik wil erop wijzen dat er ook een personeelsaspect aan de uitvoering van deze werkzaamheden zit. De Europese dienst voor extern optreden komt in dit verslag voor, en ondanks het feit dat dit over het jaar 2008 gaat – jammer dat het verslag niet al over 2009 gaat – is het hier een soort markering die een maatstaf zal zijn van de manier waarop we in feite de werkzaamheden uitvoeren die nu onder de dienst van mevrouw Ashton vallen. Ik denk dat de geografische balans die we voorstaan, evenals de rollen in deze procedure voor het Europees Parlement en de nationale parlementen, hier uiterst belangrijk zijn. Duidelijke wervingscriteria en een rol voor het Europees Parlement in de ontwikkeling van de dienst zijn zaken die onderwerp van een zorgvuldige evaluatie in dit Parlement worden.

We vragen om een duidelijke en ongecompliceerde procedure, zodat het begrijpelijk is voor ons als vertegenwoordigers van individuele stemmers, die per slot van rekening de Europese Unie vormen.

Jelko Kacin (ALDE). - (SL) Ik feliciteer beide rapporteurs, de heer Albertini en de heer Danjean, van harte.

Ik wil u graag herinneren aan de tragische gebeurtenis die zeven jaar geleden, op 12 maart, in Belgrado plaatsvond: de moord op de voormalige Servische eerste minister Zoran Đinđić. Hij werd vermoord om de normalisatie, de democratisering en de europeanisering van Servië te stoppen. Dat is hen niet gelukt, ze hebben het enkel vertraagd. Deze gebeurtenis had ook een negatieve impact op de buurlanden en op de hele regio.

Mevrouw Ashton, ik verzoek u om de pro-Europese krachten overal in onze onmiddellijke nabijheid te helpen en te ondersteunen. U moet tijdig en preventief handelen. U heeft gekozen voor een nieuwe instelling en om het opnemen van een nieuwe functie – eigenlijk twee functies in twee instellingen, en u wordt zo als het ware een dubbel boegbeeld. Zowel voor u als voor ons is er geen terugweg. U kunt enkel voorwaarts, daarom vraag ik u om het vertrouwen dat we in u stellen, te bevestigen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, voor veelomvattende verslagen zijn meestal gedifferentieerde beoordelingen nodig, en dat is ook hier het geval. Ik ben voorstander van een gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid voor de aanpak van illegale immigratie, visumfraude, crimineel toerisme en misbruik van asielprocedures. Ik ben ook voorstander van een gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid voor de bescherming van de grenzen van het Schengengebied en een voortvarende aanpak van de georganiseerde misdaad. Ik ben echter kritisch over, en gekant tegen, een gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid dat is bedoeld om de EU een actieve rol te geven in militaire kwesties. Daarvoor hebben we al de VN en de NAVO. Deze duplicatie moet worden verworpen – ik spreek natuurlijk vanuit de bijzondere positie van een vertegenwoordiger van een neutrale staat. Ik keur ook het opheffen van de visumplicht af, een ondoordachte afschaffing van de visumplicht voor Balkanstaten terwijl er nu al, na een paar maanden, ongeveer 150 000 Macedoniërs op weg zijn naar Centraal-Europa, van wie twee derde al in de illegaliteit is verdwenen.

Hiermee worden de veiligheidsbehoeften van de Europese burger natuurlijk niet gediend; het levert geen bijdrage aan de veiligheid en zorgt er ook niet voor dat onze burgers Europa een warmer hart gaan toedragen.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Ik vrees dat de vorige conferenties geen tastbare resultaten hebben opgeleverd op het gebied van niet-verspreiding van kernwapens. Dat soort wapens en technologie heeft zich verspreid. Het risico dat nucleaire technologie in handen valt van criminele en terroristische organisaties neemt toe.

De Unie zou op dit gebied verenigd moeten optreden en als wereldspeler een standpunt moeten innemen ten aanzien van deze kwestie, om alle drie de pijlers van het non-proliferatieverdrag te versterken en om de universele toepassing en handhaving van de regels en instrumenten inzake niet-verspreiding te verwezenlijken. Ik denk dat het noodzakelijk is om van de kwestie van niet-verspreiding van kernwapens één van de prioriteiten van de Europese Unie te maken en een constructieve dialoog te starten met alle kernmogendheden, niet alleen de VS en Rusland. De landen die over kernwapens beschikken zijn niet alleen de vijf leden van de VN-Veilighedsraad. Daarom zou de Unie, in het belang van mondiale veiligheid, een politieke en diplomatieke inspanning moeten leveren om te verzekeren dat landen zoals Israël, India, Pakistan en Noord-Korea het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens ondertekenen.

Catherine Ashton, *vicevoorzitter van de Commissie en hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik mijn dank uitspreken voor alle bijdragen en zeggen dat ik dit een zeer belangrijk en waardevol debat vond als het gaat om onze strategische richting.

Ik wil om te beginnen zeggen dat ik het volledig eens ben met alle geachte afgevaardigden die hebben gesproken over de waarde en het belang van toetsing door dit Parlement en de rol van dit Parlement, niet alleen als het gaat om die toetsing, maar ook als het gaat om de deskundigheid waarvan ik weet dat die hier aanwezig is. Ik ben van plan een beroep te doen op die deskundigheid en ik hoop dat er zo veel mogelijk gelegenheden zullen zijn om te debatteren en te spreken over veel, zo niet alle belangrijke kwesties die vandaag aan de orde zijn gesteld.

Ik zal het vrij kort houden, maar ik wil proberen iets te zeggen over een paar belangrijke gebieden waar de geachte afgevaardigden zich naar mijn mening de meeste zorgen over maken. Om te beginnen wil ik zeggen dat ik geen 'nee' heb gezegd tegen het verslag-Barnier. Wat ik zei was dat we op basis van de lessen die we hebben geleerd van Haïti en van de steun die we nu bieden in Chili, wilden kijken hoeveel meer we kunnen doen, hoe we effectiever kunnen optreden, wat we paraat moeten hebben en of we iets paraat moeten hebben. Daarvoor moeten we strategisch nadenken over wat we moeten doen en het verslag-Barnier levert daar de achtergrond voor. Ik ben Michel erg dankbaar voor zijn bijdrage daaraan – het is de achtergrond.

Over het non-proliferatieverdrag: enkele geachte afgevaardigden hebben gewezen op het belang van de conferentie die in mei zal worden gehouden en daar ben ik het mee eens. Het is erg belangrijk dat we nu verder gaan als het gaat om de kansen die mei ons biedt.

Ik ben het er ook mee eens dat veiligheid begint met sterke politieke betrekkingen. We moeten ons ervan bewust zijn dat ons optreden in de wereld draait om het ontwikkelen van die sterke politieke betrekkingen om de veiligheid te bevorderen, niet alleen voor onszelf, maar ook voor derde landen, voor landen waarmee we zulke betrekkingen willen onderhouden of waarmee we in dialoog zijn als gevolg van onze zorgen.

Enkele geachte afgevaardigden wezen terecht op het belang van de Balkan. Ik heb in mijn prioriteiten aangegeven dat dit een uiterst belangrijk werkterrein is. Het is heel belangrijk dat we in de aanloop naar de verkiezingen in Bosnië het belang van de Europese Unie duidelijk maken en ervoor zorgen dat de nationale

politici aan het volk uitleggen welke stappen zij willen nemen om nauwere banden aan te gaan met Europa en uiteindelijk deel te gaan uitmaken van Europa.

Ik ben het eens met het belang van Valentin Inzko en zijn samenwerking met het bureau van de hoge vertegenwoordiger. Hij en ik werken samen om na te denken over de strategische aanpak – ook weer voor een toekomst die verder gaat dan de verkiezingen, naar waar we in de komende maanden en jaren moeten zijn om de veiligheid te bewaren. Ik begrijp wat u zegt over het belang van stabiliteit: dat moeten we niet alleen hier hebben, maar we moeten het daar ook behouden. Er is bezorgdheid over onze vooruitgang in de regio en op sommige momenten heb ik het gevoel dat we moeite hebben met de volgende stap. We moeten verdergaan.

Dat geldt in het bijzonder, zoals enkele geachte afgevaardigden hebben gezegd, in Kosovo, waar ik heb gesproken met de regering. Ik heb gesprekken gevoerd met de regering en in het bijzonder met de premier om ons toekomstige beleid ten aanzien van hen te bepalen. Dan is er nog Servië, dat heel graag lid wil worden van de Europese Unie. Toen ik sprak met president Tadić en de leden van de regering, was het ook daar heel duidelijk dat zij dit zien als hun toekomst en dat zij ook begrijpen over welke aspecten van dat proces wij ons zorgen maken.

Wat het debat over Cuba betreft: daar zou ik bij geweest zijn. Het komt gewoon niet uit. Er is een vergadering van de Raad van voorzitters over de dienst voor extern optreden en ik kan niet op twee plaatsen tegelijk zijn. Dat heeft het Europees Parlement besloten wat betreft de timing. Ik moet gehoorzamen en daarbij aanwezig zijn. Ik ben echter van mening dat Cuba een belangrijke kwestie is en ik twijfel er niet aan dat we op dat onderwerp zullen terugkomen.

Met betrekking tot het aparte departement voor vredesopbouw, is mijn antwoord dat dat een rol zou moeten spelen in alles wat we doen en ik vind het nooit zo prettig om iets af te zonderen, want dan lijkt het net of het los staat van het andere werk dat we doen. Als u kijkt hoe we te werk gaan met de dienst voor extern optreden, zult u zien dat het als het ware een parapluorganisatie is, die duidelijk de verantwoordelijkheden op grond van het Verdrag neemt, maar ook in dienst staat van u en van de Commissie.

Dus als de Commissie iets wil doen op het gebied van handel, klimaatverandering of energiezekerheid in de wereld, kan de dienst voor extern optreden daar een hulpmiddel bij zijn, waarmee het werk van de Commissie rechtstreeks wordt gekoppeld aan wat er ter plaatse gebeurt. En dat gaat allemaal, dat wil ik benadrukken, over een veiligere, stabielere wereld. Waar het voor mij om gaat, is het inbouwen van het idee dat we er zijn om inspanningen te ondersteunen die ervoor zorgen dat we vrede hebben en houden.

Over Atalanta: ik denk dat de punten die hier zijn gemaakt zeer positief zijn. Het is een zeer belangrijke missie, maar het is een missie die gekoppeld moet zijn aan alle andere dingen die we in die regio doen. Ik ben me ervan bewust dat we moeten nadenken over visserij en de strategie op dat gebied. Dat begrijp ik heel goed.

Werkgroepen: ik denk dat het heel goed is als het Parlement die heeft. Ik denk dat de hoge ambtenaren op dit moment goed met hen samenwerken en dat moet zo blijven.

Over het operationeel hoofdkwartier: daarover ben ik niet van gedachten veranderd. Wat ik in januari zei, is dat ik nog overtuigd moest worden. We hebben hier nu naar gekeken, want omdat ik dit werk al wat langer doe, ben ik meer betrokken bij het werk met betrekking tot onze buitenlandse missies, op het gebied van Kosovo, Bosnië, de bespreking van wat we doen in Atalanta of wat we hebben gedaan in Haïti, enzovoort.

In mijn toespraak zei ik dat we moeten kijken wat er nodig is en dan moeten bepalen hoe we dat het beste kunnen bereiken. Er zijn verschillende meningen, maar ik denk dat die meningen zullen samenkomen rondom een gemeenschappelijk thema en daar moeten we voor zorgen. Dus we moeten ervan overtuigd raken hoe we het moeten doen.

Over mensenrechten: die wil ik beschrijven als een rode draad. De projectie van onze waarden en mensenrechten is essentieel voor alles wat we doen in de Europese Unie en de rest van de wereld. We moeten ervoor zorgen dat het een draad is die door al onze handelingen loopt als het gaat om het ondersteunen van het werk dat we in de hele wereld doen en het bevorderen van de waarden van de Europese Unie. Ik wil heel nauwkeurig kijken naar hoe we dat doen, dus het is niet zomaar een extra toevoeging aan een dialoog. Het maakt integraal deel uit van alles wat we doen.

Ik ben het ook met u eens over de sterke trans-Atlantische betrekkingen met de Verenigde Staten. Zij zijn een sterke partner van ons op allerlei gebieden, in het bijzonder op het gebied van crisisbeheersing, en het

is heel belangrijk dat we daarop voortbouwen. Ik wil ook erg graag voortbouwen op onze samenwerking met de VS op het gebied van ontwikkeling, bijvoorbeeld in Afrika, waar potentieel is – dat denk ik tenminste – om veel meer te doen, vooral in het licht van mijn ervaringen met *Aid for Trade* als commissaris van handel.

We moeten ook nadenken over andere grote partnerschappen. Ik heb met de Braziliaanse minister van Buitenlandse Zaken gesproken over de mogelijkheden om weer te gaan samenwerken aan ontwikkeling, waarbij de schaalvoordelen en de mogelijkheid om samen te werken ons in staat zouden stellen op veel effectievere wijze middelen beschikbaar te maken voor bepaalde delen van de wereld waar dat echt nodig is.

Ik ben het ook met u eens over de cyberdreigingen. Dit is een zeer belangrijke kwestie. Dit gebeurt nu. Het is een kwestie waarmee we ons bezig moeten blijven houden, want het is onvermijdelijk dat de dreigingen voortdurend veranderen.

Nog even kort over de dienst voor extern optreden. De geografische breedte van de Europese Unie moet vertegenwoordigd zijn binnen de dienst voor extern optreden. Daar ben ik het volledig mee eens, maar daar heb ik wel tijd voor nodig. Een van de dingen die ik heb gezegd tegen alle ministers van Buitenlandse Zaken en die ik zeg tegen het Parlement, is: geeft u alstublieft niet toe aan de verleiding om aan te nemen dat het feit dat de eerste vier of vijf benoemingen die ik heb gedaan niet afkomstig zijn uit een lidstaat die u het beste kent, betekent dat ik in de toekomst niemand uit die lidstaten zal benoemen. We moeten dit gewoon in fasen opbouwen. Vergeet niet dat de dienst, zoals de geachte afgevaardigden weten, op dit moment nog helemaal niet bestaat. Ik heb geen team of medewerkers voor de dienst voor extern optreden, want zolang de rechtsgrond nog niet is bepaald, hebben we niets. We hebben gewoon wat we al hadden en proberen dat op een meer samenhangende manier bij elkaar te brengen.

Ik zal mensen aannemen op basis van geschiktheid en niets anders. Er zijn geen favorieten. Het gaat om geschiktheid. Ik wil de slimsten en de besten en dat heb ik ook gezegd tegen de lidstaten en de instellingen. Ik wil dat de delegaties ter plaatse een paraplu vormen, die het werk van de Europese Unie in al zijn verschillende elementen kan ondersteunen, omdat ze vertegenwoordigd zijn in derde landen en werken met derde landen.

Het is essentieel dat dat gebeurt, anders raken we weer versnipperd. De vraag is hoe we het moeten doen en daarover zijn we op dit moment in dialoog met de Raad en de Commissie. Als het allemaal heel makkelijk was, zouden we nu wel klaar zijn. Maar we moeten ervoor zorgen dat we het goed en effectief doen. Daar komen we in de komende weken wel uit.

Wat middelen betreft, ga ik me uitspreken voor flexibiliteit. Ik ga stellen dat we, als er een crisis is in een bepaald land of als we erachter komen dat we moeten schuiven met middelen, moeten handelen, maar wel in de context van parlementaire toetsing. En ook hier geldt weer dat we moeten bedenken hoe we dat het beste kunnen aanpakken, niet alleen nu, maar ook in de toekomst.

We moeten dubbel werk absoluut voorkomen, anders levert het niets op behalve meer bureaucratie en daar zitten we niet op te wachten. We moeten ervoor zorgen dat dit een samenhangende dienst is die goed functioneert en optreedt als een entiteit binnen de Europese Unie, die de andere instellingen ondersteunt en zelf ook door hen wordt ondersteund. En zoals ik al zei, moeten we niet vergeten dat hij nog niet bestaat. Laten we hopen dat we het werk in de komende paar weken kunnen afronden. Als het Parlement mij steunt, weet ik zeker dat dat lukt, dus we kunnen zorgen dat de dienst er komt. We kunnen de fundering leggen, maar het opbouwen kost tijd en dat is zo belangrijk dat ik hoop dat elke afgevaardigde het begrijpt.

Tot slot nog een paar punten. Over topconferenties: we hebben veel verschillende topconferenties. Wat we altijd in gedachten moeten houden, is de waarde en het belang ervan. Ik kan ze niet allemaal bijwonen. Het zijn er gewoon te veel. Sommige zal ik bijwonen. We waren goed vertegenwoordigd op de top in Marokko, omdat beide voorzitters aanwezig waren. Ik ben ervan overtuigd dat we als de voorzitters van de Raad en de Commissie er zijn, kunnen spreken van een sterke EU-vertegenwoordiging op de top. Ik hoef er niet altijd bij te zijn en dat zullen zij met mij eens zijn.

Tot slot spraken de geachte afgevaardigden over de betrekkingen met landen als Japan, met landen die belangrijke strategische partners van ons zijn, zoals Rusland, het belang en de waarde van het Midden-Oosten, waar ik zondag heen zal gaan, en het belang en de waarde van het kwartet, want ik zal rondreizen door het Midden-Oosten. Ik denk dat ik een bezoek zal brengen aan vijf landen en dan naar Moskou zal gaan voor de vergadering van het kwartet, waar zal worden besproken wat onze volgende stappen worden.

Tot slot, geachte afgevaardigden, dank ik u voor het feit dat u hebt opgemerkt dat ik aan de kant van de Raad zit en dat er geen Commissie is. Ik zal van kant wisselen. Tot er een zetel in het midden is, zal ik van plaats blijven veranderen. Het wordt uw verantwoordelijkheid om te onthouden aan welke kant ik moet gaan zitten als ik binnenkom.

En tot slot dank ik nogmaals de heer Albertini en de heer Danjean heel hartelijk voor de uitstekende verslagen die mij de gelegenheid hebben gegeven vandaag mijn standpunten uiteen te zetten.

(Applaus)

Gabriele Albertini, rapporteur. – (IT) Ik wil de vele collega's bedanken die het woord hebben genomen, met name degenen die de belangrijkste onderdelen van het verslag hebben goedgekeurd, door de inhoud ervan te prijzen en te steunen, maar ook degenen die kritiek hebben geuit, met name degenen die dat deden vanuit een wens om de helaas tragische gebeurtenissen waarbij geweld is gebruikt achter ons te laten en te dromen over een wereld van vrede. De grote Griekse filosoof Plato zei eens dat alleen de doden het eind van de oorlog zullen zien. Ondanks het feit dat wij ons niet neerleggen bij deze gedachte en ondanks onze inspanningen om dit te voorkomen, dwingt de realiteit ons om ook in vredesmissies geweld te gebruiken.

Ik feliciteer de hoge vertegenwoordiger en vicevoorzitter, mevrouw Ashton, en wil haar bedanken voor het noemen van mijn verslag. Een aspect van haar aanpak waar ik bijzondere waardering voor heb is haar dualiteit, de manier waarop zij synergie zoekt tussen de taken van de Raad en de Commissie. Juist haar fysieke locatie, het feit dat zij afwisselend op een van de stoelen van de Raad, het Parlement en de Commissie zit, toont haar bereidheid om steeds een andere pet op te zetten.

Ik denk dat wij als Parlement deze synergetische aanpak moeten ondersteunen en bevorderen. De Europese Commissie heeft programma's op het gebied van ontwikkeling, nabuurschap, stabiliteit, bevordering van de mensenrechten en bevordering van democratie. De Raad voert vredesmissies uit en missies om de rechtsstaat te bewerkstelligen. Dit geheel aan vraagstukken moet zijn ultieme uiting krijgen in de Europese buitenlandse diplomatieke dienst: deze dienst moet efficiënt en daadkrachtig zijn en voorzien van de benodigde vaardigheden en middelen om zijn rol naar behoren te vervullen. Wij zullen er hard aan werken om dit te bereiken.

Ik wil ook graag de hoge vertegenwoordiger bedanken – dit komt verder aan bod op 23 april – voor haar aanwezigheid bij de hoorzitting van de Commissie buitenlandse zaken over dit thema van de Europese dienst voor extern optreden, waar we dan dieper op in kunnen gaan. Deze dag markeert het begin van onze samenwerking en zeker niet het einde.

Arnaud Danjean, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, barones Ashton, beste collega's, ik dank u voor al uw opmerkingen die, nogmaals, een waardevolle bijdrage leveren aan dit debat en aan dit verslag.

Ik wil de mensen geruststellen die zich afvroegen, of zelfs bang waren, dat het verslag de deur zou kunnen openzetten voor meer concurrentie met de NAVO of zelfs voor isolement. Daarvan is absoluut geen sprake, dat geloof ik absoluut niet, en overigens is er niets in het Verdrag dat daarop wijst, integendeel zelfs. U kunt dat gerust aannemen van een Franse afgevaardigde die zich enorm heeft ingezet om zijn land weer deel te laten nemen in de geïntegreerde structuren van de NAVO.

Als we het over strategische autonomie hebben, welk idee zijn we dan aan het ontwikkelen, welk beleid hebben we de afgelopen tien jaar ontwikkeld? Dat is het idee dat de Europese Unie in staat moet zijn om met civiele en militaire missies in te grijpen in gebieden waar andere organisaties, zoals de NAVO, dat niet kunnen. De NAVO had niet kunnen ingrijpen om een einde te maken aan het conflict in Georgië, waar noch de VN noch de OVSE aanwezig zijn. De NAVO heeft niet eerder dan wij ingegrepen in de Hoorn van Afrika om een einde te maken aan gebeurtenissen die een bedreiging vormden voor onze veiligheidsbelangen.

Strategische autonomie betekent ook dat wij kunnen ingrijpen met een verscheidenheid aan instrumenten waarover alleen wij beschikken: civiele en militaire instrumenten, en juridische, financiële en ontwikkelingsinstrumenten. De Europese Unie verkeert bij uitstek in de positie om deze brede aanpak in crisisgebieden te kunnen ontwikkelen.

Onze strategische autonomie kan ook verwijzen naar ons vermogen om, indien de situatie daarom vraagt, niet in te grijpen, in een unilaterale militaire operatie of – zoals verschillende Oostenrijkse afgevaardigden aanhaalden – omdat er ook neutrale lidstaten zijn en we hun status respecteren.

Dat is wat we verstaan onder Europese defensie en veiligheid. Dat is wat we verstaan onder de strategische autonomie die we door middel van dit beleid aan het ontwikkelen zijn. En laten we nooit vergeten wat de oorsprong is van dit Europees veiligheids- en defensiebeleid. De oorsprong ervan is een tragisch, bloederig falen: ons falen in de Balkan, in de jaren 90, toen de Europese Unie niet in staat bleek het hoofd te bieden aan een enorme veiligheidsuitdaging op haar eigen continent. Laten we dat niet vergeten. Onze Europese burgers vergeten dat niet en ze zouden het ons niet vergeven als we de ambitie lieten varen om Europa een rol te laten spelen op het internationale toneel.

(Applaus)

De Voorzitter. – Hiermee is dit onderdeel beëindigd. Het debat is gesloten. Er zijn zes ontwerpresoluties ingediend⁽¹⁾ overeenkomstig artikel 115, lid 5, van het Reglement, tot besluit van het debat.

De stemming vindt vandaag plaats.

Elena Băsescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Ten eerste wil ik de heer Albertini feliciteren met dit verslag. Ik ben verheugd dat de amendementen die ik heb voorgesteld zijn aangenomen. Afgelopen week heeft de Europese Commissie aangekondigd dat er 43 grote energieprojecten zullen worden gefinancierd. Roemenië is betrokken bij vier daarvan. In de toekomst moet de Commissie voldoende belang hechten aan de pan-Europese oliepijpleiding Constanța-Triëst. Dat geldt ook voor de ontwikkeling van relaties met de landen in het Oostelijk Partnerschap. Ook moeten de inspanningen worden opgeschroefd bij het uitvoeren van projecten in het kader van de Synergie voor het Zwarte-Zeegebied, om effectievere samenwerking op dit gebied te kunnen bereiken. De Republiek Moldavië kan een belangrijke rol spelen in het Oostelijk Partnerschap en de Synergie van het Zwarte-Zeegebied. De Europese Unie moet de relatie met dit land bijzondere aandacht geven en het steunen op zijn weg naar toetreding tot de EU. De EU moet zich intensiever bezighouden met het oplossen van lopende conflicten in het Zwarte-Zeegebied, waaronder het conflict in Transdnistrië. De ontwikkeling van het trans-Atlantische partnerschap moet een prioriteit zijn in het buitenlands en veiligheidsbeleid van de Europese Unie. De relatie met de Verenigde Staten is zeer belangrijk bij het consolideren van wereldwijde veiligheid en stabiliteit. De plaatsing een gedeelte van het Amerikaanse antiraketsysteem op Roemeens grondgebied is een blijk van vertrouwen in mijn land.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Het is betreurenswaardig dat het multilaterale ontwapeningsproces is onderbroken en dat er verschillende jaren verstreken zijn zonder dat de nodige politieke wil aan de dag is gelegd om het proces weer op te nemen. Daarom is de in 2010 te houden herzieningsconferentie van de partijen bij het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens van uitzonderlijk belang.

Zoals wordt verwoord in de ontwerpresolutie, die wij onderschrijven, baart het gevaar van een nieuwe kernwapenwedloop ons ernstige zorgen. Daarom dient de ontwikkeling, productie en opslag van kernwapens onmiddellijk te worden stopgezet.

De Verenigde Staten moeten de ontwikkeling van nieuwe generaties van tactische kernwapens een halt toeroepen en overgaan tot de ondertekening en ratificatie van het Alomvattend Kernstopverdrag.

Wij pleiten tevens voor een vreedzame oplossing van het geschil over de kernwapenprogramma's van Iran en dringen aan op een heropening van de onderhandelingen. Wij moeten daarbij verzet blijven aantekenen tegen elke militaire actie of dreiging met geweld en duidelijk te verstaan geven dat de minste militaire actie de crisis in de regio nog kan verergeren.

Edit Herczog (S&D), schriftelijk. – (HU) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in april-mei van 2010 wordt de toetsingsconferentie van het nucleaire non-proliferatieverdrag georganiseerd. Het is van belang dat de lidstaten van de Europese Unie daar één gezamenlijk standpunt uitdragen en alle drie de pijlers van het verdrag bekrachtigen: non-proliferatie, ontwapening en samenwerking op het gebied van civiel gebruik van kernenergie. De lidstaten moeten hun engagement uitdrukken voor het terugdringen van de handel in kernwapens, het geleidelijk afbouwen van de bestaande kernwapenarsenalen en de strenge controle op de fabricage van materialen voor de productie van kernwapens en op het bezit van de producten die daarvoor nodig zijn. De lidstaten moeten een leidende rol op zich nemen bij de toepassing van resolutie 1887 die in de herfst van 2009 (op 24 september) door de VN-Veiligheidsraad werd aangenomen. In de zin van dit besluit moeten de lidstaten sterk de nadruk leggen op de totstandbrenging van een alomvattend internationaal

⁽¹⁾ Zie notulen.

verdrag waarin de regels moeten worden vastgelegd voor nucleaire ontwapening onder streng internationaal toezicht. Daarnaast moeten ze streven naar de invoering van concrete maatregelen op de bovengenoemde terreinen om een voorbeeld te stellen voor de wereld. De EU-lidstaten moeten de ratificatie van het Alomvattend Kernstopverdrag en de vernieuwing van het START-akkoord tussen de Verenigde Staten en Rusland stimuleren. De Europese Unie moet de taken in verband met nucleaire brandstoffen en het harmoniseren, transparant maken en aanscherpen van de regels met betrekking tot de opslag, het vervoer en de handel als prioriteit behandelen.

Filip Kaczmarek (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Dames en heren, ik heb het vermoeden dat het jaarverslag 2008 over het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid niet zulke emoties zal oproepen als ons debat over het onderwerp van volgend jaar. Want ik hoop dat we over een jaar zullen weten hoe de Europese dienst voor extern optreden er uitziet, en deze nieuwe dienst gaat op zijn beurt een enorme invloed krijgen op de ontwikkeling van het Europees buitenlands beleid.

De Europese Unie heeft de ambitie om een mondiale speler te worden. Dat is goed, maar die ambitie is niet gemakkelijk te verwezenlijken. We hebben nog een aantal moeilijkheden te overwinnen. De Europese instellingen moeten het eens worden over de EDEO. Dit zal niet gemakkelijk zijn, maar zonder deze dienst zullen we het buitenlands beleid niet kunnen verbeteren. We moeten teruggaan naar de fundamentele waarden van de Europese Unie en deze gebruiken als grondslag voor ons buitenlands beleid.

We moeten altijd denken aan solidariteit, gelijkheid, uniforme normen en mensen- en burgerrechten. We moeten eraan denken dat we de interne balans bewaren en dat we belangen van alle EU-lidstaten verdedigen voor zover deze niet onverenigbaar zijn. Een beslist belangrijke kwestie is de noodzaak om de coördinatie tussen de communautaire instellingen en de lidstaten te verbeteren. Afzonderlijke nationale belangen moeten niet conflicteren met onze coherentie of onze Gemeenschap. Paradoxaal is dat zelfs die landen die gezien willen worden als drijvende kracht voor Europese integratie soms tegen de collectieve belangen van de Unie in handelen. Laten we dit veranderen.

Kristiina Ojuland (ALDE), *schriftelijk*. – (ET) Mijnheer de Voorzitter, enkele vorige sprekers hebben gewezen op problemen met betrekking tot de samenstelling van de Europese dienst voor extern optreden (EDEO), die na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon met zijn werk is begonnen. Ik vind het uiterst belangrijk om bij het samenstellen van de EDEO vast te houden aan het beginsel van geografische gelijkwaardigheid en om, net als bij andere organen van de Europese Unie, vertegenwoordigers van de nieuwe lidstaten in een overgangperiode positief te discrimineren, wat hen in staat stelt sneller carrière te maken. Afgevaardigden van de nieuwe lidstaten missen de benodigde decennialange werkervaring in de Europese instellingen, die een voorwaarde is voor het innemen van de hoogste posten. Het zou oneerlijk zijn als alle belangrijkste posten zouden worden ingenomen door ambtenaren uit de oude lidstaten en als ambtenaren uit de nieuwe lidstaten jarenlang aan de zijlijn moeten staan. Dat zou natuurlijk een verkwisting van personele middelen zijn, want bijvoorbeeld de afgevaardigden van Malta hebben waarschijnlijk veel meer kennis van de landen in Noord-Afrika, die van Cyprus van het Midden-Oosten, die van Bulgarije van Turkije, die van Polen van Wit-Rusland en Oekraïne, die van de Baltische landen van Rusland, enzovoort. Ik hoop dat de Europese Unie niet de fout maakt alleen de oude lidstaten het gezicht van de EDEO te laten vormen en dat zij in plaats daarvan een optimale oplossing vindt die alle lidstaten tevredenstelt.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) De situatie in de wereld schept nieuwe uitdagingen voor buitenlands beleid van de EU en vereist een breder inzicht in veiligheidsproblemen. Nieuwe machten hebben zich aangediend en zijn op uiteenlopende gebieden actief betrokken bij mondiaal beleid. Daarom is er een dialoog nodig op mondiaal niveau en het formuleren van nieuwe beginselen voor samenwerking en voor de rolverdeling. We moeten de reusachtige rol in mondiale veiligheid van de NAVO en de VS aanvullen door de instelling van speciale mobiele brigades als onderdeel van de EU, die in staat zijn alle soorten natuurrampen en catastrofes aan te pakken. De Unie zal niet alleen worden gezien als een instelling die strijdt voor democratie en mensenrechten, maar ook als instelling die mensen in moeilijke tijden te hulp schiet. Het gevaar van andere dreigingen is onmiskenbaar aan het groeien, en dus worden energie- en voedselzekerheid belangrijk. Ik vind het nodig inzake het functioneren van de externe dienst van EU een nieuw concept te ontwikkelen waarin de gebieden van het gemeenschappelijk optreden en de beginselen van het instellen van de dienst worden gedefinieerd, evenals de beginselen voor de verdeling van rollen en voor samenwerking met de diplomatieke diensten van de lidstaten, om duidelijk te maken welke rollen de afzonderlijke EU-instellingen spelen. Onvermogen om bij het begin de rolverdeling en bevoegdheden uit te werken, zou de oorzaak kunnen zijn van misverstanden, zowel tussen verschillende instellingen en leiders in de Unie, als ook tussen de EU en de lidstaten. De eerste ervaringen met de functie van hoge vertegenwoordiger voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, en de algemene verwachting dat zij op verschillende plaatsen actief en aanwezig moet

zijn, vereisen dat we denken over de aanstelling van plaatsvervangers of over een grotere betrokkenheid van andere commissarissen op delen van haar werkterrein, aangezien we er zoveel van hebben.

Traian Ungureanu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik verwelkom het verslag-Albertini, waarin de voornaamste aspecten van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid worden geschetst, vooral de onderdelen betreffende de ontwikkeling van het Oostelijk Partnerschap en het Europese beleid in het Zwarte-Zeegebied. Het Oostelijk Partnerschap en de Parlementaire Vergadering Euronest bieden een geschikt kader om de oostelijke buurlanden van de EU dichterbij de Europese normen te brengen, en ook om de vooruitzichten van bepaalde staten op aansluiting bij de EU te verhelderen, zoals die van de Republiek Moldavië. Ik wil vooral het belang benadrukken van de snelle, specifieke steun die de pro-Europese regering van de Republiek Moldavië zou moeten krijgen. In dit opzicht moeten er twee Europese maatregelen versneld worden uitgevoerd: het proces voor het toekennen van macrofinanciële steun van de EU en het afschaffen van de visumplicht voor Moldavische burgers die naar de EU willen reizen. In het Zwarte-Zeegebied is het cruciaal om verder te werken aan de Europese doelstelling van energiezekerheid. Ik steun paragraaf 21 van het verslag, dat de EU oproept om het Nabucco-project volledig en zo snel mogelijk uit te voeren. Een andere, net zo belangrijke kwestie in dit debat is een passende beoordeling van de ontwikkeling van het Amerikaanse antiraketstelsel en het belang daarvan voor de Europese veiligheid. De Roemeense betrokkenheid bij dit project laat zien dat Roemenië een nettopleverancier van veiligheid is geworden in Europa, en volledig in staat is om zijn veiligheidsverplichtingen ten opzichte van zijn bondgenoten na te komen.

Janusz Władysław Zemke (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Ik wil enkele opmerkingen maken over de Europese veiligheidsstrategie en het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid.

In de ontwerpresolutie van het Europees Parlement zijn de belangrijke dreigingen en problemen waarmee Europa wordt geconfronteerd, correct gedefinieerd. Het probleem is dat we niet in staat zijn voldoende daarop reageren, in elk geval niet altijd snel genoeg. Er zijn drie belangrijke zwakke punten, en als we die kunnen ondervangen, zouden we de effectiviteit van het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid drastisch kunnen verbeteren. Het eerste zwakke punt is een gebrek aan vastbeslotenheid bij alle lidstaten om een gezamenlijk beleid te voeren in plaats van slechts een verbale verklaring over de noodzaak daarvan. Ten tweede, zwakke coördinatie van de werkzaamheden van veel Europese instellingen. Er is op het niveau van de Unie nog geen centrum voor vroegtijdige waarschuwing voor gevaarlijke situaties. Derde en laatste punt, het militaire en civiele potentieel dat werkelijk ter beschikking van de Unie staat, en niet slechts ter beschikking van afzonderlijke lidstaten, is te klein.

Problemen met bijvoorbeeld luchtvervoer zijn nu spreekwoordelijk, en dit is van groot belang voor een snelle reactie in crisissituaties. Alleen voortgang op deze drie gebieden zou de effectiviteit van het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid vergroten.

(De vergadering wordt in afwachting van de stemming kortstondig onderbroken)

VOORZITTER: EDWARD McMILLAN-SCOTT

Ondervoorzitter

7. Stemmingen

De Voorzitter. – We gaan nu over tot de stemming.

(Uitslagen en nadere bijzonderheden betreffende de stemmingen: zie notulen)

Robert Atkins (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb een motie van orde. Ik denk dat als u de eerste stemming om 12.00 uur zou houden, iedereen zou gaan zitten om deel te nemen, zodat u niet hoeft te wachten tot iedereen zit voordat u met de stemming begint.

(Applaus)

De Voorzitter. – Ik ben zeer hoffelijk.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, mijn excuses voor deze interventie, maar als lid van het Parlement dat in Italië is gekozen acht ik het mijn plicht vanuit dit Huis een respectvolle en eerbiedige groet over te brengen aan de president van mijn land, Giorgio Napolitano, hoeder van de constitutionele waarden en van de nationale eenheid in ons land.

In dit Huis dient men slechts met respect en eerbied over de Italiaanse president te praten.

(Applaus)

De Voorzitter. – We gaan nu over tot de stemming.

7.1. Jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen wat micro-entiteiten betreft (A7-0011/2010, Klaus-Heiner Lehne) (stemming)

Charles Tannock (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil deze vergadering erop wijzen dat Noam Shalit op de tribune zit, de vader van eerste sergeant Gilad Shalit, een staatsburger van Israël en van de EU die al meer dan drie jaar op wrede wijze incommunicado gevangen wordt gehouden door Hamas in Gaza. Alle leden van dit Parlement hopen dat Noams campagne om zijn zoon te helpen succesvol zal zijn en dat hij snel wordt vrijgelaten.

(Applaus)

De Voorzitter. – Dank u wel, mijnheer Tannock.

7.2. EU 2020 - Follow-up van de informele bijeenkomst van de Europese Raad van 11 februari 2010 (B7-0150/2010) (stemming)

7.3. Uitvoering van de aanbevelingen in het rapport-Goldstone over Israël/Palestina (B7-0135/2010) (stemming)

7.4. Situatie van het maatschappelijk middenveld en de nationale minderheden in Wit-Rusland (B7-0134/2010) (stemming)

7.5. Belasting op financiële transacties (stemming)

7.6. Gemeenschappelijke eurobetalingsruimte (stemming)

7.7. Handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA) (stemming)

Vóór de stemming over amendement 1

Tokia Saïfi, namens de PPE-Fractie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik lees het mondelinge amendement voor: "vraagt de Commissie de onderhandelingen over ACTA voort te zetten en deze te beperken tot het huidige Europese handhavingssysteem voor de intellectuele-eigendomsrechten tegen namaak".

(Het mondeling amendement wordt in aanmerking genomen)

7.8. Verordening houdende toepassing van een schema van algemene tariefpreferenties (stemming)

Vóór de stemming over amendement 4

Yannick Jadot, namens de Verts/ALE-Fractie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag een mondeling amendement op dit amendement indienen, om twee passages uit het amendement te schrappen: de woorden "door het Colombiaanse leger", en "over Colombia".

Het amendement luidt dan als volgt: "is van mening dat de alarmerende berichten over de moord op vakbondsleden in Colombia, en de onlangs ontvangen berichten, die door de procureur-generaal van Colombia bevestigd zijn, volgens welke in de regio Macarena massagraven ontdekt zijn met honderden lichamen van mensen die in de afgelopen jaren gedood zijn, voldoende aanleiding vormen voor een onderzoek door de Commissie, overeenkomstig de verordening."

(Het mondeling amendement wordt in aanmerking genomen. Amendement 4, zoals gewijzigd, wordt verworpen)

7.9. Jaarverslag 2008 over het GBVB (A7-0023/2010, Gabriele Albertini) (stemming)

Vóór de stemming

Heidi Hautala (Verts/ALE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit verslag behandelt het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid in 2008. Het vermeldt echter niet wat er op 10 maart 2008 is gebeurd toen Tibetanen een vreedzaam protest voerden tegen de onderdrukking van hun cultuur en religie. We hebben hier vandaag een gast uit Tibet, mevrouw Namdrol Lhamo, een non die twaalf jaar gevangen is gezet in de gevangenis van Drapchi omdat ze had deelgenomen aan een vreedzame demonstratie en die vervolgens liedjes heeft opgenomen in de gevangenis. We moeten haar en de andere moedige Tibetanen die onder de bezetting leven onze eer betonen.

Ik had nog niet zo lang geleden een ontmoeting met de Dalai Lama en wij kwamen tot de conclusie dat er dringend een onafhankelijk internationaal onderzoek moet komen naar wat er tijdens die opstand in Lhasa op en rond 10 maart 2008 is gebeurd, want zolang zo'n onderzoek niet is uitgevoerd, zal China de Tibetaanse regering in ballingschap en de Dalai Lama blijven beschuldigen van het aanstichten van die opstand en de gewelddadigheden die erop volgden.

Volgens de Tibetaanse regering in ballingschap zijn er ten minste 220 Tibetanen omgekomen, van wie velen als gevolg van willekeurig schieten door de politie of slechte behandeling of foltering in gevangenissen. Nog veel meer mensen zijn vermist.

(Langdurig applaus)

Vóór de stemming over amendement 1

Adrian Severin, namens de S&D-Fractie. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, wij hebben een amendement.

Normaal gesproken zou onze fractie tegenstemmen, maar om ervoor te zorgen dat wij voor kunnen stemmen, willen wij graag de woorden: 'dat een einde aan de Israëlische blokkade met zich meebrengt' schrappen.

De reden daarvoor is dat de Israëlische blokkade een te ingewikkelde kwestie is, die naar mijn mening niet duidelijk in verband staat met de regels ervoor. Als we deze woorden kunnen schrappen, denk ik dat we ons kunnen vinden in de rest van het amendement en voor kunnen stemmen. Het is maar een kleine verandering, maar zij zou ons in staat stellen om voor te stemmen.

(Het mondeling amendement wordt in aanmerking genomen. Amendement 11, zoals gewijzigd, wordt verworpen)

7.10. De tenuitvoerlegging van de Europese veiligheidsstrategie en het EVDB (A7-0026/2010, Arnaud Danjean) (stemming)

Vóór de stemming over amendement 5

Reinhard Bütikofer, namens de Verts/ALE-Fractie. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik wil een stemming voorstellen over een amendement op deze motie, dat ik nu zal voorlezen.

(EN) 'Verzoekt de hoge vertegenwoordiger/vicevoorzitter van de Commissie, de Raad en de lidstaten de onbalans tussen civiele en militaire planningscapaciteiten op te lossen.' De rest kan worden geschrapt, want dat staat al in de tekst.

(Het mondeling amendement wordt niet in aanmerking genomen)

Vóór de stemming over amendement 34

Hannes Swoboda, namens de S&D-Fractie. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, enkele collega's hebben een amendement ingediend waarmee wij akkoord zouden kunnen gaan als we het combineren met het oorspronkelijke amendement. Ik begrijp de collega's en we delen het standpunt dat ons strategisch besluit niet afhankelijk zou moeten zijn van Rusland, maar aan de andere kant is Rusland wel een belangrijke partner.

Als de collega's ermee akkoord gaan dat we hun amendement nemen en zeggen 'waaronder Rusland' - Rusland is een van de deelnemers aan de continentale dialoog - kunnen wij ermee akkoord gaan en voor dit amendement stemmen.

(Het mondeling amendement wordt niet in aanmerking genomen)

7.11. Non-Proliferatieverdrag (stemming)

8. Stemverklaringen

Mondelinge stemverklaringen

Verslag-Lehne (A7-0011/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Mijnheer de Voorzitter, ik zou willen melden dat ik dit besluit steun hoewel mijn stemkaart aanvankelijk niet werkte, en daarom wil ik dit melden. Dan wil ik nu, dames en heren, iets zeggen over het onderwerp zelf: het voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van de plichten betreffende de jaarrekening van micro-entiteiten. Dit onderwerp veroorzaakte een woelig debat op bijna alle niveaus, in de instellingen van zowel de Europese Unie als de lidstaten. Ik ben ervan overtuigd dat we gemeenschappelijke EU-regels moeten opstellen. Ik zou echter willen onderstrepen dat we, door de administratieve last te verlichten voor micro-entiteiten, geen afbreuk mogen doen aan de voorwaarden voor eerlijke mededinging in de interne markt van de lidstaten en van de Europese Unie. Ik denk dat één enkel belastingtarief zou moeten worden ingevoerd voor micro-entiteiten, zoals in een aantal landen al het geval is. Als dat berekend zou kunnen worden, zou het kunnen worden berekend op basis van het aantal werknemers of op basis van omzet of handelsgebied, afhankelijk van het soort bedrijfsactiviteiten. Bijgevolg zouden die ondernemingen zich niet langer laten verleiden tot illegale activiteiten.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, met de optie van een ontheffing voor micro-ondernemingen van de verplichting tot het opstellen van jaarrekeningen heeft het Europees Parlement zich duidelijk uitgesproken voor de afschaffing van overbodige bureaucratie. Verder bieden we met een EU-brede steun van ongeveer 6,3 miljard euro een tastbare stimulus richting groei in de Europese sector van kleine en middelgrote ondernemingen. Aangezien de lidstaten individueel over deze ontheffing van de verplichting tot het opstellen van jaarrekeningen kunnen beslissen, verwacht ik dat zo veel mogelijk landen, met name Duitsland, van deze optie gebruik zullen maken. Door deze regeling zullen de desbetreffende ondernemingen niet alleen tijd en kosten ter hoogte van ongeveer 2 000 euro per bedrijf kunnen besparen; het is ook een uitstekend voorbeeld van het feit dat Europa burgervriendelijker is dan veel mensen denken. Het zou mooi zijn als dit voorbeeld in deze kamer kon worden gevolgd door vele andere voorbeelden.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb, helaas, tegen de ontwerpresolutie van de heer Lehne gestemd. Ik zeg helaas, omdat deze betrekking heeft op micro-ondernemingen, die de ruggengraat vormen van de economie, maar bovenal ben ik van mening dat de ontwerpresolutie in haar huidige vorm, concurrentieverschillen creëert tussen ondernemingen van verschillende lidstaten en dit is niet wat wij willen, met name in deze tijden van crisis. Boekhouding is een efficiënt en noodzakelijk instrument, omdat het ondernemingen de mogelijkheid biedt op de markt te concurreren en leningen bij banken te krijgen, omdat de kwaliteit van het beheer wordt gemeten op basis van de boeken van zowel grote als kleine ondernemingen

Ik ben van mening dat het beter zou zijn om micro-ondernemingen te helpen stimulansen te ontvangen om hun belastingen te verlagen, opdat jonge ondernemers en familiebedrijven daadwerkelijk op de markt kunnen concurreren en kredieten kunnen krijgen van instellingen die zich volgens mij tot op heden voornamelijk bezig hebben gehouden met grote bedrijven.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik steun met veel plezier het verslag-Lehne, dat zal helpen de administratieve lasten voor micro-ondernemingen te verlichten.

Een van de zaken die steeds maar weer naar voren komen als je met kleine ondernemingen praat, is de kwestie van overregulering en bureaucratie en het feit dat ze stikken in een vloedgolf van papierwerk. Ze hebben een goed argument als ze zeggen dat zij als micro-ondernemingen niet onder dezelfde regels en verordeningen zouden moeten vallen als grotere bedrijven.

Het besluit dat we vandaag hebben genomen is een verstandige en goed onderbouwde reactie op de zorgen van de kleine ondernemingen die in Europa het hoofd boven water proberen te houden. Meestal stellen we in dit Parlement nieuwe wetgeving voor, maar vandaag hebben we wetgeving aangepast. Dat zal leiden tot een beter ondernemingsklimaat en een beter concurrentievermogen voor kleine ondernemingen en dat is de moeite zeker waard.

Vito Bonsignore (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mijn complimenten voor de heer Lehne. De Europese Unie houdt het bedrijfsleven nauwlettend in de gaten, zoals vandaag duidelijk is geworden, en met name mijn fractie, de Europese Volkspartij, heeft het steunen van kleine en middelgrote ondernemingen altijd als een van de belangrijkste prioriteiten beschouwd. Daarom denk ik dat de maatregel die we hebben genomen, gericht op het verminderen van de bureaucratie en het verlagen van de kosten voor microbedrijven, hoognodig was. Deze maatregel vormt een tastbare helpende hand voor kleine ondernemingen in deze moeilijke tijden.

Ik ben het eens met de flexibiliteit van de maatregel, omdat hij de lidstaten de mogelijkheid biedt de richtlijn op het beste moment in te voeren. Het doel hiervan is mogelijk illegale praktijken te voorkomen die het gevolg zouden kunnen zijn van een te snelle en te grote afname van controles.

Ontwerpresolutie RC-B7-0151/2010

Philippe Lamberts, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, beste collega's, ik vind de stemming die we zo juist hebben bijgewoond om twee redenen opmerkelijk. Ten eerste, omdat de drie grote fracties besloten hebben een gezamenlijke resolutie in te dienen, en dát zes minuten voordat de termijn verstreken was, zodat andere fracties niet de gelegenheid hebben gehad er amendementen op in te dienen. Een dergelijke defensieve opstelling is dit Parlement niet waardig.

Tweede opmerking: als die tekst dan nog ergens over ging! Op een moment dat de Commissie hier, met dezelfde politieke partijen, met vijf doelstellingen kan komen en met zes beleidspunten ter ondersteuning van deze doelstellingen, komt het Parlement met een resolutie die volslagen nietszeggend is, met de steun van de drie grote fracties.

Ik vind dat het Parlement zich hiermee, in een debat over een belangrijk onderwerp als Europa 2020, volsagen belachelijk maakt en uitsluitend open deuren intrapt.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Zoals bekend was de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa een van de eersten die opriep tot een meer specifieke benadering van de strategie voor economische groei. Juist daarom verwelkom ik de amendementen die de EU 2020-strategie vanuit dit perspectief inbrengt.

Ik vind echter dat er op bepaalde aspecten onvoldoende vooruitgang is geboekt. Daarom wil ik graag uw aandacht voor het feit dat de 2020-strategie niet erg duidelijk maakt wat de relatie zal zijn tussen het cohesiebeleid en deze strategie. Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat het cohesiebeleid, als financieel instrument ten principale voor regionale ontwikkeling, gericht moet blijven op de regio's.

Daarnaast wordt in het voorstel van de Commissie aan de Raad en de lidstaten de hoofdtaak toebedeeld van het uitvoeren en beheren van het beleid dat uit deze strategie voortkomt. Hiermee wordt echter de belangrijke rol van lokale autoriteiten over het hoofd gezien. Zij kunnen op regionaal en lokaal niveau concrete resultaten bereiken.

Ik ben van mening dat het succes van de strategie voornamelijk zal afhangen van de wijze van uitvoering op nationaal, regionaal en lokaal niveau.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Tijdens de informele bijeenkomst van de Europese Raad van 11 februari hebben de staatshoofden en regeringsleiders een verklaring aangenomen ter ondersteuning van de Griekse inspanningen voor economisch en financieel herstel. Daarnaast is ingegaan op de vraag waar de Europese Unie zal staan in 2020, als vervolg op de Lissabon-strategie.

Ik ben van mening dat deze stemming een uiting is van solidariteit. Immers, als we vooruitkijken naar EU 2020 moeten de vastgestelde prioriteiten veel rigouzeuzer worden uitgevoerd, daarbij gebruikmakend van de bijzondere kenmerken van iedere regio en oog houdend voor de specifieke problemen.

De economische concurrentiekracht moet verder groeien om nieuwe werkgelegenheid te creëren. Op verschillende terreinen zijn investeringen nodig, waaronder onderwijs en onderzoek. Ik ben er stellig van overtuigd dat de specifieke problemen van iedere regio en lidstaat op de juiste wijze geanalyseerd en opgelost zullen worden, op basis van solidariteit, zodat we de vast te stellen doelstellingen voor 2020 ook kunnen bereiken.

Investerings in onderwijs moeten worden ondersteund door een infrastructuur die de praktische toepassing van kennis, sociale cohesie en de groei van de Europese concurrentiekracht op wereldschaal bevordert.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, uit de conclusies van de Raad maar ook uit het debat dat daarop in het Parlement volgde in Brussel en uit de opmerkingen van de bevoegde commissaris en daarna van een groot aantal staatshoofden en regeringsleiders blijkt dat het in tijden van crisis, als bepaalde lidstaten geconfronteerd zijn met ernstige economische problemen, noodzakelijk is om onder meer ook in het kader van de monetaire unie blijf te geven van Europese solidariteit en beleid uit te stippelen waarmee de speculatieve aanvallen op bepaalde lidstaten het hoofd kan worden geboden.

Daarom zijn de standpunten die in deze tijd worden ingenomen met betrekking tot de totstandbrenging van Europese instellingen en structuren voor de aanpak van dergelijke problemen, zoals bijvoorbeeld de instelling van een Europees monetair fonds, heel belangrijk. Wij koesteren hoge verwachtingen van de Raad en hopen dat de problemen in deze kritieke periode effectief zullen worden aangepakt.

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Dames en heren, ik zou het willen hebben over de EU 2020-strategie. We steunen in principe elk initiatief dat de situatie in de Europese Unie verbetert, maar dat betekent niet dat er geen ruimte is voor kritiek of verbeteringen. Volgens mij gaat dat ook op voor de 2020-strategie van de Europese Unie. Of we dat nu willen of niet, we moeten de grenzen tussen de economische regels van nationale staten een beetje doen vervagen. Natuurlijk heb ik het hierbij absoluut niet over gebieden als cultuur, traditie, of nationaal erfgoed. Desondanks moeten we onderstrepen dat de markt van de Europese Unie economisch gesproken een gemeenschappelijke markt is. Anders zou het hetzelfde zijn als wanneer een land verschillende voorwaarden zou opleggen aan verschillende regio's. Daarom moet er, ongeacht hoeveel grote of kleine lidstaten zich er misschien tegen verzetten, een datum worden vastgelegd voor het ogenblik waarop gemeenschappelijke economische voorwaarden in de Europese Unie een feit moeten zijn. Ik ben ook ingenomen met de aandacht voor de ontwikkeling van hightech, kenniseconomie en wetenschap. We moeten echter erkennen dat in de Europese Unie elke...

De Voorzitter. – Het spijt me, maar ik denk dat we genoeg gehoord hebben. Hartelijk dank, mijnheer Uspaskich. Ik heb u onderbroken.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik heb tegen het verslag gestemd omdat de 2020-strategie van de Europese Unie hetzelfde mislukte neoliberale pad volgt als de strategie van Lissabon, die leidde tot nog grotere regionale en sociale verschillen en tot meer armoede en werkloosheid en die de fundamentele oorzaak was van de crisis in de Europese Unie. Daarom moet het kader voor het economisch en sociaal beleid radicaal worden veranderd en moeten volledige werkgelegenheid en versterking van de sociale rechten de spil daarvan worden.

De leiders van de Europese Unie hebben zich, toen de crisis was uitgebroken, tijdens de informele Raad verstopt en elk land de problemen in zijn eentje laten oplossen. Nu komen ze echter toezicht uitoefenen op de begrotingstekorten. Zij hebben Griekenland als het zwarte schaap behandeld en willen nu dat harde maatregelen worden getroffen, waarvoor echter de werknemers in Griekenland en in de andere landen het gelag moeten betalen.

Daarom is het noodzakelijk het antisociaal en haaks op ontwikkeling staand stabiliteitspact te vervangen door een echt ontwikkelings- en groeipact, zoals dat beschreven staat in de door Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links ingediende resolutie.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) De Europese Unie heeft ongetwijfeld een nieuwe strategie nodig die ons helpt en in staat stelt onze reactie op de economische en financiële crisis te bepalen. Een belangrijk element van de strategie moet een versterking zijn van het vrij verkeer van mensen en van alle groepen: werknemers, zakenmensen, wetenschappers, studenten en zelfs gepensioneerden, en dat staat in onze resolutie. Een ander goed element is de grotere nadruk op steun aan kleine en middelgrote ondernemingen. Zonder de ontwikkeling van dergelijke bedrijven is een verbetering van de situatie in de Unie niet mogelijk.

Sommige mensen vinden dat de strategie te weinig zegt over cohesiebeleid. Ik weet niet of dat zo is, omdat in feite een deel gaat over de fundamentele betekenis van cohesiebeleid voor de toekomst van de Unie. Ik weet echter dat als dit niet ten uitvoer wordt gebracht, geen enkele strategie de situatie zal verbeteren.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dit is het moment om politiek volwassen te worden. De crisis heeft aangetoond dat meer coördinatie en richting van belangrijke en gezaghebbende communautaire instellingen nodig is, evenals meer middelen voor infrastructurele projecten en meer aandacht voor daadwerkelijke steun aan kleine en middelgrote ondernemingen.

We moeten een grote inspanning leveren om de interne markt ten volle ten uitvoer te leggen en dringend pogen een gemeenschappelijk fiscaal beleid in te voeren. In het verleden keken velen de andere kant op bij de rotzooi die Amerikaanse banken over de wereldmarkt strooiden en beriepen zich op onnodige formaliteiten, ook binnen de Europese Unie. Het is tijd voor verantwoordelijkheid en moed. De ontwerpresolutie waar mijn fractie en ik vóór hebben gestemd bevat een aantal van deze zaken, maar ik denk dat Voorzitter Barroso, de Raad en het Parlement meer moed moeten tonen.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) De nieuwe EU-strategie is in feite de jongere zus van de strategie van Lissabon. Als deze het voorbeeld van haar oudere zus volgt, slaagt ze niet voor haar examens of kwalificeert ze zich niet voor wat dan ook.

Terwijl de leiders van de Europese Unie spraken over de noodzaak van de aanvaarding van de strategie van Lissabon, waren de lidstaten op hetzelfde moment feitelijk bezig het vrij verkeer van werknemers en ook van diensten te beperken. De nieuwe strategie is natuurlijk iets beter dan de versie van enkele maanden geleden waarin helemaal niets over cohesie werd gezegd. Op het ogenblik is het echter meer een verlanglijst. We gaan vanaf 2014 de strategie verifiëren in de zevenjaarsbegroting van de EU. Ik hoop dat het een strategie wordt die niet bijdraagt aan overheersing van de nieuwe Europese Unie door de landen van de oude Unie.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Ik heb tegen de 2020-strategie van de Europese Unie gestemd. Ik heb tegen gestemd omdat deze strategie zichtbaar is toegewijd aan het neoliberale economische beleid. Er wordt duidelijk uiteengezet dat het protectionistische economische beleid, oftewel de rol die de staat op zich neemt, wordt veroordeeld. De financiële en economische wereldcrisis heeft echter aangetoond dat niet alles kan worden toevertrouwd aan de markten. Anderzijds komt hieruit duidelijk een imperiale opvatting naar voren. De strategie schrijft voor dat de regels automatisch van kracht worden als de lidstaten ze niet op tijd omzetten in nationale regelgeving. Men wil hiermee een Europese toezichtsinstantie in het leven roepen en ook op andere plaatsen blijkt duidelijk dat men met bindende juridische handelingen resultaat wil boeken in plaats van vast te houden aan autonome beslissingen. Daarom hebben wij tegengestemd.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, als lid van de Commissie begrotingscontrole zou ik willen opmerken dat ik natuurlijk voor de EU 2020-strategie gestemd heb, omdat het me van belang leek dat het Parlement zijn standpunt zou geven, maar ik maak wel een voorbehoud dat ik hier zou willen toelichten, namelijk dat paragraaf 18 in zijn huidige formulering twijfels oproept over iets wat onterecht is, dat wil zeggen, iets wat niet waar is.

Er wordt feitelijk gezegd dat de Rekenkamer de Commissie en de lidstaten bekritiseerd heeft om iets wat in principe precies omgekeerd is: de Rekenkamer heeft het beheer van 80 procent van de communautaire begroting niet bekritiseerd, zij heeft ons dit jaar juist voor de eerste keer in elf jaar gelukgewenst en ons een positieve betrouwbaarheidsverklaring gegeven voor de 33 procent van de begroting die beheerd wordt door de lidstaten, en dat zijn de landbouwuitgaven, daar het controlesysteem geoptimaliseerd is en nu beter functioneert.

Daarom denk ik dat de formulering van paragraaf 18 kan leiden tot misverstanden onder de burgers, alsof 80 procent van de begroting slecht beheerd zou zijn en alsof wij daarop kritiek zouden hebben gekregen. Dat punt wilde ik nog even toelichten voor u, dames en heren, en in het belang van de burgers van Europa.

Ontwerpresolutie RC-B7-0136/2010

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Ik heb tegen het rapport-Goldstone gestemd, hoewel dit rapport in eerste instantie een goedbedoeld initiatief leek om het Israëlisch-Palestijnse conflict in detail te analyseren en de beste oplossingen te vinden voor de problemen in de regio.

Ik had het rapport echter graag objectiever gezien, in de geest van de bepalingen van internationaal en humanitair recht. Ik was zelfs zeer onaangenaam verrast dat in dit rapport de Israëlische regering met dezelfde maat wordt gemeten als Hamas, een organisatie die, zoals bekend, op de EU-lijst van terroristische organisaties staat. Daarom geloof ik niet dat dit rapport op enigerlei wijze zal bijdragen aan het oplossen van het Israëlisch-Palestijnse conflict of de spanningen en de algemene situatie in de regio. Daarom heb ik tegen het rapport gestemd.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) De auteurs van het rapport dat door het team van rechter Richard Goldstone is opgesteld, zijn mijns inziens internationaal gerenommeerde deskundigen wier scherpzinnigheid en objectiviteit geen enkele aanleiding geven tot twijfel. Het rapport is politiek neutraal en evenwichtig en daarom moeten we de voorwaarden creëren voor de uitvoering van de aanbevelingen die hierin staan. Ik

heb voor het rapport gestemd, al ben ik het niet eens met alle onderdelen, maar het is goed dat de resolutie die we vandaag hebben aangenomen in het Parlement, er is gekomen. Hopelijk kan deze helpen de excessen van de tegenover elkaar staande partijen in te dammen en op de lange termijn bijdragen aan de definitieve en zo vurig gewenste vrede in het Midden-Oosten.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) In december 2008 heeft Israël een wrede aanslag gepleegd op de Gazastrook, als gevolg waarvan meer dan 1 400 mensen zijn gesneuveld, voornamelijk burgers, onder wie 450 kinderen. Het rapport-Goldstone heeft met objectieve methoden en een uitgebreide bewijsvoering deze verschrikkingen blootgelegd en uiteengezet welke regels van het internationale recht Israël met dit wrede optreden heeft geschonden. Uiteraard hebben de afgevaardigden van de Jobbik Magyarorszáért Mozgalom (Rechtse Beweging voor Hongarije) in het Europees Parlement voor de resolutie van het Europees Parlement gestemd waarmee we de verwezenlijking van dit rapport-Goldstone en de uitvoering van de aanbevelingen daarin voorstellen; tegelijkertijd vragen we vergiffenis van de Palestijnse slachtoffers voor het feit dat de Hongaarse regering op schandelijke wijze en in schril contrast met de mening van de Hongaren, op internationale forums voortdurend een standpunt inneemt tegen het Goldstone-rapport.

Peter van Dalen (ECR). – Voorzitter, het Goldstone-rapport is te eenzijdig. Te veel wordt uitsluitend Israël aangepakt, terwijl Hamas burgerdoelen en burgers heeft misbruikt als schuilplaats, wapenopslagplaats en als schild. Daarover spreekt Goldstone helaas niet.

Vermoedelijk komt deze eenzijdigheid doordat het rapport in de bevoegde commissie van de Verenigde Naties onder toezicht stond van landen als Saoedi-Arabië, Libië en Pakistan. Deze landen staan op onze planeet niet bekend om hun glorieuze democratie, noch om hun stralende vrijheid van meningsuiting. Ga je met dit soort landen om, dan wordt je erdoor besmet. Dat overkwam helaas ook Goldstone, en daarom heb ik tegen de gezamenlijke EP-resolutie gestemd. Die is namelijk net zo eenzijdig als het Goldstone-rapport zelf.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, ik heb tegen het rapport-Goldstone gestemd. Ik vind het schandalig dat het Europees Parlement dit rapport heeft aangenomen, ook al was het met een krappe meerderheid, omdat het zeer eenzijdig is, en er moet gezegd worden dat er in dit Parlement zeer veel interne onenigheid was.

Ik wil over één punt nog iets zeggen. Meer dan zeshonderd leden van het Europees Parlement stemden er zeer terecht voor om Hamas als terroristische organisatie te beschouwen. Ondanks het feit dat wij bijna unaniem vonden dat Hamas een terroristische organisatie is, stemden wij, of stemde in ieder geval de meerderheid in dit Parlement voor dit rapport en leek daarmee de daden van Hamas, waaronder alle achtduizend raketten die Hamas op burgercentra in Israël afvuurde, goed te keuren.

Ik ben van mening dat Israël in gevaar is en daarom zijn burgerbevolking moest beschermen. In dat verband is het erg treurig dat dit zeer eenzijdige rapport is aangenomen, ook al was het met een kleine meerderheid. Ik hoop dat een dergelijke schandvlek niet meer zal voorkomen en dat wij als Europeanen zullen strijden voor democratie, mensenrechten en vrijheid van meningsuiting en meer zullen doen om democratie naar het Midden-Oosten te brengen.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Rechter Goldstone kan beslist niet worden beschouwd als toonbeeld van objectiviteit. Ik heb tegen dit verslag gestemd omdat ik de indruk heb dat het verslag probeert de situatie in het Midden-Oosten zwart-wit voor te stellen, waarbij het Israël in de zwarte rol van schurk voorstelt. De situatie ligt feitelijk veel gecompliceerder. Het lijkt mij dat we moeten proberen dergelijke eenzijdige, rechtlijnige oordelen te vermijden. Zelf ben ik geweest in Sderot, ik meen dat u, mijnheer de Voorzitter, daar ook bent geweest, een plaats die het doel is geweest van verscheidene honderden raketten die zijn afgevuurd door Hamasstrijders, zoals de heer Takkula zojuist al heeft opgemerkt. Ik vind daarom dat dit verslag niet iets is waarop het Europees Parlement in de toekomst prat moet gaan.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we hebben in dit debat veel gehoord over evenredigheid en ik vraag me af wat de tegenstanders van Israël evenredig vinden. Ik vraag me af of zij het beter hadden gevonden als de Joodse staat gewoon een even grote hoeveelheid geschut had genomen en daarmee willekeurig op Gaza had gevuurd. Zou dat een evenredige reactie zijn geweest?

Ik wil ook de evenredigheid, of het gebrek aan evenredigheid, in dit rapport onderzoeken. Bij het lezen van het rapport-Goldstone krijgt men het akelige gevoel dat het gaat over een gewelddadige aanval waarbij de auteur is vergeten te vermelden dat de gebeurtenissen plaatsvonden tijdens een bokswedstrijd. Ze zijn ontstaan van alle context.

Ik zeg niet dat Israël boven alle kritiek verheven moet zijn en ik zeg ook niet dat Cast Lead boven alle kritiek verheven moet zijn. Er zijn fouten gemaakt. Israël streeft naar een stabiele Palestijnse entiteit als goede buur, maar dit beleid van verslechterende infrastructuur heeft dat streven gehinderd. En ook de partijdigheid en toon van dit rapport hebben het idee van een tweestatenoplossing waarin een Israëlische en een Palestijnse staat als vreedzame burens naast elkaar bestaan verder weg gebracht.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, de delegatie van de Duitse Vrije Democratische Partij (FDP) in het Europees Parlement heeft vandaag gestemd tegen de resolutie van verschillende fracties om de aanbevelingen uit het rapport-Goldstone ten uitvoer te leggen. Je kunt niet voor een rapport stemmen waarvoor het mandaat om te beginnen al zeer controversieel was – geen enkele lidstaat van de Europese Unie had er zijn steun aan gegeven. Een rapport dat het democratische Israël gelijkstelt met een groepering die door de EU officieel als terroristische organisatie wordt beschouwd en een rapport dat geen rekening houdt met de diepere oorzaken van het conflict, is geen rapport waar we vóór kunnen stemmen.

Onze stemkeuze betekent echter niet dat we een onderzoek naar de gebeurtenissen rond operatie Cast Lead zouden afwijzen. Het tegendeel is waar. Israël zou alle aspecten van de operatie moeten onderzoeken, en als er wetsovertredingen zijn begaan, moeten die worden bestraft. Onze stemkeuze betekent evenmin dat we het beleid van de regering van de staat Israël in het vredesproces goedkeuren. We waren zeer verheugd om tekenen te zien dat er weer gesprekken plaatsvinden tussen Israël en de Palestijnen, zij het dan nog indirect.

Het bezoek van de Amerikaanse vicepresident Biden laat ook zien dat de regering-Obama serieus is in haar pogingen om een duurzame vrede in de regio te bewerkstelligen. Deze pogingen hebben onze steun. Dit maakt het nog moeilijker om de bruuskering van de vicepresident door Israël te begrijpen, door nog tijdens diens bezoek de bouw van nog meer nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever goed te keuren – een maatregel die terecht kritiek heeft gekregen, en niet alleen van de Palestijnen.

Ontwerpresolutie RC-B7-0134/2010

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Ik ben ervan overtuigd dat de Europese Unie Wit-Rusland een duidelijk signaal moet sturen dat ze bereid is om hun wederzijdse relaties te herzien als Wit-Rusland niet stopt met het schenden van mensenrechten en democratische beginselen en niets doet om de situatie recht te zetten.

Tezelfdertijd zou ik willen zeggen hoe verbolgen ik ben over het decreet van de president van Wit-Rusland met betrekking tot controle op het internet, dat, op vele punten, een duidelijke miskennis is van de vrijheid van meningsuiting en van de media. Een dergelijke juridische handeling beknot de vrijheid en de democratie in Wit-Rusland en verdiept het wantrouwen van burgers en andere landen, met inbegrip van de Europese Unie, in de overheidsinstanties en hun vertegenwoordigers. In de context van de recente arrestaties van vertegenwoordigers van het maatschappelijk middenveld en de democratische oppositie, kan je niet anders dan de korte tijdspanne opmerken tussen de datum van inwerkingtreding van het decreet in juli van dit jaar en de komende presidentsverkiezingen van begin volgend jaar.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Ik bedank de collega's voor het opstellen van deze resolutie en voor het aannemen daarvan door het Europees Parlement.

Door deze resolutie te onderschrijven, hebben we steun tot uitdrukking gebracht voor de verdediging van grondrechten en vrijheden van burgers, inclusief die van nationale minderheden. De resolutie is tegelijkertijd een initiatief ter verdediging van de fundamentele beginselen van democratie en tolerantie, waarop Europa is gebouwd. Ik ben blij met het officiële standpunt van het Parlement over deze kwestie, dat steun geeft aan de Poolse minderheid in Wit-Rusland.

Ik maak graag van de gelegenheid gebruik om erop te wijzen dat lidstaten van de Europese Unie een voorbeeld moeten stellen aan andere landen en aan onze burens, en moeten zorgen dat de rechten van nationale minderheden in onze lidstaten volledig worden geëerbiedigd.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Ik heb voor de resolutie over Wit-Rusland gestemd. In de resolutie vragen wij om de legalisering van de Unie van Polen in Wit-Rusland, die wordt geleid door Angelika Borys, en brengen we onze solidariteit tot uitdrukking met alle burgers van Wit-Rusland die geen volledige burgerrechten kunnen genieten.

Gisteren ontving ik een brief van de Wit-Russische ambassadeur in Polen. Hij uitte zijn zorgen in verband met de bedoelingen van leden van het Europees Parlement die wilden dat de resolutie aangenomen wordt. Naar zijn mening zijn deze bedoelingen het gevolg van een niet-objectieve verslaglegging van de situatie

door Poolse media. Dit is niet waar. De bedoelingen die achter de resolutie schuilgaan, zijn van aanzienlijk meer diepgaande aard. Het gaat over de eerbiediging van de grondrechten van burgers, eerbiediging van de rechten van minderheden en het waarborgen van minimumnormen, en als uitvloeisel daarvan gaat het over het welzijn van Wit-Rusland en het welzijn van Wit-Russen.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik steun de resolutie over de situatie van het maatschappelijk middenveld en nationale minderheden in Wit-Rusland en ik wil vandaag nogmaals mijn grote bezorgdheid uiten over de recente mensenrechtenschendingen in Wit-Rusland tegen leden van het maatschappelijk middenveld en van de nationale minderheden en hun organisaties. Ik wil mijn volledige solidariteit betuigen met burgers die niet hun volledige burgerrechten kunnen uitoefenen.

Ik wil ook de arrestatie van Angelika Borys, de voorzitter van de Unie van Polen in Wit-Rusland, krachtig veroordelen, evenals die van Anatol Lebedzka, de leider van de oppositiepartij United Civil Party en de leider van de Verenigde Democratische Krachten in Wit-Rusland, die meerdere malen te gast is geweest in dit Parlement.

Helaas heeft de bevolking van Wit-Rusland niet kunnen profiteren van veel projecten en voorstellen die de Europese Unie financiert in het kader van ons oostelijk nabuurschapsbeleid.

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Mijnheer de Voorzitter, wat de situatie in Wit-Rusland betreft vind ik het zeer belangrijk dat wij als Europeanen beseffen wat onze waarden zijn.

Ik wil dit onder uw aandacht brengen vanwege het betreurenswaardige resultaat van de stemming over het rapport-Goldstone en omdat wij in alle zaken, of ze nu verband houden met Wit-Rusland, het Midden-Oosten, het Verre Oosten of Afrika, moeten beseffen wat onze fundamentele beginselen zijn, namelijk democratie, mensenrechten en vrijheid van meningsuiting. Dit is het bestaansrecht van de hele Europese Unie: de waarden die wij delen en die deze doelen willen bevorderen. Die boodschap moeten wij naar Wit-Rusland sturen. Wij moeten ervoor zorgen dat daar rekening wordt gehouden met de rechten van minderheden en dat ook religieuze minderheden, die daar op verschillende manieren worden vervolgd, worden erkend en dat ook hun mensenrechten en vrijheid van godsdienst worden geëerbiedigd.

Het is zeer belangrijk dat wij als Europeanen ervoor zorgen dat wij de Europese boodschap ook naar Wit-Rusland sturen en op die manier een hoopvol perspectief bieden.

Daniel Hannan (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, hoewel ik de formulering van deze resolutie grotendeels steun, vraag ik me af of wij wel in de positie zijn om Wit-Rusland de les te lezen over de onvolkomenheden van zijn democratie. We klagen dat Wit-Rusland een zwak marionettenparlement heeft, maar kijk eens om u heen. Wij zitten hier als makke schapen de besluiten van ons 27-koppige politiebureau goed te keuren. We klagen dat ze weliswaar verkiezingen houden, maar dat daarmee gefraudeerd wordt; wij hebben daarentegen referenda die eerlijk verlopen, maar waarvan de uitslag vervolgens wordt genegeerd. We klagen over het voortbestaan van het sovjetapparaat daar, maar we houden zelf vast aan ons gemeenschappelijk landbouwbeleid, ons sociale hoofdstuk, onze 48-urige werkweek en de rest van het eurocorporatistische apparaat.

Het is geen wonder dat de oude communistische partijen van de COMECON-staten de leiders waren van de 'ja'-campagnes toen hun landen een aanvraag indienden voor deelname aan de *Evropeyskiy soyuz*. Voor enkele van hen was het alsof ze weer thuis waren; het doet me denken aan het griezelige slot van *Animal Farm*, waarin de dieren van man naar varken en van varken naar man kijken en al niet meer kunnen zien wie wie is.

Bruno Gollnisch (NI). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, behalve om de inhoud bestrijd ik deze resolutie om het principe ervan.

Franse, Vlaamse, Hongaarse, Duitse en Oostenrijkse patriotten worden voortdurend achtervolgd, zowel juridisch als beroepsmatig en politiek, en dit Parlement staat daar volslagen onverschillig tegenover. Sterker nog, deze achtervolging mag rekenen op de steun van dit Parlement, dat zo ongeveer de hele wereld de les wil lezen, met name iedereen buiten zijn grenzen.

Vorige week hebben we bijvoorbeeld gestemd over een resolutie inzake Oekraïne, waarin een zinsnede staat die veel Oekraïense patriotten terecht beledigend vinden voor hun nationale held, Stepan Bandera. Deze heeft zich weliswaar, onder extreem moeilijke omstandigheden, een weg proberen te vinden tussen twee totalitaire systemen: het totalitaire systeem van Hitler en dat van de Sovjet-Unie. Maar dat maakt hem in de

ogen van veel Oekraïners niet minder een held, en ze voelen zich terecht vernederd door de meerderheid van dit Parlement.

Nationale helden hebben trouwens meestal tegen hun burens gestreden. Voelt Nick Griffith, een ware Britse patriot, zich geschoffeerd omdat Jean d'Arc voor ons een held is? Absoluut niet! Persoonlijk zou ik graag zien dat ons Parlement dezelfde terughoudendheid aan de dag legt als het gaat om de helden van andere landen.

Ontwerpresolutie B7-0133/2010

Kay Swinburne, namens de ECR-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de ECR beseft dat de financiële bedrijfstak niet ongeschonden uit de crisis zal komen. Er is enorme schade aangericht door onverantwoord gedrag en de kosten van het opruimen van de rommel moeten worden betaald door de betrokkenen. Bovendien moeten er nieuwe systemen worden opgezet om ervoor te zorgen dat dit nooit meer gebeurt en dat er fondsen beschikbaar zijn om in noodgevallen gebreken in het systeem op te vangen.

Het is mogelijk dat het in de context van internationale overeenstemming tijd is geworden voor een bepaalde belasting op financiële transacties. Ongeacht de twijfels over de praktische aspecten van de instelling van zo'n systeem, mag geen enkele maatregel worden uitgesloten als die wordt gesteund door de hele internationale gemeenschap en zolang er veiligheidsmaatregelen zijn om ervoor te zorgen dat het werkt en niet omzeild kan worden.

Wij steunen het grootste deel van de resolutie van vandaag, maar we distantiëren ons om twee redenen van paragraaf 7. Allereerst zijn wij tegen nieuwe belastingbevoegdheden voor de Europese Unie. Deze paragraaf suggereert – hoe zorgvuldig hij ook is geformuleerd – dat dit een gewenst resultaat is. Ten tweede mag de belasting op financiële transacties niet bedoeld zijn om geld bijeen te brengen voor hobbyprojecten, hoezeer die ook de moeite waard kunnen zijn. Zij moet bedoeld zijn om financiële stabiliteit in de toekomst te garanderen en om bescherming te bieden tegen de verschillende gebeurtenissen die de recente economische chaos hebben veroorzaakt.

Deze resolutie is, zoals zij nu is, te veel gefocust op een oplossing op basis van transactiebebelasting, heeft betrekking op belastingbevoegdheden van de EU in plaats van de lidstaten, suggereert dat het geld dat hiermee wordt verdiend, wordt gebruikt voor het financieren van projecten op het gebied van ontwikkeling en klimaatverandering in plaats van voor stabilisering van de financiële sector en suggereert tot slot dat een EU-belasting haalbaar zou kunnen zijn zonder wereldwijde deelname. Om die redenen hebben we tegen deze specifieke ontwerpresolutie gestemd.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb mij onthouden van stemming over de resolutie over belasting op financiële transacties omdat zij hopeloos ongeschikt is voor het aanpakken van de obscene asociale speculatie die wereldwijd wordt beoefend door reusachtige hedgefondsen en zogenoemde 'prestigieuze' banken zoals Goldman Sachs.

The Wall Street Journal deed onlangs verslag van een besloten diner in New York op 8 februari, waarbij 18 grote hedgefondsen betrokken waren en waarbij werd gesproken over speculatie tegen de euro. Al maanden speculeren deze financiële oplichters, de hedgefondsen, die meer dan 2 000 miljard euro beheren, moedwillig tegen de euro en tegen Griekenland in het bijzonder, om miljarden aan particuliere winst binnen te slepen.

Verbijsterend genoeg lukt het de Europese Commissie niet alleen niet om hen tegen te houden, maar spant zij zelfs samen met deze financiële misdadigers door de arbeiders en de armen van Griekenland te pesten en te eisen dat hun levensstandaard wordt verslechterd om het losgeld te betalen dat deze parasieten eisen.

We hebben geen financiële belasting nodig. Wat wij nodig hebben, is openbaar eigendom en democratische controle van deze hedgefondsen en grote banken om hun gigantische middelen te gebruiken voor investeringen die een einde zullen maken aan armoede en waarvan de maatschappij zal profiteren en om een einde te maken aan de vernietiging van de maatschappij voor particuliere hebzucht.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, wij hebben ons onthouden van stemming, maar voor mij was de belangrijkste reden hiervoor een standpunt in te nemen tegen de duidelijke intentie van de Europese Unie en de Commissie om een belasting in te voeren, zoals aangetoond door de recente verklaringen van commissaris Šemeta aan *European Voice*, over de vermeende aanstaande invoering van een minimumbelasting op emissies.

Wij zijn tegen het idee om de Europese Unie de bevoegdheid te geven directe belastingen op te leggen, een bevoegdheid die in de meeste lidstaten ongrondwettelijk is, omdat het in strijd is met het beginsel van “No taxation without representation”. Wij zullen ons op elke mogelijke manier verzetten tegen de invoering van een directe belasting, waarbij we ons mede gesterkt zien door het arrest van het Duitse Constitutioneel Hof van juni 2009.

Ik wil u eraan herinneren dat voorzitter Van Rompuy hier al in deze richting wees toen hij, in een mysterieuze vergadering die een week voor zijn benoeming tot de Bilderberggroep plaatsvond, wat niet bepaald de meest transparante groep ter wereld is, het voorstel aankondigde, en zelfs de belofte deed, om een Europese directe belasting op CO₂ in te voeren, die tot een onmiddellijke stijging zou leiden van de prijzen van brandstof, diensten, etc., en met andere woorden dus schadelijk zou zijn voor de Europese burgers.

Dit voorstel voor een EU-belasting is ongrondwettelijk!

Daniel Hannan (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben niet overtuigd van het nut van een belasting op financiële transacties, maar ik accepteer de oprechte motieven van degenen die dit voorstel steunen. Het is een kwestie waarover mensen van goede wil verschillende conclusies kunnen trekken.

Wat echter niet te verdedigen is, is het exclusief in de Europese Unie opleggen van een dergelijke belasting. Een Tobintaks die regionaal wordt ingevoerd, zal leiden tot een kapitaalvlucht naar rechtsgebieden waar een dergelijke belasting niet geldt, dus waarom heeft dit Parlement zojuist in zo groten getale gestemd voor een systeem dat de Europese Unie benadeelt?

Het antwoord is dat het precies past bij een bepaalde categorie leden van dit Parlement. Het is een aanval op de bankiers, het is een aanval op de stad Londen en het voorziet bovenal de Europese Unie van een onafhankelijke inkomstenstroom, zodat zij zich niet meer tot de lidstaten hoeft te wenden.

In combinatie met de verschillende andere voorstellen die zijn ingediend voor de harmonisering van het financieel toezicht, de richtlijn inzake beheerders van alternatieve beleggingsfondsen, enzovoort, zien we een epische bedreiging van de stad Londen en zien we dat de Europese Unie wordt veroordeeld tot armoede en irrelevantie.

Syed Kamall (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, iedereen die naar de recente financiële crisis kijkt, zal zich afvragen hoe we regulering en toezicht tot een situatie hebben laten leiden waarin banken uiteindelijk te groot werden geacht om failliet te gaan en er miljarden aan geld van de belastingbetalers is gebruikt om deze banken overeind te houden.

Dus, gezien het idee van een wereldwijde belasting op financiële transacties lijkt het misschien redelijk als we de slachtoffers van de financiële crisis willen helpen en ook de mensen in armere landen helpen.

Maar als we kijken hoe deze belasting feitelijk zou worden opgelegd en wat de impact in werkelijkheid zou zijn, en als we dat doortrekken naar de keten binnen de financiële markten, zouden we eigenlijk zien dat banken deze kosten aan hun klanten doorberekenen. Het zou ook enorm veel effect hebben voor degenen onder ons die handel willen drijven met ontwikkelingslanden of ondernemers in ontwikkelingslanden die handel willen drijven met de rest van de wereld, en zou de verzekeringskosten treffen, die zo'n essentieel onderdeel vormen van internationale handel.

Als we dit probleem echt willen aanpakken, moeten we geen miljarden aan geld van de belastingbetalers aan corrupte of onbekwame regeringen geven. We moeten ervoor zorgen zowel in de EU als in arme landen tarifaire belemmeringen op te heffen, om ondernemers in armere landen te helpen welvaart te creëren en mensen uit de armoede te halen.

Ontwerpresolutie B7-0132/2010

Jaroslav Paška (EFD). - (SK) Ik waardeer de inspanningen van de Europese Unie met betrekking tot een gemeenschappelijk stelsel voor banktransacties binnen de eurozone.

Aan de andere kant zie ik het gevaar dat de invoering van deze nieuwe regels door de banken wordt misbruikt om de kosten te verhogen die ze aan hun klanten aanrekenen. Als onze banken, onder druk van de Europese Unie, de bedragen voor grensoverschrijdende SEPA-overboekingen binnen de eurozone aanpassen zodat ze op hetzelfde niveau staan als binnenlandse overboekingen, zouden tezelfdertijd de aangerekende kosten voor het storten en opnemen van geld in filialen stijgen. Het is voor ieder van ons duidelijk dat de kosten voor cashtransacties in filialen in verband met de nieuwe regels absoluut niet zijn veranderd voor banken.

En daarom moeten we hardop zeggen dat het misbruik dat de banken maken van de nieuwe, in de eurozone ingevoerde regels om hun winst te verhogen op kosten van onze burgers, flagrante domheid is. Daarom zou het onze taak moeten zijn om zorgvuldig toe te zien op de manier waarop de nieuwe regels voor financiële instellingen worden toegepast.

Ontwerpresolutie RC-B7-0154/2010

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Ik heb voor de resolutie gestemd, omdat ik als vertegenwoordiger van mijn electoraat niet kan accepteren dat iets achter hun rug om en tegen hun wil zou worden overeengekomen. Het Verdrag van Lissabon heeft het Europees Parlement nieuwe bevoegdheden gegeven, hetgeen ook de reden is dat het Europees Parlement moet blijven waken over de rechten van burgers.

Ik ben het eens met de auteurs van de resolutie, die kritiek hebben op de manier waarop de onderhandelingen van de Commissie over de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak niet alleen geheim werden gehouden, maar ook over het gebrek aan samenwerking met het Europees Parlement over deze zaak. Deze gang van zaken druist in tegen de geldende EU-wetgeving betreffende universele toegang tot informatie over activiteiten van overheidsinstanties, en het is ook een gang van zaken die het recht op persoonlijke levenssfeer beperkt. Het is daarom goed dat het Europees Parlement niet alleen de kwestie van de transparantie van de onderhandelingen door de Europese Commissie ter hand heeft genomen, maar ook de kwestie van namaak en het voorkomen daarvan.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, voor wat betreft de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA) zijn de huidige onderhandelingen volkomen intransparant. Het gebruik van de huidige onderhandelingsformule om een wereldwijde overeenkomst te creëren is volledig in strijd met de transparante en democratische processen die we van onze wetgevers mogen verwachten. Ongeacht de inhoud van de overeenkomst is het bij het opstellen van een beleid dat zo veel Europese burgers rechtstreeks zal treffen onaanvaardbaar publieke controle te mijden.

Met betrekking tot de inhoud moeten we goed luisteren naar de Europese toezichthouder voor gegevensbescherming, die zijn mening over deze onderhandelingen in sterke bewoordingen heeft geuit. Hij spoort de Europese Commissie krachtig aan een publieke en transparante dialoog over de ACTA te vestigen. Hij verklaart ook dat, hoewel intellectueel eigendom belangrijk voor de maatschappij is en beschermd dient te worden, het niet boven de fundamentele rechten van personen op privacy, gegevensbescherming en andere rechten zoals het vermoeden van onschuld, daadwerkelijke rechtsbescherming en vrijheid van meningsuiting mag worden geplaatst. Ten slotte verklaart hij dat het 'three strikes'-beleid met afsluiting van het internet de fundamentele rechten en vrijheden van EU-burgers grondig zou beperken.

Dit is een zeer belangrijke kwestie voor alle EU-burgers, en hoe de Commissie en het Parlement hiermee omgaan, zal heel veel zeggen over verantwoording en transparantie.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, een van de belangrijke punten bij deze ontwerpresolutie was het feit dat we in het hele Parlement overeenstemming hebben weten te bereiken.

Een van de kwesties waar iedereen het over eens was, was het feit dat we hebben gezien dat er, door het ontbreken van enige informatie van betekenis rond deze onderhandelingen, op blogs en elders geruchten de ronde deden van bijvoorbeeld het in beslag nemen van laptops en MP3-spelers aan de grenzen. In het hele Parlement was het zeer duidelijk dat we informatie en meer transparantie over de onderhandelingen in het kader van de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak wilden.

De commissaris heeft die boodschap gisterenavond luid en duidelijk ontvangen, en ik ben erg blij dat hij heeft beloofd ons meer informatie te verschaffen. Als de Commissie onderhandelt namens 27 lidstaten en namens de EU, is het van essentieel belang dat wij weten wat de onderhandelingspositie is, en ook dat er een volledige effectbeoordeling is over hetgeen er wordt voorgesteld om aan te tonen hoe het van invloed zal zijn op de Europese industrie.

Ik juich de opmerkingen die de commissaris gisterenavond heeft gemaakt toe en kijk uit naar meer transparantie.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Wat mij zorgen baart, zijn de praktijk en de procedure die de Europese Commissie hanteert om te onderhandelen over de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA).

De onderhandelingen vinden in het geheim, achter gesloten deuren, plaats zonder het Europees Parlement en zijn leden, die het document uiteindelijk zouden moeten aannemen, naar behoren te informeren. Ik denk

dat we de procedures zouden moeten wijzigen met betrekking tot het ogenblik waarop de Europese Commissie van het Europees Parlement verwacht dat het verantwoordelijkheid op zich neemt inzake aan het Parlement voorgelegde overeenkomsten. Het zal geen goed signaal zijn voor het publiek in Europa of de buitenwereld als wij internationale verdragen herhaaldelijk naar de Europese Commissie terug moeten verwijzen voor herziening. Dit soort gedrag geeft geen blijk van goede communicatie tussen de belangrijkste instellingen van de Europese Unie.

Ontwerpresolutie RC-B7-0181/2010

Syed Kamall (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, zoals velen van ons weten, wordt het SAP (schema van algemene preferenties) herzien en loopt het huidige systeem op zijn einde.

Een van de zeer belangrijke punten met betrekking tot het SAP en SAP+ is dat er tijdens de onderhandelingen over economische partnerschapsovereenkomsten veel afzonderlijke landen in de voorgestelde regio's tegen het ondertekenen van een overeenkomst met de EU waren.

Een van de punten die ik in de economische partnerschapsovereenkomsten altijd bekritiseerd heb, is dat ze een ongedifferentieerde aanpak op het gebied van handel hebben. Het was tijdens het debat met de Commissie ook verontrustend dat een van de ambtenaren te kennen gaf dat de economische partnerschapsovereenkomsten niet alleen over handel gingen, maar ook over het exporteren van het EU-model voor regionale integratie.

Er zijn bepaalde landen die overeenkomsten met de EU willen hebben en die in staat willen zijn hun goederen en diensten op preferentiële basis naar ons te exporteren. Daarom moeten we voorstellen die landen die een handelsovereenkomst willen maar die niet voldoen aan de criteria van de economische partnerschapsovereenkomsten SAP+ als alternatief te bieden, en we moeten proberen flexibeler te zijn.

Hopelijk zullen we ondernemers dan helpen welvaart te creëren en arme mensen in veel van deze landen uit de armoede te halen.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, Zuid- en Midden-Amerika zakken bijna onopgemerkt weg in een vorm van autocratie – een soort *neo-caudillismo*. In Nicaragua, Venezuela, Ecuador en Bolivia hebben we regimens zien opkomen die, hoewel ze niet echt dictatoriaal zijn te noemen, beslist geen parlementaire democratie voorstaan. Het gaat om mensen die, hoewel ze rechtmatig gekozen zijn, vervolgens elke controle op hun macht beginnen af te breken: de verkiezingscommissie, de hoge raad, de kamers van hun parlement en in veel gevallen heffen ze hun grondwet op en werken ze hun land om – ‘heroprichten’ noemen ze dat – naar socialistische beginselen.

En terwijl dit alles aan de orde is, wie wil links in dat deel van de wereld het liefst bekritisieren? Een van de weinige regimens die echt steun onder de bevolking hebben – van Álvaro Uribe in Colombia, die door ruim driekwart van zijn volk wordt gesteund omdat hij de orde in dat bedroevende land heeft hersteld en tegen de paramilitaire troepen van zowel links als rechts optreedt. Het feit dat sommigen in dit Parlement ervoor kiezen het nu juist op hem te munten, laat wel heel vreemde prioriteiten zien. Ze moesten zich schamen.

(ES) Het is niet juist om de paramilitairen in de kaart te spelen, wat schandalig!

Verslag-Albertini (A7-0023/2010)

Alfredo Antoniozzi (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de heer Albertini bedanken voor zijn uitstekende werk over dit centrale thema voor het Europese beleid. Met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon zijn de bevoegdheden van de Unie op het gebied van het buitenlands en veiligheidsbeleid uitgebreid en ik denk dat velen van ons hopen op meer verantwoordelijkheden en meer betrokkenheid bij het buitenlands beleid van de instelling waar wij toe behoren.

Ik ben het er vooral mee eens dat de hoge vertegenwoordiger van het GBVB de bevoegde parlementaire commissie moet raadplegen bij benoemingen voor hogere posten binnen de Europese dienst voor extern optreden, die op dit moment wordt opgericht, en dat zij ervoor moet zorgen dat het Europees Parlement, evenals de Raad, toegang hebben tot vertrouwelijke informatie.

Ik ben dan ook van mening dat de weg die wij met dit verslag zijn ingeslagen een eerste belangrijke stap is op weg naar een sterk Europees buitenlands beleid, vastberaden om zijn eigen rol en politieke gewicht op het internationale toneel te laten gelden.

Nicole Sinclair (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb tegen amendementen 17D en 19 gestemd, die de NAVO onderuithalen en die de NAVO-bases hier in de Europese Unie willen opheffen. Welnu, een van de laatste argumenten van degenen die in dit Europese project geloven, is dat de EU de laatste vijftig of zestig jaar de vrede in Europa heeft weten te bewaren. Ik zou willen zeggen dat dit feitelijk een leugen is en dat het eigenlijk de NAVO is die met zijn troepen de vrede in Europa heeft weten te bewaren.

Ik vind het een schande dat dit Parlement heeft toegestaan dat er over een dergelijk amendement wordt gestemd. Ik heb gemerkt dat degenen die dit amendement feitelijk hebben voorgesteld overblijfselen zijn van een mislukte ideologie die hun volk achter muren hield en hun fundamentele mensenrechten schond. Het waren de NAVO-troepen die de rest van Europa tegen deze nachtmerrie beschermden. Ik zou graag mijn dankbaarheid willen betuigen aan de VS en Canada en de andere NAVO-landen voor het feit dat zij ons die nachtmerrie hebben bespaard. Ik vind dat het in het belang van het Verenigd Koninkrijk is met al deze landen samen te werken tegen een nieuwe vorm van totalitarisme die de Europese Unie is.

Verslag-Danjean (A7-0026/2010)

Alfredo Antoniazzi (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik heb vóór gestemd, omdat ik wilde benadrukken dat de hoop op het vergroten van militaire en civiele synergie en samenwerking tussen de Europese Unie en de lidstaten, zelfs met respect voor enkele afwijkende of neutrale standpunten, een standpunt is dat we allemaal grotendeels kunnen delen.

Ik acht het tevens van belang een instantie voor coördinatiemechanismen op te zetten, zoals een permanent centrum voor operaties van de Europese Unie, onder de autoriteit van de hoge vertegenwoordiger van het GBVB, dat voor een efficiënte coördinatie van de gemeenschappelijke planning van civiele en militaire operaties zou kunnen zorgen. Het doel hiervan is problemen, verstoringen en vertragingen op te lossen, die zich onder het huidige systeem helaas nog voordoen.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik dank u voor uw geduld. Ik heb tegen het verslag gestemd omdat dit, wat de Europese defensie- en veiligheidsstrategie betreft, dezelfde gevaarlijke richtsnoeren bevat als het Verdrag van Lissabon. Met andere woorden, dit verslag eist militarisering van de Europese Unie, legitimeert militaire interventies, erkent het primaat van de NAVO, bepleit nauwe betrekkingen met de NAVO en spoort aan tot zelfs nog hogere militaire uitgaven, in weerwil van de crisis en de grote sociale behoeften.

Mijns inziens is het meer dan ooit noodzakelijk dat de Europese Unie een vredelievend beleid voert en haar politieke opvattingen over veiligheid verandert, zeker nu de architectuur van de wereld wordt beslist. Zij moet een onafhankelijk buitenlands en defensiebeleid voeren en zich wat dat betreft losmaken van de Verenigde Staten. Ook moet zij streven naar oplossing van internationale geschillen met politieke middelen en baanbreker zijn wat de eerbiediging van het internationaal recht en de versterking van de rol van de VN betreft.

Dat is een beleid waarin de Europese burgers zich mijns inziens gemakkelijker zullen kunnen terugvinden.

Schriftelijke stemverklaringen

Verslag-Lehne (A7-0011/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), schriftelijk. – (RO) Het feit dat dit verslag met grote meerderheid is aangenomen, wijst erop dat wij veel aandacht moeten hebben voor kleine en middelgrote ondernemingen. Op dit moment zijn 5,4 miljoen micro-ondernemingen verplicht om een jaarverslag op te stellen, terwijl hun activiteiten zich beperken tot een bepaald lokaal gebied of een bepaalde regio. Als deze bedrijven geen grensoverschrijdende activiteiten hebben en zelfs niet op nationaal niveau opereren, zorgt deze verslagleggingsverplichting slechts voor een zinloze administratieve last, die voor deze ondernemingen kosten met zich meebrengt (bij benadering 1 170 euro).

Daarom wordt in dit verslag aanbevolen dat de lidstaten het verplichte jaarverslag afschaffen voor bedrijven die aan twee of meer van de volgende criteria voor micro-entiteiten voldoen: het totale kapitaal moet minder zijn dan 500 000 euro, de netto omzet moet minder zijn dan een miljoen euro en/of er mogen gemiddeld tien werknemers zijn over het boekjaar. Micro-entiteiten moeten uiteraard wel degelijk een boekhouding bijhouden, in overeenstemming met de nationale wetgeving van iedere lidstaat.

Tijdens de crisis die Europa op dit moment doormaakt, moet de private sector van kleine en middelgrote ondernemingen (en dus ook micro-entiteiten) worden aangemoedigd. Deze sector moet in dit moeilijke

klimaat ook worden gezien als een sector die bij de staat of grote ondernemingen ontslagen medewerkers kan absorberen.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik stem voor het verslag-Lehne over de rekeningen van micro-entiteiten, omdat ik voorstander ben van actieve maatregelen om de administratieve bureaucratie te verlichten en de kleine en middelgrote ondernemingen te ondersteunen. Het zijn immers deze ondernemingen die in Portugal, en in Europa in het algemeen, de meeste werkgelegenheid scheppen. Ik vestig uw aandacht op het feit dat er ten gevolge van deze regelgeving ongelijkheden op de interne markt kunnen ontstaan. Aangezien de beslissing om de maatregelen al dan niet toe te passen aan de lidstaten wordt overgelaten, zullen er, al naargelang het land, verschillende regels gelden voor eenzelfde onderneming.

Bovendien moet ervoor worden gezorgd dat de omzetting van deze regelgeving geen negatieve gevolgen heeft voor enerzijds de huidige inspanningen om fraude en belastingontduiking te voorkomen en anderzijds de strijd tegen economische en financiële criminaliteit, hetzij op Europees of internationaal niveau. Ook de bescherming van handelspartners en kredietverstrekkers moet gewaarborgd zijn.

Vasîlica Viorica Dăncilă (S&D), *schriftelijk*. – (RO) De laatste twee uitbreidingsronden van de Europese Unie hebben zowel oude als nieuwe lidstaten vele voordelen gebracht, maar ook een aantal uitdagingen. Ik ben van mening dat de beslissing om bepaalde faciliteiten te verschaffen aan micro-entiteiten op Europees niveau moeten worden gereguleerd en niet door iedere lidstaat afzonderlijk. Dat is de enige manier om op succesvolle wijze de bureaucratie voor micro-entiteiten te verminderen en een balans te creëren. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan het wegnemen van alle moeilijkheden die de activiteiten van micro-entiteiten hinderen, en mensen ontmoedigen om financiële steun aan te vragen van de EU.

Anne Delvaux (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Op woensdag heeft het Europees Parlement goedkeuring gehecht aan een voorstel om kleine en middelgrote ondernemingen vrij te stellen van het opstellen van een jaarrekening. In een poging om de administratieve lasten te verminderen heeft de Commissie geopperd om de lidstaten de mogelijkheid te geven hun KMO's te ontslaan van de krachtens Europese wetgeving geldende jaarrekeningplicht. Ik was tegen afschaffing van de publicatieplicht omdat dit Commissievoorstel zal leiden tot de verdwijning van het Europese regelgevende en geharmoniseerde kader voor meer dan 70 procent van de Europese bedrijven.

De mogelijkheid om de jaarrekeningplicht voor microondernemingen af te schaffen zal de administratieve last niet verlichten. De mogelijkheid om micro-entiteiten vrij te stellen zal, vrees ik, een opgedeelde interne markt in de hand werken, als de lidstaten deze niet consistent toepassen.

De Belgische leden van het Europees Parlement alsmede de Belgische regering zijn derhalve fel tegen het Europese voorstel gekant (België is erin geslaagd een blokkerende minderheid te vormen in de Raad van ministers, waar nog over het voorstel moet worden gestemd).

Robert Dušek (S&D), *schriftelijk*. – (CS) Het verslag over het voorstel voor een richtlijn betreffende de jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen behandelt het kader voor en de omvang van de boekhoudkundige verplichtingen van micro-entiteiten. Met deze verordening wordt beoogd de administratieve lasten te verlagen en aldus het concurrentievermogen en de economische groei van micro-entiteiten te vergroten. Ik ben ingenomen met het voorstel van de rapporteur waarmee de lidstaten de vrije keuze wordt gelaten en hun de mogelijkheid wordt geboden om micro-entiteiten te ontslaan van de verplichting van het indienen van jaarrekeningen, met andere woorden: om hen buiten de werking van deze richtlijn te plaatsen. Entiteiten die uitsluitend actief zijn op de regionale en lokale markt en die geen grensoverschrijdende activiteiten hebben, mogen namelijk niet bedolven worden onder nog meer nieuwe verplichtingen uit hoofde van de communautaire wetgeving voor de Europese markt. Om al deze redenen ben ik het eens met het voorliggende verslag.

Françoise Grossetête (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb tegen het verslag-Lehne gestemd, omdat het afschaffen van de verplichtingen inzake de financiële verslaglegging voor micro-entiteiten de reële kosten voor deze bedrijven niet zal verminderen en grote juridische onzekerheid met zich mee zal brengen. Door een dergelijke vrijstelling wordt het vertrouwen geschaad dat nodig is in de betrekkingen van zeer kleine bedrijven met derden (klanten, leveranciers, banken).

Om kredieten te kunnen verkrijgen is een betrouwbare boekhouding nodig. Als een boekhoudkundig raamwerk ontbreekt, zullen banken en andere belanghebbenden, die betrouwbare informatie nodig hebben, dit wellicht aangrijpen om de kredietverleningen te verminderen. Dat zou nadelig uitpakken voor zeer kleine bedrijven.

Astrid Lulling (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik heb vandaag tegen het verslag-Lehne gestemd, omdat ik van mening ben dat de vermindering van de administratieve lasten voor kleine en middelgrote ondernemingen moet worden doorgevoerd als onderdeel van een uniforme en brede benadering voor de Europese Unie als geheel.

Als dit voorstel ten uitvoer wordt gelegd, zou meer dan 70 procent van de Europese bedrijven – in Luxemburg zelfs meer dan 90 procent – van de verplichting tot het opstellen van gestandaardiseerde jaarrekeningen worden vrijgesteld.

Als gevolg hiervan zou een belangrijk besluitvormingsinstrument voor het verantwoordelijk management van de betrokken ondernemingen verloren gaan.

Als de lidstaten deze vrijstelling voor micro-ondernemingen niet op uniforme wijze ten uitvoer leggen – wat zeer waarschijnlijk is – zal dit leiden tot een fragmentatie van de gemeenschappelijke markt.

Deze maatregel is dus verkeerd. Vooral bedrijven die grensoverschrijdende handel bedrijven, zouden worden benadeeld. De enige verstandige oplossing bestaat uit een EU-brede vereenvoudiging van de regels voor alle Europese micro-ondernemingen.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Vooral in een periode waarin de economische crisis kleine bedrijven zwaar heeft getroffen, is het onze plicht om ze alle ondersteuning te bieden om zich te herstellen, en op hun beurt de Europese economie weer te ondersteunen. Het verminderen van administratieve lasten is in dit verband belangrijk. Ik verwelkom de vandaag genomen beslissing. Ik hoop dat zoveel mogelijk lidstaten deze op ideale en efficiënte wijze zullen toepassen, ten gunste van kleine ondernemers en de economie in het algemeen.

Georgios Papastamkos (PPE), *schriftelijk*. – (EL) Ik heb voor het verslag-Lehne gestemd omdat op grond daarvan de lidstaten de mogelijkheid krijgen te beslissen of zij rekening willen houden met de diverse gevolgen die de toepassing van de richtlijn eventueel op intern vlak zal hebben. Daarbij denk ik met name aan het aantal ondernemingen dat onder het toepassingsgebied van de richtlijn valt. Bovendien hebben de activiteiten van “micro-entiteiten” een verwaarloosbaar grensoverschrijdend effect. Daar komt bij dat openbaarmaking van jaarrekeningen zorgt voor transparantie en een absolute voorwaarde is voor toegang van “micro-entiteiten” tot krediet en overheidsopdrachten en voor hun betrekkingen met andere bedrijven.

Frédérique Ries (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb tegen het verslag-Lehne en het voorstel van de Commissie gestemd. Dit verslag betekent een achteruitgang voor de interne markt, en een duidelijk risico op mededingingsverstoringen tussen de kleine en middelgrote Europese ondernemingen.

Laat ik duidelijk zijn: de gevolgen van dit voorstel worden helaas ernstig onderschat. Er wordt volstrekt geen rekening gehouden met het feit dat, in verband met het ontbreken van een Europese richtlijn, elke lidstaat zijn eigen regels op dit terrein kan opleggen. Het is dan ook niet verbazingwekkend dat alle organisaties van KMO's – Europese organisaties en ook, in mijn geval, Belgische organisaties zoals de Union des classes moyennes (Unie van de middenklassen) en de FEB (Fédération des Entreprises de Belgique, Belgische Federatie van ondernemingen) – zich tegen dit voorstel verzetten.

Ja, duizend keer ja, tegen de vermindering van de administratieve lasten van bedrijven, en met name van kleine en middelgrote ondernemingen, maar dan wel op een samenhangende manier, door een voorstel voor de algehele herziening van de 4e en 7e Richtlijn inzake vennootschapsrecht.

Robert Rochefort (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Het voorstel waarover wij stemmen is bedoeld om micro-entiteiten vrij te stellen van de verplichting een jaarrekening op te stellen en te publiceren. Ik ben uiteraard voorstander van een vermindering van de administratieve lasten van bedrijven, met name KMO's en micro-ondernemingen. Maar het voorstel van de Commissie schiet helaas volledig naast zijn doel. In de eerste plaats is het twijfelachtig of de voorgestelde aanpak ook werkelijk zal leiden tot een belangrijke vermindering van hun administratieve lasten (de statistische gegevens zullen evengoed op een andere manier vergaard moeten worden). Ten tweede brengt deze tekst, die alle lidstaten de keuze laat of ze al dan niet van deze vrijstellingregeling gebruik willen maken, het risico met zich mee dat de binnenmarkt gefragmentariseerd wordt, omdat het zeer waarschijnlijk is dat sommige landen hiervan gebruik zullen maken en andere niet). We hadden dit voorstel moeten intrekken en het vraagstuk van de vereenvoudiging van de administratieve lasten voor deze kleine bedrijven (vennootschapsrecht, vereenvoudiging van de eisen voor financiële verslaggeving, boekhouding, controle, et cetera) moeten behandelen in het kader van de geplande algehele herziening van de vierde en zevende Richtlijn inzake vennootschapsrecht. Daarom heb ik tegen het verslag

van de heer Lehne gestemd betreffende de jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen wat micro-entiteiten betreft.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het huidige voorstel heeft ten doel het ondernemingsklimaat, en met name de verplichtingen inzake financiële verslaglegging voor micro-entiteiten, te vereenvoudigen teneinde het concurrentievermogen van deze ondernemingen te versterken en hun groeipotentieel volledig te benutten.

In dit verband ben ik blij met de wijzigingen die in het verslag zijn aangebracht met betrekking tot de vermindering van de administratieve lasten van micro-entiteiten. Dit lijkt mij een belangrijke maatregel om de Europese economie te stimuleren en de crisis te bestrijden, aangezien de activiteiten van micro-entiteiten doorgaans beperkt blijven tot de lokale of regionale markt, waar de opstelling van jaarrekeningen een lastige en ingewikkelde onderneming is.

Het risico bestaat echter dat het voorstel om micro-entiteiten vrij te stellen van de verplichting om een jaarrekening over te leggen – een beslissing die overigens wordt overgelaten aan de lidstaten – directe gevolgen heeft voor de bestrijding van fraude en belastingontduiking en de strijd tegen economische en financiële criminaliteit, en ook voor de bescherming van handelspartners en kredietverstrekkers.

Daarom pleit ik voor evenwichtige oplossingen om de toepassing van deze maatregel bij te sturen, los van de uitdrukkelijk in de tekst vervatte verplichting om ook in de toekomst een boekhouding van de handelsverrichtingen en de financiële situatie bij te houden. Vandaar dat ik met enig voorbehoud voor dit verslag stem.

Marianne Thyssen (PPE), *schriftelijk*. – Voorzitter, collega's, met de goedkeuring van de 'Small Business Act' door het Parlement in maart 2009 werd het startschot gegeven voor een reeks beleidsvoorstellen die het ondernemingsklimaat in Europa KMO-vriendelijker moet maken o.a. via administratieve vereenvoudiging. De afschaffing van het boekhoudsysteem voor zogenaamde micro-entiteiten lijkt op het eerste zicht een grote administratieve vereenvoudiging maar zal, gelet op het belang van de financiële informatie voor alle belanghebbenden waaronder kredietverstrekkers, fiscale administratie en handelspartners, de deur openzetten voor een grotere administratieve rompslomp en hogere kosten. Bovendien ontzeggen de ondernemingen zichzelf een nuttig instrument van interne bedrijfsopvolging.

Ik steun echter wel hetgeen door de adviescommissie economische zaken gevraagd werd, met name een gedegen effectenbeoordeling over de zin van een eventuele vrijstelling van micro-entiteiten, te kaderen in een algehele herziening van de vierde en de zevende richtlijn. Mijn inziens bevat het voorstel niet de juiste instrumenten om de problematiek van administratieve rompslomp daadwerkelijk aan te pakken.

Om die redenen heb ik vóór de verwerping van het Commissievoorstel gestemd. Aangezien het rapport van mijn zeer gerespecteerde collega Lehne dezelfde uitgangspunten gebruikt als het Commissievoorstel, kon ik helaas ook zijn verslag niet steunen. Ik kijk uit naar een wijs en weloverwogen besluit van de Raad.

Derek Vaughan (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb voor het voorstel gestemd om micro-entiteiten (kleine ondernemingen) vrij te stellen van de EU-wetgeving betreffende standaarden voor jaarrekeningen. Dit is een bijzonder belangrijk voorstel, want het zal de onnodige bureaucratische lasten voor kleine bedrijven verlichten en ruim vijf miljoen ondernemingen helpen elk circa 1 000 Britse pond te besparen. De EU heeft beloofd de lasten voor kleine en middelgrote ondernemingen tegen 2012 met 25 procent te hebben verminderd, en deze wet is een essentiële stap in de richting om deze doelstelling te bereiken. Deze kleine bedrijven vormen vaak een eerste schrede op de ladder naar toekomstige succesvolle werkgevers, en we moeten ze koesteren, vooral in tijden van recessie.

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb voor het verslag van de heer Lehne gestemd over de jaarrekening van micro-entiteiten, omdat ik mij ondanks het feit dat ik de effectbeoordeling van de Europese Commissie onvolledig en ontoereikend vind, duidelijk wil uitspreken vóór een vereenvoudiging van de verplichtingen inzake de financiële verslaglegging voor zeer kleine bedrijven. Het is economisch en sociaal niet logisch dat een zeer kleine onderneming aan dezelfde administratieve verplichtingen moet voldoen als veel grotere bedrijven. 85 procent van de Europese bedrijven bestaat uit zeer kleine ondernemingen. Dat wil zeggen dat het om de kern van onze economie gaat, en deze economie heeft dringend een impuls nodig. Ik denk daarom dat een geharmoniseerde verlichting van hun verplichtingen een stap in de goede richting is. Daarbij moet er wel op gelet worden dat dit hun toegang tot kredieten niet in de weg staat. Het proces moet daarom in een breed kader geplaatst worden, waarbij het geheel van de economische omstandigheden waarmee kleine bedrijven te maken hebben, moet worden meegenomen: hun relaties met banken, met

managementcenters – in het geval van Franse bedrijven – en natuurlijk met hun klanten. Laten we niet altijd in termen van verplichtingen denken, maar vertrouwen stellen in onze ondernemers en onze vakmensen, voor wie het belangrijk is dat we hun administratieve lasten verminderen.

Françoise Castex (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb tegen dit voorstel gestemd omdat het risico bestaat dat het zich op termijn tegen de KMO's keert en van nadelige invloed zal zijn op hun transparantie en op het vertrouwen dat noodzakelijk is voor hun bedrijfsvoering en voor hun activiteiten, omdat ze hierdoor wellicht minder toegang krijgen tot kredieten. Ik ben van mening dat we niet aan de ene kant banken om meer transparantie kunnen vragen en hen niet verantwoordelijk kunnen stellen voor het gebrek aan transparantie op de financiële markten dat tot de huidige crisis geleid heeft, en van de andere kant de instrumenten afschaffen die van belang zijn voor de economische partijen zelf én voor het op regulering gerichte economisch beleid waarnaar we op Europees niveau streven. Desondanks blijft de vereenvoudiging van de verplichtingen inzake de financiële verslaglegging voor KMO's, en in het bijzonder voor de allerkleinste bedrijven, een belangrijke zaak. Het is dringend noodzakelijk dat de Europese Commissie overgaat tot de herziening van de 4e en 7e richtlijn inzake vennootschapsrecht, omdat alleen langs die weg een brede, eerlijke en samenhangende oplossing mogelijk is.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben blij dat het verslag-Lehne is aangenomen. Het draagt immers ongetwijfeld bij aan de vermindering van de administratieve belasting van micro-entiteiten. Kleine ondernemingen klagen vaak over de buitensporige regelgeving, belasting en rompslomp die vaak een bedreiging vormen voor hun financiële voortbestaan. Micro-entiteiten hebben gelijk wanneer zij beweren dat voor hen andere regels zouden moeten gelden dan voor grotere ondernemingen. Hopelijk bevorderen de maatregelen die in dit verslag worden voorgesteld het omzetcijfer en het concurrentievermogen van micro-entiteiten. Het verslag biedt de lidstaten vooralsnog de flexibiliteit om de richtlijn te gelegener tijd om te zetten, zodat eventuele problemen ten gevolge van de verminderde regelgeving kunnen worden voorkomen. Micro-entiteiten hebben echter de mogelijkheid om op vrijwillige basis jaarrekeningen te blijven opstellen en deze aan een accountantscontrole te onderwerpen en naar het nationale register te sturen. Micro-entiteiten moeten in elk geval een register van verkoopactiviteiten en handelstransacties bijhouden voor administratieve en fiscale doeleinden. De Commissie voorspelt dat de 5 941 844 micro-entiteiten van de Europese Unie naar schatting in totaal 5,9 à 6,9 miljard euro zullen besparen in de veronderstelling dat alle lidstaten de vrijstelling toepassen. In Portugal komen 356 140 Portugese ondernemingen voor deze vrijstelling in aanmerking indien zij door de Portugese regering wordt toegepast.

Sylvie Guillaume (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb tegen het voorstel voor een richtlijn gestemd betreffende de jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen wat micro-entiteiten betreft, dat op 10 maart 2010 is aangenomen. Ik ben weliswaar voor een aanzienlijke vermindering van de administratieve lasten van KMO's, maar ik ben van mening dat boekhoudkundige verplichtingen ook instrumenten zijn voor de bedrijfsvoering, die onmisbaar zijn voor de externe partners van deze bedrijven (banken, klanten, leveranciers, et cetera). Het risico bestaat dat dit voorstel zich op termijn tegen KMO's keert en van nadelige invloed zal zijn op de transparantie en het vertrouwen die nodig zijn voor hun bedrijfsvoering en voor hun activiteiten, omdat ze hierdoor wellicht minder toegang krijgen tot kredieten. Het is tegenstrijdig om aan de ene kant banken om meer transparantie te vragen en hen verantwoordelijk te stellen voor het gebrek aan transparantie op de financiële markten dat tot de huidige crisis geleid heeft, en aan de andere kant de instrumenten af te schaffen die van belang zijn voor de economische partijen zelf én voor het op regulering gerichte economisch beleid op Europees niveau dat ik ondersteun.

Anna Záborská (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Het Europees Parlement ondersteunt, net als het Europees Economisch en Sociaal Comité overigens, met dit initiatief de doelstelling van de Commissie, die beoogt micro-entiteiten vrij te stellen van administratieve en boekhoudkundige verplichtingen, die veel te kostenintensief zijn en absoluut niet in verhouding staan tot de behoeften en de interne structuren van deze micro-entiteiten en van de belangrijkste gebruikers van financiële informatie, zodat deze bedrijven het hoofd kunnen bieden aan de talloze structurele uitdagingen die inherent zijn aan een complexe onderneming, door middel van de volledige uitvoering van het Europees handvest voor kleine bedrijven en in overeenstemming met een proces dat geïntegreerd is in de Lissabon-strategie. Ik vind het voorstel van de Commissie voor vereenvoudiging positief. Het is erop gericht te waarborgen dat het regelgevingskader de ondernemersgeest van en innovatie bij micro- en kleine ondernemingen kan stimuleren, zodat zij de concurrentie beter aan kunnen gaan en de mogelijkheden van de interne markt optimaal kunnen benutten. Voor micro-entiteiten moet echter de verplichting blijven bestaan om een boekhouding bij te houden waaruit hun commerciële activiteiten en hun financiële situatie zijn af te lezen. Daarbij gaat het uiteraard om een minimumnorm, en

het blijft de lidstaten vrij staan hier andere verplichtingen aan toe te voegen. Al met al denk ik dat we de kleine en middelgrote ondernemingen helpen door de bureaucratie te verminderen, en daar ben ik blij mee.

Ontwerpresolutie RC-B7-0151/2010

Luís Paulo Alves (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor deze resolutie gestemd, omdat zij bijdraagt aan een versterking van de economische coördinatie tussen de Europese landen, de coherentie tussen het stabiliteits- en groeipact en andere Europese strategieën vergroot, de tenuitvoerlegging van een ambitieuze sociale agenda ter bestrijding van de werkloosheid bevordert en een grotere flexibiliteit in de hand werkt met betrekking tot de pensioenleeftijd en de ondersteuning van kleine en middelgrote ondernemingen (het MKB).

Bovendien zij erop gewezen dat de Commissie in deze resolutie wordt verzocht met nieuwe stimuleringsmaatregelen te komen voor de lidstaten die de EU 2020-strategie toepassen en eventueel sancties op te leggen aan de landen die dat niet doen. Dit is van cruciaal belang om het welslagen van de strategie te waarborgen, aangezien wij kampen met gemeenschappelijke problemen die een Europese oplossing vereisen.

Ik ben ook blij met het besluit van de Europese Raad om koers te zetten naar een meer realistische strategie die duidelijker is en een klein aantal kwantificeerbare doelen nastreeft.

Daarom kan ik niet nalaten te onderstrepen dat nu ook de landbouw, die in het oorspronkelijke voorstel niet werd genoemd, in de strategie is opgenomen. Deze sector speelt ongetwijfeld een essentiële rol bij de verwezenlijking van de Europese doelstellingen, niet alleen op economisch, voedsel- en milieugebied, maar ook vanuit het oogpunt van de verbetering van de levenskwaliteit op het platteland, en met name van de werkgelegenheid.

Elena Oana Antonescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) De EU 2020-strategie moet de door de economische en financiële crisis veroorzaakte problemen oplossen met maatregelen gericht op de zwakke plekken in de economieën van de lidstaten. Aangezien de Lissabon-strategie niet geheel succesvol was doordat er te veel doelstellingen zijn vastgesteld, moet een strategie om uit de crisis te raken zich richten op een klein aantal heldere en meetbare doelen zoals het bieden van oplossingen voor effectieve bestrijding van werkloosheid, vooral onder jongeren, het bevorderen en bieden van steun aan kleine en middelgrote ondernemingen, die de meeste banen en innovatie genereren, en een verhoogde begroting voor onderzoek en ontwikkeling op nationaal en Europees niveau, tot 3 procent.

We moeten ons ervan bewust zijn, dat de bewegingsruimte voor sociaal beleid in Europa in de toekomst zal afnemen vanwege de vergrijzing. De productiviteit zal slechts kunnen toenemen door meer investeringen in technologie en onderwijs. Als wij een meer concurrerende arbeidsmarkt willen, moeten we de socialezekerheidsstelsels herstructureren en flexibeler werkmethoden ondersteunen. Daarnaast moet een dergelijke strategie de ontwikkeling van productiemethoden stimuleren die rekening houden met het milieu en met de volksgezondheid.

Regina Bastos (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Op 3 maart heeft de Europese Commissie de EU 2020-strategie gepresenteerd: "Een strategie voor slimme, duurzame en inclusieve groei". Het voorstel bevat vijf meetbare EU-streefdoelen voor 2020. Zij scheppen een kader voor het proces en moeten worden omgezet in nationale streefdoelen voor werkgelegenheid, onderzoek en innovatie, klimaatverandering en energie, onderwijs en armoedebestrijding.

De strategie is gericht op concrete, realistische en passende streefcijfers: toename van de arbeidsparticipatie van 69 procent tot ten minste 75 procent, toename van de investeringen in onderzoek en ontwikkeling (O&O) tot 3 procent van het bbp, vermindering van de armoede met 25 procent, daling van het percentage voortijdige schoolverlaters van de huidige 15 procent tot 10 procent, en stijging van het percentage jongeren van dertig jaar met een hogeronderwijsdiploma van 31 tot 40 procent.

Ik heb voor de resolutie over de EU 2020-strategie gestemd omdat ik van oordeel ben dat de beoogde doelstellingen de richting aangeven die Europa moet volgen. Zij zijn een duidelijk en objectief antwoord op de problemen waarmee wij ten gevolge van de economische en financiële crisis geconfronteerd worden op het gebied van werkloosheid, financiële regelgeving en armoedebestrijding en zij vormen een referentiepunt dat ons in de gelegenheid moet stellen de gemaakte vorderingen te beoordelen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor deze resolutie gestemd. Aangezien we de huidige sociale en economische problemen niet op nationaal niveau kunnen oplossen, moeten we ze op Europees en internationaal niveau oplossen. De EU 2020-strategie zou in de eerste plaats een effectieve maatregel

moeten zijn om de economische en financiële crisis te boven te komen, aangezien het doel van de strategie erin bestaat om banen te creëren en economische groei te verwezenlijken.

De torenhoge werkloosheid in Europa is de belangrijkste kwestie in de huidige discussies, nu lidstaten geconfronteerd worden met voortdurend stijgende werkloosheid – meer dan 23 miljoen mannen en vrouwen zitten zonder werk – en, als gevolg daarvan, enorme sociale problemen en moeilijke levensomstandigheden. Daarom gaat de meeste aandacht in deze resolutie van het Europees Parlement uit naar het creëren van nieuwe banen en naar de strijd tegen sociale uitsluiting.

Daarnaast roept het Parlement de Commissie op om niet alleen rekening te houden met werkloosheid en sociale problemen, maar effectieve manieren voor te stellen om ze op te lossen, zodat deze nieuwe strategie een echte impact heeft op het echte leven van de mensen. Ik zou uw aandacht willen vestigen op het feit dat Europa al geleerd heeft van zijn fouten, van het feit dat het er niet in is geslaagd om de doelstellingen die eerder in de Lissabon-strategie waren vastgelegd, volledig te verwezenlijken. Daarom moet de strategie voor het komende decennium gebaseerd zijn op een sterk beheerssysteem en zorgen voor verantwoordelijkheid. Door vandaag voor deze resolutie te stemmen, roep ik de Commissie en de Europese Raad bijgevolg op om zich toe te spitsen op de belangrijkste sociale problemen van Europa en om minder, maar duidelijkere en realistischere doelen te stellen die vervolgens verwezenlijkt zouden kunnen worden.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), schriftelijk. – (PT) Het verheugt mij dat tijdens de informele bijeenkomst van de Europese Raad van 11 februari een debat heeft plaatsgevonden over de richtsnoeren voor EU 2020, de nieuwe strategie voor Europa. Ik feliciteer de Commissie met haar initiatief en dring aan op meer samenwerking met het Parlement, aangezien deze kwestie van uitzonderlijk belang is voor de toekomst van Europa. Investeren in kennis en in hervormingen die bijdragen aan de technologische vooruitgang, innovatie, onderwijs en opleiding is essentieel om de welvaart, de groei en de werkgelegenheid op de middellange en de lange termijn te bevorderen. Ook concrete ideeën, zoals de digitale agenda, zijn van belang in het kader van deze strategie. Dit potentieel moet ten volle worden benut, zodat Europa zich op duurzame wijze van de economische crisis kan herstellen. Ook het cohesiebeleid speelt een fundamentele rol in de ondersteuning van de groei en de werkgelegenheid. Daarom moet deze prioriteit in de regionale dimensie van de EU 2020-strategie worden aangemerkt als een van de pijlers voor een meer welvarende, voorspoedige en rechtvaardige samenleving. Ik dring aan op de noodzaak om financierings- en bestuursmechanismen te ontwikkelen die de praktische tenuitvoerlegging van deze strategie mogelijk maken.

Anne Delvaux (PPE), schriftelijk. – (FR) Onze verwachtingen ten aanzien van de Lissabon-strategie, en haar doelstellingen op economisch, sociaal en milieugebied, waren hooggespannen. De strategie die daaruit voortkomt, de zogenaamde EU 2020-strategie, waarover vandaag gestemd wordt, lijkt mij veel minder ambitieus. Hoewel daarin bepaalde doelstellingen gehandhaafd worden, zoals de doelstelling om 3 procent van het bbp aan onderzoek te besteden, en het vasthouden aan het stabiliteits- en groeipact (3 procent), valt het te betreuren dat werkgelegenheid en het milieuaspect (dat sterk is teruggebracht) geen centrale plaats hebben gekregen. Een echte brede duurzame ontwikkelingsstrategie lijkt nog erg ver weg!

Desondanks heb ik dit voorstel gesteund omdat we natuurlijk met het oog op de crisis en de vele gevolgen daarvan, met name als het om de werkgelegenheid gaat, niet passief mogen blijven. Ik ben blij dat de paragrafen met betrekking tot een ambitieuze sociale agenda en de verbetering van de steun aan KMO's zijn aangenomen. Kortom, er was een frisse wind nodig. Laten we hopen dat de EU 2020-strategie die brengt. En laten we vooral hopen dat de 27 lidstaten alles in het werk zullen stellen om deze strategie te laten werken.

Harlem Désir (S&D), schriftelijk. – (FR) De EU 2020-strategie moet de Lissabon-strategie vervangen. Het lijkt er veeleer op dat de onvolkomenheden van die laatste worden voortgezet, dat er net zo weinig resultaten worden behaald en dat een en ander tot dezelfde teleurstellingen gaat leiden. Dit is nauwelijks een echte herstelstrategie, en ook geen nieuwe aanpak van het economisch, sociaal, begrotings- en fiscaal beleid van de Unie. De opeenstapeling van goede bedoelingen wordt slechts overtroffen door het gebrek aan nieuwe instrumenten om deze in praktijk te brengen.

Europa heeft een andere ambitie nodig; de burgers verwachten meer overtuigende antwoorden. Sinds het begin van de crisis is het aantal werklozen met 7 miljoen gestegen. De banken speculeren weer, er is geen sprake van regulering van hedgefondsen en de burger wordt gevraagd de broekriem aan te halen. Er wordt fors gesneden in openbare voorzieningen en het sociale stelsel wordt uitgekleed. Door de Griekse crisis wordt het gebrek aan solidariteit duidelijk.

Daarom moet Europa zich buigen over een andere visie op zijn toekomst, op basis van echte economische coördinatie, herstel dat gekenmerkt wordt door solidariteit, een groene groeistrategie, een energiegemeenschap,

een cohesiebudget, eigen middelen, investeren in onderwijs en onderzoek, fiscale en sociale harmonisatie, bestrijding van de belastingparadijzen en een heffing op internationale financiële transacties.

Edite Estrela (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor de gezamenlijke ontwerpresolutie over de follow-up van de informele bijeenkomst van de Europese Raad van 11 februari 2010 gestemd. Om een duurzame sociale markteconomie en een slimmere en groenere economie tot stand te brengen moet Europa in onderling overleg prioriteiten vaststellen. Geen enkele lidstaat is bij machte om deze uitdagingen alleen aan te pakken. Het EU-beleid moet meer zijn dan de som van de 27 nationale beleidslijnen. Als wij onze krachten bundelen om een gezamenlijke doelstelling te verwezenlijken zal het resultaat meer zijn dan de som van de delen.

Dit zal de Europese Unie in de gelegenheid stellen wereldwijd een voortrekkersrol te vervullen en te bewijzen dat het mogelijk is om economisch dynamisme te combineren met sociale en milieudoelstellingen. De Europese Unie zal nieuwe banen kunnen scheppen, onder meer op het gebied van hernieuwbare energie, duurzaam vervoer en energie-efficiëntie. Daartoe moeten passende financiële middelen beschikbaar worden gesteld, zodat alle kansen kunnen worden benut en de Europese Unie nieuwe wereldwijde concurrentiemogelijkheden kan aanboren.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) De Europese Commissie heeft de EU 2020-strategie bekendgemaakt. Deze strategie vervangt de weinig succesvolle strategie van Lissabon en stelt Europa voor belangrijke en ambitieuze uitdagingen op vijf essentiële gebieden die de Commissie van strategisch belang acht: (i) werkgelegenheid; (ii) onderzoek en innovatie; (iii) klimaatverandering en energie; (iv) onderwijs en (v) armoedebestrijding.

Deze gebieden zijn inderdaad van cruciaal belang voor Europa om de crisis te overwinnen en de belangrijke rol van de Europese Unie op de wereldmarkt te consolideren. Dat vereist een hoog ontwikkelingsniveau en een concurrerende economie die in staat is rijkdom, werkgelegenheid en innovatie te genereren. De Europese Unie moet de nodige ambitie aan de dag leggen om de uitdagingen van de crisis aan te pakken, zonder dat deze ambitie afbreuk doet aan de inspanningen die van de lidstaten worden vereist om de begroting sluitend te maken, gelet op de zwakke overheidsrekeningen en de buitensporige tekorten. Daarom is het van fundamenteel belang dat de doelstellingen van de EU 2020-strategie worden versterkt.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Het solidariteitsbeginsel moet ten grondslag liggen aan de EU 2020-strategie. Solidariteit tussen burgers, generaties, regio's en regeringen. Dat zal ons in de gelegenheid stellen de armoede te bestrijden en garanties te bieden voor economische, sociale en territoriale samenhang op basis van een duurzame economische groei. Dit solidariteitsbeginsel moet garant staan voor het Europees sociaal model.

Wij moeten van gedachten wisselen over de herstructurering van de socialezekerheidsstelsels en het waarborgen van sociale basisrechten op Europees niveau om het vrije verkeer van werknemers, gespecialiseerd personeel, ondernemers, onderzoekers, studenten en gepensioneerden te vergemakkelijken.

De strategie moet leiden tot het scheppen van werkgelegenheid. Wij mogen niet dulden dat de Europese Unie bijna 23 miljoen werkloze mannen en vrouwen telt. Daarom moet steun worden verleend voor het ondernemerschap en de vermindering van administratieve en fiscale lasten voor kleine en middelgrote ondernemingen.

Dat betekent echter niet dat wij de industrie en de landbouw uit het oog mogen verliezen. Europa is toe aan herindustrialisatie. Tegelijkertijd moeten wij streven naar een duurzame landbouw die hoogwaardige producten voortbrengt. Om die doelstelling te bereiken moeten wij de duurzame ontwikkeling van onze primaire sector versterken en een voortrekkersrol spelen op het gebied van wetenschappelijk onderzoek, kennis en innovatie.

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) De EU 2020-strategie, die de zogeheten strategie van Lissabon opvolgt, zou moeten beginnen met een passende beoordeling van de tenuitvoerlegging van de voorgaande strategie. Op die manier zou blijken dat de toegepaste richtsnoeren, namelijk de liberalisering van belangrijke economische sectoren en de deregulering en flexibilisering van de arbeidswetgeving, de oorzaak zijn van de resultaten waarmee wij in de praktijk worden geconfronteerd: toename van de werkloosheid, de armoede en de sociale uitsluiting en economische stagnatie en recessie.

Het is de bedoeling van de Commissie en het Parlement om die richtsnoeren te blijven toepassen. De beoogde koers is zo duidelijk dat zelfs mooie beloften op sociaal en milieugebied niet kunnen verdoezelen dat de nadruk volledig op de interne markt wordt gelegd, liberalisering wordt nagestreefd, steeds meer aspecten

van het maatschappelijke leven worden gecommercialiseerd, de baan zekerheid onvoldoende is en structurele werkloosheid het gevolg zal zijn.

De consensus die er tussen rechts en de sociaaldemocraten over deze richtsnoeren bestaat, is bijzonder veelzeggend. Per slot van rekening hebben zij de laatste jaren samen trouw de hoofdrol in deze ontwikkelingen gespeeld. In feite is deze strategie niets anders dan het antwoord van deze twee stromingen binnen eenzelfde systeem op de structurele crisis van dat systeem. Indien deze aanpak wordt doorgezet, zal de strategie zelf nieuwe en ernstigere crises veroorzaken. Indien deze aanpak zich doorzet, zal de strategie onvermijdelijk op weerstand en verzet stuiten bij de werknemers en de bevolking in het algemeen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Wij betreuren het dat onze ontwerpresolutie is verworpen. Wij drongen niet alleen aan op een breed debat over de huidige voorstellen van de Europese Commissie en een alomvattende beoordeling van de resultaten van de strategie van Lissabon om daaruit lering te trekken voor de nieuwe EU 2020-strategie, maar de tekst bevatte tevens een reeks nieuwe voorstellen waarin prioritaire aandacht werd besteed aan de toename van de productie en het scheppen van werkgelegenheid met rechten en aan de oplossing van het probleem van de werkloosheid en de armoede, en waarmee gelijke kansen voor sociale vooruitgang gewaarborgd werden. Deze nieuwe voorstellen zouden hebben geleid tot het ontstaan van een nieuw macro-economisch kader met gunstige gevolgen voor de duurzame ontwikkeling, de versterking van de interne vraag en de bescherming van het milieu, op basis van betere lonen, volledige werkgelegenheid met rechten en economische en sociale samenhang.

Wij hebben tegen de uiteindelijk aangenomen gezamenlijke resolutie gestemd omdat zij niet tot de kern van het probleem doordringt, geen alternatieve maatregelen voor het stabiliteitspact aandraagt en geen einde maakt aan de liberalisering en de flexibiliteit van de arbeidsmarkt, die geleid hebben tot meer onzekerheid en lagere lonen. Op deze manier staat u toe dat de Europese Commissie blijft zweren bij een aanpak die er tot dusver voor heeft gezorgd dat ruim 23 miljoen mensen werkloos zijn en meer dan 85 miljoen mensen in armoede leven.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), schriftelijk. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, in de laatste twee decennia is de Europese Unie op veel gebieden succesvol geweest, van drie ambitieuze uitbreidingen tot de introductie van de gemeenschappelijke valuta, de euro. Burgers van de Europese Unie werken minder dan de Amerikanen of de Japanners (10 procent minder uren per jaar) en gaan eerder met pensioen. Het is niet gemakkelijk om tijdens een crisis deze voordelen op het huidige niveau te houden, dus neem ik verheugd kennis van de resolute maatregelen van de Europese Raad en de Europese Commissie, die zijn bedoeld om een uitgebreide economische strategie op te stellen: Europa 2020.

Tegelijkertijd zijn er, voordat de Europese Raad in zijn bijeenkomsten in maart en juni van dit jaar een definitieve vorm aan de strategie geeft, twijfels met betrekking tot het document van de Europese Commissie dat op 3 maart van dit jaar werd gepresenteerd. Ten eerste, welk soort gegevens zal er worden gebruikt als basis voor het vaststellen van nationale doelen voor de 27 verschillende lidstaten van de Europese Unie? Welke boetes of beloningen staan die lidstaten te wachten die respectievelijk wel of geen gehoor geven aan de doelstellingen die de strategie voorschrijft? Ten slotte, welke rol in het hele proces is er weggelegd voor het Europees Parlement, aangezien tot nu toe de Europa 2020-strategie een project is geweest waarvan de koers exclusief door de Raad en de Commissie werd bepaald? We moeten vóór de Europese Raad in juni antwoorden op deze vragen vinden. Anders zal de Unie, om de heer Barroso te citeren, 'haar uur der waarheid' missen.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, beste collega's, na de bittere mislukking van de Lissabon-strategie die van Europa in 2010 de meest concurrerende kenniseconomie van de wereld moest maken, hebben we nu de EU 2020-strategie, een nauwkeurige voortzetting daarvan. Flexibilisering van de arbeidsmarkt, dat wil zeggen onzekere banen voor werknemers, toename van de concurrentie op Europees en mondiaal niveau, een liberale hervorming van de sociale zekerheidsstelsels in de landen, een absoluut respect voor het stompzinnige stabiliteits- en groeipact...

Deze strategie heeft, net als de Lissabon-strategie eerder, alle elementen in zich om een strategie van nationale en sociale desintegratie te worden. De enige nieuwe elementen ervan zijn geïnspireerd op uw nieuwe hobby's: een verplicht en bindend Europees economisch bestuur, terwijl het Europa van Brussel zich volslagen ineffectief heeft betoond bij het bestrijden van de wereldwijde crisis; een mondiaal bestuur uit naam van de zogenaamde opwarming van de aarde, die steeds meer een ideologisch voorwendsel lijkt te worden. Wij zullen tegen deze tekst stemmen.

Sylvie Guillaume (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb tegen deze resolutie gestemd omdat de doelstelling van volledige werkgelegenheid er onvoldoende in naar voren komt. Daarnaast zouden onze prioriteiten meer moeten liggen bij de bestrijding van armoede en bij duurzame groei. Het Europees Parlement laat ook een kans liggen om een pleidooi te houden voor de noodzaak alle vormen van marginale werkgelegenheid te bestrijden, middels een richtlijn inzake deeltijdwerk, de invoering van een pakket garanties die voor iedereen gelden, ongeacht het arbeidscontract, en maatregelen waarmee misbruik bestreden kan worden in situaties waarbij onderaannemers of onbetaalde stages een rol spelen. Tot slot gaat deze resolutie niet in op de noodzaak de heffingsgrondslag te harmoniseren, wat onmisbaar is voor het ontwikkelen van een Europees sociaal model. Dit is absoluut een gemiste kans voor het Europees Parlement als het gaat om de opbouw van een sociaal en duurzaam Europa.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Wij hebben ons allen gerealiseerd dat de 2020-strategie zelfs niet genoeg groen of sociaal beleid bevat. Een andere relevante observatie is dat de doelstellingen vaag zijn en dat de economische crisis niet wordt bestreden in overeenstemming met de ernst ervan. Daarom ben ik van mening dat de resolutie waar het Europees Parlement in de plenaire vergadering over heeft gestemd een belangrijke bijdrage levert aan de Europese visie voor de komende tien jaar.

Hoewel wij in onze rol als leden van het Europees Parlement ons moeten houden aan de letter van het verdrag, kunnen we nog steeds een belangrijke bijdrage leveren. Wij moeten echter van de lidstaten verwachten dat ze politieke wil tonen en nadenken over ons standpunt.

Doelstellingen als 'een sociale markteconomie' en 'een begroting met slimme, inclusieve en duurzame groei' zijn cruciaal voor het tegengaan van de effecten van de economische crisis.

Wij moeten realistische actieplannen ontwerpen voor investeringen in onderwijs, het aanmoedigen van mobiliteit van studenten en training van nieuwe vaardigheden die tegemoetkomen aan de eisen van de arbeidsmarkt.

Peter Jahr (PPE), *schriftelijk*. – (DE) In de context van de EU 2020-strategie speelt de landbouw een belangrijke rol voor het toekomstige succes van Europa. Vooral op het gebied van duurzame ontwikkeling en werkgelegenheid, evenals op het gebied van klimaatverandering, is het Europese landbouwbeleid van groot belang, aangezien het onmisbaar is voor het behoud van arbeidsplaatsen in plattelandsgebieden en periurbane landbouwgebieden. Bovendien mogen we niet vergeten dat de landbouw 500 miljoen Europeanen van hoogwaardige voeding voorziet, voor 40 miljoen arbeidsplaatsen en voor een jaarlijkse omzet van ongeveer 1,3 biljoen euro zorgt. De productie van hernieuwbare energie creëert extra banen, draagt bij tot een lagere CO₂-uitstoot en maakt ons minder afhankelijk van fossiele brandstoffen. Landbouw is innovatief, creëert toegevoegde waarde en vormt de eigenlijke bron van duurzame, regionale economische cycli. In het kader van deze nieuwe strategie moet het Europese landbouwbeleid dan ook nog meer aandacht krijgen.

Jarosław Kalinowski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Ik wil de aandacht vestigen op een onverenigbaarheid van de doelen in de 2020-strategie en de gevolgen daarvan voor de voorgestelde veranderingen in de begrotingsprioriteiten voor 2014-2020. Een van deze doelen is een verbetering van ecologische omstandigheden. De wijziging van prioriteiten op begrotingsgebied suggereert een beperking van beschikbare middelen voor het gemeenschappelijk landbouwbeleid, hetgeen betekent dat in 2020 de landbouw uiterst efficiënt of zelfs regelrecht fabrieksmatig moet zijn. Dit betekent dat de landbouw een bedreiging zal worden voor het milieu, en dit betekent op zijn beurt dat de EU afscheid zou moeten nemen van het Europese landbouwmodel, dat zich bijzondere zorg veroorlooft voor het milieu, het landschap, de biodiversiteit, het welzijn van dieren, duurzame ontwikkeling en de sociale en culturele waarden van landelijke gebieden. Er bestaat een oude volkswijsheid die zegt: "beter is de vijand van goed". We moeten waakzaam zijn, anders brengen we door onze inspanningen om het milieu te beschermen het milieu juist schade toe.

Elisabeth Köstinger (PPE), *schriftelijk*. – (DE) De doelstelling van de toekomstige strategie van de Europese Unie bestaat erin de huidige en toekomstige uitdagingen aan te gaan en deze zo goed mogelijk het hoofd te bieden. In de context van de EU 2020-strategie speelt vooral de landbouwsector een belangrijke rol met betrekking tot de nieuwe, door de EU vastgestelde uitdagingen, zoals de bescherming van het milieu en het klimaat, hernieuwbare energiebronnen, biodiversiteit en duurzame groei en werkgelegenheid, vooral in landbouwgebieden. Europa moet zich ervan bewust zijn dat ongeveer 40 miljoen banen direct of indirect van de landbouw afhangen.

De hoogste prioriteit moet echter nog altijd de voorzieningszekerheid van kwalitatief hoogstaande levensmiddelen voor 500 miljoen Europeanen zijn, vooral met het oog op een verdubbeling van de productie

van voedingsmiddelen tegen 2050. Om die reden moet het Europese landbouwbeleid in het kader van deze nieuwe strategie meer aandacht krijgen.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De EU 2020-strategie is onze laatste kans om ervoor te zorgen dat de Europese Unie zich profileert als economische wereldleider na het falen van de strategie van Lissabon. In deze tijden van mondiale economische crisis geldt de EU 2020-strategie als het model dat alle lidstaten moeten volgen om een nieuwe fase in te luiden, met nieuwe paradigma's die een duurzame en op goede praktijken gebaseerde ontwikkeling moeten waarborgen.

Na het verlies van vele duizenden banen overal in de Europese Unie moet de strijd tegen de werkloosheid de "toetssteen" van de Europese Unie zijn. Wij moeten erin slagen werkgelegenheid te scheppen en onze arbeidskrachten beter op te leiden en te vormen. Daarvoor zijn wij aangewezen op de volle steun van de kleine en middelgrote ondernemingen, die het grootste aantal banen creëren. De EU 2020-strategie heeft echter slechts kans van slagen als wij niet dezelfde fouten maken als met de strategie van Lissabon, en ik denk daarbij in de eerste plaats aan het gebrek aan inzet en verantwoordelijkheidsgevoel van de lidstaten.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Ik heb voor de gezamenlijke ontwerpresolutie van het Europees Parlement gestemd (<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=MOTION&reference=P7-RC-2010-0151&language=NL>). De EU 2020-strategie is bedoeld om nieuwe doelstellingen vast te stellen, niet alleen voor politieke activiteiten, maar ook voor de manier waarop we denken. Om een goed herstel van de crisis te bewerkstelligen, moeten we gemeenschappelijke instrumenten en mechanismen creëren die niet alleen de gevolgen van de huidige economische crisis elimineren, maar ons ook in staat stellen op passende wijze te reageren op toekomstige crises en ze zelfs in het geheel niet toe te laten. De Commissie, het Parlement en alle andere EU-instellingen moeten eraan denken dat het werken aan het gemeenschappelijk welzijn van Europese burgers voor hen een prioriteit is. Het zijn de problemen van de burgers die voor ons het belangrijkste zijn en het zijn de burgers die we moeten dienen door adviezen te geven, hulp te bieden en maatregelen te treffen. In de context van de crisis zijn problemen zoals werkloosheid, armoede en sociale uitsluiting aan de orde van de dag. Als we willen bouwen aan een modern, volledig innovatief, op ontwikkeling en samenhang gefundeerd Europa, moeten we ervoor zorgen dat onze burgers zich zeker voelen over de toekomst. Het is me tegengevallen dat in de oorspronkelijke voorstellen betreffende de EU 2020-strategie de landbouw was weggelaten. Economische wederopbouw en realisering van de doelstellingen van het milieubeleid liggen in het landbouwbeleid besloten. Als dit beleid niet wordt opgenomen in de EU 2020-strategie en ook niet in iedere volgende strategie, missen we de mogelijkheid om de doelstellingen te bereiken, niet alleen op de gebieden die ik zojuist noemde, maar ook op vele andere gebieden.

Georgios Papastamkos (PPE), *schriftelijk*. – (EL) Ik heb tegen het tweede deel van paragraaf 6 van de gezamenlijke resolutie over de EU 2020-strategie gestemd omdat daarin in bedekte termen wordt voorgesteld de van oudsher opgebouwde Europese verzorgingsstaat nog verder uit te hollen. De EU moet haar sociale dimensie zichtbaarder maken en de concurrentiedruk weerstaan die op internationaal vlak wordt uitgeoefend door krachten die ofwel de uitkeringen en socialezekerheidsstelsels hebben gekortwiekt ofwel sociale dumping bedrijven. Naar het schijnt worden het sociaal beleid en het werkgelegenheidsbeleid op selectieve en flexibele wijze toegepast al naargelang de marktkrachten.

De op eenmaking gerichte strategie lijkt bij alles wat te maken heeft met de marktkrachten institutionele integriteit na te streven, maar als het gaat om het beleidsmatig regelen van de gevolgen en van de verschijnselen die de eenmaking dwarsbomen (zoals werkloosheid, regionale ongelijkheden, gebrek aan sociale samenhang) lijkt deze strategie imperfect te zijn. De tekenen des tijds wijzen meer dan ooit in de richting van een meer sociaal Europa.

Rovana Plumb (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb voor deze resolutie gestemd, omdat ik van mening ben dat de EU 2020-strategie een effectief antwoord moet bieden op de economische en financiële crisis, en een nieuwe impuls en Europese samenhang moet geven aan het herstelproces in de EU. Dit kan worden bereikt door het mobiliseren en coördineren van nationale en Europese instrumenten.

Ook ik ben van mening dat het noodzakelijk is beter samen te werken met nationale parlementen en het maatschappelijk middenveld. Als er meer spelers bij betrokken zijn, neemt de druk op nationale regeringen om resultaten te leveren toe.

Tegelijkertijd geloof ik dat de Europese industrie zijn pioniersrol in de duurzame economie en groene mobiliteitstechnologie moet verzilveren door haar exportpotentieel te benutten. Dit zal de afhankelijkheid

van grondstoffen verminderen en het verwezenlijken van de noodzakelijke 20-20-20 doelstellingen voor de bestrijding van klimaatverandering eenvoudiger maken.

Frédérique Ries (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Europa is, in 2010, niet de meest concurrerende economie van de wereld. Integendeel: met een bbp dat met 4 procent gedaald is en met 23 miljoen werkloze burgers is de balans niet best. Als de Europese Unie een flinke elektroshock nodig heeft om de economie en de werkgelegenheid weer in een opwaartse spiraal te krijgen, moet ze dat doen met vergelijkbare doelstellingen, maar met een volslagen andere methode, dan die van de Lissabon-strategie. Ook moet ze daarbij de onderhandelingen meenemen die haar te wachten staan op het gebied van energie, het klimaat, de industrie en de landbouw. Daarom steun ik de sterk pragmatische doelen van de nieuwe 2020-strategie. Meer dan ooit is het waarborgen dat 75 procent van de beroepsbevolking ook daadwerkelijk werk heeft en dat 3 procent van het bbp in onderzoek wordt geïnvesteerd, de doelstelling die Europa moet halen. Maar dan moeten alle 27 hoofdsteden wel meedoen. Daarom vragen wij te kijken naar mogelijkheden van sancties tegen en stimulansen voor de goede en de slechte leerlingen van de 2020-strategie (paragraaf 14). Enerzijds straffen, anderzijds stimuleren. Een stok en een wortel. Dat is al zo oud als de wereld, maar het werkt wel!

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb nee gestemd op ontwerpresolutie RC-B7-01 51/2010 die vandaag ter stemming in het Parlement is voorgedragen, om dezelfde redenen als die waarom wij van de Groenen niet hebben gestemd voor de Commissie Barroso II: vanwege gebrek aan ambitie. Dit keer zijn het de grootste fracties van het Parlement die voor teleurstelling zorgen door een resolutie aan te nemen die alleen maar een pose is, want er is geen enkel economisch, sociaal of milieuvoorstel in vervat. Volgens mij verwachten de Europeanen meer van dit Parlement.

Het Europees Parlement is tijdens het opstellen van de strategie van de EU voor 2020 op een zijspoor gezet. Nu dat Parlement achteraf de gelegenheid heeft om daarop te reageren, zweren zijn grootste fracties samen om met een inhoudsloze resolutie te komen. Dit is een gemiste kans om het Europees Parlement midden in een debat met inhoud en als instelling midden in het voetlicht te plaatsen.

Richard Seeber (PPE), *schriftelijk*. – (DE) De vraag waar de EU in 2020 op het vlak van werkgelegenheid en economische ontwikkeling moet staan, is van essentieel belang. Met name in een periode van economische crisis moet de EU 2020-strategie een motor zijn die een uitweg uit de onzekerheid biedt. Daarom is het des te belangrijker de doelstellingen zo te bepalen dat ze ook bereikt kunnen worden. Het beleid is geen doel op zich, maar heeft als taak om realistische programma's op te stellen waarmee de bevolking en de economie gelijke tred kunnen houden. Bij de vormgeving van de nabije toekomst moet de duurzame economie een cruciale factor zijn.

Die doelstelling moeten we stap voor stap bereiken, niet in het minst vanwege de klimaatverandering. In de toekomst zal Europa ook steeds vaker te maken krijgen met het probleem van de voorzieningszekerheid van grondstoffen. Daarom moeten we nu al de weg effenen voor duurzaam gebruik van natuurlijke hulpbronnen en het Europese beleid in die richting sturen.

Bart Staes (Verts/ALE), *schriftelijk*. – Ik stemde tegen de gemeenschappelijke resolutie omdat de drie grote partijen blijkbaar de *business as usual*-aanpak van de Barroso II-commissie goedkeuren. Mijn kiezers verwachten een andere aanpak en willen dat de EU 2020-strategie van Europa de voortrekker maakt van een groene *new deal*, een groene revolutie van de 21e eeuw, waarbij de menselijke ontwikkeling wordt verzoend met de fysieke grenzen van de aarde.

De Europese Commissie blijft zweren bij het kritiekloos verhogen van de groei in bbp. Groenen en ecologen willen dat de EU 2020-strategie veranderd wordt van alleen het nastreven van groei van het bbp in een ruimer politiek concept van de toekomst van de EU als sociale en duurzame Unie die mensen en de bescherming van het milieu in het centrum van het beleid plaatst en bedoeld is om welzijn en de beste kansen voor iedereen te creëren. Wat ons betreft moet het bbp een reeks indicatoren op het gebied van welzijn omvatten, alsmede indicatoren waarbij rekening wordt gehouden met ruime externe economische factoren en druk op het milieu. Mijn fractie diende daarom een tekst in van 8 bladzijden waarin onze alternatieve aanpak gedetailleerd wordt uitgelegd. Die tekst verkies ik boven het compromis van de drie grootste fracties.

Marc Tarabella (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb tegen de resolutie gestemd over de EU 2020-strategie omdat paragraaf 6, waarin gesproken wordt over de hervorming van de socialezekerheidstelsels en over een grotere flexibiliteit voor werkgevers, is aangenomen. Daarnaast is de resolutie meer een verzameling van min of meer goede bedoelingen, ten koste van concrete kwantitatieve en kwalitatieve doelstellingen. Het lijkt er dan ook op dat men zich helemaal niets heeft aangetrokken van het vrijwel volledig mislukken van de Lissabon-strategie voor 2010.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De EU 2020-strategie voorziet in een toekomstgericht plan om economische groei tot stand te brengen en de werkgelegenheid in de Europese Unie te bevorderen. De aanpak moet gebaseerd zijn op streefdoelen die gericht zijn op een duurzame sociale markteconomie en een duurzame kennismaatschappij en rekening houden met de rol die kleine en middelgrote ondernemingen spelen bij het scheppen van werkgelegenheid.

De strategie moet geënt zijn op een sterk, modern en flexibel cohesiebeleid. Het cohesiebeleid, dat verankerd is in het nieuwe Verdrag van Lissabon, speelt via de horizontale integratie een essentiële rol in het antwoord op de nieuwe uitdagingen van de Europese Unie. De doelstelling van Europese territoriale samenhang is in dit verband fundamenteel.

De prioriteiten van de Europese cohesie moeten niet alleen gericht zijn op de bevordering van het Europese concurrentievermogen door een efficiënte toekenning van financiële middelen, maar ook op de ondersteuning van minder begunstigde regio's om de sociale en economische moeilijkheden van deze regio's te verhelpen en de bestaande ongelijkheden weg te werken.

Er zij ook gewezen op de actieve rol die bij de tenuitvoerlegging van deze strategie voor de Europese regio's is weggelegd. Het belang van het bestuur op verschillende niveaus verdient een bijzondere vermelding. Het is wenselijk dat de Europese Unie, de lidstaten en de lokale en regionale overheden in onderling overleg gezamenlijk uitvoering geven aan de doelstellingen, taken en verantwoordelijkheden die verband houden met de EU 2020-strategie.

Daarom heb ik voor de voornoemde resolutie gestemd.

Marianne Thyssen (PPE), *schriftelijk*. – Voorzitter, collega's, op korte termijn werk maken van een exitstrategie uit de crisis is cruciaal maar op middellange termijn is er meer nodig. Als we de sociale markteconomie, ons sociaal model, echt een kans willen geven, hebben we meer economische groei nodig, groene groei die ons competitief maakt en nieuwe jobs schept. Verder investeren in onderzoek en ontwikkeling in innovatieve producten, productieprocessen en diensten, is van cruciaal belang om onze levensstandaard te bewaren in de globale economie.

Deze aanzet tot structurele hervormingen is terug te vinden in de door de Commissie voorgestelde 2020-strategie. Cruciaal is ook dat de Commissie het geweer van schouder verandert en wil focussen op een kleiner aantal meetbare en op maat van de lidstaten te bepalen doelstellingen. Zoals in deze resolutie terecht gesteld wordt, blijven wij toch nog op onze honger als het gaat over de afdwingbaarheid van de vooropgestelde doelstellingen. Het ontbreken van een waarachtig sanctiemechanisme bij het niet halen van de doelstellingen, zelfs niet bij een onvoldoende inspanning daartoe, besmet deze 2020-strategie met hetzelfde defect als haar voorganger.

De gemeenschappelijke resolutie vormt een goede basis voor verdere discussies met de Commissie, de Raad en de Voorzitter van de Europese Raad. Ik heb daarom met overtuiging deze resolutie gesteund.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) De gezamenlijke resolutie van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten), de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement en de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa over de EU 2020-strategie weerspiegelt de gezamenlijke beslissing van alle politieke dienaars van het kapitaal om de brute aanval op de werknemers en de arbeidersklasse in de hele EU voort te zetten en de tegen hen gerichte volksvijandige plannen van de monopolies uit te voeren. Met de EU 2020-strategie wordt de volksvijandige "strategie van Lissabon" voortgezet en uitgediept. Daarin worden de strategische doelstellingen en de plannen van het monopolistisch kapitaal uiteengezet en tegelijkertijd de loon- en sociale rechten van de werknemers op een procrustusbed gelegd. Dit betekent: algemene toepassing van de beruchte "flexizekerheid", samen met "levenslang leren", "scholing en herscholing" en "mobiliteit" van werknemers, afschaffing van cao's, roulerend werk, drastische loons- en pensioenvermindering, verhoging van de pensioengerechtigde leeftijd en meer in het algemeen nefaste veranderingen in de sociale verzekering, de gezondheid, de sociale voorzieningen en het onderwijs. Met deze strategie wordt bovendien het kapitaal overvloedig geld uit de staatskas toegestoken in de vorm van subsidies en stimulansen in naam van de "groene ontwikkeling". De Communistische Partij van Griekenland heeft tegen deze resolutie van het Europees Parlement over de EU 2020-strategie gestemd.

Anna Záborská (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Jacques Delors heeft ooit gezegd dat je niet verliefd wordt op een interne markt of op een eenheidsmunt. Ik ben verliefd op een Unie die de echte behoeftes van de gezinnen in de lidstaten serieus neemt, met een absoluut respect voor de bevoegdheden van de landen en de Unie. Bij

lezing van de EU 2020-strategie en van onze parlementaire resolutie moet ik echter constateren dat onze ambities zich beperken tot een voorzichtige flirt met de vrije markteconomie. Geen enkele erkenning voor de rol die de burger speelt ten aanzien van sociale cohesie of solidariteit tussen de generaties. Moeten we niet eens op een andere manier gaan kijken naar arbeidsrelaties en naar het creëren van toegevoegde waarde, zodat de samenleving als geheel daar haar voordeel bij kan doen? Voor de bestrijding van armoede stelt de Commissie een concrete gekwantificeerde doelstelling voor. Dit zal onvermijdelijk weer leiden tot een proces van afoming, waar de armste burgers nauwelijks iets aan zullen hebben. Het feit dat er geen lijst van armoede-indicatoren is, maakt onbedoeld duidelijk dat er een volslagen gebrek aan inzicht heerst in het verschijnsel armoede. Armoede is veel meer dan geen werk hebben. Mensen die dagelijks aan den lijve ervaren wat armoede betekent zoeken niet alleen maar werk, maar ook naar hoe ze gebruik kunnen maken van bestaande rechten. Europa 2020 zou daar met meer enthousiasme en overtuiging op moeten reageren. Ik heb mij van stemming onthouden.

Ontwerpresolutie RC-B7-0136/2010

Elena Băsescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb zowel het rapport van rechter Goldstone gelezen als de conclusies van ambassadeur Dora Hold. Die laatste ontkrachten vele van de argumenten in het rapport van de VN-commissie onder leiding van rechter Goldstone. Bij de vergelijking heb ik geconstateerd dat het rapport-Goldstone een onevenwichtige toonzetting heeft. Derhalve heb ik de resolutie voor het overnemen van de aanbevelingen in dat rapport voor Israël en Palestina niet gesteund.

Handelingen moeten worden geanalyseerd op transparante en onpartijdige wijze, in relatie tot beide zijden van het conflict. Het rapport-Goldstone laat na de reden te vermelden voor de Israëlische operatie in Gaza: bijna 12 000 aanvallen met raketten en mortieren tegen Israëlische burgers. Na de terugtrekking van Israëlische troepen uit Gaza is het aantal raketaanvallen met 500 procent gestegen. In 2004 en 2005 werden respectievelijk 281 en 179 raketaanvallen uitgevoerd op Israëlisch grondgebied, maar na de Israëlische terugtrekking uit Gaza (in september 2005) is het aantal aanvallen gestegen tot 946 in 2006, 783 in 2007 en 1 730 in 2008.

Geen enkele lidstaat van de Europese Unie heeft gestemd voor het rapport-Goldstone in de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties. Het moet voor alle betrokken partijen een prioriteit zijn om zich te houden aan internationaal recht.

Andrew Henry William Brons (NI), *schriftelijk*. – (EN) Wij hebben besloten ons te onthouden van alle stemmingen over Israël en Palestina. We konden niet stemmen voor resoluties die voorgeven de Europese Unie de macht te geven een buitenlands beleid te voeren of die niet overeenstemmen met ons beleid van neutraliteit ten aanzien van het conflict. Wij stellen ons echt neutraal op tussen Israël, de Palestijnen en andere Arabische en moslimlanden. Ons beleid is echter geen neutraliteit vanwege onverschilligheid. Wij erkennen met name dat aanvallen op burgers, zowel door landen als door organisaties, volkomen onaanvaardbaar zijn. Verder zouden het ons genoeg doen door middel van een fatsoenlijke schikking een einde aan het conflict te zien.

Nessa Childers (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Toen ik eerder dit jaar een bezoek aan Gaza bracht, heb ik met eigen ogen gezien hoe essentieel het is dat het Parlement in dit gebied optreedt. De aanbevelingen van het rapport-Goldstone moeten volledig ten uitvoer worden gelegd, en ik zal deze kwestie de komende maanden in de gaten blijven houden.

Derek Roland Clark (EFD), *schriftelijk*. – (EN) Hoewel ik erken dat het conflict in Gaza en aan de Westelijke Jordaanoever een menselijke tragedie is, stem ik niet voor het uitoefenen van internationale invloed door de Europese instellingen, omdat ik de Europese Unie niet erken. De door mij uitgebrachte stemmen in het Parlement op 10 maart 2010 weerspiegelen mijn geweten met betrekking tot dit onderwerp.

Proinsias De Rossa (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb gestemd voor deze resolutie, waarin wordt benadrukt dat eerbiediging van de internationale mensenrechten en het internationaal humanitair recht een essentieel eerste vereiste is voor een rechtvaardige en duurzame vrede in het Midden-Oosten. In de resolutie wordt bezorgdheid geuit over de druk die door Israëlische autoriteiten en autoriteiten in Gaza wordt uitgeoefend op ngo's omdat ze hun medewerking hebben verleend aan het onderzoek van Goldstone. De resolutie roept op tot een onvoorwaardelijk einde aan de blokkade van Gaza en roept Europa op Israël en de Palestijnen openbaar aan te sporen de aanbevelingen van het rapport-Goldstone ten uitvoer te leggen. Het rapport-Goldstone zelf concludeert dat het bijzonder hoge sterftecijfer onder burgers, waaronder ruim driehonderd kinderen, een voortvloeisel is van een Israëlisch beleid om bewust een onevenredig grote kracht

uit te oefenen, die in strijd is met het internationaal recht. Het rapport concludeert bovendien dat het beleg van Gaza neerkomt op het collectief straffen van de bevolking, bestaande uit 1,5 miljoen mensen, hetgeen in strijd is met het internationaal recht. Het adviseert dat de landen die de Verdragen van Genève hebben ondertekend (waaronder ook Ierland) degenen die verantwoordelijk zijn voor dit beleid en de tenuitvoerlegging daarvan moeten vervolgen. Ik ben op dit moment bezig met het opstellen van een officiële klacht aan de Ierse politie op basis van de bevindingen van het rapport-Goldstone om de openbaar aanklager in staat te stellen de zaak in Ierland voor vervolging van de verantwoordelijken te overwegen.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog en Åsa Westlund (S&D), schriftelijk. – (SV) Wij, Zweedse sociaaldemocraten, vinden niet dat Hamas op de EU-lijst van terroristische organisaties zou moeten staan. Wij zijn erg kritisch ten aanzien van Hamas, en zeker ten aanzien van haar aanvallen tegen de Israëlische burgerbevolking, maar we maken er ons tegelijkertijd zorgen over dat de onvoorwaardelijke veroordeling door de EU de situatie nog slechter zou kunnen maken en Hamas nog meer op zichzelf terug zou kunnen plooiën. Dat het besluit van de EU om het politieke isolement van Hamas na zijn verkiezingsoverwinning in een vrije en democratische verkiezing voort te zetten, correct was, is een standpunt dat wij niet delen. Wij zijn van mening dat de EU moet beoordelen welke kansen op succes isolatie en sancties bieden in vergelijking met kritische dialoog en samenwerking.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Wie het Israëlisch-Palestijns conflict, zoals ik, al jaren volgt, kan alleen maar vol droefheid concluderen dat veel van de oprechte inspanningen om tot een duurzame vrede te komen ontoereikend zijn om de voorstanders van geweld te overtuigen en hen ertoe te bewegen het geweld voorgoed achterwege te laten. De verkiezingsoverwinning van Hamas en de opsplitsing van het Palestijnse grondgebied in twee delen, elk met een eigen autoriteit, hebben de op zich reeds sombere situatie nog verergerd.

Zolang Hamas het legitieme bestaansrecht van de staat Israël niet aanvaardt, zal de dialoog niet meer dan een schijnvertoning zijn. Van zijn kant moet Israël ervoor zorgen dat het passende en evenredige standpunten inneemt om de internationale legitimiteit die het thans geniet niet in het gedrang te brengen. Ik ben het met Yitzhak Rabin eens dat een diplomatieke vrede nog geen echte vrede is, maar wel een essentiële stap op weg ernaartoe. Wij moeten dan ook in die richting werken en korte metten maken met de obstakels die stappen naar echte vrede in de weg staan. Uit het rapport van rechter Goldstone blijkt dat beide partijen bij dit proces hindernissen opwerpen: fouten en ernstige misdrijven die onderzocht, berecht en gestraft moeten worden.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Er zij op gewezen dat het gewapende conflict dat op 27 december 2008 in Gaza is begonnen en op 18 januari 2009 is geëindigd het leven heeft gekost aan 1 400 Palestijnen en dertien Israëliërs. Bovendien werd een groot deel van de civiele infrastructuur vernietigd.

De hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid en de lidstaten moeten werken aan een gemeenschappelijk standpunt van de Europese Unie betreffende het gevolg dat moet worden gegeven aan de onderzoeksoopdracht over het conflict in Gaza en Zuid-Israël.

Ik wens te benadrukken dat de eerbiediging van het internationaal recht op het vlak van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht een essentiële voorwaarde is om een rechtvaardige en duurzame vrede in het Midden-Oosten te bewerkstelligen.

Ik onderschrijf het verzoek aan de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid en de lidstaten om toezicht uit te oefenen op de tenuitvoerlegging van de aanbevelingen van het rapport-Goldstone door middel van raadpleging van de externe missies van de Europese Unie en ngo's ter plaatse.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Het is een goede zaak dat het Parlement deze resolutie over de oorlog in Gaza heeft aangenomen en de schendingen van het internationaal recht door Israël erkent. Het feit dat het Parlement de voortdurende schendingen van het internationaal recht door Israël erkent, bewijst dat het rapport-Goldstone beslissend is geweest voor het vredesproces in het Midden-Oosten.

Het rapport bevat niet voor niets duidelijke bewijzen van de schendingen van het internationaal humanitair recht waaraan de Israëlische troepen zich in de Palestijnse gebieden hebben schuldig gemaakt tijdens de militaire operaties in 2008.

Daarom willen wij dat de conclusies van dit rapport onmiddellijk worden aangenomen en dat de aanbevelingen in de praktijk worden gebracht. Tegelijkertijd roepen wij de verantwoordelijken van de Europese Unie op de associatieovereenkomst tussen de Europese Unie en Israël niet te verdiepen zolang er geen einde komt

aan de schendingen van het internationaal recht en de fundamentele mensenrechten waaraan Israël zich schuldig maakt in de bezette gebieden van Palestina.

Charles Goerens (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Dit is de zoveelste beoordeling achteraf van de fouten die elk van de partijen bij dit conflict gemaakt heeft. Als dezelfde oorzaken altijd leiden tot hetzelfde effect, moet je je over de oorzaken buigen, want het effect is altijd desastreus. Dezelfde oorzaken: dat is het met raketten bestoken van Israëlische wijken. Dezelfde oorzaken: dat is de buitenproportionele reactie van de staat Israël. Dezelfde oorzaken: dat zijn de afschuwelijke omstandigheden waaronder de mensen in de Gazastrook moeten leven. Dezelfde oorzaken: dat is ook de manier waarop hun ellende door de radicaalste groeperingen wordt uitgebuit. Als we nu eens om te beginnen nog uitsluitend die krachten in beide kampen ondersteunen die daadwerkelijk voor vrede kiezen? Die krachten zijn er, aan beide kanten, en ze worden er maar al te vaak van beschuldigd dat ze hun eigen volk verraden, omdat ze dromen van een situatie waarin het mogelijk is de verdeeldheid te overwinnen, in een regio die al heel lang het toneel is van een van de gevaarlijkste conflicten op deze wereld.

Sylvie Guillaume (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb voor de resolutie gestemd waarin wordt aangedrongen op de tenuitvoerlegging van de aanbevelingen van het rapport-Goldstone, omdat het van groot belang is dat van de Israëlische en Palestijnse autoriteiten wordt geëist – niet op een agressieve, maar wel op een resolute wijze – dat ze toezeggen onpartijdige en transparante onderzoeken te zullen doen naar de tragedie in de Gazastrook in 2008-2009. De lidstaten moeten van hun kant hun standpunt nog duidelijker overbrengen en bereid zijn deze eisen kracht bij te zetten tegenover hun Israëlische en Palestijnse partners. Het internationaal humanitair recht moet gerespecteerd worden door alle partijen die bij dit conflict betrokken zijn en de EU moet zich ten doel stellen te waarborgen dat deze beginselen gerespecteerd worden.

Joe Higgins (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb voor deze resolutie gestemd, omdat deze de erbarmelijke omstandigheden waarin de overgrote meerderheid van de Palestijnse bevolking in Gaza momenteel leeft onderstreept en met name oproept alle grenzen van Gaza “onmiddellijk” en “onvoorwaardelijk” te openen. Ik steun het recht van de Palestijnse bevolking op zelfbeschikking en het recht zich te verdedigen tegen de herhaaldelijke aanvallen van het Israëlische leger en staatstroepen volledig. Ik ben het echter ten zeerste oneens met de ideeën van de rechtse politieke islam en Hamas. Ik ben ook tegen individuele aanvallen tegen Joodse arbeiders die de Israëlische en Palestijnse werkende klasse nog verder uit elkaar drijven. Dit verschaft de Israëlische regering en andere rechtse groeperingen in Israël alleen maar een excuus om verdere aanvallen tegen de Palestijnse bevolking te lanceren. De Israëlische regering werkt niet in het belang van het gewone Palestijnse volk, en ook niet in het belang van de Israëlische werkende klasse. Israëlische en Palestijnse arbeiders moeten gezamenlijk een halt toeroepen aan het ondermijnen van de levensomstandigheden en democratische rechten. De enige oplossing die blijvende vrede in de regio kan bieden is een socialistisch Israël naast een socialistisch Palestina, waarin de grenzen door beide gemeenschappen wederzijds overeengekomen worden en waarbij beide staten deel uitmaken van een democratische, socialistische federatie van het Midden-Oosten.

David Martin (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik steun de bevindingen van het rapport-Goldstone ten zeerste, en het verheugt mij dat het Parlement de aanbevelingen van het rapport heeft bekrachtigd. Ik hoop dat de bevindingen van Goldstone het proces om blijvende vrede te vinden door middel van een tweestatenoplossing zullen ondersteunen.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De Europese Unie moet zich ten volle inzetten voor de oplossing van het Israëlisch-Palestijns conflict, dat niet alleen mensenlevens kost, maar al decennialang voor enorme instabiliteit zorgt in de regio en de rest van de wereld.

Ik ben echter van oordeel dat er een verschil bestaat tussen enerzijds het optreden van Israël, een democratische en soevereine staat die de basiswaarden van de westerse samenleving aanhangt en bevordert, en anderzijds radicale bewegingen zoals Hamas, dat stelselmatig het bestaan van de staat Israël weigert te erkennen en derhalve een obstakel vormt voor een definitieve oplossing van het conflict.

Dat neemt echter niet weg dat wij de schokkende gewelddaden die aan beide zijden van het conflict worden gepleegd onder alle omstandigheden veroordelen. Zij zetten ons er alleen maar toe aan nog intenser op zoek te gaan naar manieren om wederzijds begrip tot stand te brengen.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) De gezamenlijke ontwerpresolutie van vandaag over het rapport-Goldstone is nogmaals een uitdrukking van het Europese streven om de gebeurtenissen tijdens het conflict in Gaza op een eerlijke wijze te onderzoeken en te beoordelen. Op 26 februari 2010 riep de Algemene

Vergadering van de Verenigde Naties beide partijen nogmaals op om een geloofwaardig onderzoek uit te voeren en binnen de vijf maanden opnieuw verslagen in te dienen. De Palestijnse autoriteiten hebben nu een onafhankelijk onderzoekscomité opgericht, wat erg positief is. De acties van de Europese Unie op internationaal niveau moeten zijn gericht op een strikte naleving van de beginselen en doelstellingen van het VN-Handvest en van het internationaal recht. Ook de naleving van het internationaal humanitair recht en de normen van de internationale wetgeving op het gebied van mensenrechten door Israël en de Palestijnen is een fundamentele voorwaarde voor het vredesproces dat moet leiden tot twee staten die in vrede en veiligheid naast elkaar bestaan. Met deze resolutie probeert de EU een vast gemeenschappelijk standpunt te formuleren over de maatregelen die voortkomen uit het rapport van de VN-onderzoeksmissie, geleid door rechter Goldstone, over het conflict in Gaza en het zuiden van Israël. Het rapport roept ook op om er openlijk voor te pleiten dat de aanbevelingen uit het rapport moeten worden uitgevoerd en de verantwoordelijkheid voor alle inbreuken op het internationaal recht, ook voor ten laste gelegde oorlogsmisdaden, moet worden aanvaard. Om die reden heb ik voor het rapport gestemd.

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk*. – (DE) De gezamenlijke ontwerpresolutie over het rapport-Goldstone geeft op een uitvoerige en eerlijke manier uitdrukking aan de wens van de Europese Unie om de gebeurtenissen tijdens het conflict in Gaza op te helderen. Ook de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties heeft op 26 februari 2010 nog eens opgeroepen tot het uitvoeren van een onderzoek binnen vijf maanden naar de gebeurtenissen en de vermeende zware schendingen van de mensenrechten. Volgens de laatste gegevens heeft tot nu toe echter alleen de Palestijnse zijde daaraan gehoor gegeven, wat heel jammer is. De Europese Unie moet zich naar mijn mening in internationale organisaties en comités actief inzetten voor de eerbiediging en de toepassing van het internationaal recht. Juist de naleving van het internationaal humanitair recht en de normen van de internationale wetgeving op het gebied van mensenrechten door de beide partijen van het conflict in het Midden-Oosten is de fundamentele voorwaarde voor zichtbare vooruitgang in het vredesproces, dat nu door de geplande bouw van Israëlische nederzettingen opnieuw een zware tegenslag zou kunnen krijgen. De gezamenlijke ontwerpresolutie pleit voor de tenuitvoerlegging van de aanbevelingen uit het rapport van de door rechter Goldstone geleide VN-onderzoeksmissie naar het conflict in Gaza en het zuiden van Israël. Om die reden heb ik voor het rapport gestemd.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Mensenrechten moeten door alle partijen in het Midden-Oostenconflict worden geëerbiedigd. Iedere verdenking dat mensenrechten door een van de partijen zijn geschonden, moet worden onderzocht. Hier moet echter dezelfde benadering voor alle partijen in het conflict worden gehanteerd. Het rapport-Goldstone is een document dat tot veel emotie en verdeeldheid heeft geleid. Het riep talrijke beschuldigingen van partijdigheid op. Velen hebben erop gewezen dat het rapport alle factoren die tot het conflict hebben geleid, niet op dezelfde manier heeft behandeld. De internationale gemeenschap moet zich echter niet van het conflict afwenden. De aanbevelingen van Goldstone omvatten een voorstel tot het instellen van internationaal onderzoek naar veronderstelde misdrijven die door ieder van de partijen in het conflict zijn begaan. Met het oog op de situaties in het Midden-Oostenconflict is het twijfelachtig of dit uitvoerbaar is. Er bestaat een serieus gevaar dat het Europees Parlement niet in staat zal zijn toezicht te houden op de activiteiten van Hamas, maar alleen op die van Israël. Gelet op deze omstandigheden besloot ik om bij de eindstemming tegen de gezamenlijke resolutie te stemmen.

Zuzana Roithová (PPE), *schriftelijk*. – (CS) Ik heb niet voor de gezamenlijke resolutie van de socialisten, liberalen, links en de Groenen over de uitvoering van de aanbevelingen in het rapport-Goldstone over Israël gestemd. Dit verslag werd november vorig jaar tijdens de Algemene Vergadering van de VN slechts door vijf van de 27 EU-lidstaten goedgekeurd. De reden daarvan was dat het verslag niet op verantwoorde wijze geanalyseerd was op het niveau van de Mensenrechtenraad, hetgeen ertoe leidde dat de Algemene Vergadering over een onevenwichtig verslag stemde waarin Israël wordt afgeschilderd als een terroristische organisatie. Ik behoor tot de politici die zich sterk maken voor een objectief en compromisloos onderzoek naar alle gevallen waarin er tijdens het conflict in de Gazastrook sprake zou zijn geweest van schending van de mensenrechten. Hierbij draait alles om de geloofwaardigheid van de conclusies van het onderzoek. Politisering van het lopende, nog niet afgeronde onderzoek dient koste wat het kost te worden voorkomen. Want waar gaat het uiteindelijk om? Het gaat erom een vredelievende oplossing te vinden voor het Israëlisch-Palestijnse conflict en ook om de toekomstige welvarendheid van de twee onafhankelijke staten, Israël en Palestina. Spelletjes van Europa en de Verenigde Staten om invloed in dit gebied zijn dan ook uit den boze.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb voor ontwerpresolutie RC-B7-0136/2010 over de aanbevelingen van het rapport-Goldstone gestemd, hoofdzakelijk omdat de resolutie erop aandringt dat de EU een sterk standpunt inneemt over het opvolgen van het rapport-Goldstone en dat openlijk wordt geëist dat de aanbevelingen van het rapport ten uitvoer worden gelegd en de verantwoordelijkheid voor alle

schendingen van het internationaal recht worden aanvaard, omdat de resolutie alle partijen verzoekt binnen vijf maanden een onderzoek in te stellen dat voldoet aan internationale normen, en omdat de resolutie een actieve controle eist op de tenuitvoerlegging van de aanbevelingen van het rapport door de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid en vicevoorzitter van de Commissie en de EU-lidstaten. Verder voegt de resolutie nieuwe punten toe aan wat het Parlement al eerder heeft gezegd, zoals het verzoek aan de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid en vicevoorzitter van de Commissie de resultaten van de door alle partijen uitgevoerde onderzoeken te beoordelen en terug te rapporteren aan het Parlement. De resolutie herinnert er ook aan dat het omwille van de verantwoordelijkheid en geloofwaardigheid van de EU en haar lidstaten noodzakelijk is dat de onderzoeken volledig worden gecontroleerd. Tot slot toont de resolutie bezorgdheid over de druk die wordt uitgeoefend op ngo's die betrokken zijn bij het opstellen van het rapport-Goldstone en de daaruit voortvloeiende onderzoeken, inclusief de verwijzing naar de beperkende maatregelen die aan hun activiteiten zijn opgelegd.

Olle Schmidt en Cecilia Wikström (ALDE), *schriftelijk*. – (SV) Dit is geen goed ogenblik om een resolutie over Israël aan te nemen. Binnenkort krijgen we een volledige evaluatie van het rapport-Goldstone en ik vind dat we daar niet op vooruit mogen lopen. De situatie is gevoelig en het conflict tussen de partijen is gepolariseerd. Wij mogen de situatie niet nog erger maken door een resolutie aan te nemen die ongetwijfeld door de betrokken partijen als onvoldoende zal worden beoordeeld. Ik vind het bovendien merkwaardig dat de EU een resolutie aan kan nemen over een mandaat dat geen enkele lidstaat van de EU in de VN-Mensenrechtenraad steunde.

Marek Siwiec (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Ik vind niet dat de gezamenlijke ontwerpresolutie over de uitvoering van de aanbevelingen van Goldstone over Israël/Palestina een volledige weergave is van de opvattingen van de leden van het Europees Parlement tijdens het debat dat op 24 februari in Brussel heeft plaatsgevonden. De resolutie geeft niet adequaat het standpunt weer van de meerderheid van de fracties die het document hebben helpen opstellen. Het rapport waarnaar de resolutie verwijst – het rapport-Goldstone – is tendentiekus en er ontbreekt een gelijke behandeling van alle factoren die tot het conflict hebben geleid. Bovendien vermeldt de gezamenlijke resolutie niet de omstandigheden die hebben geleid tot het conflict en evenmin bevat zij enige verwijzing naar de 8 000 aanvallen die door Hamas en andere gewapende groeperingen zijn uitgevoerd op Israëlische burgers. Evenmin bevat zij enige informatie over de manier waarop Hamas het staakt-het-vuren heeft genegeerd.

Punt 7 van het document waarnaar ik verwijs, laat eenvoudig zien dat het Europees Parlement niet in staat is om toezicht te houden op de activiteiten van Hamas, maar alleen op die van Israël. Een dergelijk standpunt vermindert de geloofwaardigheid van het Israëlische rechtssysteem en ook van Israëlische instellingen, en ondergraaft de bekwaamheid van Israël om onderzoeken uit te voeren. Ik heb daarom bij de eindstemming tegen de gezamenlijke resolutie gestemd.

Catherine Soullie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Als het Israëlisch-Palestijnse conflict gereduceerd wordt tot een vergelijking van het aantal doden aan beide kanten, wordt ons beeld van deze oorlog, die al veel te lang duurt, alleen maar vervormd. We zijn het er allemaal over eens dat het moeilijk is een oplossing te vinden voor dit conflict, omdat de oorzaken ervan complex zijn en diepgeworteld. Daarom moeten we er in dit deel van de wereld niet in zwart-wit over praten.

De missie onder leiding van rechter Goldstone moest zich beperken tot het optekenen van schendingen van het internationaal recht. Hoewel niet alle conclusies van dit verslag ongerechtvaardigd zijn, leek het mij de eerlijkste intellectuele oplossing om tegen deze resoluties te stemmen, die een goedkeuring inhouden van deze aanpak en van een tekst die naar mijn mening gebaseerd is op vooropgezette meningen, maar vooral ook op onvolledige doelstellingen.

Ja, we moeten de schendingen die in deze regio gepleegd worden, door beide partijen, veroordelen en een halt toeroepen, maar we moeten erg voorzichtig zijn met de manier waarop we dat doen, als we willen dat het recht dat in deze regio hersteld moet worden tot een duurzame vrede leidt.

Bart Staes (Verts/ALE), *schriftelijk*. – Ik stemde voor de gemeenschappelijke resolutie over het Goldstone-rapport, niet in het minst omdat de resolutie onderkent dat de bevolking van Gaza onverminderd onder erbarmelijke omstandigheden leeft als gevolg van de blokkade en pleit voor een onmiddellijke, permanente en onvoorwaardelijke openstelling van de grensposten. De goedgekeurde tekst dringt aan op de uitvoering van de aanbevelingen in het Goldstone-rapport en op verantwoordingsplicht voor alle

schendingen van het internationaal recht, waaronder beschuldigingen van oorlogsmisdaden. Het rapport is het resultaat van een evenwichtig en grondig onderzoek, na bezoek op het terrein en gesprekken met getuigen.

Volgens het rapport zijn er van de kant van verschillende partijen inbreuken gepleegd tegen het internationaal humanitair recht. Het rapport wijst de volgende verantwoordelijkheid van leidinggevende officieren van het Israëlisch leger: het indiscriminatoir gebruik van witte fosfor, het niet maken van onderscheid tussen burgers en strijders, de menselijke gevolgen van de blokkade die een collectieve strafmaatregel is en een inbreuk op het oorlogsrecht.

Het rapport bevat voldoende elementen om de VN-secretaris-generaal en de Veiligheidsraad te vragen een juridische procedure op te starten, wat de beste garantie is om alle twijfels en discussies over de gebeurtenissen in Gaza weg te werken. Ik betreur dat de EVP geen steun verleende aan deze tekst.

Charles Tannock (ECR), *schriftelijk*. – (EN) Er is een aanzienlijk deel van het rapport-Goldstone dat de ECR-Fractie niet erkent en daarom hebben wij niet voor de ontwerpresolutie van de PPE en de gezamenlijke ontwerpresolutie gestemd. De ECR-Fractie maakt zich ernstig zorgen over de rechtmatigheid van en de vooroordelen in het door rechter Goldstone opgestelde rapport en wil vooral niet zien dat leden van het Israëlische defensieleger of politici voor oorlogsmisdaden worden aangeklaagd. Wel steunen we voortzetting van de besprekingen voor vrede en veiligheid in de regio, steunen we een oplossing voor beide staten en erkennen we de humanitaire problematiek die het slepende conflict in de regio veroorzaakt.

Róża Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), *schriftelijk*. – (PL) De Europese Unie moet als mondiale speler niet alleen het welzijn van haar burgers voor ogen houden, maar moet ook eraan denken een wereldwijd perspectief te behouden. Om die reden moeten besluiten van leden van het Europees Parlement worden gebaseerd op een werkelijkheid die groter is dan alleen de Europese werkelijkheid. Het stemmen over de resolutie over de tenuitvoerlegging van de aanbevelingen van het rapport van rechter Goldstone voordat het rapport door de VN is goedgekeurd, is een vergissing.

Daargelaten het feit dat er niet genoeg tijd was voor een debat over het rapport, kregen we geen presentatie van het rapport met een uitputtende weergave van de tegenargumenten. In een situatie waarin de lidstaten van de Europese Unie niet de wil tonen om consistente actie jegens Israël en Palestina te ondernemen, is aanneming door het Europees Parlement van welke resolutie dan ook, niet zinvol voor het vredesproces in het Midden-Oosten.

Om deze redenen heb ik mij van stemming onthouden over de resolutie van de Fractie van de Europese Volkspartij (christendemocraten), en heb ik gestemd tegen de gezamenlijke resolutie die door de andere partijen was ingediend. Ik heb bijzondere bezwaren betreffende overweging J en paragraaf 10 van de gezamenlijke resolutie, die hoewel zij de tragische situatie van de inwoners van de Gazastrook benadrukt, niet verklaart dat dit een rechtstreeks gevolg is van de Hamasregering – een groepering die door de internationale gemeenschap als een terroristische organisatie wordt beschouwd. Bovendien kan ik het niet eens zijn met paragrafen 2 en 4 van de gezamenlijke resolutie, die vragen om tenuitvoerlegging van aanbevelingen van het rapport-Goldstone, terwijl die niet allemaal legitiem zijn.

Dominique Vlasto (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Het rapport-Goldstone heeft aangetoond dat er snel onafhankelijke onderzoeken moeten komen om de feiten en verantwoordelijkheden vast te stellen, en consequenties te verbinden aan eventuele schendingen van het internationaal recht en van het humanitair recht gedurende het Gazaconflict. Deze onderzoeken moeten door de Palestijnse en Israëlische autoriteiten in volledige eerlijkheid worden uitgevoerd. Ik hoop dat daarmee wordt bijgedragen aan het opnieuw openen van de onderhandelingen, en ik sta dan ook volledig achter de uitgangspunten van deze onderzoeken. Ik wil er ook op wijzen dat door dit conflict in Gaza veel projecten vernietigd zijn die door de Europese Unie gefinancierd zijn en die bedoeld waren om iets te doen aan de humanitaire crisis die de bevolking teistert, die te kampen heeft met een tekort aan consumptiegoederen voor de eerste levensbehoeften, en met een tekort aan basisvoorzieningen. De bevolking heeft hoop nodig en moet kunnen blijven geloven in een spoedige oplossing voor het Israëlisch-Palestijnse conflict. Alleen in die omstandigheden zullen de voorwaarden aanwezig zijn om tot een rechtvaardige en blijvende vrede te komen tussen een Palestijnse Staat en een Israëlische Staat, als goede, veilige en vreedzame burens.

Ontwerpresolutie RC-B7-0134/2010

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Nog niet zo lang geleden heb ik het Parlement eraan herinnerd dat in Wit-Rusland geen vrije verkiezingen plaatsvinden, dat er geen vrijheid van meningsuiting, vereniging en betoging bestaat en dat de autoriteiten steeds vaker repressief optreden. Bovendien zijn de politieke gevangenen

nog steeds niet op vrije voeten gesteld, is de doodstraf niet afgeschaft en zijn er geen garanties geboden voor de scheiding van de machten, met name de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht, en de eerbiediging van de mensenrechten.

Het recente optreden van de politie tegen militanten van de Unie van Polen in Wit-Rusland en de weigering om de rechten van deze mensen te erkennen zijn twee nieuwe voorvallen die het Europese wantrouwen ten opzichte van de Wit-Russische dictatuur nog aanwakkeren. Zij dwingen alle Europese democraten, en met name de Europese instellingen en de regeringen van de lidstaten, tot waakzaamheid en vereisen een krachtdadige en gecoördineerde reactie aan het adres van de autoriteiten van Minsk, die trouw blijven aan de meest nefaste erfenis van het communisme. De Europese Unie kan geen bondgenoot van Wit-Rusland zijn zolang het land geen respect opbrengt voor zijn eigen onderdanen en het internationaal recht. Er is een Portugees spreekwoord dat zegt: "Beter alleen dan in slecht gezelschap!".

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Zolang er geen vrije verkiezingen plaatsvinden, mag de Europese Unie het Wit-Russische parlement niet als wettig beschouwen. Daarom roep ik de autoriteiten van Wit-Rusland op om de nationale kieswetgeving grondig te herzien overeenkomstig de aanbevelingen van de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa/Bureau voor Democratische Instellingen en Mensenrechten.

De acties van de Wit-Russische autoriteiten tegen de leden van de organisatie die de Poolse nationale minderheid vertegenwoordigt, moeten met klem veroordeeld worden. Hetzelfde geldt voor de politieke processen en het feit dat de rechterlijke macht kennelijk in opdracht van de uitvoerende macht handelt. De Europese Unie kan niet instemmen met de beslissing van de Wit-Russische autoriteiten om de toegang tot internet te beperken en ook niet met het uitblijven van garanties voor de vrijheid van pers, vrijheid van vereniging en vergadering, vrijheid van godsdienst voor andere kerken dan de Wit-Russisch orthodoxe kerk en andere politieke rechten en vrijheden.

Ik ben van oordeel dat de samenwerking van de Europese Unie met de Wit-Russische autoriteiten rechtstreeks gekoppeld moet zijn aan de mate waarin Wit-Rusland de mensenrechten eerbiedigt. Bovendien deel ik de bezorgdheid over de zwakke en laattijdige verklaring van de vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid met betrekking tot de onderdrukking van de Poolse nationale minderheid.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Sinds het einde van de Koude Oorlog hebben de betrekkingen tussen Wit-Rusland en het Westen koers gezet naar een nieuwe verstandhouding en heeft de Europese Unie een positieve dialoog met het land ontwikkeld waarin zij Wit-Rusland ertoe aanzet vorderingen te maken op het gebied van de democratie en de mensenrechten.

De Europese Unie kan echter niet instemmen met acties die in strijd zijn met de internationale beginselen en regels inzake de rechten van nationale minderheden. Op het vlak van de eerbiediging van de mensenrechten kan de Europese Unie zich geen halfslachtig standpunt veroorloven.

Kristiina Ojuland (ALDE), *schriftelijk*. – (ET) Mijnheer de Voorzitter, als coauteur van de resolutie van het Europees Parlement over de situatie van het maatschappelijk middenveld en minderheden in Wit-Rusland, heb ik voor de resolutie gestemd. Ook al heeft het Loekasjenko-regime het afgelopen jaar politieke gevangenen vrijgelaten en is zij iets milder geworden, mag de Europese Unie de recente mensenrechtenschendingen met betrekking tot leden van de Unie van Polen in Wit-Rusland niet door de vingers zien. Het is alleen mogelijk de Wit-Russische burgers te laten profiteren van het Oostelijk Partnerschap van de Europese Unie als de Wit-Russische leiders de mensenrechten en burgerlijke vrijheden van de Wit-Russen eerbiedigen en democratische hervormingen gaan doorvoeren. De toegevingen die het regime tot nu toe heeft gedaan zijn steeds ontoereikend geweest en de arrestatie van de leidster van de Unie van Polen in Wit-Rusland, Angelika Borys, de weigering om deze beweging te registreren en de bevrozing van haar tegoeden zijn weer een terugslag in de betrekkingen met de Europese Unie. Naar mijn mening heeft de Europese Unie na de voortdurende schending van de beginselen van de mensenrechten en de rechtsstaat geen andere optie over dan te overwegen het Wit-Russische bewind sancties op te leggen.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Ik heb voor de gezamenlijke ontwerpresolutie van het Europees Parlement (<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=MOTION&reference=P7-RC-2010-0134&language=NL>) gestemd. Een aantal maanden geleden nam het Europees Parlement een resolutie aan die de Wit-Russische autoriteiten opriep een eind te maken aan het gebruik van de doodstraf voor zijn burgers. Vandaag praten we opnieuw over Wit-Rusland, schendingen van mensenrechten en de beginselen van het maatschappelijk

middenveld. De Europese Unie heeft de deur opengezet voor Wit-Rusland. We komen met de juiste maatregelen, zoals opnemng van Wit-Rusland in het Oostelijk Partnerschap. Het vertrouwen dat we in Wit-Rusland hebben gesteld, was gebaseerd op de veronderstelling een ommezwaai in de richting van democratisering en eerbiediging van burgerrechten te bewerkstelligen. Helaas kwam het daar niet van. Daarom moet de Europese Unie zich vastberaden opstellen en een krachtiger standpunt inzake relaties tot Wit-Rusland innemen, en zij moet effectieve maatregelen treffen die garanderen dat de rechten van minderheden worden geëerbiedigd. Ik hoop dat de voorliggende resolutie veranderingen in de gewenste richting op gang brengt. Als dat niet gebeurt, verwacht ik een herziening van de benadering van de EU ten opzichte van Wit-Rusland en de oplegging van passende sancties. Iedere ineffectieve resolutie zal als bewijs van onze zwakte gelden.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Ik heb voor deze resolutie gestemd, waarvan de tekst feitelijk overeengekomen was door alle grote fracties, waaronder ook de onze. De resolutie is unaniem aangenomen.

Czesław Adam Siekierski (PPE), schriftelijk. – (PL) Het ontbreken van vrijheid van meningsuiting, problemen met het registreren van politieke en zelfs van sociale organisaties, en het gebruik van staatsmedia voor propagandadoeleinden zijn symptomatisch voor het buitensporig autoritair functioneren van de staat. De Unie heeft een helpende hand naar Wit-Rusland uitgestoken in de vorm van opnemng in het Oostelijk Partnerschap, een programma dat bedoeld is democratie en de rechtsstaat te versterken. De activiteiten van de Wit-Russische autoriteiten voldoen niet aan internationale normen op het gebied van gedragsregels ten opzichte van de oppositie en niet-gouvernementele organisaties of aan normen betreffende de bescherming van nationale minderheden. Het is belangrijk om een geschikte uitweg uit de situatie te vinden waarin de Unie haar afkeuring via specifieke maatregelen moet tonen, zoals sancties of visumbeperkingen, maar tegelijkertijd moeten we Wit-Rusland niet van de rest van Europa isoleren, omdat niet de autoriteiten die door de Unie worden verketterd, maar de hele Wit-Russische samenleving daaronder zal lijden. We moeten Wit-Rusland laten zien hoeveel het kan profiteren van samenwerking met de EU, en beloven dat de mate waarin Wit-Rusland zich schikt naar de eisen van de EU wordt weerspiegeld in de steun waarop Wit-Rusland kan rekenen.

Artur Zasada (PPE), schriftelijk. – (PL) Ik was verheugd over de resultaten van de stemming van vandaag. We hebben een resolutie aangenomen waarin we de recente repressie tegen de Poolse minderheid in Wit-Rusland veroordelen. Aanneming van het document bij acclamatie heeft een speciale implicatie. Het is een stem van het hele Parlement, van alle fracties en van de vertegenwoordigers van de 27 lidstaten van de Europese Unie. Ik kan me niet voorstellen dat Wit-Rusland zal profiteren van datgene wat is aangeboden krachtens het Oostelijk Partnerschap zonder voorafgaande legalisatie van de Unie van Polen in Wit-Rusland en de teruggave van haar eigendommen, en bovendien zonder de vrijlating van politieke gevangenen zoals Andrei Bandarenko, Ivan Mikhailau en Arystom Dubski. Vandaag hebben we aan Wit-Rusland een duidelijk signaal afgegeven. We wachten nu op een antwoord.

Ontwerpresolutie B7-0133/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), schriftelijk. – (LT) De Europese Raad heeft benadrukt hoe belangrijk het is om het economische en sociale contract tussen de financiële instellingen en de samenleving die zij dienen te vernieuwen, en om ervoor te zorgen dat de burgers hiervan in goede tijden profijt trekken en beschermd zijn tegen risico's. De Europese Raad heeft het IMF in deze context aangemoedigd om zich tijdens zijn toetsing te beraden op het volledige scala van opties, met inbegrip van een mondiale heffing voor financiële transacties. Ik steun deze resolutie en denk dat de Europese Unie een overeenkomst moet bereiken over een gemeenschappelijk standpunt over deze kwestie.

De Europese Commissie moet een beoordeling uitvoeren van de gevolgen van een mondiale belasting op financiële transacties, met een analyse van de voordelen en nadelen ervan. Ik ben het ook eens met de bepaling in de resolutie dat we op het niveau van de Unie na moeten gaan hoe de financiële sector een redelijke en substantiële bijdrage zou kunnen leveren aan de financiering van alle lasten die hij heeft veroorzaakt voor de werkelijke economie en van alle kosten die verbonden zijn aan overheidsingrepen tot stabilisering van het bankwezen.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), schriftelijk. – (RO) Deze ontwerpresolutie, die zich aandient in de nasleep van de G20-discussies bij de top in Pittsburgh en naar aanleiding van het verzoek van een aantal internationale instellingen waaronder het IMF, kan een oplossing bieden voor het vermijden van nieuwe financiële rampen en het terugkrijgen van de sommen die uit de nationale financiën beschikbaar zijn gesteld aan banken, opdat

zij niet zouden instorten. In ieder geval is de aanneming van dergelijke wetgeving door voorlopers Frankrijk en België welkom (Groot-Brittannië onderzoekt ook de mogelijkheid tot het invoeren van dergelijke wetgeving), en wij verwachten de effecten ervan te zien.

Volgens Franse schattingen zal de belasting van 0,005 procent meer dan 20 miljard euro uit de kluizen van de Franse banken halen. De vraag is echter hoe de bankensector gaat reageren. Zal het aantal speculatieve, schadelijk geachte transacties worden verminderd? Of zal er gebruik worden gemaakt van kapitaalmobiliteit door deze transacties uit te voeren via kantoren in staten zonder deze belasting?

Daarom ben ik van mening dat dergelijke heffingen alleen kunnen slagen met een mondiale benadering, hetgeen betekent dat internationale instellingen zoals de VN erbij betrokken moeten worden. Maar zelfs als dat gebeurt, is het onwaarschijnlijk dat gezamenlijke mondiale actie kan worden ondernomen (zoals in het geval van offshore-wetgeving).

Marielle De Sarnez (ALDE), schriftelijk. – (FR) De Franse delegatie van de Democratische Beweging heeft opnieuw de wens geuit dat er een effectbeoordeling plaatsvindt en dat de Europese Commissie met concrete voorstellen komt over de invoering van belastingen op financiële transacties, en heeft de resolutie gesteund die op deze woensdag wordt aangenomen met een ruime meerderheid (536 stemmen voor en 80 tegen, bij 33 onthoudingen). We verzoeken de Commissie een voorstel uit te werken voor het opstellen van een gemeenschappelijk Europees standpunt ten behoeve van de G20 in juni. Ook is het nuttig na te gaan in welke mate een belasting op financiële transacties zou kunnen bijdragen aan de stabilisatie van de financiële markten. De vragen waar de Commissie een antwoord op moet zoeken betreffen onder andere de aanwending van belasting om bij te dragen aan de aanpassing aan de klimaatverandering voor ontwikkelingslanden, alsook aan de financiering van ontwikkelingssamenwerking, maar ook de vraag welke middelen de Commissie kan inzetten om haar partners ertoe te bewegen eveneens een dergelijke belasting in te voeren, om kapitaalvlucht te voorkomen. Maar het is vooral van belang dat er een grondige effectbeoordeling wordt uitgevoerd om te waarborgen dat deze belasting de concurrentiepositie van de Unie niet aantast, duurzame investeringen, innovatie en groei niet in de weg staat, én geen negatieve gevolgen heeft voor individuele investeerders en KMO's.

Harlem Désir (S&D), schriftelijk. – (FR) In 2000 heb ik met de intergroep globalisering de eerste resolutie ingediend waarin de Commissie verzocht werd een haalbaarheidsstudie uit te voeren naar een belasting op financiële speculaties. Die resolutie kreeg net niet genoeg stemmen en heeft het niet gehaald. Nu, tien jaar later, sluiten de G20, evenals verschillende lidstaten, de mogelijkheid van een dergelijke belasting niet langer uit, en bovendien heeft de financiële crisis ons gewezen op de enorme schade die volatiliteit van de financiële markten teweeg kan brengen.

Daarom ben ik blij dat de resolutie over belasting op financiële transacties met ruime meerderheid is aangenomen. Het is slechts een bescheiden stap, maar de boodschap is duidelijk. Het Parlement verzoekt de Commissie deze kwestie eindelijk ter hand te nemen en een traject voor de tenuitvoerlegging uit te werken. Een dergelijke belasting heeft een dubbel voordeel: de invoering ervan draagt bij aan de stabilisering van de markten, en bovendien worden zo enorme inkomsten gegenereerd om de ontwikkelingslanden te steunen bij hun aanpassing aan de klimaatverandering en bij de bestrijding van de armoede.

Hier wordt tegen ingebracht dat de invoering van deze belasting alleen effectief kan zijn als dat wereldwijd gebeurt. Maar je moet ergens beginnen, zoals sommige landen hebben gedaan met een vliegtax. Een afwachtende houding leidt helemaal nergens toe. Wij moeten de eerste stap doen.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) De financiële sector moet zijn aandeel in de verantwoordelijkheid nemen voor de economische crisis die ons nog steeds parten speelt. Tot dusver wordt het merendeel van de kosten en gevolgen van de financiële crisis gedragen door de werkelijke economie, belastingbetalers, consumenten, overheidsdiensten en de samenleving in het algemeen. Verschillende lidstaten hebben gevraagd om een belasting op financiële transacties in te voeren.

Het politieke klimaat en het regelgevingskader zijn inmiddels veranderd. Er zijn nieuwe regelgevingsinitiatieven voorhanden, zoals maatregelen tegen belastingsparadijzen, het wegwerken van buiten de balansstelling vallende achterpoortjes, vereisten voor beurshandel en het gebruik van transactieregisters voor de registratie van derivaten.

De Europese Unie moet overeenstemming bereiken over een gemeenschappelijk standpunt in het internationaal kader van de bijeenkomsten van de G20. Daarom moet de Commissie, vóór de volgende G20-top, een beoordeling uitvoeren van de gevolgen van een mondiale belasting op financiële transacties.

In deze beoordeling dient rekening te worden gehouden met de gevolgen van de invoering van belastingen op financiële transacties in de Europese Unie alleen, in vergelijking met de invoering ervan op wereldschaal. Bovendien moeten de kosten berekend worden en moet worden bepaald of de belasting zal bijdragen aan de stabilisatie van de financiële markten.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) De overwegingen van de resolutie die nu door een meerderheid van het Parlement is aangenomen, bevatten diverse rake verklaringen. Ik denk bijvoorbeeld aan de verklaring dat de financiële sector een eerlijke bijdrage moet leveren aan de lasten van het economisch herstel en de ontwikkeling, aangezien het merendeel van de kosten en gevolgen van de financiële crisis tot dusver gedragen wordt door de werkelijke economie, belastingbetalers, consumenten, overheidsdiensten en de samenleving in het algemeen. Anderzijds legt de tekst zoveel beperkingen op aan de toepassing van een eventuele belasting op financiële transacties dat het haast lijkt of het Parlement liever geen maatregelen zou nemen om een dergelijke belasting in te voeren. Daarom hebben wij ons van stemming onthouden.

Helaas heeft de tenuitvoerlegging van de nieuwe regelgevingsinitiatieven vertraging opgelopen, inclusief de beloofde maatregelen tegen belastingsparadijzen, het wegwerken van buiten de balansstelling vallende achterpoortjes, vereisten voor beurshandel en het gebruik van transactieregisters voor de registratie van derivaten. Wij moeten daadwerkelijk vooruitgang boeken en wij mogen niet blijven steken in deze troebele wateren die alleen maar gunstig zijn voor financiële speculanten en het groot kapitaal.

David Martin (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik steun een belasting op financiële transacties, en het verheugt mij zeer dat dit initiatief steeds meer steun krijgt. Om effectief te kunnen zijn moet het een wereldwijde belasting zijn, en ik steun maatregelen om een dergelijke belasting op financiële transacties in te voeren.

Arlene McCarthy (S&D), schriftelijk. – (EN) We hebben vandaag massaal gestemd om een wereldwijde belasting op financiële transacties politiek in gang te blijven zetten. Het is duidelijk dat het tijd is geworden om radicaal te handelen om ervoor te zorgen dat de financiële sector in de nasleep van de crisis zijn eigen lasten draagt, en de belasting op financiële transacties kan daarbij een belangrijk hulpmiddel zijn. Deze belasting wordt krachtig gesteund door het publiek en door ngo's en bonden in heel Europa. Een belasting op financiële transacties kan helpen onzekere en risicovolle financiële transacties te verminderen en zal tegelijkertijd miljarden opleveren om te helpen de effecten van de klimaatverandering aan te pakken en ontwikkelingslanden te helpen, die het hardst door de financiële crisis zijn getroffen. Deze resolutie roept de Commissie op de opties voor een dergelijke belasting te onderzoeken en zendt een duidelijk signaal uit dat Europa zal aandringen op een wereldwijde overeenkomst om in te spelen op de vraag van het publiek om actie te ondernemen. Het is teleurstellend dat de ECR-Fractie en haar conservatieve leden, die duidelijk tegen elke financiële belasting zijn, er in hun verklaringen voor hebben gekozen de stemming van vandaag met opzet verkeerd voor te stellen als een vraag naar een uitsluitend voor de EU geldende belasting op financiële transacties. Als Europa geen actie onderneemt en niet tot een standpunt komt, zullen we buiten het internationale debat worden gehouden, maar onze stemming vandaag is daarentegen een mandaat dat Europa kan helpen dit debat te leiden.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) De Portugese Sociaaldemocratische Centrumpartij is per definitie tegen de invoering van Europese belastingen. Bovendien zijn belastingen belangrijke instrumenten waartoe de lidstaten met name in moeilijke tijden zoals de huidige crisis hun toevlucht kunnen nemen. Tot slot zouden de uiteenlopende fiscale opties van de verschillende lidstaten, ongeacht of het gaat om belastingen of heffingen, deze belasting in meerdere of mindere mate als een strafbelasting aanmerken, zodat op Europees niveauodeloze ongelijkheden zouden ontstaan.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) Het staat voor mij als een paal boven water dat de financiële sector eerlijk moet bijdragen aan het herstel en de ontwikkeling van de economie, vooral omdat de aanzienlijke kosten en de gevolgen van de financiële crisis werden gedragen door de reële economie, belastingbetalers, consumenten, overheidsdiensten en de samenleving in het algemeen. Een eventuele belasting op financiële transacties zou het immense volume speculatiekapitaal dat de reële economie de voorbije tijd herhaaldelijk negatief heeft beïnvloed, reduceren en zo een stap naar duurzame groei betekenen. Voordat we echter overwegen een dergelijke belasting in te voeren, moeten we de voor- en nadelen nauwgezet tegen elkaar afwegen. Dat proces is precies waar de resolutie van de Commissie economische en monetaire zaken voor pleit, reden waarom ik voor de resolutie heb gestemd. Een cruciaal element dat in de tekst slechts in de marge wordt aangestipt, maar dat vóór de besluitvorming duidelijk moet worden gedefinieerd, is het mogelijke gebruik van het kapitaal dat via die belasting zou kunnen worden voortgebracht. Volgens mij moet de belasting worden geheven daar waar de transactie plaatsvindt, dat wil zeggen dat deze ook ten goede moet komen aan de landen waar de beurzen zich bevinden. De juiste berekeningsmethode moet nog worden

bepaald. Wanneer de Europese Unie erbij blijft om de belasting zelf te heffen, moet deze in elk geval worden gecompenseerd met de brutobijdragen van de lidstaten. In geen enkel geval mag de EU de bevoegdheid tot het heffen van belastingen krijgen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Ik heb vandaag voor ontwerpresolutie B7-0133/2010 over een belasting op financiële transacties gestemd, en het verheugt mij zeer dat het Parlement voor het eerst om een beoordeling heeft gevraagd van de haalbaarheid en het effect van het invoeren van een belasting op financiële transacties op EU-niveau. Dit betekent een aanzienlijke vooruitgang. Nu moet er druk worden uitgeoefend op de Commissie om concrete stappen voor te stellen. De Europese burgers verwachten dat de kosten van de financiële crisis worden gedragen door degenen op de financiële markten die deze hebben veroorzaakt. Daarom kunnen we geen genoegen nemen met een minimalistische oplossing conform het Amerikaanse voorstel, die een paar miljard euro zou genereren – relatief kleine inkomsten in verhouding tot de enorme kosten. Voor het verminderen van armoede, de strijd tegen de klimaatverandering en het aanpakken van de financiële crisis zijn extra inkomsten van een paar honderd miljard euro nodig. Een slim opgestelde belasting op financiële transacties zou dergelijke inkomsten genereren en tegelijkertijd speculatie op de financiële markten indammen.

Ontwerpresolutie B7-0132/2010

Edite Estrela (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor de resolutie over de gemeenschappelijke eurobetalingsruimte (SEPA) gestemd. In de tekst wordt gepleit voor de totstandbrenging van een geïntegreerde markt voor betalingsdiensten in euro, waarop effectieve mededinging heerst en waar geen verschil bestaat tussen grensoverschrijdende en binnenlandse betalingen.

De SEPA functioneert nog niet naar wens en beantwoordt niet aan de reële behoeften van de gebruikers. De Europese Commissie moet een passende en bindende termijn vaststellen voor de migratie naar SEPA-instrumenten, waarna alle betalingen in euro overeenkomstig de SEPA-normen moeten worden uitgevoerd. Er moet tevens voor worden gezorgd dat aan de invoering van dit systeem geen extra kosten voor de Europese burger verbonden zijn.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) De oprichting van de gemeenschappelijke eurobetalingsruimte (SEPA) is fundamenteel om een betere integratie van de markt voor financiële betalingsdiensten te waarborgen. De gelijke behandeling van nationale en grensoverschrijdende betalingen in euro zal de concurrentie verhogen en het initiatief als zodanig zal wellicht een direct voelbaar gunstig effect op het leven van de Europese burgers hebben.

Het lijkt dus dringend nodig dat de nationale regeringen de SEPA-diensten in de praktijk toepassen en dat de regelgeving voor de tenuitvoerlegging van dit initiatief wordt aangepast, zodat het huidige kader voor de verlening van financiële betalingsdiensten wordt vereenvoudigd en de kosten worden verlaagd ten gunste van de consument.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) De gemeenschappelijke eurobetalingsruimte (SEPA) moet leiden tot een geïntegreerde markt voor betalingsdiensten, waarop effectieve mededinging heerst en waar geen verschil bestaat tussen grensoverschrijdende en binnenlandse betalingen. Wij hadden een juridisch bindende einddatum moeten vaststellen voor de migratie naar SEPA-instrumenten. De migratie naar SEPA-instrumenten van de overheidsdiensten beantwoordt niet aan onze verwachtingen.

Daarom is het belangrijk dat alle belanghebbende partijen – wetgevers, het bankwezen, en gebruikers van betalingsdiensten – bij de voltooiing van SEPA betrokken worden. In alle lidstaten moet worden gewaarborgd dat bestaande incasso-overdrachten geldig blijven, omdat het te lastig zou zijn als er bij de overgang van nationale incassoregelingen naar de SEPA-incassoregeling telkens nieuwe betalingsopdrachten moeten worden uitgeschreven.

Gelet hierop moet de Commissie vóór 31 december 2012 een duidelijke, passende en bindende termijn vaststellen voor de overgang op SEPA-instrumenten, waarna alle betalingen in euro overeenkomstig de SEPA-normen moeten worden uitgevoerd. Zij moet de overheidsdiensten helpen bij de tenuitvoerlegging van het migratieproces door geïntegreerde en gesynchroniseerde nationale migratieplannen op te stellen.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) De gemeenschappelijke eurobetalingsruimte (SEPA) moet snel leiden tot een geïntegreerde markt voor betalingsdiensten. Deze doelstelling is echter nog lang niet verwezenlijkt. Hoewel er richtlijnen voorhanden zijn waarin de startdatum van enerzijds het SEPA-betaalkaartensysteem en anderzijds de SEPA-incassoregeling is vastgesteld, zijn deze systemen nog niet in werking getreden.

Daarom is het noodzakelijk om alle belemmeringen die de tenuitvoerlegging van het SEPA-systeem in de weg staan te verhelpen, zodat het systeem zo spoedig mogelijk volledig in werking kan treden. Het is belangrijk dat de overgangperiode uiterlijk op 21 oktober 2012 afloopt.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), schriftelijk. – (PL) De gemeenschappelijke eurobetalingsruimte (SEPA) is een concept waarvan de invoering het dagelijks leven voor miljoenen Europeanen gemakkelijker zal maken. Ongeacht de lidstaat waarvan zij burgers zijn, zullen ze gemakkelijk gebruik kunnen maken van snelle en goedkope betalingen aan personen of bedrijven in een andere lidstaat tegen dezelfde kosten als betalingen verricht binnen de grenzen van het eigen land. In een tijdperk van internetbankieren brengt dit meer concurrentie tussen banken teweeg, en dit komt ten goede aan de klant. Invoering van de SEPA is de volgende stap naar realisatie van een van de vier fundamentele vrijheden van de gemeenschappelijke markt – vrij kapitaalverkeer. Buitengewoon belangrijk is dat de SEPA zal leiden tot een economische toenadering tussen landen in de eurozone en landen die wel lidstaat van de Europese Unie zijn, maar geen deel uitmaken van de eurozone, evenals de andere landen van de Europese vrijhandelszone.

Ik sta daarom volledig achter de resolutie van het Europees Parlement over de inwerkingtreding van de gemeenschappelijke eurobetalingsruimte (SEPA). Tegelijkertijd doe ik een beroep op de Europese Commissie om prioriteit te geven aan de belangen van klanten van retailbanking en aan de veiligheidskwesties van het systeem tijdens het monitoren van de invoering van het SEPA-systeem.

Ontwerpresolutie RC-B7-0154/2010

Kader Arif (S&D), schriftelijk. – (FR) De resolutie over ACTA, die vandaag in stemming wordt gebracht en waarvan ik een van de initiatiefnemers ben, is uitermate veelzeggend, omdat deze unaniem is. Dat is een helder signaal aan de Commissie, die sinds twee jaar in het diepste geheim onderhandelingen voert over deze overeenkomst. Het Parlement eist volledige transparantie over de lopende onderhandelingen en eerbiediging van de verdragen, die bepalen dat het Parlement recht heeft op dezelfde informatie als de Raad. Ik ben, zowel naar de vorm als naar de inhoud, tegen de onderhandelingen over ACTA zoals die momenteel verlopen. We maken ons grote zorgen over het feit dat het communautair acquis ter discussie wordt gesteld. Niet alleen bestaat er het risico dat de zogenaamde "three-strikes"-procedure opnieuw wordt ingevoerd, maar ook kunnen de fundamentele rechten van burgers, in het bijzonder de vrijheid van meningsuiting en de privacy- en gegevensbescherming, en de niet-aansprakelijkheid van internetproviders en webhosts in het geding komen. Dit Parlement heeft er reeds blijk van gegeven dat ze zeer sterk aan deze beginselen hecht, en indien de Commissie niet van strategie verandert, zal ik de strijd tegen de goedkeuring van ACTA door dit Parlement aanvoeren, vergelijkbaar met wat we ten aanzien van SWIFT gedaan hebben.

Zigmantas Balčytis (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik heb voor deze resolutie gestemd. Een betere bescherming van intellectuele-eigendomsrechten en het bestrijden van namaak en piraterij zijn zonder meer heel belangrijke kwesties in de Europese Unie en over de hele wereld, en ik ben zeer verheugd over het openen van onderhandelingen op internationaal niveau om de intellectuele-eigendomsrechten te versterken en namaak en piraterij effectiever te bestrijden. Ik ben echter zeer teleurgesteld over de wijze waarop die onderhandelingen plaatsvinden.

Onder het Verdrag van Lissabon moet het Parlement bij alle stadia van internationale overeenkomsten onmiddellijk en volledig door de Commissie in kennis worden gesteld, en dat is niet het geval bij de ACTA. Het Europees Parlement moet bovendien zijn toestemming geven aan de ACTA voordat deze in de EU in werking treedt. Hoe kunnen wij dat doen als we er onwetend over worden gehouden? Ik hoop ten stelligste dat de Europese Commissie zich aan haar plichten zal houden en alle benodigde informatie zal verschaffen over de stand van zaken in de onderhandelingen.

Jan Březina (PPE), schriftelijk. – (CS) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor de resolutie van het Europees Parlement over de transparantie en de huidige stand van zaken met betrekking tot onderhandelingen over de ACTA-overeenkomst gestemd. Ik heb evenals de auteurs van de resolutie namelijk de nodige vraagtekens bij het verloop daarvan tot nog toe. Ze vinden onder het regime "beperkte verspreiding" plaats, wat inhoudt dat alleen de Europese Commissie en de lidstaten toegang tot de onderhandelingsdocumenten hebben. Het Europees Parlement wordt er dus volstrekt buiten gelaten, dit terwijl zijn instemming een noodzakelijke voorwaarde is voor de inwerkingtreding van de overeenkomst. Ik ben van mening dat de overeenkomst geen gewag mag maken van digitale inhoud en de behandeling daarvan. Indien dat onverhoopt toch gebeurt, dienen deze bepalingen niet rechtstreeks afdwingbaar te zijn. Ik acht het van cruciaal belang dat de ACTA-overeenkomst niet verder gaat dan de reeds bestaande regelgeving op het gebied van intellectueel eigendom en ben van mening dat het aan de lidstaten overgelaten moet worden te bepalen of het kopiëren

van digitale inhoud al dan niet aanleiding geeft tot vervolging. De bescherming van de persoonlijke levenssfeer en de bescherming van persoonsgegevens dienen ook in de toekomst een van de pijlers te blijven onder de Europese wetgeving. Een ACTA-overeenkomst die namaak bestrijdt die een daadwerkelijke bedreiging voor de economie en de consument vormt en ook ondubbelzinnig een inbreuk op het intellectuele-eigendomsrecht, kan rekenen op mijn steun. Dat betekent dus dat zaken als kopiëren voor strikt persoonlijk gebruik dus niet hierin opgenomen mogen worden. Vervolging daarvan zou naar mijn mening een inbreuk vormen op het recht op persoonlijke vrijheid en informatie. Namaken en kopiëren zijn kortom twee aparte zaken die niet op één hoop geveegd mogen worden.

Derek Roland Clark (EFD), *schriftelijk*. – (EN) Als fractie hebben wij op woensdag 10 maart 2010 tegen de resolutie over de ACTA gestemd, en we hebben dat gedaan vanuit het beginsel dat de ACTA zelf in geen enkele vorm zou moeten bestaan. Het is een rampzalige inbreuk op het persoonlijk eigendom. Als we voor de resolutie hadden gestemd, zouden we het bestaan van dergelijke wetgeving hebben erkend, en daarom hebben we besloten de overeenkomst niet te erkennen.

Marielle De Sarnez (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) In weerwil van het Verdrag van Lissabon en het medebeslissingsrecht op het gebied van de internationale handel, houden de Commissie en de lidstaten een openbaar debat over ACTA tegen. Dit gebrek aan transparantie leidt tot wantrouwen, dat slechts kan worden weggenomen door een openbare consultatie van het Europees Parlement. De bestrijding van namaak is weliswaar legitiem en noodzakelijk, maar door de ACTA-overeenkomst zouden het auteursrecht en het copyright versterkt worden. Moeten we internetproviders controle laten uitoefenen op de uitwisseling van elektronische bestanden, en sancties laten opleggen aan gebruikers, zoals het blokkeren van de internetverbinding? De kosten van een dergelijke controle zouden voor de providers exorbitant hoog zijn, en de uitvoering ervan zou ingewikkeld zijn. Bovendien is internetpiraterij nog niet omschreven als een delict, noch in het Europees recht, noch in het internationaal recht. Daarom is het systematisch opleggen van sancties op een zo grote schaal niet legitiem, temeer daar toegang tot internet in het kader van het recht op informatie nog steeds een van de fundamentele vrijheden is. De Commissie dient een document voor het Parlement op te stellen waarin de stand van zaken wordt opgemaakt van de onderhandelingen en waarin alle kwesties die momenteel ter discussie staan, op een rijtje worden gezet. Indien dit niet gebeurt kan het Parlement deze tekst, waarover in het geheim is onderhandeld, afwijzen, zoals ook bij de SWIFT-overeenkomst gebeurd is.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor de resolutie over transparantie en de stand van zaken bij de onderhandelingen over de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA) gestemd, omdat ik voorstander ben van een transparante gang van zaken tijdens het verloop van de onderhandelingen.

In het kader van de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon moet het Parlement zijn goedkeuring hechten aan de tekst van de ACTA-overeenkomst voordat de overeenkomst in de Europese Unie van kracht wordt. De bijdrage van het Parlement is van essentieel belang om ervoor te zorgen dat de maatregelen ter handhaving van de intellectuele-eigendomsrechten geen obstakel vormen voor innovatie, concurrentie, bescherming van persoonsgegevens en de vrije informatiestroom.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Namaak vormt een van de grootste bedreigingen van de wereldeconomie. Ondanks de inspanningen die worden gedaan om namaak te bestrijden, is het overduidelijk dat de landen niet bij machte zijn om deze strijd in hun eentje tot een goed einde te brengen. Inmiddels is gebleken dat de aankoop van bepaalde producten risico's inhoudt voor de gezondheid en de veiligheid van de consument.

Vanuit commercieel en industrieel oogpunt ondermijnt deze parallelle industrie, die op illegale wijze gebruik maakt van andermans creativiteit en bekendheid, de waarde van merken en holt zij hun onderscheidende rol uit. Hoewel het belangrijk is om een open, vrije en rechtvaardige markt tot stand te brengen, kan die doelstelling slechts worden verwezenlijkt als namaak algemeen veroordeeld en bestreden wordt door de voornaamste producenten. Het kan nuttig zijn om koers te zetten naar een handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak, maar eerst moet die overeenkomst, in tegenstelling tot wat nu gebeurt, voorwerp zijn van transparante informatie en een open debat.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) In 2008 hebben de Europese Unie en andere OESO-landen onderhandelingen geopend over een nieuwe meerpartijenovereenkomst die ten doel heeft de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten te versterken en namaak en piraterij te bestrijden (de Anti-Counterfeiting Trade Agreement – ACTA). Zij hebben gezamenlijk besloten om een vertrouwelijkheidsclausule goed te keuren. Iedere overeenkomst die door de Europese Unie inzake ACTA wordt bereikt, moet voldoen aan de wettelijke verplichtingen waaraan de Unie zich moet houden voor wat betreft de persoonlijke levenssfeer,

vrijheid van meningsuiting en gegevensbescherming, zoals bepaald in Richtlijn 95/46/EG, Richtlijn 2002/58/EG en de jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de mens en van het Europese Hof van Justitie. In het kader van de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon moet het Parlement zijn goedkeuring hechten aan de tekst van de ACTA-overeenkomst voordat de overeenkomst in de Europese Unie van kracht wordt. Bovendien heeft de Commissie zich ertoe verplicht het Parlement in alle stadia van de onderhandelingen over internationale overeenkomsten onverwijld en volledig te informeren. Daarom moet vóór de opening van de ACTA-onderhandelingen een juridische databank worden opgericht en moet het onderhandelingsmandaat door het Parlement zijn goedgekeurd. De Commissie moet voorstellen indienen voordat de volgende onderhandelingsronde van start gaat.

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Het Parlement heeft duidelijk zijn ongenoegen uitgesproken over het feit dat de Commissie informatie betreffende de lopende onderhandelingen over de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA) heeft achtergehouden in een poging om de stemming en democratische controle door het Parlement te beknotten. Daarom vinden wij het belangrijk dat er in de resolutie op wordt gewezen dat de Commissie “wettelijk verplicht is het Europees Parlement in elk stadium van internationale onderhandelingen onverwijld en volledig te informeren”.

Wij onderschrijven dat tijdens het verloop van de onderhandelingen democratische en transparante procedures moeten gelden en dat de inhoud van de onderhandelingen publiekelijk besproken moet worden. Verder wensen wij te benadrukken dat het inderdaad nodig is garanties te bieden voor de eerbiediging van “fundamentele rechten zoals de vrijheid van meningsuiting en het recht op de persoonlijke levenssfeer, met volledige inachtneming van de subsidiariteit” en de bescherming van persoonsgegevens. Daarom hebben wij voor deze resolutie gestemd.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) Deze conceptovereenkomst over de bestrijding van namaak en piraterij, ACTA, lijkt wellicht een goed idee, omdat de Europese economie en werkgelegenheid enorm te lijden hebben onder dit soort oneerlijke praktijken in deze wereld van extreme vrijhandel die u ons oplegt. Maar, zoals altijd wanneer de Commissie onderhandelt over iets wat schadelijk kan zijn, speelt dit alles zich in het geheim af.

Ik denk daarbij aan de Blair House-overeenkomst, waarmee de Europese landbouw werd opgeofferd aan de honger van de Amerikaanse agroalimentaire multinationals. En aan de schandalige MOI, de Multilaterale Overeenkomst inzake Investerings, waarmee men multinationals wilde vrijstellen van de geldende wetten in de landen waar zij opereerden. Dat is gelukkig niet doorgegaan. Hier gaat het om het internet-segment van ACTA: het komt gewoon neer op het invoeren van een gigantische wereldwijde “Hadopi”-wet!

Douaneautoriteiten mogen dan mp3-spelers, mobiele telefoons en laptops van burgers doorzoeken, die verdacht worden van het illegaal downloaden van een bestand. Internetproviders kunnen gedwongen worden de internetverbinding van hun klanten te blokkeren of informatie te verstrekken over die klanten! Dat is onacceptabel, en daarom hebben we voor deze resolutie gestemd die volledige transparantie over deze onderhandelingen eist, en de Commissie voor de rechter dreigt te slepen als deze dat weigert.

Sylvie Guillaume (S&D), schriftelijk. – (FR) Ik heb deze resolutie gesteund waarin van de Commissie volledige transparantie wordt gevraagd over de onderhandelingen inzake de ACTA-overeenkomst, die momenteel in het geheim plaatsvinden. Niet alleen bestaat er het risico dat de zogenaamde “three-strikes”-procedure opnieuw wordt ingevoerd, maar ook kunnen de fundamentele rechten van burgers, in het bijzonder de vrijheid van meningsuiting en de privacy- en gegevensbescherming, en de niet-aansprakelijkheid van internetproviders en webhosts in het geding komen. Het Europees Parlement, de stem van de Europese bevolkingen, mag daarom niet buiten deze onderhandelingen gehouden worden en dient over dezelfde informatie te kunnen beschikken als de Raad. Dat is een democratisch vereiste. Tot slot mag ACTA de toegang tot generieke geneesmiddelen niet in gevaar brengen. In dit kader kan ik, gezien de manier waarop dit gaat en gezien de verontrustende geruchten die de ronde doen over de inhoud van de overeenkomst, niet anders dan mij achter deze resolutie stellen, die kritisch staat tegenover een dergelijke overeenkomst.

Małgorzata Handzlik (PPE), schriftelijk. – (PL) In de resolutie die is aangenomen, heeft het Europees Parlement zich duidelijk uitgesproken voor een grotere transparantie bij de onderhandelingen van de Europese Commissie over de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak. Piraterij en namaak vormen een groeiend probleem voor de Europese economie en voor andere economieën in de hele wereld.

De economieën van ontwikkelingslanden worden steeds meer kenniseconomieën. We hebben daarom ook behoefte aan duidelijke en effectieve beginselen voor de bescherming van intellectuele-eigendomsrechten die innovatie en concurrentie niet belemmeren, die geen ongerechtvaardigde last leggen op legale handel en

die onze persoonlijke levenssfeer en grondrechten, zoals vrijheid van meningsuiting, beschermen. Daarom is de vandaag aangenomen resolutie niet tegen de gedachte van het sluiten van de overeenkomst zelf. Maar de onderhandelingen die door de Europese Commissie worden gevoerd, zijn niet open.

Het Europees Parlement en de Europese burgers worden niet op de hoogte gehouden van de voortgang van de onderhandelingen. Dit gebrek aan informatie is reden tot zorg. We willen meer transparantie van de Europese Commissie. We willen nu weten welke verplichtingen de onderhandelaars van de Europese Commissie namens 500 miljoen burgers van de Europese Unie aan het aanvaarden zijn.

Elisabeth Köstinger (PPE), *schriftelijk*. – (DE) De onderhandelingen in het kader van de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA) over bepalingen inzake auteursrecht en over de bestrijding van namaak, product- en internetpiraterij zijn ongetwijfeld een nieuwe, belangrijke stap naar de bescherming van de intellectuele eigendom. Jammer genoeg laat het informatiebeleid van de Europese Commissie in verband met de onderhandelingen veel te wensen over.

Het gebrek aan transparantie over de stand van de onderhandelingen maakt het voor het Europees Parlement moeilijk om op constructieve wijze de bepalingen te helpen uitwerken en zo vooraf te garanderen dat de Europese burgerrechten niet worden beknot of dat de richtlijnen inzake gegevensbescherming niet worden geschonden. Ik steun de ontwerpresolutie (RC-B7-0154/2010) en bijgevolg de oproep van het Europees Parlement aan de Commissie voor een transparanter, vollediger en dus ook meer alomvattend informatiebeleid in verband met de ACTA-onderhandelingen.

David Martin (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Transparantie van de onderhandelingen in het kader van de ACTA is van essentieel belang, en ik ben blij dat het Parlement zo massaal om volledige bekendheid heeft verzocht. Terwijl het mij verheugt garanties te horen dat personen niet strafbaar worden gesteld voor eigen gebruik en dat de ACTA niet zal worden gebruikt om te voorkomen dat generieke medicijnen in ontwikkelingslanden terechtkomen, hoop ik dat het Parlement toegang tot alle documenten zal kunnen krijgen en de onderhandelingen zal kunnen volgen om ervoor te zorgen dat deze garanties worden gehonoreerd.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het gebrek aan transparantie in de onderhandelingen over de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak (ACTA) is in strijd met de geest van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Het is essentieel dat de Raad en de Commissie onverwijld toegang verlenen tot alle documenten waarover onderhandeld is. Indien de Commissie en de Raad deze basisplicht niet nakomen, kan het Parlement zich genooddakt zien zijn toevlucht te nemen tot wetsinstrumenten om toegang tot deze documenten te krijgen. Dat zou het prestige van de Europese instellingen ernstig schaden.

Zuzana Roithová (PPE), *schriftelijk*. – (CS) Allereerst een woord van dank aan de rapporteurs en alle overige collega's die ervoor hebben gezorgd dat het Europees Parlement met een dergelijke overweldigende meerderheid blijkt heeft gegeven van zijn compromisloze houding tegenover de ontransparante onderhandelingen over deze enorm belangrijke internationale overeenkomst. Ik verwacht van deze overeenkomst dat deze een nieuwe internationale dimensie tot stand brengt in de strijd tegen namaak, echter zonder dat het recht van de Europese burger op privacy geweld wordt aangedaan.

Ik beschouw het verder als een groot probleem dat China niet uitgenodigd is voor dit onderhandelingsproces. Tijdens het debat van gisteren antwoordde de Commissie mij dat ook zij dit als een strategische fout beschouwt. Het is erg onrealistisch te verwachten dat China, het land waar de grootste hoeveelheid namaakartikelen ter wereld vandaan komt, zich achteraf aansluit bij een reeds uitonderhandeld akkoord. Ik heb er vertrouwen in dat ons kritische verslag van vandaag de Commissie ertoe zal aanzetten haar houding ten opzichte van het Parlement, dat nu dankzij het Verdrag van Lissabon over het recht beschikt mee te beslissen over nieuwe beleidsterreinen als het buitenlands beleid, bij te stellen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb resolutie RC-B7-0154/2010 over de handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak gesteund, en ik ben blij dat een grote meerderheid van het Parlement dat ook heeft gedaan. De ACTA loopt het gevaar van "Anti-Counterfeiting Trade Agreement" te worden omgedoopt tot "Absence of Commission Transparency Agreement", dat wil zeggen een "overeenkomst voor het ontbreken van transparantie van de Commissie". In haar onderhandelingen in het kader van de ACTA dient de Commissie de beginselen van transparantie, de mensenrechten en het wettelijk recht op informatie van het Europees Parlement te honoreren. Daarentegen heeft de Commissie deze lakmoesproef om het Parlement overeenkomstig de voorwaarden van het Verdrag van Lissabon te informeren niet doorstaan. De EU kan niet doorgaan met onderhandelen over de ACTA als het publiek niet de kans krijgt aan dit proces deel te nemen.

Het is een volkomen absurde en onaanvaardbare situatie als leden van het Europees Parlement de Commissie achter gesloten deuren moeten vragen naar de inhoud van overeenkomsten waar we over zouden moeten stemmen. Verder heeft het Parlement van de EU laten zien dat het geen geheimhouding accepteert en dat het een open internet voor iedereen koestert. Leden van het Europees Parlement hebben ook laten zien dat het Parlement het niet accepteert als voetveeg te worden behandeld. Er is krachtig bij de Commissie op aangedrongen ons volledig en onmiddellijk op de hoogte te houden van de onderhandelingen over de ACTA.

Ontwerpresolutie RC-B7-0181/2010

Harlem Désir (S&D), *schriftelijk*. – (FR) De huidige verordening over het schema van algemene preferenties (SAP) loopt binnenkort af. Ik heb voor de resolutie gestemd, die met name erop gericht is het Parlement volledig te betrekken bij de herziening van die verordening, voor 2012. Door dit handelsinstrument krijgen 176 ontwikkelingslanden en -regio's een preferentiële behandeling op de Europese markt, in ruil voor de ratificatie van de ILO-conventies inzake sociale rechten en van de VN-conventies inzake de mensenrechten.

Maar de uitvoering ervan is te voorzichtig. Daarom vragen wij de Commissie om vóór de herziening van de verordening verslag uit te brengen over de stand van zaken met betrekking tot de ratificatie en tenuitvoerlegging van de conventies, een effectbeoordeling uit te voeren naar het effect van het SAP over de periode van 1 januari 2006 tot 31 december 2009, de voorwaarde op te nemen dat de 27 VN-conventies effectief ten uitvoer worden gelegd en dat de onderzoeksprocedures transparanter worden en het Parlement regelmatig geïnformeerd wordt.

Het is te betreuren dat het amendement waarin gevraagd werd om een onderzoek in Colombia naar de vele moorden op vakbondsleden en naar de massagraven met honderden lichamen van mensen die in de regio La Macarena gedood zijn, niet in stemming kon worden gebracht, vanwege het verzet daartegen van rechts.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De Europese Unie is 's werelds grootste "donor" van humanitaire steun en ontwikkelingshulp. Wij weten dat de Europese Unie en de lidstaten jaarlijks miljoenen besteden aan samenwerkings- en ontwikkelingsprogramma's en dat deze hulp noodzakelijk is en in vele gevallen beslissend is.

Als voorstander van de markteconomie ben ik echter van oordeel dat ontwikkelingssteun kan – en moet – plaatsvinden in de vorm van een gunstig handelsbeleid voor ontwikkelingslanden. Mijns inziens is in dit verband een belangrijke rol weggelegd voor het schema van algemene tariefpreferenties, dat ontwikkelde landen in staat stelt een niet-wederkerige preferentiële behandeling toe te passen met betrekking tot producten afkomstig uit ontwikkelingslanden.

João Ferreira (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) In tegenstelling tot wat in de resolutie wordt beweerd, is het nog niet zo zeker dat het huidige schema van algemene tariefpreferenties (SAP) een instrument is waarmee ontwikkelingslanden echt gebaat zijn. Het schema vergroot de economische afhankelijkheid van deze landen omdat het een exportgerichte productie in de hand werkt die ten koste van de interne markt gaat. Het zijn vooral de grote multinationals, waarvan er sommige in de landen van de Europese Unie gevestigd zijn, die met dit systeem hun voordeel doen, veeleer dan de bevolking van de ontwikkelingslanden.

Dit betekent dat sommige van de bedoelingen die geacht worden aan het SAP ten grondslag te liggen in strijd zijn met de concrete resultaten ervan.

Anderzijds blijkt dat de Europese Unie de doelstelling van deze verordening, in het kader van de toenemende druk om de wereldeconomie te liberaliseren, als chantagemiddel gebruikt om onaanvaardbare diplomatieke en economische druk op deze landen uit te oefenen in een poging om hen ertoe aan te zetten de zogeheten vrijhandelsovereenkomsten te aanvaarden.

Om te waarborgen dat het SAP een instrument wordt waarmee ontwikkelingslanden daadwerkelijk gebaat zijn, moet het – zoals wij voorstellen – na aanpassing worden verlengd, samen met andere maatregelen voor ontwikkelingssteun. Dat is de enige manier om effectieve solidariteit te waarborgen en de economische afhankelijkheid en uitbuiting van volkeren en hun natuurlijke rijkdommen door de grote economische groepen van de Europese Unie te bestrijden.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De maatregelen die de Europese Gemeenschap sinds 1971 heeft genomen met betrekking tot de toekenning van handelspreferenties aan ontwikkelingslanden in het kader van het schema van algemene tariefpreferenties is een manier om een meer rechtvaardige wereldhandel tot stand te brengen en deze landen tegelijkertijd te helpen bij hun groei en economische ontwikkeling.

De huidige verordening verstrijkt in 2011. Het is dan ook hoog tijd dat wij beginnen te werken aan een nieuw instrument dat de voordelen van het huidige systeem voor de ontwikkelingslanden handhaaft en waar mogelijk versterkt, met name gelet op de huidige inspanningen om de internationale crisis achterwege te laten. Om onrechtvaardige situaties te voorkomen is het echter van cruciaal belang dat in de nieuwe lijst van begunstigde landen uitsluitend economieën worden opgenomen die werkelijk in aanmerking komen voor tariefpreferenties.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Uiteindelijk heb ik voor de gezamenlijke resolutie over het schema van algemene tariefpreferenties (RC-B7-0181/2010) gestemd, hoewel het mij heel erg spijt en verontrust dat de Colombiaanse ambassade een aantal van onze collega's met succes heeft weten te overtuigen vrijwel alle verwijzingen naar de noodzaak de schendingen van de mensenrechten in Colombia te onderzoeken en op basis van de bevindingen te beslissen of de tariefpreferenties voor Colombiaanse goederen worden ingetrokken weg te laten.

Verslag-Albertini (A7-0023/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), schriftelijk. – (EL) Het verslag van het Europees Parlement over het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid van de EU en het dienovereenkomstige verslag over het Europees veiligheids- en defensiebeleid – die beiden een product zijn van het volksvijandig bondgenootschap tussen conservatieven, sociaaldemocraten en liberalen in het Europees Parlement – weerspiegelen de steevaste steun die de politieke woordvoerders van het kapitaal geven aan de bevordering van een nog grotere militarisering van de EU, met name sinds de inwerkingtreding van het reactionaire Verdrag van Lissabon. Ook blijkt hieruit welke rol zij spelen in het promoten van het imperialistische beleid van de EU, in de interventies en oorlogen die tegen derde landen en volkeren overal ter wereld worden ontketend om de belangen en de dominantie van het monopolistisch kapitaal te dienen onder omstandigheden van verscherpt imperialistisch antagonisme.

Het verslag dringt aan op:

- a) een efficiënte organisatie van de Europese dienst voor extern optreden, die is opgericht met het Verdrag van Lissabon en de nieuwe politieke en militaire arm is voor de organisatie, ondersteuning en uitvoering van imperialistische interventies van de EU;
- b) een verhoging van de begrotingsuitgaven van de EU voor militaire en politieke interventies;
- c) een sterkere vervlechting van de politieke en militaire vermogens van de EU, waarbij de versterking van de band tussen de EU en de NAVO wordt beschouwd als een hoofdschakel voor een efficiëntere uitvoering van de imperialistische interventies met militaire middelen.

De Communistische Partij van Griekenland heeft tegen dit onaanvaardbare verslag gestemd. Wij laken dit omdat het hoogstens kan worden beschouwd als een handboek voor imperialistische aanvallen op de volkeren.

Elena Oana Antonescu (PPE), schriftelijk. – (RO) De Europese Unie moet zijn strategische autonomie ontwikkelen door middel van een krachtig en effectief buitenlands, veiligheids- en defensiebeleid. Zo kan zij wereldwijd haar belangen verdedigen, de veiligheid van haar burgers waarborgen en respect voor mensenrechten en democratische waarden wereldwijd bevorderen. Door het sluiten van effectievere Europese veiligheidsovereenkomsten moeten de lidstaten tonen, dat ze bereid zijn de Europese Unie een grotere speler op het internationale toneel te laten worden.

Ik ben van mening dat het volgende jaarlijkse rapport van de Raad over het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid (GBVB) direct melding moet maken van de uitvoering van de strategie voor buitenlands beleid van de Europese Unie, zijn effectiviteit moet beoordelen en de condities moet leveren voor een specifieke, directe dialoog met het Europees Parlement. Deze dialoog moet gericht zijn op een strategische benadering van het gemeenschappelijke buitenlands en veiligheidsbeleid.

John Attard-Montalto (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik heb tegen amendement 18 gestemd, omdat dit amendement naar mijn mening een paradox bevat. In de inleiding wordt de logica van militarisering betreurd en uiteindelijk wordt geconcludeerd dat "het GBVB gebaseerd moet zijn op vreedzame beginselen en de demilitarisering van veiligheid". Mijn persoonlijke standpunt komt overeen met de internationaal neutrale status van mijn land en daarom, omdat het amendement helemaal niet duidelijk is, heb ik besloten dat ik niet voor kon stemmen of mij van een stem kon onthouden.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik steun dit verslag omdat ik denk dat een duidelijk en gecoördineerd gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid een aanzienlijke bijdrage kan leveren tot de versterking van de rol van de Europese Unie op internationaal niveau. Een van de belangrijkste GBVB-kwesties is ongetwijfeld het feit dat de EU op energiegebied steeds meer is aangewezen op voorzieningsbronnen en doorvoerkanalen en de noodzaak om iets te doen aan de afhankelijkheid van de EU op energiegebied van derde landen. Ik zou de vicevoorzitter/hoge vertegenwoordiger, mevrouw Ashton, in dit verband willen oproepen om daadwerkelijk gevolg te geven aan de aanbevelingen van het Parlement voor de ontwikkeling van een coherent en gecoördineerd beleid, met name door bevordering van de cohesie van de EU in een constructieve dialoog met de energieleveranciers, met name met Rusland, en met doorvoerlanden, door de ondersteuning van de EU-prioriteiten op energiegebied en de behartiging van de gemeenschappelijke belangen van de lidstaten, door het opzetten van een doeltreffende energiediplomatie en van effectievere mechanismen om crisissituaties het hoofd te bieden en, ten slotte, door bevordering van diversificatie van energieleveranciers, duurzaam energiegebruik en de ontwikkeling van hernieuwbare energiebronnen. Ik ben ervan overtuigd dat alleen met een eensgezinde EU-benadering eventuele toekomstige tekorten in de olie- en gasvoorziening van de lidstaten kunnen worden voorkomen en de energiezekerheid van de EU als geheel kan worden vergroot.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog en Åsa Westlund (S&D), *schriftelijk*. – (SV) Wij, Zweedse sociaaldemocraten, zijn van mening dat het partnerschap tussen de EU en de NAVO niet uitsluitend op basis van het Handvest van de VN ontwikkeld mag worden. Wij vinden het daarom belangrijk dat de formulering het perspectief van de lidstaten op deze kwestie aan bod laat komen en rekening houdt met de verschillende tradities en houdingen met betrekking tot het buitenlands, veiligheids- en defensiebeleid.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Zoals de meeste – om niet te zeggen alle – lidstaten wordt de Europese Unie geconfronteerd met een begroting die niet beantwoordt aan haar ambities en verre van toereikend is voor alles wat zij zou willen doen. De lange lijst van Europese waarden en verwachtingen op dit gebied zetten deze asymmetrie nog meer in de verf.

Beleidsvoering is een activiteit die bij uitstek gebaseerd is op vooruitziendheid en doortastendheid. Dat geldt met name voor een beleidsterrein als het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, waar kwesties worden behandeld die van essentieel belang zijn voor het leven van ons allemaal.

Uit het Verdrag van Lissabon en de daaruit voortvloeiende oprichting van de functie van hoge vertegenwoordiger blijkt hoezeer de lidstaten overtuigd zijn van de reële noodzaak om spoed, coördinatie en convergentie te beogen bij het Europese optreden op het gebied van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid. De praktijk zal uitwijzen of de bepalingen van het Verdrag toereikend zijn en of het geschreven woord ook in concrete daden zal kunnen worden omgezet.

Ik hoop dat de Unie in staat zal zijn om op deze belangrijke uitdaging een afdoend antwoord te bieden.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het verslag over de tenuitvoerlegging van de Europese veiligheidsstrategie is een jaarverslag waarin het Parlement de balans opmaakt van het Europees veiligheids- en defensiebeleid en met voorstellen komt om de efficiëntie en de zichtbaarheid van dat beleid te vergroten. Met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon krijgt het extern optreden van de Europese Unie een nieuwe dimensie en een belangrijkere rol toegewezen. Het Parlement speelt hier een fundamentele rol als hoeder van de democratische legitimiteit van het extern optreden. De oprichting van een Europese dienst voor extern optreden zal de Unie uitrusten met een diplomatiek korps en instrument dat zich tot dusver slechts kon verlaten op nationale vertegenwoordiging. Om de doelstellingen van externe vertegenwoordiging te kunnen verwezenlijken, is het echter noodzakelijk dat de Europese Unie over de nodige begrotingsmiddelen beschikt.

Petru Constantin Luhan (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik wil graag wijzen op een paar punten uit het gedeelte over de Westelijke Balkan in het verslag over de voornaamste aspecten en fundamentele keuzen van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid in 2008.

Men moet in het oog houden dat de Raad Algemene Zaken en Externe Betrekkingen van februari 2008 heeft besloten dat iedere EU-lidstaat zelf zijn relatie met Kosovo bepaalt, in overeenstemming met de nationale praktijk en met internationaal recht.

Tegelijkertijd wordt in de eerste helft van dit jaar het advies van het Internationaal Gerechtshof verwacht, over de vraag of de unilaterale onafhankelijkheidsverklaring door de voorlopige instellingen voor zelfbestuur in Kosovo in overeenstemming is met internationaal recht.

Wij moeten een evenwichtige benadering behouden bij het beoordelen van de ontwikkeling van het stabilisatieproces in Kosovo. Daarbij moeten wij niet vergeten dat er in zich in 2009 enkele gespannen situaties hebben voorgedaan, ook tijdens de verkiezingsperiode in november. Wat dit betreft ben ik van mening dat er vele uitdagingen zijn, met name op het gebied van wetshandhaving en de bestrijding van corruptie en georganiseerde misdaad, bescherming van Serviërs en andere minderheden, verzoening tussen gemeenschappen en de uitvoering van economische en sociale hervormingen.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het Verdrag van Lissabon kent nieuwe verantwoordelijkheden toe aan het Parlement met betrekking tot het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid. Wij zijn bereid om deze verantwoordelijkheden op ons te nemen en bij te dragen aan de keuze van de beleidsmaatregelen en de mensen die deze overal ter wereld zullen vertegenwoordigen. Wij zullen de kandidaten die worden voorgedragen voor de Europese dienst voor extern optreden (EDED) nauwgezet onderzoeken, met inbegrip van de speciale vertegenwoordigers van de Europese Unie. De Europese Unie moet aan de internationale gemeenschap laten zien dat haar buitenlands beleid steeds representatiever, coherenter, systematischer en doeltreffender wordt. Zij moet uitgroeien tot de voornaamste motor van het streven naar wereldvrede.

Willy Meyer (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (ES) Ik heb gestemd tegen het jaarverslag van de Raad aan het Europees Parlement over de voornaamste aspecten en fundamentele keuzes van het buitenlands en veiligheidsbeleid (GBVB) in 2008, omdat ik vind dat het GBVB zich ten doel zou moeten stellen het buitenlands beleid van de EU te definiëren, niet het grondgebied van de EU te verdedigen. Ik ben het niet eens met het verband tussen de EU en de NAVO dat in het Verdrag van Lissabon gelegd wordt, want ik ben juist voor demilitarisering en volledige ontwapening. Ik betreur de logica van de militarisering van de EU, die met het Verdrag van Lissabon nog versterkt is, en ik betreur de veranderingen die met dit Verdrag zijn ingevoerd, zoals de Europese dienst voor extern optreden of de rol van de hoge vertegenwoordiger. We zijn op het ogenblik getuige van de meest intensieve militarisering uit de geschiedenis. De uitgaven aan bewapening liggen nu zelfs hoger dan ten tijde van de Koude Oorlog. Als GUE/NGL-Fractie eisen wij dat alle militaire bases van de Verenigde Staten en andere landen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie ontmanteld worden, en dat de militaire uitgaven aan civiele doelen besteed worden om de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling te verwezenlijken.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Dit verslag is een poging om de EU als een sterkere globale speler te positioneren. Daarbij zijn er echter geen duidelijke doelstellingen aangegeven, er is geen duidelijke richting voor het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid (GBVB) bepaald. In die context moet het verlangen naar een sterkere financiële basis worden afgewezen. In de toekomst moeten we trouwens bij het aangaan van internationale verbintenissen nagaan in hoeverre die van nut en van voordeel zijn voor de EU. Uiteindelijk moeten we een aanpak voor het GBVB ontwikkelen die gebaseerd is op een strategie. Ik moet me onomwonden uitspreken tegen de doelstelling om het unanimitéitsbeginsel af te schaffen, vooral wanneer we – zoals herhaaldelijk is gezegd – een nauwer partnerschap met de NAVO beogen. De EU moet erin slagen om haar eigen structuren te creëren en moet daarvoor vanzelfsprekend ook over de nodige middelen beschikken. Met het oog op de talrijke operaties en missies moeten we veel van de 23 verschillende acties waaraan de EU momenteel deelneemt, opnieuw in overweging nemen. Met name in Afghanistan moeten we de strategie die de Verenigde Staten toepassen als een mislukking beschouwen.

We moeten dan ook de Europese betrokkenheid onmiddellijk opnieuw bekijken. Betreffende het oostelijk partnerschap moeten we er eens te meer op wijzen dat we om historische, culturele en geografische redenen de Russische belangen in aanmerking moeten nemen en dat de EU unilaterale handelingen achterwege moet laten. Aangezien dit verslag daarmee niet echt rekening houdt en ook op andere punten ontoereikend is, heb ik tegen gestemd.

María Muñoz De Urquiza (S&D), *schriftelijk*. – (ES) Met betrekking tot het verslag-Albertini en het verslag-Danjean over het buitenlands, veiligheids- en defensiebeleid van de Europese Unie zou ik duidelijk willen maken dat de Spaanse delegatie in de S&D-Fractie met haar stemmen de niet-erkenning van Kosovo als onafhankelijke staat bekrachtigt. Kosovo is noch door Spanje, noch door vier andere lidstaten van de EU erkend, net zomin als door honderd andere staten die lid zijn van de Verenigde Naties.

Daarom hebben wij zowel in de Commissie buitenlandse zaken als vandaag in de plenaire vergadering de amendementen ondersteund die met ons gezichtspunt overeenkomen. De Spaanse delegatie in de S&D-Fractie neemt echter een positief standpunt in ten aanzien van het stabiliserings- en uitbreidingsproces waarbij de Westelijke Balkan, Turkije en IJsland betrokken zijn.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb uiteindelijk voor verslag A7-0023/2010 gestemd, ook wel bekend als het jaarverslag over het GBVB, voornamelijk omdat twee van onze vijf amendementen zijn aangenomen (dat over de dialoog van de trans-Atlantische wetgevende instanties en dat over de verwachtingen dat er een strategische relatie tussen de EU en China zal worden ontwikkeld). Ten slotte waren er geen belangrijke wijzigingen van het oorspronkelijke ontwerp en geen verrassingen over de aangenomen amendementen. Uiteindelijk werd het verslag met 592 stemmen voor (waaronder de onze) en 66 tegen aangenomen.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (SV) Ik heb tegen dit verslag gestemd waarin staat dat de waarden en belangen van de EU moeten worden uitgedragen in de wereld door het collectief strategisch denken van de Unie te verdiepen. Dat komt neer op een neokolonialistische benadering. Volgens de heer Albertini moet de bevoegdheid van de Unie betrekking hebben op alle terreinen van het buitenlands beleid en op alle vraagstukken die verband houden met de veiligheid van de Unie, inclusief de ontwikkeling van een gemeenschappelijk defensiebeleid dat tot een gemeenschappelijke defensie zou kunnen leiden. Daar lopen de meningen in Europa over uiteen. Verder eist het Parlement meer begrotingskredieten van de lidstaten, met name met het oog op het feit dat de EU zo snel mogelijk een grote, met één stem sprekende vertegenwoordiging bij de VN moet vormen. De lidstaten van de EU mogen hun zetel in de VN natuurlijk behouden, maar de EU zal met haar eendrachtige stem grote invloed op hen uitoefenen. Het Parlement vindt ook dat de EU en de NAVO een intensief en effectief partnerschap zouden moeten ontwikkelen. Dat is niet verenigbaar met het beleid van mijn land om tot geen enkele alliantie te behoren. De burgers in Europa hebben nooit de mogelijkheid gekregen om hun mening over deze kwestie te uiten omdat de landen geweigerd hebben om referenda over het Verdrag van Lissabon te houden.

Verslag-Danjean (A7-0026/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) Het verslag van de EU over het GBVB van de EU is een oproep tot een algemene oorlog van het imperialistische centrum van de EU tegen de volkeren. Het verslag markeert een nieuwe escalatie in de wedijver met de andere imperialistische centra.

Het verslag:

Verwelkomt de 70 000 leden van de 23 militaire en “politieke” missies van de EU waar dan ook ter wereld, die meestal samenwerken met de VS en de NAVO.

Verwelkomt het imperialistisch maritiem toezicht op Somalië met de zeestrijdkrachten van de EU en dringt erop aan dat de EU een “staatsmechanisme” instelt voor een Soedanese kustwacht en regulier leger in het buitenland, dat echter de regering van het land niet omver mag werpen.

Geeft steun aan de totstandbrenging van politieke en militaire capaciteiten voor crisisbeheer en planning en aan de instelling van een permanent operationeel centrum van de Unie.

Roept op tot een intensivering van de staatsterreur en tot verstikking van de democratische rechten in naam van de strijd tegen terrorisme en radicalisering.

Bevordert de snelle uitrusting van de Europese dienst voor extern optreden met politieke en militaire bevoegdheden.

Roept op tot militair-politieke interventies in zelfs de EU-lidstaten, in het kader van de zogenaamde wederzijdse bijstand zoals voorzien in de “solidariteitsclausule” van het Verdrag van Lissabon.

De volkeren hebben maar één belang, namelijk een volledige breuk met alle imperialistische en volksvijandige beleidsvormen en met heel het bouwwerk van de EU.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Het Europees Parlement heeft door de stem van de Europese burgers meer bevoegdheden gekregen met betrekking tot de begroting en het bepalen van buitenlands, veiligheids- en defensiebeleid. Zodoende moeten de leden van het Europees Parlement door de andere instellingen van de EU betrokken worden bij het besluitvormingsproces en bij het benoemen van medewerkers die de EU internationaal vertegenwoordigen. De bevoegdheden die het Europees Parlement met het Verdrag van Lissabon heeft gekregen zijn bedoeld om de legitimiteit van de beslissingen over het gemeenschappelijk buitenlands, veiligheids- en defensiebeleid te verhogen.

Dit rechtvaardigt het verzoek om een Defensieraad als onderdeel van de Raad Buitenlandse Zaken, zowel als het oprichten van een permanent operationeel centrum van de EU voor operationele planning en het

uitvoeren van militaire operaties. De discussie over het antiraketschild, zoals dat nu wordt voorgesteld door de Amerikaanse regering, moet in de hele EU worden gevoerd, met een actieve rol voor het Europees Parlement.

Het moet echter duidelijk zijn dat de EU zijn eigen defensie- en veiligheidsbeleid bepaalt, en dat interventies van derde staten niet zijn gerechtvaardigd. De Europese Unie beslist over de beste wijze om de veiligheid van haar burgers te garanderen. Dit moet gebeuren op basis van consensus tussen de lidstaten, en niet door middel van de betrokkenheid van niet-lidstaten.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) De Europese Unie wordt soms gedefinieerd als een economische reus en een politieke dwerg, waarmee wordt bedoeld dat zij niet over de nodige middelen beschikt om al haar doelstellingen te bereiken, met name op het gebied van het extern optreden. Het is meermaals gebleken dat de lidstaten het niet eens zijn over wat zij willen bereiken en over de acties die daarvoor nodig zijn.

Ik geloof niet dat in deze situatie binnen afzienbare tijd verandering zal komen. Integendeel, gelet op het aantal lidstaten en hun respectieve geschiedenis en belangen, denk ik dat dit gebrek aan unanimiteit binnen de verwachtingen past. De kwestie van de gemeenschappelijke defensie, die tot de essentie van de soevereine bevoegdheden behoort, is altijd al een bron van wantrouwen geweest voor de Europese landen en is ook nu nog reden tot bezorgdheid, overigens terecht.

Dat hoeft ons er echter niet van te weerhouden te streven naar nauwere samenwerking en coördinatie om onze gemeenschappelijke veiligheid en defensie te verbeteren. De Europese Unie staat een *soft power*-beleid voor, maar toch moet zij de mogelijkheid overwegen uit te groeien tot een echte tweede pijler van een Atlantisch bondgenootschap dat niet langer alleen maar offers van de Verenigde Staten mag eisen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Dit verslag, dat de rechtse conservatieven en de sociaaldemocraten samenbrengt, is een gevaarlijk symptoom van een defect van het Verdrag van Lissabon waartegen wij al lang protesteren: de bijdrage ervan aan de verdieping van het neoliberalisme, op basis van het federalisme en de militarisering van de Europese Unie als Europese pijler van de NAVO.

Op aandringen van de grote mogendheden probeert de Europese Unie haar eigen contradicties op te lossen en een nieuwe positie in te nemen in de internationale machtsconstellatie waarin de mogendheden met elkaar concurreren om natuurlijke rijkdommen en markten en de Europese Unie zich sterker wil profileren als een economisch, politieke en militair blok dat wereldwijde interventie ambieert.

De meerderheid van het Parlement legt hier het recept voor dat zij al lang bepleit:

- militarisering van de internationale betrekkingen en de interne veiligheid in naam van de zogeheten “strijd tegen het terrorisme”;
- toename van de begroting voor militaire doeleinden en ontwikkeling van de militaire capaciteit, wat zal bijdragen aan een nieuwe bewapeningswedloop;
- aanpassing aan het concept van “preventieve oorlog” van de Verenigde Staten en de NAVO en aan de toenemende tenuitvoerlegging ervan op wereldschaal.

Deze ontwikkelingen kunnen leiden tot meer oorlog, uitbuiting en armoede als antwoord op de crisis waarin het kapitalisme de wereld heeft ondergedompeld.

De weg naar de vrede vereist dat wij met dit beleid breken.

Charles Goerens (ALDE), schriftelijk. – (FR) Ik heb voor het verslag-Danjean gestemd, onder voorbehoud van de volgende punten. 1) In het verslag wordt gevraagd om de opheffing van de West-Europese Unie, de WEU. Ook wordt er met geen woord gerept over al het werk dat door deze organisatie verzet is ten bate van de Europese integratie. Dat is jammer voor het werk van de Commissie buitenlandse zaken van het Europees Parlement, waar men het dagen achtereen over feiten heeft die vaak heel wat minder gedenkwaardig zijn dan de discussies die tot dusverre door de “Assemblée de Paris” gevoerd zijn. 2) Bij de parlementaire controle op Europese defensievraagstukken zal zonder meer rekening moeten worden gehouden met de inbreng van de nationale parlementen. De beslissing om troepen en materieel ter beschikking van de EU te stellen ten behoeve van militaire operaties van de EU zal namelijk nog heel lang een zaak van die parlementen blijven. Datzelfde geldt voor de financiering van militaire operaties, die betaald worden uit de nationale begrotingen. Bij het zoeken naar een institutionele oplossing die op parlementair niveau echt acceptabel is, moeten we ons laten leiden door de wens om elke democratische onvolkomenheid op het gebied van het Europese defensiebeleid uit te bannen.

Richard Howitt (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Leden van het Europees Parlement van de Labour Party verwelkomen deze jaarlijkse evaluatie van het Europees veiligheids- en defensiebeleid, vooral in het licht van de veranderingen die de bekrachtiging van het Verdrag van Lissabon teweeg hebben gebracht, en verwelkomen wat dat betreft met name de rol van hoge vertegenwoordiger barones Catherine Ashton bij het daarmee verband houdende debat in het Parlement.

Hoewel we voor het rapport in zijn geheel hebben gestemd, besloten we tegen paragraaf 20 te stemmen, waarin de oprichting van een permanent operatiecentrum van de Europese Unie wordt voorgesteld. Wij en ook de Britse regering zijn al heel lang het standpunt toegedaan dat een dergelijk centrum niet nodig is, dat het reeds bestaande structuren onnodig zou dupliceren. Voor wat betreft amendement 20 hebben we ervoor gekozen ons van stemming te onthouden, want hoewel we stappen in de richting van een wereld zonder nucleaire wapens hartgrondig toejuichen, zien we een onjuistheid in dit amendement, namelijk dat de “Amerikaanse” wapens in deze context de middelen van de NAVO en niet die van de VS betreffen, en wij zijn dan ook van mening dat de kwestie van het verwijderen van kernkoppen uit Duitsland of van andere locaties een debat is dat gevoerd dient te worden door de NAVO-bondgenoten, waaronder de VS. Het is geen debat voor de EU als een afzonderlijke multilaterale entiteit.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid (GBVB) en het Europees veiligheids- en defensiebeleid (EVDB) zijn twee fundamentele pijlers die de Europese Unie in staat moeten stellen wereldwijd het voortouw te nemen bij de bestrijding van de uitdagingen en de dreigingen die in de Europese veiligheidsstrategie zijn geïdentificeerd (EVS).

Ofschoon de Europese Unie van oordeel is dat de handhaving en instandhouding van de vrede en de veiligheid in de wereld in eerste instantie onder de verantwoordelijkheid van de VN-Veiligheidsraad valt, moet zij doeltreffende en gemeenschappelijke beleidsmaatregelen ten uitvoer leggen om een doeltreffend antwoord te kunnen bieden op de mondiale uitdagingen en dreigingen.

Willy Meyer (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (ES) Ik heb tegen het verslag-Danjean gestemd omdat dit een Europees veiligheids- en defensiebeleid voorstaat dat erop gericht is de militarisering van de EU en haar interventionistisch karakter te bevorderen. Het verslag bevat geen enkel voorstel voor een civiele, vreedzame benadering of oplossing van de conflicten, in plaats daarvan is het gericht op de defensie en militarisering van de Europese Unie. Verder maak ik bezwaar tegen deze tekst omdat hij refereert aan het Verdrag van Lissabon en zijn tenuitvoerlegging. Dat draagt bij tot een centralisering van de macht zonder parlementaire controlemechanismen, waardoor de EU militaire actor op het wereldtoneel zal worden. In plaats van een permanente structurele samenwerking tussen de EU en de NAVO, waarvoor dit verslag zich sterk maakt, pleit ik ervoor dat alle activiteiten uitsluitend worden ondernomen in het kader van het Handvest van de Verenigde Naties en van het internationaal recht, met een duidelijke scheiding tussen beide instanties.

Andreas Mølzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Het verslag van de heer Danjean over de tenuitvoerlegging van de Europese veiligheidsstrategie en het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid (GBVB) is erg omvangrijk en behandelt talrijke onderwerpen die voor Europa van belang zijn. Toch ontbreekt er een duidelijke focus op de fundamentele richting die het Europees buitenlands beleid de komende jaren wil inslaan, evenals een stringente beleidslijn. Enerzijds wil men met een sterk buitenlands, veiligheids- en defensiebeleid de autonomie van de EU ten opzichte van andere globale spelers, hoofdzakelijk ten opzichte van de Verenigde Staten, versterken, wat ik toejuich. Anderzijds spreekt het verslag zich opnieuw uit voor een sterkere samenwerking tussen de EU en de NAVO en wil men bijvoorbeeld gemeenschappelijke institutionele structuren opzetten. De eis voor een witboek over het GBVB waarin de doelstellingen ervan duidelijk worden gedefinieerd, is dan ook meer dan opportuun. Hoewel ik kritisch sta tegenover het toenemende Europese centralisme, steun ik de oprichting van een permanent Europees operationeel centrum.

Op die manier zouden we de verschillende operaties efficiënter kunnen plannen en uitvoeren. Bovendien vermijden we zo dubbel werk waardoor we kosten sparen. De genoemde solidariteitsclausule in verband met natuurrampen en het oprichten van een Europese noodhulpmacht voor civiele bescherming is ongetwijfeld zinvol en we moeten daarnaar streven. Door de onduidelijke houding op verschillende vlakken moest ik me toch onthouden van stemming.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb mij uiteindelijk onthouden bij de eindstemming over het jaarverslag over de tenuitvoerlegging van de Europese veiligheidsstrategie (A7-0026/2010). Dit was een zeer complex en gevoelig verslag voor ons, maar het is ons goed gelukt. Tweeënhalf van onze elf amendementen zijn aangenomen (waaronder een zeer belangrijk amendement waarin de hoge vertegenwoordiger/vicevoorzitter wordt opgeroepen de onevenwichtigheid tussen civiel en militair

planningsvermogen te ondervangen). Er waren geen andere belangrijke wijzigingen waarover werd gestemd. Ten slotte werd het verslag met 480 stemmen voor en 111 stemmen tegen aangenomen. Zoals ik zei, heb ik mij van stemming onthouden, evenals de rest van mijn fractie.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), schriftelijk. – (SV) Ik heb tegen het verslag gestemd. Dat document is één van de meest militaristische die ik in de loop van al mijn jaren als Parlements lid heb gelezen. Het Europees Parlement pleit voor de oprichting van een permanent operationeel centrum dat zal worden belast met de operationele planning en de uitvoering van militaire operaties, en dat de samenwerking met de NAVO moet ontwikkelen. Het Europees Defensiebureau zal de militaire behoeften op het gebied van de ruimtecontrole ontwikkelen. Bovendien wil men een systeem voor maritieme controle opzetten om, onder andere, de strijd aan te gaan tegen “illegale” immigratie. In het verslag wordt ook gevraagd dat meer lidstaten aan de militaire missies van de EU zouden deelnemen dan tot dusver het geval was. De EU en het Parlement moeten betrokken worden bij de besprekingen over het strategische concept van de NAVO. Als burger van een land dat door geen enkele alliantie gebonden is, kan ik dit verregaande verslag niet steunen.

Traian Ungureanu (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik wil alle leden van het Europees Parlement danken voor hun steun in de plenaire vergadering, door voor amendement 34 te stemmen op het verslag-Danjean over de Europese veiligheidsstrategie.

Ik heb het initiatief genomen tot amendement 34 met het doel om de tekst in paragraaf 87 van het verslag te wijzigen. Het gaat om de ontwikkeling van het antiraketschild in Europa na een bilateraal akkoord tussen de Verenigde Staten en een aantal lidstaten, waaronder Roemenië. Het amendement stelt voor om de aanbeveling te verwijderen dat dit systeem “in dialoog met Rusland” moet worden ontwikkeld, en die frase te vervangen door een evenwichtiger “dialoog op het niveau van het continent”. Het nieuwe Amerikaanse project betreffende de ontwikkeling van het antiraketsysteem is strikt defensief van aard, en garandeert de veiligheid van Oost-Europa en de Westelijke Balkan. Het project is niet gericht op Rusland. Daarom geloof ik niet dat er reden is om Rusland een deelnemer en mogelijk beslisser te laten zijn in de ontwikkeling van het project.

Deze overwegingen vormen de basis voor amendement 34. Ik ben verheugd dat dit amendement is aangenomen met 358 stemmen voor. Het aantal voorstemmers laat zien dat de gegeven steun de fracties en nationaliteiten overstijgt. Het laat ook zien hoe belangrijk de ontwerpresolutie is en het bestaan van een Europese meerderheid die dezelfde standpunt deelt.

Ontwerpresolutie RC-B7-0137/2010

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), schriftelijk. – (EL) Voor mij is een versterking van de inspanningen om verspreiding van kernwapens tegen te gaan een absolute prioriteit en uitermate belangrijk voor een wereld zonder kernwapens. In dit kader past ook de verbetering van het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens (NPV) door middel van de ondertekening en toepassing van dit verdrag door alle lidstaten. Ik heb ervoor gekozen om mij bij de stemming over deze resolutie te onthouden omdat ik gekant ben tegen een fundamenteel punt dat daarin staat en dat de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links tevergeefs heeft proberen te amenderen. Ik doel op de zinsnede waarin de mening wordt geuit dat de EU de mogelijkheid heeft “gebruik te maken van alle haar ter beschikking staande instrumenten om proliferatieprogramma’s die bezorgdheid op wereldniveau veroorzaken, te voorkomen, af te wenden, te stoppen en indien mogelijk te elimineren”. Deze zinsnede veroorzaakt aanzienlijke problemen. De inzet van en het dreigen met de inzet van oorlogs- en militaire middelen, met name wat Iran betreft, is niet alleen uitzonderlijk gevaarlijk maar zal ook geen positieve resultaten hebben voor de vrede, en is bovendien in strijd met de opvattingen van links ten aanzien van militair optreden en militaire acties door de EU.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) De beginselen die ten grondslag liggen aan de ondertekening van het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens en teruggaan tot de periode van de Koude Oorlog hebben nog niets aan actualiteit ingeboet en zijn thans des te urgenter. De val van het Sovjetblok heeft ertoe geleid dat het nucleaire materiaal over verschillende landen verspreid is geraakt. Het feit dat ook het toezicht op het gebruik en de opslag van dit materiaal verbrokkeld is, doet de vrees rijzen voor onverantwoord gebruik of zelfs beschadiging, met alle gevolgen van dien voor de gezondheid en de veiligheid in de regio.

De toename van het aantal leden van de “nucleaire club”, de terroristische dreiging en het relatieve gemak waarmee tegenwoordig massavernietigingswapens worden vervaardigd, wakkeren het klimaat van onrust waarin thans wij leven nog aan. De Europese Unie moet ervoor zorgen dat zij over deze kwesties een coherent

gemeenschappelijk standpunt inneemt om een veiligere wereld met steeds minder wapens tot stand te brengen.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) De internationale veranderingen bieden nieuwe kansen voor non-proliferatie. Aan het begin van zijn mandaat heeft president Obama zijn ambitie uitgesproken om een kernwapenvrije wereld tot stand te brengen en zijn vastbeslotenheid kenbaar gemaakt om te ijveren voor de ratificatie door de Verenigde Staten van een alomvattend verbod op kernproeven. De Unie moet opgewassen zijn tegen de uitdagingen waarvoor de non-proliferatie van kernwapens ons stelt, met name in het geval van Iran en Noord-Korea, die nog steeds de grootste bedreiging voor de internationale veiligheid vormen. Voor wat betreft de vermindering van de nucleaire voorraden blijft het een prioriteit om de twee voornaamste arsenalen terug te dringen, namelijk dat van Rusland en dat van de Verenigde Staten, die samen 95 procent van alle kernwapens in de wereld uitmaken. Het Parlement verwacht dat de Europese Unie tijdens de eerstvolgende herzieningsconferentie van de partijen bij het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens met een ambitieus gemeenschappelijk standpunt komt.

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Het is van vitaal belang dat op internationaal niveau werk wordt gemaakt van nucleaire ontwapening. Daarom is het belangrijk het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens (NPV) te bevorderen en te versterken en te waarborgen dat het door alle landen wordt geratificeerd. In het huidige internationale klimaat is het gevaar van een nieuwe bewapeningswedloop reden tot ernstige bezorgdheid.

Onder eerbiediging van de geest en de letter van het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens moet een einde worden gemaakt aan de ontwikkeling, productie en opslag van nieuw nucleair materiaal. Het huidige geschil over de Iraanse kernprogramma's moet op vreedzame wijze worden beslecht, op basis van onderhandelingen die dringend hervat moeten worden. Elke vorm van militaire actie of dreiging met geweld is contraproductief en kan gevaarlijke gevolgen hebben voor de regio. In dit verband verzetten wij ons met klem tegen alle uitspraken die op enigerlei wijze de deur kunnen openen naar de rechtvaardiging van een militaire interventie, zoals het geval is met overweging G van de gezamenlijke resolutie die hier is aangenomen.

Charles Goerens (ALDE), schriftelijk. – (FR) De kwestie Iran staat centraal in de besprekingen ter voorbereiding van de herzieningsconferentie over het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens (NPV). Ter herinnering: Iran heeft destijds, toen het het NPV accepteerde, afgezien van het bezit van kernwapens. Als Iran niet meer aan zijn afspraken wordt gehouden, krijgen we een tweeledig probleem. Op korte termijn zou Iran een bedreiging vormen voor de stabiliteit in een regio waar de meerderheid van de betrokken partijen neigen tot radicale standpunten. Op de middellange en lange termijn zou de weigering van Iran om de bepalingen van het NPV te respecteren een ernstig precedent scheppen met het oog op de regionale en mondiale vrede. De leden van de VN-veiligheidsraad met vetorecht, plus Duitsland, lijken niet meer genoeg gewicht in de schaal te kunnen leggen om nog iets teweeg te brengen. Een sterk signaal van de Verenigde Staten en Rusland, dat erop zou wijzen dat beide landen bereid zijn hun kernwapenarsenaal eenzijdig te verminderen, zou eraan kunnen bijdragen dat de middelgrote nucleaire machten ook hun verantwoordelijkheid nemen en zich ook bereid tonen tot ontwapening over te gaan. En tot slot zou een sterk gebaar van de grootmachten de landen die momenteel hun knowhow op nucleair gebied aan het opbouwen zijn, wellicht kunnen overhalen van hun plannen af te zien.

Richard Howitt (S&D), schriftelijk. – (EN) De leden van het Europees Parlement van de Labour Party willen graag aangeven hoezeer we bij het doel van een wereld zonder kernwapens betrokken zijn. We zijn er trots op dat Groot-Brittannië als nucleaire macht activiteiten leidt om in mei in New York tot een Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens te komen waar een wereldwijde consensus voor nodig is. We hebben deze resolutie gesteund met als duidelijk doel de boodschap uit te zenden dat het Europees Parlement en de leden van het Europees Parlement van de Labour Party alle pogingen zullen ondersteunen om ervoor te zorgen dat we de slechte tijden van nucleaire patstellingen en de dreiging van een beslist wederzijdse vernietiging achter ons laten.

We hebben besloten ons voor wat betreft amendement 2 van stemming te onthouden, omdat we van mening zijn dat militaire doctrine een zaak is waar nationale regeringen over moeten beslissen en die niet onder het privilege van het Europees Parlement valt. Wij hebben ons ook aangesloten bij onze fractie in het steunen van amendement 3, omdat we van mening zijn dat alle landen het recht hebben civiele kernenergie te ontwikkelen, maar dat deze landen de verantwoordelijkheid hebben het ontwikkelen van kernwapens af te wijzen. De leden van het Europees Parlement van de Labour Party zullen ontwapening van landen die

kernwapens bezitten blijven steunen, om verspreiding naar andere landen te voorkomen en om uiteindelijk een wereld zonder kernwapens te verkrijgen.

Sabine Lösing (GUE/NGL), schriftelijk. – (EN) Ik ben mij er volkomen van bewust dat internationale nucleaire ontwapening en dus de versterking van het NPV en de bekrachtiging daarvan door alle landen, van essentieel belang zijn en dat alles in het werk moet worden gesteld het verdrag in al zijn aspecten ten uitvoer te leggen. Om ervoor te zorgen dat de multilaterale activiteiten hiertoe effectief zijn, moeten ze plaatsvinden binnen een goed ontwikkelde visie om zo spoedig mogelijk een wereld zonder kernwapens te verkrijgen. We moeten aandringen op de inzet van landen met kernwapens om in het kader van artikel VI van het NPV volledig te ontwapenen, want dit was een van de belangrijkste beloften, en zo veel landen hebben het NPV ondertekend en sluiten kernwapens zodoende permanent uit. Wij zijn gekant tegen het zinsdeel in deze gezamenlijke resolutie (overweging G): "... gebruik te maken van alle middelen die tot haar beschikking staan om ... te voorkomen ...".

Ik waarschuw dat, met name voor wat betreft Iran, elke militaire activiteit om verspreiding te voorkomen volkomen averechts werkt en uiterst gevaarlijk is. Ik ben ervan overtuigd dat de beste manier om het probleem van verspreiding aan te pakken zou zijn om kernenergie voor eens en altijd af te schaffen, want een civiel gebruik daarvan houdt op zich enorme gevaren in en bovendien kan niet met voldoende zekerheid worden uitgesloten dat civiele nucleaire technologie voor militaire doeleinden wordt ingezet.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) De proliferatie van massavernietigingswapens vormt werkelijk een ernstige bedreiging voor de mensheid, voor de vrede en voor de internationale veiligheid. Extreem terrorisme, dat geen grenzen kent en vaak hand in hand gaat met fundamentalisme, jaagt de wereld schrik aan en zet ons ertoe aan alles in het werk te stellen om te voorkomen dat organisaties of regeringen met gewetenloze leiders deze technologie in handen krijgen.

Daarom is het belangrijk dat de landen die dit soort wapens bezitten zich bereid tonen om hun voorraden stapsgewijs te verminderen en op die manier het voorbeeld te geven. De eerstvolgende bijeenkomst, die voor april dit jaar gepland is, kan in dit verband een belangrijke bijdrage leveren. Wij kijken vol verwachting uit naar strengere controlemaatregelen ter bestrijding van de illegale handel in nucleair materiaal.

Laten wij hopen dat de Verenigde Staten en China een belangrijke rol spelen bij de nucleaire ontwapening van het Koreaanse Schiereiland. Het is tevens essentieel dat de landen zich niet distantiëren van het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens, aangezien dit een kwestie is die ons allen aanbelangt, en niet tot een paar landen beperkt blijft.

Zuzana Roithová (PPE), schriftelijk. – (CS) Ik ben blij dat het Europees Parlement zo eenduidig voor het verslag over de non-proliferatie van kernwapens heeft gestemd. Als christen doet het mij deugd dat hoge vertegenwoordigers van de westelijke beschaving meer dan zestig jaar na het einde van de oorlog zich realiseren dat het bestaan van kernwapens een enorm wereldwijd risico inhoudt en dat zij zich daarom hard maken voor terugdringing ervan. Het feit dat Iran en Noord-Korea zich niet willen aansluiten bij het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens, vormt een levensgrote bedreiging. Daar komt nog eens bij dat deze lidstaten hun internationale verplichtingen inzake de nucleaire veiligheid verzaken. Het feit dat Iran weigert om inspecteurs van het Internationaal Agentschap Voor Atoomenergie toe te laten tot zijn nucleaire installaties, vormt niet alleen een enorm veiligheidsrisico voor de landen in de directe omgeving, maar evenzogoed voor de EU. Ten slotte zou ik mijn collega's graag willen bedanken voor hun inspanningen om deze resolutie zo evenwichtig mogelijk te verwoorden.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Uiteindelijk heb ik ja gezegd tegen deze complexe resolutie (RC-B7-0137/2010) over het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens. Ik ben in principe blij dat de oorspronkelijke tekst zoals gepresenteerd door de PPE, sociaaldemocraten, ALDE en Verts/ALE is bevestigd en dat een van onze vier amendementen is aangenomen (met 331 stemmen voor en 311 stemmen tegen), vooral omdat dit verrassend genoeg het amendement was waarin alle partijen worden opgeroepen hun militaire doctrine te herzien met het oog op het afzien van de 'first strike'-optie. De pogingen van de PPE om de paragraaf met betrekking tot kernwapenvrije zones, waaronder het Midden-Oosten, te verwijderen, zijn niet succesvol geweest.

Geoffrey Van Orden (ECR), schriftelijk. – (EN) Er zitten veel elementen in de resolutie waar wij het mee eens kunnen zijn. Wij zijn een groot voorstander van een solide en effectief Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens. De huidige resolutie bevat echter diverse onhandige elementen en daarom heeft de ECR-Fractie zich van stemming onthouden. Overweging L stelt het houden van tactische kernwapens in vijf Europese niet-nucleaire landen aan de kaak. Wij zijn voor de blijvende aanwezigheid van dergelijke wapens,

omdat ze bijdragen aan het delen van de lasten en het verzekeren van de betrokkenheid van het Amerikaanse leger bij Europese veiligheid. Op een aantal plekken wordt impliciet kritiek geuit op nauwe bondgenoten, terwijl onze kritiek juist gericht moet zijn op degenen die een bedreiging voor de internationale veiligheid vormen. Zowel het Verenigd Koninkrijk als Frankrijk, en beslist de VS vervaardigen momenteel geen splijtbaar materiaal voor wapens. Het is een ander verhaal om te zeggen dat ze in dit stadium hun productiefaciliteiten voor splijtbaar materiaal zouden moeten sluiten. Het verzoek om een kernwapenvrije zone in het Midden-Oosten te vestigen doelt duidelijk op Israël. Israël wordt geconfronteerd met een bedreiging van zijn bestaan door buurlanden, en van sommige van die landen is bekend dat ze kernwapens en andere massavernietigingswapens hebben ontwikkeld, en één daarvan, Iran, blijft zonder meer in dezelfde richting voortgaan.

9. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen

(De vergadering wordt om 13.55 uur onderbroken en om 15.00 uur hervat)

VOORZITTER: PÁL SCHMITT

Ondervoorzitter

10. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

(De notulen van de vorige vergadering worden goedgekeurd)

11. EU-beleid inzake Arctische aangelegenheden (debat)

De Voorzitter. Aan de orde is de verklaring van de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, betreffende het EU-beleid inzake Arctische aangelegenheden.

Catherine Ashton, *hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid van de Commissie.*
– (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben zeer blij dat ik hier met u kan discussiëren over wat naar mijn mening een opkomend Arctisch beleid in de Europese Unie is. Het is een ernstige kwestie van toenemend politiek belang en ik ben van mening dat we het als zodanig moeten behandelen.

In de nasleep van de onderhandelingen voor Kopenhagen besteden we terecht steeds meer aandacht aan dat deel van de wereld dat de meest tastbare gevolgen van de klimaatverandering ondervindt. Wetenschappelijk bewijs toont aan dat de ijskappen in de afgelopen tien jaar meer dan de helft van hun dikte hebben verloren.

Ook andere milieuveranderingen hebben een steeds groter wordend effect op de bevolking, de biodiversiteit en het landschap van de Arctische regio, zowel aan land als op zee. Net als andere internationale actoren worden we steeds actiever met betrekking tot Arctische kwesties. Zoals u weet heeft de Commissie in het najaar van 2008 haar mededeling over de Arctische regio gepubliceerd, die door de Raad werd verwelkomd, en in december 2009 zijn er uitgebreide conclusies over Arctische kwesties gepubliceerd.

Ik ben van mening dat dit een nieuwe stap is in het proces om geleidelijk een coherent, veelomvattend Arctisch beleid vast te stellen. Zoals u weet is de Commissie gevraagd om in juni 2011 een vervolgverslag op te stellen, en dat zal opnieuw een mogelijkheid zijn om het samen denken verder te ontwikkelen. Al dit werk wordt nu uitgevoerd, en daarom kijk ik er vandaag zo naar uit om de meningen van de leden van dit Parlement te horen.

In deze context is de Commissie dankbaar voor uw resolutie van oktober 2008 inzake Arctisch bestuur, die een goede impuls heeft gegeven aan de laatste fasen van het opstellen van de mededeling door de Commissie. We streven naar steun van het Parlement voor onze inspanningen om ervoor te zorgen dat de Europese Unie wordt erkend als een verantwoordelijke en gerespecteerde speler in de Arctische regio. Onze geografische positie en onze doorlopende programma's in de Arctische regio zijn ons uitgangspunt, maar we willen dit verder ontwikkelen.

Ik wil hier zeer kort drie hoofdgebieden voor ons werk noemen. Allereerst willen we bijdragen aan de bescherming van de Arctische regio, met inbegrip van de bevolking ervan. Het Arctisch ecosysteem is zeer fragiel en heeft daarom maximale bescherming en waarborgen nodig. Tegelijkertijd worden de hulpbronnen

van de Arctische regio steeds toegankelijker als gevolg van de klimaatverandering. Dat biedt mogelijkheden, maar moet zeer voorzichtig worden aangepakt.

We willen waarborgen dat onze burgers en bedrijven eerlijk worden behandeld, met inbegrip van de gebieden vervoer en natuurlijke hulpbronnen, en dat moet zeer behoedzaam en zorgvuldig gebeuren met passende milieuwaarborgen. Beide doelstellingen kunnen en zouden moeten worden ontwikkeld door EU-instellingen en lidstaten samen, met name de drie Arctische lidstaten. Ze moeten allemaal nauw samen blijven werken met andere Arctische belanghebbenden.

Onze derde doelstelling is een bijdrage te leveren aan de robuuste en uitgebreide bestuurlijke regelingen om de vele uitdagingen aan te pakken waarvoor de Arctische regio staat. Hiertoe behoren de tenuitvoerlegging van bestaande overeenkomsten, kaders en regelingen, inclusief de Arctische Raad, en het volledig respecteren van het VN-zeerechtverdrag. Maar waar dit relevant is moeten we ook voorzichtig bekijken of en hoe we deze regelingen kunnen aanvullen en verder ontwikkelen.

Om geloofwaardig te zijn, moeten we erkennen dat de Arctische regio radicaal verschilt van de Antarctische regio gebied en deze erkenning zou de leidraad van ons responsbeleid moeten zijn. In tegenstelling tot de Antarctische regio, dat een uitgestrekt en onbewoond continent is, en wordt omgeven door een oceaan, is het Arctisch gebied een maritieme ruimte die wordt omgeven door land dat al duizenden jaren wordt bewoond en dat aan soevereine landen toebehoort. Daarom zouden voorstellen om het verdrag inzake Antarctica te kopiëren voor de Arctische regio onrealistisch zijn, en ze zouden waarschijnlijk ook schadelijk zijn voor de proactieve rol die we willen ontwikkelen.

Zoals u weet, is dit ook het standpunt van de Raad. We willen heel graag een nauwe samenwerking met het Europees Parlement handhaven bij het nastreven van onze gemeenschappelijk doelen om geleidelijk een EU-beleid vast te stellen, en we moeten samenwerken met de Arctische landen en de internationale gemeenschap om de meest doelmatige manier te vinden om de Arctische regio te behouden en te beschermen voor toekomstige generaties.

Michael Gahler, namens de PPE-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de vicevoorzitter, hartelijk dank dat u hier vandaag het debat over deze aangelegenheid heeft geopend, die mijns inziens een belangrijk onderwerp is. Degenen die vandaag aan dit debat deelnemen, zullen dat met mij eens zijn en ik verwacht dat wij vandaag ook een aanzienlijke consensus in het debat kunnen bereiken. Ik ben de rapporteur voor een verslag over deze aangelegenheid dat nog moet worden opgesteld, en ik verheug mij zeer op een nauwe samenwerking met alle betrokkenen.

U hebt een aantal trefwoorden genoemd. Bescherming van het milieu is zeer belangrijk. U hebt de plaatselijke bevolking, de rijkdommen onder de zeespiegel, maar ook de visserij genoemd. Een ander trefwoord was scheepvaart, de scheepvaartroutes die door de klimaatverandering ontstaan: de Noordwestpassage en de Noordoostpassage.

In de buurt van deze passages hebben we, naast onze drie Arctische lidstaten, uiteraard twee wereldspelers – de VS en Rusland – evenals een belangrijke partner, namelijk Canada. Deze landen zijn de onmiddellijk aangrenzende gebieden waarmee we het contact in het kader van dit beleid, dat we nu verder willen ontwikkelen, in elk geval moeten opbouwen en verbeteren.

Met name als het grondstoffen gaat, bestaat er potentieel voor samenwerking – als we dit niet op de juiste wijze aanpakken, bestaat er echter ook gevaar voor conflicten. De EU zal beslist niet haar vlag op de zeebodem planten, zoals Rusland heeft gedaan. Wij moeten echter de dialoog met deze betrokken partijen zoeken om zodoende op basis van consensus die dingen te bereiken die belangrijk zijn voor de regio waar het gaat om de bescherming van het milieu, de exploitatie van rijkdommen en de rechten van de plaatselijke bevolking.

Liisa Jaakonsaari, namens de S&D-Fractie. – (FI) Mijnheer de Voorzitter, enige tijd geleden zei de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Hillary Clinton, in een interview hoe zwaar haar baan is en dat je daarin van de ene naar de andere crisis gaat. Helaas blijft er dan weinig tijd over voor fundamentele uitdagingen voor de toekomst, zoals de ontwikkeling van de Arctische regio.

Barones Ashton, ik denk dat u nu al dezelfde pijnlijke ervaring heeft en daarom waarderen wij het enorm dat u zo vroeg al een debat over het Arctisch beleid opent en dat u komend weekend naar Lapland gaat, dat deel uitmaakt van de Arctische regio. U zult daar zeker belangrijke informatie krijgen.

De Arctische schatkist die zich opent, zit vol economische mogelijkheden, maar bevat ook veel risico's met betrekking tot het milieu, de veiligheid en het lot van inheemse volken. De opwarming van de aarde opent

nieuwe zeeroutes en maakt het mogelijk olie- en gasreserves te winnen op een manier die zeer schadelijk is het voor het milieu. Onder andere het Swedish International Peace Research Institute (SIPRI) heeft al een document gepubliceerd over het Arctisch beleid van China, met de onmineuze titel *Ice-free Arctic*. Daarom moet de Europese Unie beslist actie ondernemen en haar eigen Arctische beleid opstellen.

In de conclusies van de Commissie, die u ons presenteerde, is het zeer goed dat deze regio, met al haar olie, gas en mineralen, niet alleen als een nieuw Eldorado wordt gezien, maar dat er ook veel aandacht uitgaat naar de mensen die daar leven, en dat is zeer belangrijk. De Europese Unie moet constructieve gesprekken met de inheemse volken willen voeren en op die manier kan de Europese Unie een belangrijke rol spelen in het Arctisch beleid. Zo zijn bijvoorbeeld de beperkingen die het Parlement onlangs heeft opgelegd heel slecht gevallen bij de inheemse volken. Het is zeer belangrijk de positie van de Arctische Raad te versterken en daarom moeten wij nu meer invloed uitoefenen op vooral Canada en Rusland om de Europese Unie daarin een grotere rol te laten spelen. Arctisch onderzoek is een belangrijk terrein voor samenwerking. Bijvoorbeeld in de Universiteit van Lapland, waar u heen gaat, is de Arctische Universiteit ondergebracht en ik ben er zeker van dat als het Arctisch Informatiecentrum wordt opgericht, zoals de Commissie van plan is, Rovaniemi daarvoor een geschikte plaats is.

Ook de eigen structuren van de Europese Unie moeten worden versterkt. Het lijkt er helaas echter op dat in de Raad de Noordelijke IJszee wordt ondergesneeuwd door de zuidelijke en oostelijke dimensie en daarom moet het Arctische venster van de noordelijke dimensie nu worden geopend. Barones Ashton, de Commissie moet de rol van elk directoraat-generaal verduidelijken en een persoon aanwijzen die verantwoordelijk is voor Arctische zaken.

Diana Wallis, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil tegen de hoge vertegenwoordiger zeggen: dank u zeer voor uw verklaring. Ik denk dat velen van ons in dit Parlement erg blij zijn met het feit dat u doorgaat met hetgeen door de Commissie is gestart en ook werd gevolgd door de verklaringen van het voorzitterschap in het afgelopen najaar.

U hebt de fragiele aard en het milieu van de Arctische regio onderstreept. Die fragiele aard is, zoals u erkent, een wereldwijde zorg, niet een zorg die alleen Europa aangaat, of zelfs alleen maar de landen in de Arctische regio.

De Arctische regio biedt ook een unieke mogelijkheid voor multinationale samenwerking. Het is ook voor ons als EU uniek om daar een positieve relatie met Rusland te hebben, via de Noordelijke Dimensie. Dat is iets waar we absoluut op moeten voortbouwen met onze andere partners.

Maar het moet een zinvolle samenwerking in de hele Arctische regio zijn, en het is zorgwekkend – en u hebt dit niet genoemd in uw verklaring – dat we een kern van vijf kuststaten uit de Arctische regio zien ontstaan die buiten de structuur van de Arctische Raad bij elkaar komen. Dit zou een zeer waardevolle samenwerking ernstig kunnen ondermijnen en moet met enige ernst tegemoet worden getreden.

Bovendien hebben wij – de EU – de status van waarnemer niet gekregen. We moeten nog wat onenigheden uit de weg ruimen en we moeten proberen om het vertrouwen te herstellen in hetgeen we willen bereiken in de Arctische regio.

Ik ben van mening dat de oorspronkelijke mededeling van de Commissie een verbazingwekkend document was, gezien de manier waarop het vele sectoroverschrijdende kwesties in een aantal DG's in de Commissie heeft samengebracht. Dit is een goede basis waarop we verder kunnen bouwen. We wachten allemaal met belangstelling op de manier waarop u dit beleid gaat coördineren, zult verdergaan in de nieuwe Commissie en in uw unieke rol waarin u twee petten op hebt. Maar dank u voor het begin.

Satu Hassi, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FI) Mijnheer de Voorzitter, in onze houding ten opzichte van de Arctische regio is de schizofrenie van onze cultuur merkbaar. Enerzijds zijn wij bezorgd. Het is duidelijk dat de klimaatverandering sneller plaatsvindt in de Arctische regio dan elders en deze regio is dan ook vergeleken met een kanarie in een mijn.

Sinds 1979 is de gemiddelde jaarlijkse ijskap in de Noordelijke IJszee afgenomen met ongeveer 1,5 miljoen vierkante meter, wat zo groot is als Frankrijk, Italië, Spanje en het Verenigd Koninkrijk samen. Dit smeltproces versnelt de klimaatverandering, omdat het de reflectie van de aarde, oftewel de albedo, vermindert. Het laat methaan vrij uit de toendra en kan dat ook doen met methaan uit de zeebodem. Methaan versnelt de klimaatverandering nog meer. Het smeltproces zorgt er ook voor dat giftige stoffen die zich jarenlang hebben opgehoopt in het milieu terechtkomen.

Terwijl wij bezorgd zijn, is er in de Arctische regio een ware jacht op de olie- en gasvoorraden begonnen. Landen strijden en onderhandelen over de verdeling van de zeebodem. Daarbij worden de inheemse volken veelal genegeerd.

De Europese Unie moet nu consequent duurzame ontwikkeling bevorderen. Zij zou de dollar- en eurotekens in de ogen van mensen moeten wegnemen en moeten steunen dat de Arctische regio wordt beschermd met een soortgelijke internationale overeenkomst als waarmee Antarctica wordt beschermd. Bovendien moet bij alle besluitvorming inzake deze regio rekening worden gehouden met de inheemse volken. Er zou in ieder geval een moratorium van vijftig jaar moeten komen op het winnen van fossiele grondstoffen in de regio.

Wij moeten beseffen dat de natuur in de regio teer en kwetsbaar is. Daar zijn bijvoorbeeld veel grotere problemen en risico's verbonden aan het boren naar olie dan elders. Ook in de zeevaart moet rekening worden gehouden met de enorme problemen en risico's in de regio. Het helpt niets als wij enkele mooie woorden over het milieu en de inheemse volken toevoegen aan besluiten die wij nemen en tegelijkertijd met concrete daden grote risico's lopen het milieu onherstelbaar te beschadigen en de rechten van de inheemse volken schenden.

Charles Tannock, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, toen Denemarken in 1973 toetrad tot de EU, kreeg de EU een Arctische dimensie, door het Deense gebiedsdeel Groenland. In 1985 koos Groenland ervoor om de EU te verlaten, maar toen Zweden en Finland tien jaar later toetraden, werd het belang van de EU in het Arctisch gebied aanzienlijk groter.

Sinds die tijd is de EU een van de vele actoren geworden met een essentieel strategisch belang in de Arctische regio – in het milieu en in de natuurlijke hulpbronnen ervan. Als landen met grondgebied in de Arctische regio verdedigen de Verenigde Staten, Canada, Rusland, Noorwegen en IJsland allemaal hun belangen op vrijmoedige en krachtdadige wijze. De Europese Unie mag nu niet aarzelen om dit eveneens te doen en de Arctische Raad is naar mijn mening het beste platform om dit te doen. De ad-hocstatus van waarnemer die de Europese Unie in de Arctische Raad heeft, is onvoldoende voor dit doel. Ik hoop dat de hoge vertegenwoordiger blijft aandringen op een status als permanente waarnemer voor de EU tijdens de volgende bijeenkomst van ministers in Griekenland in april volgend jaar.

Het is jammer dat Canada de EU blokkeert als vergelding voor het verbod op zeehondenproducten van de EU, en ik hoop dat uiteindelijk het gezond verstand zal zegevieren. Deze benadering heeft weinig zin, gezien het feit dat zes EU-lidstaten, waaronder het Verenigd Koninkrijk – mijn eigen lidstaat – permanente waarnemers zijn. Niettemin is de coördinatie tussen Denemarken, Zweden en Finland betreffende de Arctische Raad voorbeeldig geweest, en deze heeft als platform gediend voor de verspreiding van de bredere belangen van de EU in de regio.

De bijdragen van onze bondgenoot, Noorwegen, en van IJsland, dat het EU-lidmaatschap ambieert, hebben de Europese deelname aan het Arctisch Forum verder op weg geholpen. Dit is essentieel omdat Rusland weinig twijfel heeft laten bestaan over zijn eigen plannen met de Arctische regio, door het vermaarde planten van de Russische vlag op de zeebodem van de Noordpool in 2007. We hebben tot onze schade ondervonden dat Rusland soms zijn eigen wetboek volgt bij internationale kwesties. Alleen door een verenigd front van andere leden en de waarnemers in de Arctische Raad, samenwerkend via het beleid voor de Noordelijke Dimensie van de EU, kan het Kremlin onder controle worden gehouden. We kunnen niet toestaan dat de Arctische regio het nieuwe strijdperk wordt voor de expansionistische neigingen van Rusland.

Søren Bo Søndergaard, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (DA) Mijnheer de Voorzitter, er zijn vele goede redenen om vandaag over Arctica te debatteren en een aantal van deze redenen zijn reeds genoemd. Er is de kwestie van de klimaatverandering, gezien het feit dat de Arctische regio gebied hard wordt getroffen door de opwarming van de aarde. Er is de kwestie van de natuurlijke hulpbronnen, gezien het feit dat de Arctische regio enorme rijkdommen herbergt. Ook is er de kwestie van de openstelling van de noordelijke zeeroute, wat geheel nieuwe vervoerspatronen met zich mee zou brengen. De cruciale vraag voor mijn fractie is echter vanuit welk gezichtspunt we over Arctica discussiëren. Is ons uitgangspunt alle voordelen die de EU in engere zin uit de Arctische regio kan halen? Of is ons uitgangspunt de vraag hoe de ontwikkeling van het Arctisch gebied van nut kan zijn voor de wereldwijde gemeenschap, waarbij we niet te vergeten ook het zelfbeschikkingsrecht van de Arctische volken volledig respecteren?

Een doorslaggevende test voor deze vraag is ons standpunt ten opzichte van de vraag of we eraan bij moeten dragen dat Arctica een gebied wordt waar een nieuwe wapenwedloop tot bloei kan komen – wat dit betreft heeft Rusland een actieve rol gespeeld en andere landen zijn gevolgd – of dat Arctica, zoals de Zuidpool, een

gedemilitariseerd gebied moet worden. Natuurlijke zijn er verschillen tussen de Noordpool en de Zuidpool, tussen Arctica en Antarctica. Niettemin is het interessant dat we erin geslaagd zijn om een verdrag over Antarctica tot stand te brengen, waarin we militaire aanwezigheid hebben uitgesloten en bepaald hebben dat het gebied alleen voor vreedzame doeleinden mag worden gebruikt. Een belangrijke vraag voor de Commissie is derhalve of de Commissie zich zal inspannen om van Arctica een gedemilitariseerd gebied te maken en zo ja, welke concrete initiatieven de Commissie denkt te treffen om dit doel te bereiken.

Timo Soini, namens de EFD-Fractie. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, de Arctische zaak is belangrijk en wordt nu ook door ons behandeld. Wij in Finland kennen de Arctische omstandigheden, want wij wonen daar. Als barones Ashton naar Lapland gaat, dan ontmoet zij daar veel mensen die ten noorden van de poolcirkel wonen en werken. Als ik daar op zondag zelf heen ga, dan tref ik daar veel mensen die vooral bezorgd zijn over hun werk en inkomen, want in een echte democratie kunnen mensen zelf bepalen waar zij willen wonen. Zij kunnen ook in de Arctische regio wonen als zij dat willen.

Vanuit het oogpunt van financiën en onderzoek is de Universiteit van Lapland in Rovaniemi de beste plaats dit onderzoek uit te voeren. Diana Wallis heeft zich hierover positief uitgelaten in de Finse krant *Kaleva* en nu ik mij een keer kan aansluiten bij een liberale mening, doe ik dat graag.

In het belang van de toekomst moeten wij met drie zaken rekening houden: natuur, dieren en mensen. Als deze drie in harmonie kunnen samenleven in alle Arctische gebieden, dan bereiken wij een duurzaam Arctisch beleid en kunnen wij ook de logistiek en economie daar benutten, maar alleen door de natuur, de mensen en de dieren te respecteren.

Diane Dodds (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik maak graag van de gelegenheid gebruik om vandaag aan dit debat deel te nemen, en ik wil het over een zeer specifieke kwestie hebben waarover al is gesproken door enkele collega's waar ik naar heb geluisterd.

Ongetwijfeld zijn de leefomstandigheden in de prachtige Arctische regio zwaar, maar er bestaat ook geen enkele twijfel over het feit dat het gebied met nieuwe technologieën en vooruitgang uiteindelijk zal worden geopend voor een grotere exploitatie van zijn natuurlijke hulpbronnen, en de visserij is hiervan een uitstekend voorbeeld.

In de mededeling van de Commissie uit 2008 wordt de huidige omvang van de visserij onderzocht, evenals de mogelijkheid dat er nieuwe gebieden kunnen worden geopend. Inderdaad moet hier enige systematische benadering voor komen. Duurzaam vissen beschermt de visstand en biedt de visserijgemeenschap een toekomst. In hetzelfde document wordt ook zeer terecht melding gedaan van de noodzaak om inheemse volkeren en lokale bevolkingsgroepen te beschermen, waarbij het statistische gegeven wordt gebruikt dat ongeveer een derde van de vier miljoen mensen die in het gebied wonen, inheems zijn – wederom een zeer prijzenswaardige doelstelling. Maar – en hier wil ik de Commissie waarschuwen – ik zie nog steeds het bewijs, in beide documenten, dat de Commissie niet haar les heeft geleerd uit de ramp van het gemeenschappelijk visserijbeleid, dat in Noord-Ierland verantwoordelijk is geweest voor de vernietiging van de visserijsector.

De top-downbenadering van het altijd beheren en vaststellen van beleidsdoelen en -methoden vanuit Brussel is een rampzalige mislukking geweest, en toch kan uit het document uit 2008 en uit de Raad voor Buitenlandse zaken van december 2009 worden geconcludeerd dat de EU dezelfde benadering zal gebruiken in de Arctische regio. Ik dring er bij de hoge vertegenwoordiger op aan, omdat zij blijft onderzoeken hoe het beleid in dit gebied kan worden gecoördineerd, om deze specifieke kwestie in gedachten te houden.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, samen met de ontwikkeling van de moderne wereld begint het beleid inzake Arctische aangelegenheden, dat lange tijd met extreme klimaatomstandigheden, ijsberen en onmetelijke ijsvlakten werd geassocieerd, een nieuwe dimensie te krijgen. De ontwikkeling van de internationale handel en de toegenomen vraag naar natuurlijke hulpbronnen heeft tot meer belangstelling voor deze regio geleid. Door het snelle smelten van het noordpoolijs zijn er nieuwe mogelijkheden ontstaan voor de exploitatie van het gebied. De Arctische regioverandert van een buitenpost in een regio die in het middelpunt van de belangstelling staat van landen die op zoek zijn naar nieuwe zeeroutes, onuitputtelijke natuurlijke rijkdommen en visbestanden. Dit is echter niets nieuws.

De centrale vraag luidt als volgt: Hoe moet de Unie reageren op de nerveuze maatregelen die al geruime tijd door Rusland, de Verenigde Staten, Canada en Noorwegen worden getroffen ter voorbereiding van een soort invasie in de Arctische regio? Er moet in de eerste plaats een oplossing worden gevonden voor de niet-gereguleerde juridische status van het Arctische gebied. Het tot dusver gevoerde beleid op basis van diplomatieke middelen zou aan de basis moeten liggen van een internationale overeenkomst die een eerlijke

verdeling van potentiële territoriale aanwinsten garandeert. Door het ontbreken van wettelijke regelgeving kan de regio verworden tot een bron van conflicten met een globaal karakter. Er is bijgevolg behoefte aan een systematisch en gecoördineerd optreden dat een antwoord kan bieden op de uitdagingen die in een snel tempo de kop opsteken. Onderzoeksinfrastructuur, de ontwikkeling van een veelzijdig beheer van het Arctische gebied op basis van het VN-verdrag en de betrokkenheid van de lokale bevolking van het noordpoolgebied zijn slechts enkele elementen die onderdeel moeten zijn van de toekomstige EU-strategie voor het Arctische gebied. Deze strategie dient gericht te zijn op het behoud van het evenwicht tussen de bescherming van het milieu enerzijds en een duurzaam gebruik van de natuurlijke hulpbronnen anderzijds.

Kriton Arsenis (S&D). - (EL) Welkom hoge vertegenwoordiger voor buitenlandse zaken!

De Arctische regio is de plek op aarde waar de klimaatverandering het duidelijkst te zien is. De opwarming van de aarde heeft er geleid tot een aanzienlijke daling van de ijsmassa. Een mijlpaal in die ontwikkeling was het jaar 2007, waarbij een vermindering van het ijs van 34% werd opgetekend ten opzicht van de periode 1970-2000.

Het smelten van het ijs van de Arctische regio heeft echter zeer vele en dramatische gevolgen, het veroorzaakt een versnelling van de klimaatverandering. Tot vandaag weerkaatste het witte ijsoppervlak van de Arctische regio 80 procent van de zonnestralen die op dat gebied vielen. Dat beïnvloedt zowel de temperatuur van de hele wereld als de plaatselijke temperatuur. Die weerkaatsing wordt echter steeds kleiner, waardoor de temperatuur van de aarde stijgt, maar ook een uitgestrekt gebied rond de pool warmer wordt. Het gaat daarbij om een zone van 1500 meter in Canada, Rusland en Alaska. In 2007 werd meer bepaald een temperatuursstijging van 2° opgetekend in de periode van augustus tot oktober.

Het smelten van het ijs veroorzaakt onvoorspelbare veranderingen van zeestromingen. Het heeft een negatieve invloed op de ecosystemen, de visvangst, maar vermindert ook de absorptiecapaciteit van kooldioxide in de zee, omdat het plankton en andere organismen erdoor worden beïnvloed. Ook gaat het peil van de zeespiegel erdoor omhoog.

Om die reden, hoge vertegenwoordiger voor buitenlandse zaken, zijn de Europese burgers droevig gestemd over de veelbesproken deelname van de Europese Unie in de escalerende concurrentie om op de geopolitieke scène profijt te halen uit deze milieuramp in de Arctische regio.

De rol van de Europese Unie zou niet moeten zijn als overwinnaar te voorschijn te komen uit die internationale geopolitieke wedloop voor ruwe olie en zeeroutes in de Arctische regio. Onze rol zou moeten zijn het respect voor onze beginselen zeker te stellen: het respect voor de ecologische integriteit van die streek, het zegevieren van algemene beginselen zoals internationale samenwerking, respect voor de instellingen van de VN, wat er ook moge geworden van de Arctische regio ten gevolge van de enorme vernieling van het milieu die zich daar voltrekt.

VOORZITTER: DIANA WALLIS

Ondervoorzitter

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil van de gelegenheid gebruikmaken om barones Ashton het beste te wensen tijdens haar ambtstermijn, en ik ben blij met haar inzet om de nauwe samenwerking met het Parlement te handhaven bij de ontwikkeling van wat zij een coherenter EU-beleid inzake de Arctische regio.

De Europese Unie moet natuurlijk een centrale rol spelen in het Arctisch beleid. Twee Arctische landen, IJsland en Noorwegen, zijn leden van de EER. EU-beleid op gebieden als milieu, klimaatverandering, energie, onderzoek, vervoer en visserij is rechtstreeks van invloed in de Arctische regio.

In mijn hoedanigheid als voorzitter van de delegatie van het Parlement naar Zwitserland, IJsland, Noorwegen en de EER, ben ik dan ook de vertegenwoordiger van het Parlement bij de permanente commissie van parlementariërs van Arctische landen.

In deze hoedanigheid wil ik het Parlement informeren dat het Parlement in Brussel in september van dit jaar gastheer zal zijn van de tweejaarlijkse bijeenkomst van de parlementariërs van Arctische landen.

(GA) Volgende week zal in Washington een voorbereidende vergadering worden gehouden, gevolgd door andere in Oslo op een datum die dichterbij die van de vergadering ligt. Ik denk dat het voor het Europees Parlement en zelfs de Europese Unie van cruciaal belang zal zijn om als gastheer op te treden.

De Voorzitter. – Het spijt mij zeer, maar tijdens het laatste deel van uw toespraak was er geen vertolking beschikbaar.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ongetwijfeld heeft iedereen in het Parlement begrepen wat ik heb gezegd!

Ik zei tot slot dat wij gastheer zouden zijn van de bijeenkomst, en ik hoop dat u, als het u dan schikt natuurlijk, barones Ashton, mijn uitnodiging zult overwegen om een gedeelte van de bijeenkomst bij te wonen. Het is naar mijn mening een ideale basis om een groter begrip voor de betreffende kwesties te ontwikkelen, en het stelt parlementariërs in dit hele uitgebreide gebied in staat om banden te smeden en te versterken.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik ben blij met dit debat en het doet mij deugd dat barones Ashton hieraan deelneemt. U gaf aan dat het hierbij om de bescherming van de regio en de plaatselijke bevolking gaat. Dat is zonder meer waar. Met name voor de inheemse volkeren gaat het echter om meer dan bescherming alleen die wij van buitenaf bieden; het gaat om respect voor hun zelfbeschikkingrecht. Dat moet een heel wezenlijk beginsel binnen het Arctisch beleid zijn.

Wat betreft de bescherming van de natuur in deze regio wil ik erop wijzen dat hier uiteraard bijzonder veel kwetsbare gebieden zijn. Ik ben me ervan bewust dat velen van u die aan dit debat deelnemen het idee van een moratorium van de hand wijzen. Wellicht speelde dat ook wel door uw hoofd, barones Ashton, toen u opmerkte dat "de Arctische regio compleet anders is dan Antarctica", maar zelfs als u een moratorium afwijst, moet de vraag beantwoord worden – en wel in praktische en niet alleen lyrische zin – hoe de bijzonder kwetsbare gebieden in deze regio op doeltreffende wijze kunnen worden beschermd volgens het voorzorgsbeginsel. Wij mogen niet toestaan dat we uiteindelijk een punt bereiken waarop we allemaal schreeuwen om gas en vis en daar alle voorzorgsbeginselen uit kortzichtige economische belangen voor opzij zetten.

Tot slot wil ik inhaken op de woorden van de heer Gahler. Mijnheer Gahler, u sprak van het potentieel tot conflicten. Dat is ongetwijfeld waar. Wij kunnen nu ook al zien dat deze discussies internationaal niet alleen worden gekenmerkt door de wil om een gemeenschappelijk uitgangspunt te vinden, want anders zouden Canada en Rusland bijvoorbeeld nooit een poging hebben gedaan om de status van waarnemer voor de EU in de Arctische Raad tegen te houden. Nu is de Arctische Raad zelf een *soft law*-organisatie zonder vast budget en zonder vaste medewerkers. Dat is onvoldoende voor een governance-structuur. Als wij echter over nieuwe governance-structuren nadenken – en ik heb begrepen dat dit uw standpunt was, hoge vertegenwoordiger – dan moeten wij ervoor zorgen dat wij andere organisaties daarbij betrekken en erkennen dat deze organisaties daarbij betrokken willen worden.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Mevrouw de Voorzitter, ik merk dat zowel de Commissie als de hoge vertegenwoordiger van mening is dat de EU een beleid inzake Arctische aangelegenheden moet vaststellen. Ik heb uiteraard sympathie voor het idee om het milieu in het Arctisch gebied te beschermen en als Deense ben ik mij zeer bewust van de geopolitieke situatie. Ook ben ik bekend met de problemen van de lokale bevolking en we moeten hun manier van leven natuurlijk eerbiedigen. Dit gezegd hebbende ben ik in feite van mening dat de EU geen beleid inzake dit gebied zou moeten hebben en ook dat de EU geen bestuursrol in het Arctisch gebied op zich zou moeten nemen. Ik ben van mening dat dit noch voor de Unie noch voor de Arctische regiozinvul zou zijn.

Daarentegen ben ik van mening dat dit aan de landen moet worden overgelaten die direct bij het gebied betrokken zijn. Het kan en mag niet de taak van de EU zijn om voor alle gebieden een beleid te hebben, en al helemaal niet in het Arctisch gebied, waarmee we traditioneel goed samenwerken en waar slechts twee (en niet drie, zoals werd gezegd) van de betrokken landen lidstaten van de EU zijn. De Verenigde Staten, Canada, Groenland en Rusland hebben geen van alle de wens geuit om toe te treden tot de EU. Men zou haast vermoeden dat de plotselinge belangstelling voor het gebied uitsluitend draait om de mogelijkheid van toegang tot de eventuele grondstoffen in plaats van om iets anders. Met andere woorden, het beste beleid inzake Arctische aangelegenheden zou zijn dat de EU er alleen vanaf de zijlijn bij betrokken is.

Nick Griffin (NI). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, er bestaat een Engelse sage over koning Knut, die door de vloed te bevelen om weg te blijven en niet zijn voeten nat te spoelen, zijn hovelingen bewees dat zelfs koningen niet aan de realiteit kunnen ontkomen. Door dit te doen werd hij een synoniem voor arrogante dwaasheid.

Koning Knut leeft voort in de Raad van de Europese Unie, die zijn conclusie over Arctische zaken begint en eindigt met het vermeende belang van de opwarming van de aarde. Dit is een weigering om de wetenschappelijke realiteit te aanvaarden. Volgens het nationale centrum voor sneeuw- en ijsgegevens van

de Verenigde Staten is het Arctisch zomerijs sinds 2007 met 409 000 vierkante mijl, ofwel 26 procent aangegroeid. Dit is precies wat er werd voorspeld door wetenschappers die zich ervan bewust waren dat de eerdere afname van het zomerijs, ten onrechte gebruikt als bewijs voor de opwarming van de aarde, in feite niets meer was dan een momentopname van een eeuwenoude natuurlijke, cyclische puls van groei, krimp en groei.

Het Arctisch zomerijs zal dus niet vanaf 2013 verdwijnen en de ijsberen zijn niet verdrinken, en zullen niet verdrinken vanwege de opwarming van de aarde. Maar miljoenen hardwerkende stemmers verdrinken in een zee van schuld en belastingen en zij worden zeer ongeduldig over het feit dat de politieke klasse het bedrog over de opwarming van de aarde gebruikt om ondemocratisch internationaal bestuur en zogenaamde groene belastingen op te leggen.

De VN heeft nu een herziening van de onbetrouwbare dossiers en vervalste statistieken van het IPCC aangekondigd. Namens de belastingbetalers van Groot-Brittannië vraag ik dit Parlement om hetzelfde te doen en te stoppen met geld verspillen aan de duurste grote leugen in de geschiedenis van de mens.

Anna Ibrisagic (PPE). – (SV) Mevrouw de Voorzitter, de Arctische regio is een uniek gebied dat, door het smelten van het ijs en de nieuwe mogelijkheden die dat met zich meebrengt, steeds vaker het onderwerp van debatten vormt. Dat is een goede zaak want we zouden niet alleen meer moeten bespreken wat het smelten van het ijs betekent voor het benutten van de natuurlijke hulpbronnen die plotseling toegankelijk worden, maar ook welke verantwoordelijkheden dat met zich meebrengt en hoe we de Arctische regio het best in stand kunnen houden en de toekomstige gevolgen kunnen beoordelen van onze aanwezigheid en activiteiten in dat gevoelige natuurgebied.

Voor we een besluit nemen over het gemeenschappelijk EU-beleid ten aanzien van de Arctische regio, zouden we echter meer tijd moeten besteden aan het evalueren van de huidige toestand van het Arctisch ecosysteem, want anders wordt het moeilijk om adequate maatregelen te nemen. Denken dat we alle natuurlijke hulpbronnen daar gewoon kunnen laten liggen, is volgens mij naïef en onrealistisch. In plaats daarvan moeten wij ons erop toespitsen om te verzekeren dat de winning van de hulpbronnen, het transport, het toerisme en andere economische activiteiten op een optimale manier gebeuren zodat de natuur beschermd en in stand gehouden wordt. Dat moet natuurlijk in overleg en samenwerking met de lokale bevolking gebeuren en met de feitelijke situatie en de huidige omstandigheden als uitgangspunt.

Het verslag van de Commissie over de Arctische regio is een goede eerste stap in de richting van een coherent Arctisch beleid. Tijdens het Zweedse voorzitterschap steunde Zweden het besluit van de Commissie om de status van permanente waarnemer in de Arctische Raad aan te vragen. Ik ben echter van mening dat in het verslag van de Commissie en het debat tot dusver te veel aandacht is geschonken aan het water en te weinig aan de gebieden op het land. Bepaalde landen, zoals Zweden en Finland, doen op aanzienlijke schaal aan rendierhouderij, mijnbouw en land- en bosbouw in de Arctische regio, en het is erg belangrijk dat daar rekening mee wordt gehouden.

Een andere dimensie van het debat die vaak onvermeld blijft maar niet genoeg benadrukt kan worden, zijn de strategische doelen en geostrategische belangen van de EU in de Arctische regio en de gevolgen die de veranderde omstandigheden in de regio kunnen hebben voor de internationale stabiliteit.

Sommige lidstaten van de EU liggen in het Arctische gebied. Andere delen van het gebied vormen het onmiddellijke nabuurschap van de EU in het Noorden. Het zou daarom niet moeilijk mogen zijn om de gemeenschappelijke strategische doelen in te vullen en daar de steun van alle lidstaten voor te krijgen. Gezien de toenemende concurrentie tussen de verschillende landen en een aantal onopgeloste conflicten, heeft de EU er alle belang bij om te verzekeren dat er met betrekking tot veiligheid in de Arctische regio geen spanningen ontstaan.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Vandaag bespreken we een zeer belangrijke kwestie. Door de klimaatverandering verandert de situatie in de Arctische regio fundamenteel. Een van de gevolgen van de opwarming van de aarde is dat in het Arctisch gebied nieuwe zeeroutes bevaarbaar zijn geworden, waardoor het mogelijk is om olie, gas en andere natuurlijke hulpbronnen te vervoeren, maar tegelijkertijd wordt het gebied erg kwetsbaar ten gevolge van milieuproblemen en de verdeling van de hulpbronnen tussen landen, wat negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor de internationale stabiliteit en Europese veiligheidsbelangen. Wanneer wij de gevolgen van het milieu en de klimaatverandering voor deze regio bespreken, moeten het beperken van de negatieve gevolgen van de klimaatverandering en het helpen van de regio om zich aan onvermijdbare verandering aan te passen één van de belangrijkste doelen zijn. Tot dusver is geen enkele regeling toegepast op het Arctisch gebied. Het Europees Parlement heeft bij meer dan een gelegenheid het

belang onderstreept van het bestuur van het Arctisch gebied. Ik denk dat, nu de situatie veranderd is, we geleidelijk een autonoom EU-beleid moeten beginnen op te stellen en dat de Europese Commissie op haar beurt een actieve rol zou moeten spelen in deze kwestie. De situatie in dit gebied heeft al heel lang tot spanning geleid tussen de landen van het Arctisch gebied en die spanning zal nog toenemen nu het gebied steeds toegankelijker wordt. Ik denk dat de Europese Unie een uitgebreide dialoog met de andere landen op gang moet brengen waardoor de deur op een kier zou worden gezet voor nieuwe samenwerkingsmogelijkheden. Ik denk ook dat het tijd is om te gaan nadenken over een internationaal verdrag voor het bestuur van deze regio.

Kristiina Ojula (ALDE). – (ET) Mevrouw de Voorzitter, barones Ashton, net als met de grote veranderingen in het natuurlijk milieu, moeten wij ook rekening houden met het feit dat het versneld smelten van de Noordelijke IJszee de mogelijkheid heeft geopend tot een strijd om nieuwe natuurlijke hulpbronnen. Dat kan echter een potentieel veiligheidsgevaar vormen in de betrekkingen tussen de Europese Unie en derde landen. Daarom wil ik uw aandacht vestigen op het gedrag van Rusland, dat niets te maken heeft met visserij, toerisme of vindplaatsen van mineralen, maar wel met de laatste onontgonnen gas- en olievoorraden.

Ondanks het uit de Arctische strategie van de Europese Commissie afkomstige idee om nauw samen te werken met de buurlanden over vraagstukken met betrekking tot nieuwe territoria, heeft Rusland sinds de millenniumwisseling geen enkele bereidheid getoond om op onze wensen in te gaan. Vorig jaar zond de Russische nationale veiligheidsstrategie de dreigende boodschap naar het westen uit dat Rusland zo nodig bereid is militair geweld te gebruiken om nieuwe hulpbronnen in de Arctische regio te verkrijgen. Ik denk dat wij doelbewust beleid richting Rusland moeten voeren om een wedstrijd te voorkomen.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (ET) Mevrouw de Voorzitter, barones Ashton, ik wil u bedanken voor het feit dat u zich meteen aan het begin van uw drukke termijn met dit zeer belangrijke onderwerp bezighoudt. De Arctische regio is naar mijn mening het allerbelangrijkst. U zei zeer treffend dat Arctica niet hetzelfde is als Antarctica en dat het onrealistisch is om de overeenkomst over Antarctica te kopiëren voor de Noordelijke IJszee.

Ik denk dat als er één instantie in de wereld is die zich in moet zetten voor idealisme, dat beslist de Europese Commissie moet zijn. En waarom zou de Europese Commissie niet het idealistische voorstel aan haar partners doen dat wij, voor wij een nieuwe *gold rush* in de Noordelijke IJszee beginnen, ons enkele decennia aan een moratorium houden en geen proces beginnen dat de mogelijkheid schept van een wapenwedloop en andere bedreigingen?

Ik wil enkele woorden wijden aan de rechten van de inheemse volken in de Arctische regio. Naar mijn mening moet in de dialoog tussen de Europese Unie en Rusland over mensenrechten de vraag worden gesteld of de inheemse Arctische volken in de Russische Federatie voldoende worden betrokken bij het werk van de Arctische Raad. Ja, Antarctica is geen Arctica, maar de vele stappen die tijdens de Koude Oorlog voor een oplossing zorgden in het zuiden, zouden voor regelingen in het noorden niet zomaar mogen worden herhaald om de eenvoudige reden dat er in de Commissie geen idealisme bestaat.

Ik kom uit het land van waaruit Zuidpoolreiziger Bellingshausen vertrok. Hij ging en ontdekte dingen, omdat hij een idealist was. Ik wens u ook idealisme in uw werk.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Unie wil een veelomvattend Arctisch beleid. Dit voorstel is volstrekt bizar. Cyprus en Griekenland hebben bijvoorbeeld historische culturen, maar kijk naar de geografie. Het is echt nogal moeilijk te begrijpen waarom een land aan de Egeïsche Zee wil dat er een EU-beleid inzake de Arctische regio komt.

Maar een EU-beleid voor de Arctische regio is wellicht niet zo bizar als de benoeming van de hoogst ongekwalificeerde barones Ashton, de Sarah Palin van het Links van voormalige studenten, als hoge vertegenwoordiger. Tijdens de hoorzittingen werd duidelijk dat de hoge vertegenwoordiger niets heeft vergeten en niets heeft geleerd. En overigens...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

De Voorzitter. – Het spijt me, maar dergelijke persoonlijke opmerkingen horen niet thuis in het Parlement.

(Een interruptie uit de zaal)

Uw spreektijd is verstreken. Dergelijke persoonlijke opmerkingen worden niet getolereerd.

(Een interruptie uit de zaal)

We gaan nu verder met de volgende spreker.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Mevrouw de Voorzitter, laten we teruggaan naar de kern van de zaak. Zoals veel van onze collega's hier hebben gezegd, is de wedloop om de natuurlijke hulpbronnen en het beheer van de Arctische regio in volle gang.

De Arctische regio heeft echter een alomvattende benadering nodig, zoals de hoge vertegenwoordiger hier al zei. Daarin moet rekening worden gehouden met de uiterst kwetsbare Arctische natuur, de langetermijneffecten van het smeltende ijs en bovenal de rechten van de inheemse volken in de regio en de andere volken die daar leven.

Tot nu toe waren het VN-Verdrag inzake het recht van de zee en de VN-visbestandenovereenkomst toereikend om het onttrekken van natuurlijke hulpbronnen aan het Arctische zeegebied en de zeebodem te reguleren. De Arctische Raad richt zich op samenwerking op het gebied van milieu en onderzoek, maar met de overeenkomsten betreffende het gebruik van natuurlijke hulpbronnen is een toenemende behoefte ontstaan om internationale beheerstrategieën te ontwikkelen en daarbij kan ook de Europese Unie een rol spelen. Bovendien is voor het Arctisch beleid van de Europese Unie een eigen strategie en gemeenschappelijke coördinatie nodig.

Een goede manier voor de Europese Unie om deel te nemen aan activiteiten in de Arctische regio is de oprichting van een Arctisch Centrum. De eerste keer werd deze behoefte aan een Arctisch Informatiecentrum van de Europese Unie al in het najaar van 2008 genoemd in de mededeling van de Commissie over de Europese Unie en de Arctische regio. De Commissie begon op verzoek van de Raad de mogelijkheid te onderzoeken van het oprichten van een dergelijk centrum in de Europese Unie.

Het Arctisch Centrum van de Universiteit van Lapland in Rovaniemi, op de poolcirkel in Finland, heeft aangegeven als Arctisch Informatiecentrum van de Europese Unie te willen fungeren. Finland heeft geen territoriale eisen met betrekking tot natuurlijke hulpbronnen en daarom is dat land als neutrale actor geschikt om het centrum te leiden, zoals ook mevrouw Wallis heeft gepropageerd.

Ik wil daarom hoge vertegenwoordiger Ashton aansporen een besluit te nemen over de vorm, locatie en taken van het Arctisch Centrum van de Europese Unie en op die manier het profiel van de Europese Unie in het Arctisch beleid te verhogen. Ik wens u een goede reis naar Lapland.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, in verband met het debat over klimaatverandering is er nu een intensiever debat over de Arctische regio als scheepvaartroute met de mogelijkheid om handelsroutes wellicht korter te maken en zodoende het brandstofverbruik te verminderen – dat is immers ook een kant van de medaille – waarbij eveneens wordt gekeken naar de vraag of en in welke vorm rijkdommen van olie tot gas aanwezig en beschikbaar zijn en hoe deze kunnen worden geëxploiteerd. Ook visserij is ter sprake gekomen. Uiteraard had en heeft dit debat nog steeds een zeer symbolische waarde, die duidelijk werd toen Rusland zijn vlag op de zeebodem geplant heeft – “gehesen” is in dit verband niet echt het juiste woord. Ook de andere landen beginnen hun aanspraken nu sterker uit te spreken. In die zin ben ik de hoge vertegenwoordiger bijzonder dankbaar dat ze dit onderwerp oppakt en hier prioriteit aan geeft.

Mijns inziens is hetgeen tot dusver is besproken in het Europees Parlement maar ook in de Commissie, zoals in haar voorstel van 2008, waar eveneens naar is verwezen, veel te defensief. Deze kwestie moet naar mijn mening offensief worden benaderd en wel in beide opzichten. Dat wil zeggen zowel wat betreft de kwestie die vele leden hier ter sprake hebben gebracht, namelijk bescherming van het milieu en van de lokale bevolking, als wat betreft het feit dat we heel voorzichtig moeten gaan kijken of er in dit opzicht wellicht ook kansen zijn waar we eerlijk over moeten discussiëren. In het kader van een verslag inzake olie in 2008 hebben we deze kwestie al uiterst behoedzaam aangekaart en een eerste koers uitgezet. We zeggen voortdurend dat we diversifiëring en nieuwe bronnen nodig hebben, ook wat betreft rijkdommen en energievoorziening, maar dan moeten we ook praten over de vraag of er een mogelijkheid bestaat om deze bronnen te exploiteren zonder het milieu en de natuur in gevaar te brengen. Dit debat moet in ieder geval worden gevoerd – we moeten deze kans benutten. We bevinden ons vandaag de dag in een andere technologische situatie en de technologische prestaties die nu worden geleverd zijn overigens ook Europese prestaties. Als we praten over een verdere ontwikkeling van de technologie, dan moeten we naar alle gebieden kijken. Ik ben blij dat dit debat wordt gevoerd en ik hoop dat dit op een objectieve en open wijze gebeurt.

Andrzej Grzyb (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, wie zal de controle over het Arctische gebied verwerven? Dat is de titel van een krantenartikel dat ik gevonden heb bij het zoeken naar informatie over dit onderwerp. Deze krantenkop vat de huidige situatie van de race om het Arctische gebied bondig, maar tegelijkertijd ook zeer treffend samen. Met het oog hierop lijkt de door mevrouw Ashton gestelde vraag volkomen terecht: Hoe kan de Europese Unie een verantwoordelijke speler zijn in de context van de problemen in verband met het Arctische gebied? Ik leg de nadruk op "verantwoordelijk". Daarom is dit debat in het Europees Parlement naar mijn mening in ieder opzicht nuttig en goed, aangezien het hier voor de tweede keer wordt gehouden, naar aanleiding van de eerste en de huidige mededeling van de Raad aan het Parlement en van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement.

De Arctische regio gebied is een regio die niet wordt beheerd op basis van het internationaal recht. De enorme belangstelling voor deze regio is enerzijds – zoals al eerder is benadrukt – het gevolg van de klimaatverandering. Anderzijds wordt dit gebied steeds uitdrukkelijker gezien en zonder scrupules gebruikt als een potentiële bron van rijkdommen, in het bijzonder van energiebronnen en gas, maar ook van natuurlijke hulpbronnen zoals vis. Het spreekt voor zich dat hier risico's aan verbonden zijn, niet alleen voor het milieu als gevolg van het gebruik van de aanwezige grondstoffen en de visserij, maar ook voor de inheemse bevolking. Dat is iets waar we ons terdege bewust van moeten zijn.

Daarenboven heeft de opening van een route, een vaarroute, ten gevolge van de veranderingen in het gebied, een enorme impact op de manier waarop door mensen naar de Arctische regio wordt gekeken. Hetzelfde geldt voor de pogingen om het grondgebied feitelijk op te delen op basis van een aantal voldongen feiten, zoals het symbolisch planten van vlaggen. Naar mijn mening mag niet uit het oog worden verloren dat de vijf Arctische landen weinig belangstelling hebben voor wettelijke regelgeving. Desalniettemin zou de Unie in dit deel van de wereld een belangrijke rol moeten vervullen, niet alleen door haar aanwezigheid, maar ook en vooral door haar betrokkenheid en kennis. Het is van vitaal belang om wederzijds vertrouwen tot stand te brengen. Dit vertrouwen kan tot stand worden gebracht door middel van een initiatief op het gebied van regelgeving, zoals het Arctisch Handvest.

Cristian Dan Preda (PPE). - (RO) Graag zou ik, in mijn hoedanigheid van rapporteur voor IJsland bij dit Parlement, het woord willen nemen

Op dit moment is IJsland voor zover ik weet in afwachting van het moment waarop de Raad bevestigt dat de toetredingsonderhandelingen kunnen beginnen. Indien IJsland, zoals wenselijk wordt geacht, een lidstaat van de Unie wordt, zal dat de enige lidstaat zijn die geheel in het poolgebied is gelegen. Samen met Finland, Denemarken en Zweden zou IJsland het aantal landen van de Europese Unie dat in de Arctische Raad zitting heeft op vier brengen, met als overige leden de Verenigde Staten, Rusland, Canada en Noorwegen.

Naar mijn mening is dit gegeven van des te meer belang daar de Europese Unie binnen dit forum helaas niet de status van waarnemer heeft verkregen.

Bovendien ben ik van mening dat de toetreding van IJsland ten eerste kan bijdragen tot diversificatie van de energiebronnen in Europa, en ten tweede tot een multilateraal beheer in dit gebied waar steeds grotere belangen spelen en dat, zoals ik reeds in eerdere interventies heb gezegd, de inzet van conflicten zou kunnen vormen. En tenslotte, maar zeker niet minder belangrijk, zal de toetreding van IJsland tot een coherent en effectief beleid in deze regio kunnen leiden.

Tot besluit: het is mijn overtuiging dat Europese Unie op het moment dat IJsland tot de Unie toetreedt een belangrijkere rol in dit strategische gebied zal gaan spelen.

Ik dank u voor uw aandacht.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Het is de hoogste tijd dat we een coherent Europees arctisch beleid vormgeven dat onder meer een oplossing biedt voor de slepende territoriale aanspraken op nieuwe gebieden. Als gevolg van het smelten van de ijskap wordt het potentieel aan nieuw, tot tweehonderd meter onder het oppervlakte te exploiteren grondgebied almaar groter. Miljoenen vierkante kilometers zijn in het spel. De conflicten tussen Rusland, Noorwegen, de Verenigde Staten en Canada hebben echter ook een geopolitieke dimensie. De ijskap is reeds met de helft geslonken. Het belangrijkste is echter het water te beschermen tegen vervuiling. Het nucleaire afval in het Russische deel van de Arctische regio vormt daarbij een belangrijk punt van zorg.

Mevrouw de hoge vertegenwoordiger, ik ben afkomstig uit een land dat zo op het eerste gezicht helemaal niets van doen heeft met het poolgebied. Ik kan u echter verzekeren dat talrijke burgers in de Tsjechische Republiek zeer geïnteresseerd zijn te zien wat voor een positie de EU zich verwerft op het gebied van het

buitenlands beleid, met inbegrip van haar invloed op de toekomst van de Arctische regio. Het gaat hier om duurzame winning van grondstoffen, duurzaam transport, de voorwaarden voor wetenschappelijk onderzoek, bescherming van de natuur en niet in de allerlaatste plaats om de rechten van de oorspronkelijke bewoners.

Met zorg volg ik de twisten over nieuwe en historische territoriale aanspraken. Ik vrees dat dit een nieuwe bron van ernstige conflicten kan vormen. Denk daarbij aan mogelijke conflicten over de strategische noordelijke doorvaart tussen Azië en Amerika. Mevrouw de commissaris, ik verzoek u met klem om alles in het werk te stellen om ervoor te zorgen dat deze doorvaart blijft uitmaken van de internationale wateren, alsook dat de poolgebieden permanent gedomilitariseerde zones blijven. Ik wil u vragen om in al deze kwesties met betrekking tot de poolgebieden een actieve, coördinerende rol op u te nemen. De EU mag niet passief toekijken, maar moet juist actief het heft in handen nemen en aldus een escalatie van de conflicten en schade aan natuur en milieu helpen voorkomen.

Bendt Bendtsen (PPE). - (DA) Mevrouw de Voorzitter, het is belangrijk dat de EU zich mengt in het debat over Arctica en het is ook goed dat de EU betrokkenheid bij het gebied toont, waar zoveel belangen en standpunten een rol spelen. Het belangrijkste naar mijn mening is dat de maatregelen van de EU in overeenstemming zijn met de aandacht en het respect voor de wensen en behoeften van de oorspronkelijke bevolking. De EU moet verantwoordelijkheid nemen als het gaat om de opwarming van de aarde, die zo duidelijk tot uiting komt in de vorm van temperatuurstijgingen. In dit verband moeten we er ons bewust van zijn wat dit betekent voor de leefomstandigheden van de bevolking. Daarnaast weten we dat we door de klimaatverandering ook gemakkelijker toegang krijgen tot hulpbronnen zoals bijvoorbeeld olie en gas en tot nieuwe vervoersroutes van Europa naar Azië. Dit kan enerzijds positief zijn, maar anderzijds moeten we er voor zorgen dat we veiligheidsmaatregelen treffen die ten volle rekening houden met het zeer bijzondere klimaat en het kwetsbare milieu in de Arctische regio.

Met de groeiende economische belangen in de Arctische regio is het ook belangrijk dat de EU een standpunt heeft over het optreden van verschillende landen in het gebied. Het mag niet onopgemerkt blijven, wanneer landen zich niet houden aan de internationale spelregels die hier gelden. Een flagrant voorbeeld hiervan zien we op dit moment, in de zin dat Canada vanaf juli 2010 een verplicht scheepsregister wil instellen voor alle grotere schepen die de Noordwestelijke Doorvaart passeren. Ik wil graag benadrukken dat het gaat om een internationaal vaarwater en dat de Deense minister van Buitenlandse Zaken, Lene Espersen, ook uitdrukkelijk heeft verklaard dat dit onacceptabel is. Dit standpunt zou ik graag gesteund zien door de EU en de hoge vertegenwoordiger.

Thomas Ulmer (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, waar het om gaat is dat wij als Europese Unie een duidelijke strategie volgen en een goud- of edelsteenkoorts voorkomen. Europa moet zich hier actief mee gaan bemoeien. Europa kan hierin zijn kracht als partner tonen door met één stem te spreken. Dit gaat om scheepvaart op en onder water, om visserij, om rijkdommen in de vorm van primaire energiebronnen en grondstoffen.

We hebben in dit verband solide en betrouwbare overeenkomsten met de andere partners nodig. We hebben samenwerking nodig in plaats van conflicten. We hebben een dialoog nodig op het gebied van milieubescherming teneinde de natuurlijke rijkdommen en de natuur te behouden. We hebben een dialoog nodig op het gebied van dierenbescherming teneinde de biodiversiteit te behouden en we hebben bescherming en respect nodig voor de plaatselijke bevolking en hun mensenrechten.

Als wij samen met onze partners in de Arctische regio een positief beheer van hulpbronnen doorvoeren, hebben we de mogelijkheid om nieuwe politieke wegen te behandelen en dat zal tevens de eerste lakmoestest voor ons gemeenschappelijk buitenlands beleid zijn waarbij wij kunnen aantonen dat wij als Europeanen inderdaad gemeenschappelijke doelen kunnen nastreven.

De Voorzitter. – We gaan nu over tot de “catch-the-eye”-procedure. Voor we dat doen, wil ik eerst duidelijk stellen dat indien ik, als Voorzitter van het debat, van mening ben dat een toespraak het proces in het Parlement verstoort, ik volledig bevoegd ben de bewuste persoon het woord te ontnemen.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Mevrouw de Voorzitter, ten eerste wil ik mijn hartelijke dank uitspreken voor het feit dat u, hoge vertegenwoordiger Ashton, dit belangrijke onderwerp al in zo'n vroege fase op de agenda hebt gezet. Ik hoop echt dat de Commissie en de hele Europese Unie een grote rol zullen spelen in het Arctisch beleid en dat de Europese Unie haar eigen Arctische strategie ontwikkelt.

Een gemeenschappelijk Arctisch beleid biedt enorme mogelijkheden voor de hele Europese Unie met betrekking tot haar veiligheid, milieu, energie, verkeer en inheemse volken. Als wij als Europese Unie buiten dit debat en buiten dit beleid blijven, dan zullen wij zeer veel verliezen.

Ik wil nog twee andere punten naar voren brengen. Ten eerste hoop ik dat de Arctische Raad als bestuurlijk orgaan verder versterkt wordt en dat de Europese Unie daarin een belangrijke rol gaat spelen. Ten tweede hoop ik dat de plannen voor een Arctisch Informatiecentrum worden gerealiseerd. Het zal naar mijn mening de dialoog tussen de Arctische gebieden bevorderen. En, zoals al eerder is gezegd, is een goede en geschikte plaats voor dat centrum beslist Fins Lapland en dan vooral Rovaniemi, dat al een lange traditie kent op het gebied van Arctische aangelegenheden.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het Arctisch debat heeft zeker wat stof doen opwaaien vanmiddag! In wat voor Parlement wordt de leden het spreken belet wanneer het het niet eens is met wat er gezegd wordt? Maar we moeten daar niet verbaasd over zijn als onze nieuwe hoge commissaris voor buitenlands beleid ooit door MI5 werd beschreven als sympathisant van communisten en dat, toen ze nog de penningmeester van de CND was, deze geld aannam van het Sovjetblok om het defensiebeleid van haar eigen land te ondermijnen.

Het gaat hier elke dag steeds meer op de Sovjet-Unie lijken.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, als methaan, dat een aanzienlijk hoger opwarmingsvermogen heeft dan CO₂, in de toekomst in grotere hoeveelheden wordt uitgestoten door de Noordelijke IJszee als gevolg van het smelten van de zeebodem, krijgen we te maken met een uiterst gevaarlijke nieuwe variabele in het kwetsbare klimaatsysteem – een variabele die dringend nader onderzocht moet worden.

De Arctische regio baart ons echter niet alleen wat betreft het klimaat ernstige zorgen, er is ook enige kans dat ze tot conflicten leidt. Het feit dat zelfs China vermoedelijk al is begonnen met de bouw van ijsbrekers geeft al aan hoe belangrijk een handelsroute via de noordwestelijke doorvaart wordt als het ijs smelt. Dit potentiële vreedzame doeleinde is echter veruit minder problematisch dan bijvoorbeeld de sterker geworden wens van de VS om militaire waarschuwingssystemen in de Arctische regio te stationeren.

De voorwaarden voor enige denkbare economische exploitatie van de minerale rijkdommen in verband met het smelten van het ijs zouden eveneens vooraf duidelijk moeten worden vastgesteld. Ten slotte zouden de aardolie- en gasvoorraden die daar vermoedelijk aanwezig zijn de energieonafhankelijkheid van Europa kunnen veiligstellen.

Birgit Schnieber-Jastram (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, hoge vertegenwoordiger, ik wil nogmaals zeer duidelijk benadrukken dat afgezien van de aspecten die zonder meer belangrijk zijn, zoals milieu- en energiekwesties, ook de kwestie van scheepvaartroutes een buitengewoon belangrijke rol speelt. Nu schepen op de traditionele scheepvaartroutes worden gekaapt en het leven van kapiteins en bemanningen hierdoor in gevaar wordt gebracht, nu deze routes werkelijk onveilig zijn, zoeken reders naar nieuwe routes. In Hamburg, waar ik vandaan kom, speelt deze discussie een heel belangrijke rol. Ik wil er bij u op aandringen om op deze weg verder te gaan in dit debat over het EU-beleid inzake Arctische aangelegenheden.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Net als Antarctica is de Arctische regio bijzonder gevoelig voor klimaatveranderingen. Bovendien is het gehele mondiale klimaatsysteem van de stabiliteit van dit gebied afhankelijk. Als een van de initiatiefnemers in de strijd tegen klimaatverandering dient de Europese Unie ten aanzien van de Arctische regio een duidelijk standpunt in te nemen.

De Europese Unie moet niet alleen matiging betrachten waar het gaat om de off-shore winning van grondstoffen, maar ook bij het doorvoer daarvan via de Arctische regio. Op langere termijn zullen deze activiteiten slechts leiden tot een nog verdere fragmentering van het drijfijs en het weinige wat er nog van de poolkap over is, waardoor de ecosystemen in het gebied en de bevolking die daar woont onherstelbare schade dreigen op te lopen.

De bescherming van het drijfijs en de poolkap tegen een ongecontroleerde menselijke invloed is een dringende noodzaak. De Europese Unie dient nauw samen te werken met de Verenigde Staten, Canada, Noorwegen en Rusland, en via SEIS, Eionet en SAON voortdurend informatie uit te wisselen.

John Bufton (EFD). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil tegen Lady Ashton zeggen: dit is voor mij de eerste gelegenheid om commentaar te geven op uw nieuwe rol. Ik kom net zoals u uit het Verenigd Koninkrijk. Het enige verschil is dat ik ben gekozen, en u niet.

Wat de kwestie van de Arctische regio betreft, wordt dit een race om de hulpbronnen met Rusland, Amerika en Canada, om de visstand en een kwart van de wereldvoorraad aan olie en gas? U hebt tijdens de Koude Oorlog de wapenwedloop uit de eerste hand meegemaakt. Voert u ons nu naar een ijsoorlog? Acties in de Arctische regio zullen de buitenlandse betrekkingen in Europa waarschijnlijk verslechteren, en Europa zou niet eens een buitenlands beleid in de Arctische regio moeten hebben, en zeker geen beleid dat door u wordt geleid.

U hebt al aangetoond dat u niet geschikt bent voor dit werk. Ik twijfel er niet aan dat we ons onder uw leiderschap allemaal op gevaarlijk ijs zullen begeven. Als u een schoolrapport zou krijgen over uw eerste 100 dagen, zou er op staan: moet beter, maar de realiteit is dat als u al 100 jaar op deze plek zat, het nog steeds niet goed zou zijn. Houd alstublieft de eer aan uzelf en zeg deze baan op.

Catherine Ashton, *hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid van de Commissie.* – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik ben van mening dat dit een zeer interessant debat is geweest en ik ben erg blij dat de aandacht gericht is geweest op een belangrijke regio van de wereld. De passie waarmee sommigen hebben gesproken over het belang van wat we met betrekking tot beleid doen voor de Arctische regio is uiterst belangrijk voor mij, wanneer ik verder ga met hetgeen we naar mijn mening in de toekomst zouden moeten doen.

Ik wil de leden van het Parlement verzekeren dat het in stand houden van het milieu en de dialoog met de relevante bevolkingsgroepen – inheems en niet-inheems – van het allergrootste belang zijn voor de door ons gewenste benadering. We willen in alle internationale discussies duidelijk maken dat de hulpbronnen van de Arctische regio alleen maar toegankelijk kunnen zijn en geëxploiteerd kunnen worden als we de hoogste milieu- en veiligheidsnormen hebben kunnen vaststellen en wanneer deze volledig worden nageleefd.

We moeten blijven onderstrepen dat de Europese Unie samen wil werken met alle betrokken belanghebbenden in de Arctische regio om er zeker van te zijn dat we de uitdagingen op de juiste manier aanpakken. Daartoe behoort in deze context ook de extractie van koolwaterstof.

Van mijn kant denk ik dat we veel kunnen bijdragen, van onze diplomatie inzake het milieu tot ons beleid inzake klimaatverandering, en van onze uitgebreide Arctische onderzoeksprogramma's tot ons beleid ter ondersteuning van inheems beleid in de hele wereld. Ik ben ook van mening dat de Arctische Raad veel kan bijdragen. Vanwege het werk dat in deze Raad wordt uitgevoerd, vooral door ervoor te zorgen dat inheemse bevolkingsgroepen volledig participeren – het is in feite de enige organisatie waarbij ze naast soevereine landen mogen zitten – willen we permanente waarnemers worden, hetgeen door een aantal geachte leden als zeer nuttig werd bestempeld.

Ik denk dat het mogelijk is om het juiste evenwicht te vinden tussen bescherming en behoud van de Arctische regio enerzijds, en het duurzaam gebruik van de hulpbronnen anderzijds, en we moeten ervoor zorgen dat we dit goed doen.

Het samenbrengen van zeven vertegenwoordigers van verschillende delen van de Commissie – dat hebt u me geloof ik gisteren verteld, mevrouw de Voorzitter – om het verslag samen te stellen is een goed voorbeeld van de toekomst die ons voor ogen staat met betrekking tot de samenwerking en effectieve werkwijze die zichtbaar wordt in het werk dat we in de hele wereld in de praktijk uitvoeren.

Tot slot, ik zie erg uit naar mijn reis naar Lapland dit weekend. Het wordt mijn derde reis naar dit gebied. Er is een grote bijeenkomst waar kwesties met sommige ministers van Buitenlandse zaken worden besproken. Wat Rovaniemi en de mogelijkheid van een centrum betreft, zijn er twee mogelijkheden: ofwel een apart centrum, ofwel een netwerk met verschillende centra, en we moeten dat zeker ook onderzoeken.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), schriftelijk. – (RO) De verschillende aspecten van de Arctische regio – van de effecten van de mondiale opwarming tot de exploitatie van hulpbronnen en de scheepvaart in het gebied – zijn de laatste tijd steeds meer in de belangstelling komen te staan. We moeten ons realiseren dat de toekomst van onze planeet ten nauwste samenhangt met de toekomst van dit gebied. Het afsmelten van de gletsjers

in de poolstreken, de toenemende behoefte aan grondstoffen en de recente vorderingen op technologisch gebied – het zijn maar een paar van de redenen waarom het poolgebied voor ons allemaal van groot belang is. Ik ben van mening dat de Europese strategie in de poolgebieden zich dient te concentreren op de bescherming en het behoud daarvan, waarbij een duurzame exploitatie van de grondstoffen binnen de context van een multilateraal beheer van de regio wordt bevorderd en – wat van groot belang is – de bevolking van het betreffende gebied wordt betrokken bij alle acties die er worden ondernomen.

Het verschijnen van nieuwe vaarroutes noodzaakt ons veel striktere normen op het gebied van veiligheid en milieu op te stellen. Elk zeegebied vraagt om een eigen benadering, maar Europa kan teruggrijpen op de ervaring die in andere maritieme regio's is opgedaan, met name in en rond de Oostzee en in het Middellandse-Zeegebied, zodat het op dit terrein voorbeelden van een goede praktijk kan geven.

Joanna Senyszyn (S&D), schriftelijk. – (PL) Er waart een spook over de Arctische regio – het spook van de opwarming van de aarde. Het smeltende ijs heeft een cruciale invloed, niet alleen op de natuur, maar ook op de sociale betrekkingen, de economie en het politieke leven. Op deze oceanische ijsmassa, die – afgezien van de gebieden die nu al worden gebruikt – een oppervlakte heeft die groter is dan die van Duitsland, Italië en Frankrijk samen, bevinden zich natuurlijke rijkdommen als gas en aardolie. De ijslagen die ieder jaar dunner worden, kunnen de gas- en olievelden niet meer tegen proefboringen beschermen. Er is een meedogenloze race op til. Er is sprake van een krankzinnige rush die te vergelijken is met de negentiende-eeuwse goudkoorts. De Europese Unie moet een duidelijk standpunt innemen over deze kwestie. Dat is van fundamenteel belang met het oog op de totstandkoming van een gemeenschappelijk EU-beleid voor het Arctische gebied, met name wat betreft het gebruik van nieuwe mogelijkheden met het oog op de exploitatie van natuurlijke voorraden, de risico's voor het milieu en nieuwe mogelijkheden voor de scheepvaart.

De Arctische regio strekt zich uit over het grondgebied van drie EU-landen – Denemarken, Finland en Zweden – en van een land dat lid wil worden van de Unie, IJsland. We mogen niet vergeten dat dit een volkomen nieuwe situatie is, zowel voor de mensen uit het hoge Noorden, als voor de fauna en flora. De inwoners van de Arctische regio gebied zijn zich bewust van de toenemende invloed van externe sociale, economische en politieke factoren op hun leven. Het is de taak van de Europese Unie om de lokale gemeenschappen te helpen zich te verzoenen met de nieuwe omstandigheden waarmee ze worden geconfronteerd en om hun cultuur en hun taal te beschermen. Net zoals de Europese burgers een centrale plaats innemen in het beleid van de Unie, moet voor de inwoners van het Arctische gebied een sleutelrol zijn weggelegd in de plannen inzake het beheer van de Arctische regio.

Rafał Trzaskowski (PPE), schriftelijk. – (EN) De Arctische regio heeft heel lang niet op de agenda gestaan, maar nu trekt het weer de aandacht van politici en wetenschappers. De toenemende zorg over het gebied is een gevolg van de klimaatverandering die het smelten van de Arctische ijskap veroorzaakt. Ik zal me niet mengen in het geschil over de snelheid en omvang van dit proces, maar in brede kringen wordt aangenomen dat dit uiteindelijk nieuwe mogelijkheden opent voor de exploitatie van natuurlijke hulpbronnen en voor nieuwe zeeroutes. We zijn het er allemaal over eens dat de milieugevolgen van dit proces vergaand zullen zijn, maar waar ik de aandacht van dit Parlement en de hele EU op wil vestigen is de politieke dimensie en vooral de veiligheidsdimensie ervan. De Koude Oorlog heeft ons laten zien wat voor strategisch belang de Arctische regio heeft. We zijn in deze regio getuige geweest van economische, politieke en militaire rivaliteit. Voor een positieve toekomst van dit gebied is er duidelijk behoefte aan een gezamenlijke, internationale inspanning, waarbij de EU een actieve rol moet spelen. We moeten een evenwicht vinden tussen de economische exploitatie van het gebied en het ecosysteem ervan, maar we moeten eveneens onder andere het bestaande rechtstelsel beschermen dat het bestuur van de Arctische regio vormt, om maar eens één kwestie te noemen.

12. Cuba (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie over Cuba.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, de dood van Orlando Zapata was een buitengewoon negatieve gebeurtenis, iets wat nooit had mogen gebeuren en wat zeker niet nog een keer in Cuba of waar dan ook mag gebeuren.

De Europese Unie en haar instellingen dienen schendingen van de mensenrechten te veroordelen en zich ervoor in te spannen dat iets dergelijks nooit weer gebeurt. Dat is waar de Unie zich aan moet committeren.

De Europese Unie kenmerkt zich door het verdedigen van de mensenrechten. Wij geloven in het belang van vrijheid, tolerantie en pluralisme en zien deze als fundamentele waarden. Deze waarden maken derhalve deel uit van onze identiteit. Ze vormen de kern van wat we zijn. Wanneer deze universele rechten worden geschonden, spreekt de Europese Unie daarover publiekelijk zijn veroordeling uit. Dat hebben we ook in het geval van Cuba gedaan, toen we ons pessimisme, onze zorgen kenbaar maakten over het gebrek aan vooruitgang op het terrein van de mensenrechten en de vrijlating eisten van de politieke gevangenen. Op dit moment telt Cuba ongeveer tweehonderd politieke gevangenen, waarvan zich enkele uit het oogpunt van gezondheid in een zeer precaire situatie bevinden. Eén van hen is Guillermo Fariñas. Hij is net als eerder Zapata in hongerstaking en zijn gezondheidstoestand is bijzonder ernstig.

We hebben het ook gedaan toen we zeiden dat de verdedigers van mensenrechten in Cuba beschermd moesten worden, en we deden het toen we bij de dood van Orlando Zapata zeiden dat de Cubaanse regering hiervoor verantwoordelijk was, omdat elke regering verantwoordelijk is voor de gezondheid van de gevangenen die onder haar toezicht vallen.

Maar het beleid van de Europese Unie ten aanzien van Cuba gaat verder. Het EU-beleid ten aanzien van Cuba is opgebouwd rond een aantal kernpunten. Ik zou graag een aantal daarvan willen onderstrepen.

Ten eerste, de politieke dialoog met de Cubaanse instellingen, met de autoriteiten en met het hele maatschappelijke middenveld, waarbij natuurlijk ook het vraagstuk van de mensenrechten aan de orde komt. Ten tweede, de ontwikkelingssamenwerking met Cuba, waarmee we onze solidariteit met het Cubaanse volk tot uitdrukking brengen, niets meer en niets minder. En ten derde, het bevorderen van de culturele ontwikkeling en de praktische democratie in Cuba.

Dit zijn enkele kernpunten van ons beleid. Dat beleid heeft in essentie maar één doelgroep: het Cubaanse volk, en als doel het vergroten van zijn welzijn, het bevorderen van zijn vooruitgang, het verbeteren van zijn leefomstandigheden en het bevorderen van het respect voor de mensenrechten.

Andris Piebalgs, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de Commissie betreurt ten zeerste de dood van de heer Orlando Zapata en de omstandigheden van zijn dood. Ik wil eveneens mijn grote bezorgdheid uitspreken voor de overige politieke gevangenen in Cuba. We delen hier allemaal hetzelfde gevoel van boosheid en frustratie bij de dood van de heer Zapata, en we zouden onze uiterste best moeten doen om ervoor te zorgen dat iets dergelijks niet meer voorkomt in Cuba, noch in enig ander land.

De wortels van de Europese Unie liggen in de waarden democratie, mensenrechten en fundamentele vrijheden, die we willen beschermen en bevorderen, nadat we tot zeer onlangs hebben geleden onder schendingen van fundamentele mensenrechten in ons eigen werelddeel. Mensenrechten zijn universeel en kennen geen grenzen. Dit beginsel is een integraal gedeelte van onze dialoog met alle partners in Europa en daarbuiten.

Constructieve inzet, en niet een beleid van dwang en sancties, blijft de basis van ons beleid ten aanzien van Cuba, zoals ook is onderstreept in het gemeenschappelijke standpunt dat in 1996 werd aangenomen. Dit is de grondgedachte die er toe heeft geleid dat de Raad in juni 2008 heeft besloten om de diplomatieke maatregelen uit 2003 op te heffen, als middel om de politieke dialoog te vergemakkelijken en volledig gebruik van de instrumenten in het gemeenschappelijk standpunt van 1996 mogelijk te maken. Dit is eveneens de grondgedachte die ertoe heeft geleid dat talrijke lidstaten hun ontwikkelingssamenwerking met Cuba in de afgelopen maanden hebben hervat, en die een uiteenlopende reeks vertegenwoordigen van de politieke partijen in het Europees Parlement, en daardoor het gedeelde standpunt weerspiegelen over de belangrijke rol die de ontwikkelingssamenwerking in Cuba moet gaan spelen.

Niet handelen zou in dergelijke tijden in Cuba de slechtst mogelijke optie zijn voor de geloofwaardigheid van de Europese Unie als wereldwijde actor. Hier staat niet alleen de geloofwaardigheid op het spel, maar ook ons vermogen om aanwezig te zijn in Cuba. Ik ben er dan ook vast van overtuigd dat de weg vooruit ligt in het nastreven en uitbreiden van de lopende politieke dialoog en in het voortzetten van de samenwerking met Cuba als middel om de levens van de Cubanen te verbeteren.

De samenwerking met Cuba is nooit opgeschort door de Europese Unie, omdat ontwikkeling niet om het steunen van de regering gaat, maar om het steunen van de mensen. Ons standpunt is altijd geweest dat ontwikkelingssamenwerking een belangrijk element vormt van onze betrekkingen met Cuba. De bevolking van Cuba profiteert rechtstreeks van de lopende projecten, doordat deze zijn gericht op de basisbehoeften, door middel van steun voor herstel en wederopbouw na de orkanen, door voedselzekerheid en door aanpassing aan de klimaatverandering. Er worden ook projecten uitgevoerd ter ondersteuning van activiteiten van niet-overheidsactoren.

Ik wil hier zeer duidelijk stellen dat er geen EG-financiering wordt gekanaliseerd via de overheid of openbare lichamen. Het geld wordt gekanaliseerd via agentschappen van de Verenigde Naties en Europese ngo's, die de aanwezigheid van de Commissie en de Europese Unie in Cuba verwelkomen.

Het is belangrijk dat de Europese Unie zich blijft richten op de basisbehoeften van de Cubaanse bevolking terwijl in strategische sectoren wordt geïntervenieerd via de beschikbare thematische of geografische instrumenten. De taak die de EU vastberaden moet uitvoeren is het vinden van het juiste evenwicht tussen de openstelling voor de dialoog, het steunen van de Cubaanse bevolking door middel van ontwikkelingssamenwerking en het herbevestigen van onze beginselen.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, *namens de PPE-Fractie*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, toen mijn fractie vroeg om dit onderwerp op de agenda te zetten, deed ze dat niet om te wijzen op de soms onherstelbare fouten die worden gemaakt wanneer jegens vijanden van de vrijheid een gedoogbeleid wordt gevolgd, en ook niet om uit deze veroordeling politiek voordeel te trekken.

Mijn fractie deed dat opdat het Parlement, dat toch de instelling is waar het democratisch hart van de Europese Unie klopt, met luide stem zijn veroordeling zou kunnen uitspreken over de dood van een onschuldige, en vooral ook om zijn solidariteit te kunnen betuigen met iedereen die net als Orlando Zapata in Cuba vecht, leeft en sterft voor zijn vrijheid en waardigheid.

Zoals de Europese Commissie opmerkte, geldt het gemeenschappelijk standpunt van de Raad nog steeds. Het is een fatsoenlijk standpunt, omdat daarin de onmiddellijke en onvoorwaardelijke vrijlating wordt geëist van de politieke gevangenen. En het is ook consistent, omdat het vraagt om de eerbiediging van mensenrechten en fundamentele vrijheden, ten einde Cuba te verankeren in het Europese waardensysteem en niet in dat van buitenlandse systemen als China of Vietnam.

Mevrouw de Voorzitter, in deze zaal klinken nog steeds de woorden na van Oswaldo Payá, een dappere man die in 2002 de Sacharovprijs kreeg uitgereikt. Hij zei dat de eerste overwinning die hij wilde verkondigen was, dat hij geen haat voelde, dat hij degenen die hem onderdrukten – die hij nog steeds als zijn broeders beschouwde – niet haatte. Maar hij zei ook dat zijn onderdrukkers hem niet door het instrument van de angst hun wil konden opleggen.

Hij zei dat Andrei Sacharov een erfenis naliet van waardigheid en van inzet voor de vreedzame coëxistentie van volkeren en dat de stemmen die het meest tellen, de stemmen zijn die we niet horen.

In deze zaal hebben we niet de stemmen kunnen horen van de “Damas de Blanco”, de “Dames in het Wit”, die eveneens de Sacharovprijs wonnen. Wij kunnen helaas ook niet langer de stem van Orlando Zapata horen. Maar spoedig zullen we de stem van veel andere Cubanen kunnen horen.

In de tussentijd, mevrouw de Voorzitter, moet het Parlement, als de rechtmatige vertegenwoordiger van een half miljard burgers van 27 lidstaten, luid en duidelijk de nu onbedwingbare schreeuw om vrijheid doen weerklinken die ons uit het geliefde Cuba bereikt.

(Applaus)

Luis Yáñez-Barnuevo García, *namens de S&D-Fractie*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, het mag nooit meer gebeuren dat we door ons stilzwijgen medeplichtig zijn aan vrijheidsmoord. Het mag nooit meer gebeuren dat een persoon die strijd voor zijn rechten, en uiteindelijk voor de rechten van iedereen, in een Cubaanse of welke gevangenis dan ook sterft zonder dat wij met luide stem zijn vrijlating eisen.

Orlando Zapata Tamayo, een 42 jaar oude metselaar, een kleurling, die alleen vroeg om betere gevangeniscondities, stierf na een hongerstaking van zesentachtig dagen en zeven jaar gevangenschap voor het verdedigen van de mensenrechten. Gedurende die zeven jaar werd hij mishandeld, vernederd en getreiterd door zijn cipiers. En al die tijd – laten we dat vooral niet vergeten – was de internationale gemeenschap akelig stil.

In Cuba zijn nog meer gevangenen en mensenrechtenactivisten in hongerstaking, zoals de psycholoog en journalist Guillermo Fariñas. Dames en heren, de resolutie die wij vandaag behandelen en die we morgen in stemming brengen, en die ik namens de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement mede heb ingediend, eist de bevrijding van alle politieke gevangenen in Cuba. Daarin spreken wij ons eens te meer uit voor een overgang naar een democratie en naar een onvoorwaardelijk respect voor de mensenrechten.

Laten we ons vooralsnog niet bezighouden met een kwestie die ons verdeelt, namelijk of het gemeenschappelijk standpunt van de Raad wel of niet moet worden gehandhaafd. Laten we ons nu richten op het thema van het redden van mensenlevens en op het thema van de mensenrechten. En laten we beginnen met een periode van rustige bezinning waarin we zoeken naar punten van overeenstemming over het toekomstige beleid met betrekking tot Cuba.

Deze tekst heeft daarnaast echter een belangrijke toegevoegde waarde: het feit dat hij wordt ingediend door zes fracties weerspiegelt een nieuw tijdperk, waarin binnen het Parlement brede consensus bestaat over het thema van de mensenrechten.

Laat niemand meer beweren dat het Europese democratische recht zich voegt naar de “bevelen” van het VS-imperialisme, maar laat ook nooit meer worden gezegd dat de sociaaldemocraten onverschillig staan tegenover of zelfs medeplichting zijn aan het bestaan van communistische dictaturen. Simpelweg omdat beide beweringen onjuist zijn. En de slachtoffers van de vrijheidsmoordenaars, waar die zich ook bevinden, moeten weten dat we hun zaak onvoorwaardelijk en eendrachtig steunen.

Mevrouw de Voorzitter, ik wil tot slot mijn dank uitspreken aan de heer Salafranca, die namens de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-Democraten) over deze tekst heeft onderhandeld, aan mevrouw Weber, die dat heeft gedaan namens de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa, aan de heer Romeva, namens de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie, aan de heer Kožušník, van de Fractie Europese Conservatieven en Hervormers, en aan de overige collega's die hebben geholpen bij deze moeilijke en gecompliceerde inspanning die morgen, naar ik hoop, succesvol zal worden afgesloten.

Tot slot wil ik ook mijn dank uitspreken aan de Spaanse premier en fungerend voorzitter van de Raad, de heer Rodríguez Zapatero, voor zijn aanmoediging en steun bij de totstandkoming van de resolutie waarover wij vandaag debatteren.

Renate Weber, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, namens mijn fractie zou ik allereerst mijn condoleances willen aanbieden aan de familie van de heer Orlando Zapata Tamayo, die de hoogste prijs heeft betaald voor zijn overtuigingen.

In de loop der jaren is zijn activisme voor de bescherming van mensenrechten een inspiratie geweest voor vele andere pleiters voor de mensenrechten, in en buiten Cuba.

In de resolutie die door meerdere fracties wordt voorgesteld, wordt onze grote bezorgdheid ten aanzien van de mensenrechtensituatie in Cuba uitgedrukt. We zullen hier heel eerlijk zijn. De situatie is niet verbeterd en veel onafhankelijke journalisten, vreedzame dissidenten en mensenrechtenverdedigers worden nog steeds gevangen gezet, alleen maar omdat ze hun recht op vrijheid van meningsuiting, vreedzame vergadering en vereniging willen uitoefenen.

Tegelijkertijd mogen onafhankelijke Cubaanse ngo's niet werken omdat de regering een draconische controle op hen uitoefent.

Ten tijde van dit debat zijn verschillende mensenrechtenverdedigers in hongerstaking. Hier moeten we ons zorgen over maken omdat er aanwijzingen zijn dat in ieder geval de gezondheid van de heer Guillermo Farinas snel achteruit gaat.

Het is erg jammer dat de Cubaanse autoriteiten tot dusverre de herhaaldelijke oproepen van de EU om alle politieke gevangenen onvoorwaardelijk vrij te laten, hebben genegeerd. Daarom ben ik echt van mening dat dit Parlement de EU moet vragen om alle mogelijke mechanismen te blijven gebruiken om het werk en de levens te waarborgen van degenen die streven naar een pluralistisch en democratisch Cuba.

Raül Romeva i Rueda, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ook ik wil mijn condolenties betuigen met de dood van Orlando Zapata, ook namens mijn fractie.

Ongeacht hoe men over Cuba denkt, is dit natuurlijk op zichzelf een betreurenswaardig voorval dat veroordeeld moet worden en waarbij zeker niet kan worden volstaan met een moment van bezinning en herdenking. Dit voorval verdient het dat het verzoek dat we in deze resolutie doen, namelijk de vrijlating van iedereen die in Cuba of waar dan ook om zijn politieke opvattingen gevangen wordt gehouden, consistent wordt verwoord.

Wat we doen is consistent en noodzakelijk. En ik zeg met klem dat de beweegredenen er niet toe doen. Dit maakt deel uit van het akkoord.

Ook moeten we in het geval van Cuba de onmiddellijke vrijlating van de personen in kwestie eisen en mogen we niet de delicate situatie van enkele gevangenen vergeten die naar het voorbeeld van Orlando Zapata in hongerstaking zijn aangegaan, en dan denk ik met name aan Guillermo Fariñas.

Maar ik waarschuw ervoor om te proberen deze zaak voor politieke doeleinden uit te buiten, wat, zoals collega Yáñez heeft opgemerkt, gevaarlijk kan zijn. Laten we niet vergeten dat er tal van processen lopen die nuttig zijn, die werken, en dat we in geen geval in de verleiding moeten vallen om de klok terug te draaien – wat sommigen lijken te willen – en weer een blokkade in te stellen, wat eerder een politieke mislukking is gebleken, omdat we al weten wat dat voor gevolgen heeft.

Als we het dus met elkaar eens zijn dat we niet nog een keer een situatie zoals die met Orlando Zapata willen, is het denk ik belangrijk te weten welke stappen we gezamenlijk kunnen nemen om herhaling te voorkomen. Daarvoor moeten we om te beginnen het proces van democratisering en normalisering op het eiland bevorderen.

Edvard Kožušník, *namens de ECR-Fractie.* – (CS) Ik ben hevig getroffen door het bericht van de dood van Orlando Zapata en wil dan ook mede namens de hele ECR-fractie mijn condoleances overbrengen aan zijn familieleden. Ikzelf ben geboren in 1971, op het hoogtepunt van de zogeheten communistische normalisering in mijn land, een van de periodes waarin mijn land het hevigst gebukt ging onder de communistische terreur. Als gevolg van de ervaringen van mijn land met de misdadige communistische ideologie voelen de Tsjechische burgers een grote solidariteit met het Cubaanse volk. Zij zijn dan ook zeer gevoelig voor de talrijke droeve berichten die de laatste dagen uit Cuba tot ons komen.

Aangezien het Cubaanse het totalitaire regime zelfs nu, veertig jaar na de Cubaanse revolutie, nog de slogan “socialisme of de dood” predikt, verdient het niet de minste tolerantie. Ik wil geloven dat de dood van Orlando Zapata niet vergeefs is geweest en het Cubaanse volk zal aanzetten tot massaal verzet tegen het communistische regime. Toen in mijn land Pavel Wonka als laatste slachtoffer van de communistische terreur in de communistische gevangenis overleed, had het regime nog slechts anderhalf jaar te gaan. Ik hoop van harte dat Orlando Zapata de Cubaanse Pavel Wonka zal blijken te zijn, het laatste slachtoffer dus van de communistische willekeur. Hopelijk bevrijdt Cuba zich binnenkort uit de gijzeling van de revolutionaire bejaarde garde en wordt het eindelijk een echt eiland van de vrijheid.

Ik wil u dan ook een dringende oproep doen. Indien er geen structurele en onomkeerbare vooruitgang plaatsvindt voor wat betreft de vrijlating van politieke gevangenen, geen vooruitgang richting een democratische Cubaanse samenleving en echte vrije verkiezingen, noch een begin gemaakt wordt met een proces van structurele hervormingen ten behoeve van een hogere levensstandaard voor alle Cubaanse burgers, dan mogen we onder geen enkel beding überhaupt spreken over herziening van het gemeenschappelijk standpunt van de Europese Unie.

Willy Meyer, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (ES) Mevrouw de Voorzitter, mijn fractie betreurt de dood van de gevangene Orlando Zapata ten zeerste. Net als bij iedere gevangene berustte ook in zijn geval de verantwoordelijkheid voor zijn veiligheid en gezondheid bij de staat. Cuba is dus verantwoordelijk en daarom betreuren we zijn dood ten zeerste.

Wij zijn het niet eens met de manier waarop het Parlement hier de mensenrechten bij betreft. Vandaag debatteren we over deze kwestie en morgen wordt er al gestemd. Bij de militaire staatsgreep in Honduras gingen we niet zo voortvarend te werk. Dit Parlement is misschien wel het enige parlement in de wereld dat de staatsgreep in Honduras en de moorden en martelingen die daarmee gepaard gingen, niet formeel veroordeelde.

Wij zijn tegen een benadering waarbij de vraag of het Parlement zich wel of niet over een mensenrechtenschending moet uitspreken, afhankelijk wordt gesteld van de plaats van schending, van het specifieke mensenrecht dat is geschonden en van de context van de schending.

Een week geleden werd in Colombia het grootste massagraf in Latijns-Amerika ontdekt. De autoriteiten zelf spreken over 2 500 lijken, wat zou kunnen oplopen tot 50 000. Is dit veroordeeld? Is hierover gedebatteerd, gestemd en een veroordeling uitgesproken? Is er iemand veroordeeld voor de burgerslachtoffers in Afghanistan? Is er iemand veroordeeld voor de vervolgingen in de Westelijke Sahara? Nee! Dit is hypocriet, en daar weigeren wij aan mee te doen.

Ik geloof dat het belangrijkste is dat we de Republiek Cuba op voet van gelijkheid bejegenen, zodat alle agenda's kunnen worden behandeld: de politieke agenda, de mensenrechtenagenda, het gevangeniswezen,

maar dus wel op voet van gelijkheid. De Europese Unie heeft nog steeds een gemeenschappelijk standpunt over de Republiek Cuba. Dat is uitzonderlijk, want over geen enkel ander land in de wereld heeft de Unie een gemeenschappelijk standpunt, niet over de Volksrepubliek China, wat al is opgemerkt, en niet over Vietnam. Waarom niet? Waarom wel een gemeenschappelijk standpunt over Cuba en niet over de Volksrepubliek China?

Ik roep de Raad, meer in het bijzonder de voorzitter van de Raad, op om zichzelf de volgende vraag te stellen: moet het gemeenschappelijk standpunt niet worden ingetrokken? Het gemeenschappelijk standpunt is naar mijn mening een van de duidelijkste obstakels voor een openhartige dialoog tussen de Europese Unie en de Republiek Cuba, een dialoog op basis van gemeenschappelijke agenda's die van wederzijds belang zijn.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, de dood van de dissident Orlando Zapata als gevolg van zijn hongerstaking en de arrestatie van de blogger Yoani Sánchez, die de wereld vertelde over het leven van alledag in het socialistische Cuba, maken duidelijk dat wij eraan moeten blijven vasthouden dat het Cuba-beleid gekoppeld blijft aan de vooruitgang op het gebied van democratisering en mensenrechten, zoals in 1996 is vastgelegd. De hoop op vooruitgang onder Raúl Castro is immers al lang vervlogen.

De situatie van politieke gevangenen bijvoorbeeld is niet daadwerkelijk verbeterd. Ze genieten bij lange na niet de vrijheden die de Castro-broers zelf hadden in de tijd dat zij onder het regime van Batista gevangen zaten. Als gevolg van het koppig vasthouden aan de planeconomie is Cuba zelfs niet meer in staat om in de meest elementaire behoeften van de eigen bevolking te voorzien. Welvaart en eigen initiatief worden in Cuba gezien als openlijke kritiek op het regime. Wat dat betreft hebben zelfs de burgers van het communistische China het makkelijker, die in ieder geval door eigen inspanningen hun leven kunnen verbeteren.

De versoepeling van het economisch embargo van de VS op computers en softwarediensten zal weliswaar niet helemaal voldoen aan de verwachtingen die de publieke opinie heeft van de beloften van president Obama, maar wellicht krijgt de oppositie nu de kans om zich beter te organiseren. Met de toenemende keuze zal het bovendien zonder meer moeilijker worden voor de Cubaanse regering om de vrijheid van meningsuiting te blijven onderdrukken. Alleen daarom al moeten wij de initiatieven vanuit Europa zo goed mogelijk ondersteunen en ons inzetten voor verdere versoepeling van het communistisch systeem.

VOORZITTER: Isabelle Durant

Ondervoorzitter

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). - (PL) De tragische dood van de Cubaanse gewetensgevangene Orlando Zapata is een bewijs te meer dat het regime van de gebroeders Castro geen gehoor geeft aan de oproepen van de internationale gemeenschap om te stoppen met het schenden van de mensenrechten, door mensen die vrijheid en democratie eisen in het geheim uit te schakelen. Vandaag heeft deze tragedie, deze tragische dood, een symbolische betekenis gekregen. Het is een wanhoopskreet om hulp en om een doeltreffend optreden, hoofdzakelijk van internationale politici en besluitvormers die betrekkingen aanknopen met de Cubaanse autoriteiten, maar die niet willen spreken met oppositieleden en niet luisteren naar de stem van de vertegenwoordigers van de burgermaatschappij in Cuba.

We moeten zo spoedig mogelijk gezamenlijk actie ondernemen om het regime van Castro onder druk te zetten en de onmiddellijke vrijlating eisen van degenen die op grond van hun mening veroordeeld zijn tot vele jaren gevangenisstraf.

De Europese Unie heeft de afgelopen jaren geprobeerd om een minder strenge houding aan te nemen en heeft zelfs diplomatieke sancties tegen Cuba opgeheven in de hoop dat dit gebaar de autoriteiten ertoe zal aanzetten om de democratische normen te eerbiedigen. De tragische dood van Orlando Zapata toont helaas aan dat dit beleid naïef en ondoeltreffend is geweest en duidelijk niet moet worden voortgezet.

Morgen gaan we stemmen over de resolutie waarmee het debat van vandaag wordt afgerond. Dit moet een duidelijk teken zijn van ons verzet tegen de schendingen van de mensenrechten, de onmenselijke behandeling van politieke gevangenen en de gebrekkige eerbiediging van de fundamentele burgerlijke vrijheden in Cuba. We moeten uitdrukking geven aan onze solidariteit met het Cubaanse volk. Wij moeten de stem zijn van diegenen die nu geen stem hebben in Cuba.

(Applaus)

Emine Bozkurt (S&D). - Voorzitter, het tragische lot van Orlando Zapato Tamayo heeft wereldwijd tot diepe verontwaardiging geleid. In zijn uitzichtloze situatie zag Zapato geen andere mogelijkheid dan actie

te voeren door zichzelf uit te hongeren. Hij heeft zijn verzet tegen zijn gevangenschap en de erbarmelijke omstandigheden in de Cubaanse gevangenis moeten bekopen met de dood. En waarom? Welke misdaad had Zapato begaan om in die gevangenis te belanden? Het hebben en geweldloos uitdragen van een andere mening dan de overheid, is geen misdaad. Het maakt je nog geen crimineel of verrader.

De dood van Zapato is geen geïsoleerd incident. Ook psycholoog en journalist Guillermo Fariñas is in hongerstaking gegaan. Hij wil zo de vrijlating van 26 zieke politieke gevangenen afdwingen. Wat staat hem te wachten? Moet hij zijn actie voor eerbiediging van de mensenrechten straks ook met de dood bekopen? Wanneer gaat de Cubaanse regering haar standpunt? Geschat wordt dat er nog zo'n 200 andere politieke gevangenen vastzitten. Het vasthouden van mensen wegens hun idealen gaat geheel in tegen de Universele Verklaring van de rechten van de mens.

Wij roepen Cuba op om deze gewetensgevangenen direct en onvoorwaardelijk vrij te laten en een einde te maken aan deze grove schending van de mensenrechten. Een regering kan het denken van haar burgers niet controleren of beheersen. Ook al blijf je mensen achter muren en tralies zetten, hun ideeën blijven bestaan. Pogingen om die gedachten en ideeën te vrijdelen, zullen altijd tevergeefs zijn. Daar heeft Cuba toch al jaren ervaring mee?

De overheid zal juist in een dialoog moeten gaan met mensen die anders denken. Alleen een politieke dialoog is het instrument om verder te komen. Dat is Cuba aan zijn burgers verplicht. Want het Cubaanse volk verdient democratie en respect voor fundamentele vrijheden. De dood van Zapato mag niet betekenisloos de geschiedenis ingaan en dient een streep door de huidige mensenrechtensituatie in Cuba te halen.

De Europese Unie moet alles doen wat in haar macht ligt om bij te dragen aan de verbetering van de mensenrechtensituatie in Cuba. Het gaat dan niet alleen om politieke gevangenen als Zapato, ook verdedigers van mensenrechten moeten in vrijheid hun werk kunnen doen. De overheid van Cuba dient zorg te dragen voor de Cubaanse bevolking. Zij mag niet uit angst mensen vastzetten, ze behandelen als criminelen. Burgers hun vrijheid ontnemen, dat is pas misdadig.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, het verdedigen van de mensenrechten betekent vandaag het veroordelen van de vermijdbare, wrede en onrechtvaardige dood van Orlando Zapata en het eisen van de vrijlating van degenen die nog in gevangenschap zitten. Ik hoop dat zijn dood de Cubaanse autoriteiten aan het denken zal zetten, zodat hun regime zich tot een echte democratie kan ontwikkelen.

Cuba is een dictatuur omdat er politieke gevangenen zijn, omdat mensen bang zijn om in debat te gaan en vrijelijk ideeën uit te wisselen, omdat het regime bang is voor vrijheid. Ideeën kunnen provoceren, verrassen, schrik aanjagen, maar geen misdrijf plegen. Wat ideeën nodig hebben, zijn argumenten en debat, niet een gevangenis.

De mensen in een samenleving denken en voelen. Ook gevangenen doen dat. Het is onmogelijk dat te verbieden. Dat betekent dat de ideeën en gevoelens die men probeert te onderdrukken, uiteindelijk toch het bewustzijn van de hele samenleving zullen doordringen. Dat geldt ook in Cuba, en de hoofdrolspelers van de revolutie die een einde maakte aan het regime van Fulgencio Batista, zouden dat beter dan wie ook moeten weten.

Hopelijk helpt deze resolutie ze om de noodzakelijke overstap te maken! Maar met mensenrechten valt niet te marchanderen. Het Parlement wint aan geloofwaardigheid wanneer het met evenveel energie reageert op alle mensenrechtenschendingen in alle landen: in Afghanistan, in Palestina, in het Baskenland – het kleine land waar ik vandaan kom – in Honduras en in Colombia. Daartoe dienen we ons verbinden. Het is natuurlijk dezelfde verbintenis.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Ik denk dat iedereen in dit Parlement het erover eens is dat de corrupte communistische dictatuur elke positieve verandering in Cuba in de weg staat. De politiestaat van de gebroeders Castro maakt de economie van het eiland kapot, vernietigt de burgerlijke vrijheden en ontnemt veel Cubanen de hoop op een waardig leven.

De toekomst van Cuba ligt uiteraard in de handen van de Cubanen zelf, maar er is op dit vlak ook een actieve rol weggelegd voor de Europese Unie. We moeten aandringen op de vrijlating van alle politieke gevangenen. In feite zou dit de belangrijkste voorwaarde moeten zijn voor elke vorm van dialoog met Cuba. Wij moeten de acties van niet-gouvernementele organisaties steunen, ons sterk maken voor de eerbiediging van de mensenrechten en de toegang tot onafhankelijke media verbeteren, onder meer tot het internet.

Het bevorderen van democratische veranderingen is een domein waar de trans-Atlantische betrekkingen een zeer belangrijke rol kunnen spelen. We zouden daarom nauw moeten samenwerken met Washington. Met vereende krachten zullen we erin slagen om voor Cuba een langetermijnstrategie uit te werken die niet zal uitgaan van de blinde aanvaarding van de huidige status quo, maar van een toekomstgerichte visie op de democratische en economische wederopbouw van het land.

(Applaus)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Mijnheer de voorzitter dit debat toont maar weer eens aan dat de meerderheid van dit Parlement met twee maten meet. Deze zelfde meerderheid die weigerde de militaire staatsgreep in Honduras te veroordelen en daarmee de ogen sloot voor de gevangenneming en de dood van een ontelbaar aantal mensen is nu bereid te onderhandelen over een partnerschapsovereenkomst met een regering die gevormd is door verkiezingen die zijn uitgeschreven door degenen die staatsgreep pleegden.

Uiteraard betreuren we allemaal de dood van de Cubaan Orlando Zapata Tamaya in een Cubaans ziekenhuis nadat hij in hongerstaking was gegaan. Toch moeten we de reden van dit debat en de onacceptabele houding jegens Cuba blijven veroordelen, en daarbij de ernstige gevolgen van het economische, commerciële en financiële embargo van de Verenigde Staten op Cuba en de gevangenhouding van vijf Cubaanse burgers in Amerikaanse gevangenis die enkel hun land wilden verdedigen, achterwege laten.

We mogen niet vasthouden aan het onacceptabele gemeenschappelijk standpunt waarmee het de Europese Unie onmogelijk wordt gemaakt om alomvattende en open betrekkingen met Cuba te onderhouden op basis van wederzijdse belangen. Het wordt tijd om het gemeenschappelijk standpunt op te heffen om de betrekkingen tussen de Europese Unie en Cuba te normaliseren. Wij verlangen dit van het Spaanse voorzitterschap.

Bogusław Sonik (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, we herinneren ons allemaal het beroemde motto van Fidel Castro, namelijk "socialisme of de dood". Vandaag kunnen we met zekerheid zeggen dat van dit motto alleen nog de dood over is. Een bewijs hiervan zijn de omstandigheden die tot de dood van de Cubaanse gevangene en patriot Orlando Zapata hebben geleid. Het dictatoriale bewind van Castro is een schande voor het idee van het democratische socialisme.

Wat vandaag in Cuba gebeurt, is een schande voor al degenen die vanuit een linkse overtuiging aan politiek doen. Ik schaamde me ook voor de Europese Unie, toen voormalig commissaris Michel een bezoek bracht aan Cuba met een voorstel over ontwikkelingssamenwerking, maar tegelijkertijd zorgvuldig elk contact met de democratische oppositie vermeed.

We moeten een einde maken aan dit beleid. We mogen niet langer onze ogen sluiten voor de realiteit in een land waar nooit vrije verkiezingen zijn gehouden en waar gewetensgevangenen in erbarmelijke omstandigheden jarenlange celstraffen uitzitten. Het Spaanse voorzitterschap stelt vandaag voor om een open beleid te voeren tegenover Havana. De democratisering van het Cubaanse regime dient echter een essentiële voorwaarde te zijn voor dit beleid, net als de vrijlating van politieke gevangenen, het opstarten van een dialoog met de samenleving, de afschaffing van censuur en het herstel van de burgerlijke vrijheden. Daar dienen we de Cubaanse regering duidelijk, openlijk en resoluut op te wijzen. Dat is trouwens ook in haar eigen belang.

We weten dat er voor volkeren die onderdrukt worden door dictators verschillende wegen zijn naar vrijheid. Er is het pad dat Polen en Zuid-Afrika hebben bewandeld – de weg van dialoog en consensus. Er is echter ook het pad waarvoor Roemenië heeft gekozen met de bloedige omverwerping van het regime. Het is in ieders belang om een dergelijk scenario te vermijden. Welke weg zal Havana kiezen? Het antwoord op deze vraag ligt in Cuba zelf. Het beleid van de Europese Unie zou een actieve bijdrage moeten leveren aan de totstandbrenging van een ruimte van vrijheid en democratie in Cuba. Dat zou ook de zienswijze van het Europees Parlement moeten zijn.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, allereerst wil ik mijn eigen condoleances uitspreken naar aanleiding van de dood van Orlando Zapata Tamayo, evenals mijn grote bezorgdheid voor de overige vier Cubaanse gevangenen en één oppositieactivist die als protest in hongerstaking zijn gegaan.

Het Europees Parlement moet onze oproep tot onmiddellijke en onvoorwaardelijke vrijlating van de politieke gevangenen – 55 volgens Amnesty International, 200 volgens de mensenrechtencommissie van Cuba – herhalen en we moeten vandaag onze uitdrukkelijke bezorgdheid uitspreken over de recente detentie en mishandeling van Darsi Ferrer, directeur van een centrum voor gezondheid en mensenrechten in Havana.

Amnesty International is zelf al negentien jaar niet meer uitgenodigd voor een bezoek aan Cuba en zou hier wel toestemming voor moeten krijgen. We zouden de Cubaanse regering moeten vragen om specifieke data overeen te komen voor het voorgestelde bezoek van Manfred Nowak, speciale VN-rapporteur inzake foltering, die we volgende week in Genève willen bezoeken.

Omdat ik een van de mensen in dit Parlement ben die altijd tegen het handelsembargo van de VS is geweest, opgelegd in 1962, heb ik het feit verwelkomd dat er onder president Obama maatregelen zijn goedgekeurd waardoor Cubaanse Amerikanen vrijer kunnen reizen en meer geld naar huis kunnen versturen. Ik heb de herziening in 2008 van ons eigen gemeenschappelijke EU-standpunt verwelkomd dat heeft geleid tot het starten van een politieke dialoog tussen Cuba en de EU en het hervatten van de ontwikkelingssamenwerking van de EG, en ik verwelkom het feit dat de BBC onlangs vrije toegang tot Cuba heeft gekregen. Maar ik ben teleurgesteld dat Cuba in de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties niet heeft ingestemd met de aanbevelingen om de twee belangrijke mensenrechtenverdragen – het IVBPR en het ICESCR – te ratificeren en een onafhankelijke inspectie van de gevangenen toe te staan.

Ik wil hier vanmiddag tegen de Commissie en het voorzitterschap zeggen dat u – en iedereen hier die naar Cuba gaat – volhardend moet zijn in ons streven om leden van het Cubaans maatschappelijk middenveld te ontmoeten. De plaatsvervangend onderminister van Buitenlandse zaken van de VS, Bisa Williams, heeft afgelopen jaar zo'n bezoek zonder beperkingen kunnen afleggen, en wij zouden erop moeten aandringen – iedereen van ons die naar Cuba gaat – dat wij hetzelfde doen.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, mijnheer de minister, de dood van Orlando Zapata Tamayo is een tragische getuigenis van de wanhoop waar een gebrek aan of het ontbreken van vrijheid toe kan leiden.

De minister zei het al: dit had natuurlijk niet mogen gebeuren. We moeten protesteren tegen de gevangenhouding van gewetensgevangenen en hun vrijlating eisen. We mogen de willekeur van een bewind dat halsstarrig weigert om zich open te stellen voor de uitoefening van de meest fundamentele vrijheden, niet accepteren, maar ik vind ook dat we onszelf de voordelen en de perspectieven van een politieke dialoog die, nu meer dan ooit, de meest tastbare uitdrukking blijft van onze Europese waarden, niet mogen onzeggen.

De betrekkingen tussen Cuba en de Europese Unie zijn al heel lang complex; ze zijn dikwijls gebaseerd op verblinding en onbegrip, hetgeen tot ernstige spanningen heeft geleid en de vorderingen en perspectieven van de politieke dialoog heeft ondermijnd. We weten allen dat Cuba zich op dit moment op een keerpunt in zijn geschiedenis bevindt. Ik ben er meer dan ooit van overtuigd dat we er verkeerd aan zouden doen als we de voordelen en de vorderingen, hoe bescheiden ook, van een dialoog die wordt gevoed door speciale historische, culturele en taalkundige banden, niet zouden koesteren.

Het lijkt geen twijfel dat de Europese Unie de enige politieke macht is die de Cubanen ervan kan overtuigen dat het isolement waarin ze zich opsluiten, suïcidaal is, en hen alleen maar, vroeg of laat, naar een dramatisch lot kan voeren. We mogen ons niet onttrekken aan die verantwoordelijkheid die op ons rust om de dialoog voort te zetten zonder ook maar een van de heikele onderwerpen uit de weg te gaan, maar ook zonder met twee maten te meten – hetgeen naar mijn mening maar al te vaak gebeurt.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) De vrijheid zal zegevieren in Cuba. Het land zal in de toekomst een democratie worden en een vrijemarkteconomie hebben.

De Europese Unie kan niet helpen bij het omverwerpen van het regime en wil dat vermoedelijk ook niet. Ze zou de Cubanen evenwel moeten willen en kunnen helpen nadat het systeem is veranderd. De ervaringen van landen als Polen, Tsjechië, Slowakije en Hongarije tonen aan dat dit daadwerkelijk mogelijk is en dat het ook kan lukken. Wij kunnen helpen door onze ervaring ter beschikking te stellen. Na de val van het regime van Castro, zou de Europese Unie moeten helpen door haar ervaring en geld ter beschikking te stellen, zodat het in Cuba nooit tot de situatie komt die door de Poolse verslaggever Marek Magierowski is beschreven – een situatie waarbij de nakomelingen van Orlando Zapata, wiens naam in dit Parlement veelvuldig is genoemd, in de toekomst in de promenades en boulevards van Havana rum zullen serveren aan de nakomelingen van Castro.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Ik ben van huis uit arts en ik weet hoe moeilijk het is om een mensenleven te redden. Ik ben telkens opnieuw oprecht geschokt als er een mensenleven verloren gaat en ik deel dan ook uw droefenis over de dood van Orlando Zapata. Ik heb alle resolutievoorstellen van de verschillende politieke fracties zorgvuldig bestudeerd en vrees dat ik, evenals onlangs bij de behandeling van het verslag over de naleving van de mensenrechten in de Centraal-Aziatische republieken, moet constateren dat we ons wederom

een betuttelende houding aanmeten en geen enkel goed woord over hebben en geen enkele eerbied betonen voor de specifieke historische en culturele tradities van de landen, noch voor de positieve resultaten die deze landen reeds geboekt hebben. Dat geldt evenzeer voor Cuba. Het is mijn allerdiepste overtuiging dat de weg naar verbetering van de situatie op Cuba via een gelijkwaardige dialoog loopt, precies datgene waartoe de Cubaanse instanties bereid zijn. Op die manier kunnen we bijdragen aan een verbetering van de sociaaleconomische rechten op Cuba. We mogen niet vergeten dat Cuba ondanks het zware economische weer waarin het verkeert altijd vooraan staat als het erom gaat andere landen te helpen. Denk daar bijvoorbeeld aan de catastrofe op Haïti. Het gezegde dat wie snel oordeelt, graag oordeelt, is een waarheid als een koe, maar is zeker niet de kant die we op moeten.

Mario Mauro (PPE). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, ik denk echt dat ik kan aankondigen dat we vandaag een waardevolle bladzijde schrijven in de geschiedenis van dit Parlement, en morgen tijdens de stemming zelfs nog meer. We kunnen deze bladzijde schrijven omdat we voor één keer onze wederzijdse vooroordelen, die voortvloeien uit het feit dat we lid zijn van verschillende fracties, terzijde leggen en zijn gezwicht voor het grote mysterie van de dood van een man en de waarheid erkennen.

Wat nemen we eigenlijk in deze resolutie op? We noteren dingen die simpel lijken en die voor zichzelf spreken, maar die in feite zeer belangrijk zijn. We zullen opschrijven dat er in Cuba geen vrijheid is; we zullen opschrijven dat er in Cuba geen democratie is; we zullen opschrijven dat leven leven is en dat mensen niet vermoord zouden moeten worden. We nemen dit misschien bijna voor lief, maar het heeft ons jaren gekost om over onze wederzijdse vooroordelen heen te komen en een feit te erkennen dat niet in strijd is met al onze politieke overtuigingen, maar ons simpelweg de kern van waarheid laat inzien dat de enige basis voor een debat is.

We moeten debatten met Cuba niet uit de weg gaan, maar er daarentegen op aandringen dat ieder oprecht debat gebaseerd is op de waarheid, namelijk op de ontbrekende erkenning van het centrale belang van het individu. In plaats van handdrukken en vriendelijke gebaren, hebben we passende maatregelen nodig waardoor de regering-Castro iedere hoop op het behalen van compromissen opgeeft die niet van toegevoegde waarde, of minimaal slechts van secundair belang zijn met het oog op het vraagstuk van mensenrechten.

Het Parlement heeft terecht deze kans aangegrepen, in tegenstelling tot de hoge vertegenwoordiger, die ik er net als vanmorgen nogmaals aan zal herinneren dat *Cuba libre* geen cocktail is: het is een verzamelkreet vanuit ons hart, omdat we democratie willen en een vrij Cuba.

María Muñiz De Urquiza (S&D). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, de Spaanse leden van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement betreuren de dood van de Orlando Zapata en de situatie van de politieke gevangenen. We doen vanaf deze plaats een krachtige oproep aan de Cubaanse autoriteiten om deze gevangenen vrij te laten.

De dood van Orlando Zapata is betreurenswaardig, maar het kan er ook toe leiden dat we ophouden met alleen maar praten over het bevorderen van de mensenrechten in Cuba en samen met de Cubaanse autoriteiten daadwerkelijk stappen in die richting gaan zetten. Daarvoor moet om te beginnen het gemeenschappelijk standpunt worden gewijzigd, dat iedere dialoog met de Cubaanse autoriteiten in de weg staat, die uiteindelijk als enigens iets kunnen doen aan de mensenrechtensituatie op het eiland.

Het gemeenschappelijk standpunt – dat overigens tamelijk ongewoon is, omdat vrij veel EU-landen actieve bilaterale betrekkingen met Cuba onderhouden – vormt een obstakel voor iedere politieke dialoog en belet de Europese Unie om uitvoering te geven aan de beginselen van haar buitenlands beleid, zoals het bevorderen van democratie en mensenrechten in de wereld.

Het gemeenschappelijk standpunt is een gedateerd instrument dat in de vorige eeuw door 15 lidstaten is aangenomen. Maar nu telt de Unie 26 lidstaten en de situatie in de wereld is veranderd. Zo praat de Verenigde Staten met Cuba over zo gevoelige thema's als immigratie, en heeft de OAS Cuba in haar midden toegelaten, op basis van dialoog en de beginselen achter deze organisatie.

In dit nieuwe tijdperk voor de Europese Unie hebben we een instrument nodig dat via bilaterale onderhandelingen tot stand is gekomen en dat ons in staat stelt tot effectief optreden in de zaken waar we goed in zijn, namelijk het bevorderen van democratie en mensenrechten. Dat de Europese Unie de dialoog met Cuba blokkeert, is een unicum in de Europese buitenlandse betrekkingen en bijzonder vreemd als je ziet dat de Unie overeenkomsten sluit met landen waar het ontbreekt aan de meest elementaire politieke en burgerrechten en waar ook de sociale rechten ontbreken die het Cubaanse volk wél heeft.

Alleen langs de weg van dialoog, via samenwerkingsmechanismen en via overeenkomsten die zijn neergelegd in een internationaal verdrag zal de Europese Unie iets van Cuba kunnen eisen. Zij die zich verzetten tegen dialoog, belemmeren daarmee de zoektocht naar een waardige uitweg voor degenen die ze zeggen te verdedigen.

De Spaanse regering laat zien hoe het wel moet. Ze voert een opbouwende maar kritische dialoog en heeft daarmee de vrijlating van een aanzienlijk aantal politieke gevangenen bereikt, wat getuigt van de effectiviteit van haar aanpak.

Don Quichot zei al dat als je iemand met daden straft, je hem niet met woorden hoeft te straffen. Laten we dus stoppen met praten over de mensenrechtensituatie in Cuba en metterdaad beginnen te werken aan het verbeteren van die situatie, samen met de Cubaanse autoriteiten. Dat is wat de politieke gevangenen nodig hebben. En geen aanklachten vanuit het Europees Parlement.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, in 2003 werden tijdens de klopjachten van de "Zwarte Lente" in Cuba 75 dissidenten opgepakt voor vermeende spionageactiviteiten voor de Verenigde Staten. Orlando Zapata werd op precies dat moment gearresteerd voor belediging, verstoring van de openbare orde en ongehoorzaamheid.

De vrouwen van deze 75 dissidenten vormden de "Dames in het Wit", die in 2005 van het Europees Parlement de Sacharovprijs voor de vrijheid van denken ontving. Ik kan me overigens nog herinneren dat het regime van Castro de "Dames in het Wit" geen visum verstrekke om naar het Parlement te kunnen komen om hun prijs in ontvangst te nemen.

De Mensenrechtencommissie van Cuba erkent dat dat land bijna 200 politieke gevangenen telt. Daarvan zijn er 22 journalist. Op de trieste wereldranglijst van landen waar journalisten zitten opgesloten, neemt Cuba met dit cijfer de derde plaats in, na Iran, met 52 gevangen journalisten, en China, met 24.

Orlando Zapata, 42 jaar, wordt door Amnesty International als politieke gevangene erkend. Hij ging op 3 december 2009 in hongerstaking uit protest tegen de afranselingen en andere mishandelingen die hem herhaaldelijk ten deel vielen en overleed op 23 februari, 85 dagen nadat hij zijn hongerstaking was begonnen.

Het Parlement zou zich solidair moeten verklaren met de familie en vrienden van Zapata en zijn grote verontrusting moeten uitspreken over de mensenrechtensituatie in Cuba. Het zou het regime-Castro een duidelijke boodschap moeten sturen, vooral in het kader van het Spaanse voorzitterschap, dat zich overigens veel actiever zou moeten opstellen in het verdedigen van de fundamentele rechten in Cuba.

Tot slot, geachte collega's, maak ik van deze gelegenheid gebruik om de vrijlating te eisen van alle politieke gevangenen in Cuba.

Francisco José Millán Mon (PPE). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, het bevorderen van democratie en het verdedigen van mensenrechten neemt een zeer belangrijke plaats in onder de beginselen en doelstellingen van het externe optreden van de Unie – ik verwijs naar artikel 21 van het EU-Verdrag. Dit artikel geldt natuurlijk ook voor de betrekkingen met Cuba en het geliefde Cubaanse volk.

Helaas lijkt het optreden van de Raad de laatste vijf jaar te zijn ingegeven door de wens de gedragslijn te corrigeren die in 2003 is vastgelegd naar aanleiding van de harde repressiegolf die dat jaar over het eiland sloeg. Zo trok de Raad de toen vastgestelde maatregelen in 2005 tijdelijk in.

Vervolgens waren er de reises van ministers van Buitenlandse Zaken en ook van commissarissen naar het eiland. In juni werden de maatregelen uit 2003 definitief ingetrokken en kwam een algemene politieke dialoog op gang – wat de heer López Garrido nog eens in herinnering heeft gebracht – samen met regelmatige ontmoetingen op hoog niveau. Recentelijk is zelfs nog een staatshoofd van een lidstaat naar Havanna gereisd. Helaas hadden de Europese politieke vertegenwoordigers geen tijd voor een gesprek met de oppositie, die zich terecht aan de kant gezet voelde.

Al die tijd is de repressie in Cuba doorgegaan. Er zijn nog veranderingen noch hervormingen doorgevoerd. Maar de politieke dialoog is gewoon doorgegaan. En nu zijn we allemaal geschokt over de wrede dood van de politieke gevangene Orlando Zapata.

Dames en heren, zoals bekend hebben enkele regeringen, waaronder de Spaanse, bij herhaling om intrekking van het gemeenschappelijk standpunt gevraagd, een gemeenschappelijk standpunt waarin iets staat dat toch

toch vrij redelijk is: de EU steunt de overgang naar een democratie wat in beginsel gewoon voortvloeit uit de beginselen en doelstellingen van artikel 21 van het Verdrag.

Ik eindig met twee overwegingen. Ten eerste, het gemeenschappelijk standpunt heeft niet belet dat er een dialoog op gang kwam. Dat is duidelijk. Bovendien is het recentelijk, in juni 2009, opnieuw door de 27 ministers bekrachtigd. Ten tweede, onze prioriteit is toch zeker niet om het gemeenschappelijk standpunt te veranderen – dat moest er nog bijkomen! Onze prioriteit is om de onmiddellijke, volledige en onvoorwaardelijke vrijlating van alle politieke gevangenen te eisen.

Cuba en Latijns-Amerika behoren voor mij tot het Westen, en het Westen kenmerkt zich door het geloof in de menselijke waardigheid en het respect voor de fundamentele rechten van de mens. Nog een laatste overweging: ik herinner de Raad eraan dat hij zelf in zijn aanbevelingen van juni 2002 de toekomst van de politieke dialoog met de Cubaanse autoriteiten afhankelijk heeft gesteld van de vorderingen die op het eiland worden gemaakt, en dan met name de vorderingen op het terrein van de mensenrechten. Durft iemand te beweren dat die vorderingen worden gemaakt? Durft iemand dat echt te beweren?

Antonio Masip Hidalgo (S&D). - (ES) “De geschiedenis zal me vrijspreken!”, aldus de beroemde uitspraak van een jonge advocaat die zijn volk in beroering bracht. De geschiedenis spreekt hem inderdaad vrij van zijn verzet tegen tirannie en daarna tegen het Amerikaanse embargo.

Maar de geschiedenis en het Europees Parlement, dat de grootste ruimte van vrijheid en veiligheid ter wereld vertegenwoordigt, spreekt hem niet vrij van, maar veroordeelt met kracht, de dictatuur waaronder het Cubaanse volk lijdt, de schendingen van mensenrechten op het eiland, de wreedheid jegens politieke gevangenen en de minachting jegens Cubaanse ballingen. Het vonnis van de geschiedenis is duidelijk.

Met deze resolutie scharen afgevaardigden van alle ideologieën zich aan de kant van de Cubanen die voor hun rechten strijden. We moeten met alle mogelijke middelen een einde proberen te maken aan de meedogenloze repressie waaraan ze worden onderworpen. Daartoe behoort ook het intrekken van het verlammeende gemeenschappelijk standpunt.

Als eerbetoon aan de dichter Raúl Rivero citeer ik de laatste dichtregels die hij in zijn geboorteland schreef: “Hef geen belasting op genegenheid, leegte, verstikking of verbitterdheid. De ruïnes van het vaderland zijn veilig. Rustig maar kameraden. Ik ben al weg.”

Fiorello Provera. (EFD) – (IT) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, wederom leiden de keuzes en het gedrag van het Cubaanse communistische regime tot een dilemma voor ons Parlement: is het mogelijk om nog langer debatten te voeren met dit regime? Al jarenlang verzoekt het Europees Parlement de Cubaanse overheden om democratische hervormingen door te voeren die mensenrechten eerbiedigen. Maar de machtsoverdracht van Fidel Castro aan zijn broer Raúl heeft noch tot democratische hervormingen geleid noch tot de vrijlating van politieke gevangenen.

De dood van Orlando Zapata in gevangenschap, na 85 dagen hongerstaking, geeft blijk van het ideologische en onderdrukkende karakter van het regime. De Europese Unie heeft gedurende tien jaar voor 145 miljoen euro aan financiële steun verleend aan Cuba: de resultaten zijn verre van perfect. Integendeel, deze financiering heeft de tirannie in stand gehouden. Als we geloofwaardig willen zijn, moeten we eisen dat de betrekkingen met Havana, waaronder ontwikkelingshulp, worden omgezet in specifieke en controleerbare verbeteringen in de mensenrechtensituatie voor alle Cubaanse burgers, te beginnen met de onmiddellijke vrijlating van politieke en gewetensgevangenen.

We moeten geen ultimatum neerleggen, maar oproepen tot verandering bij een van 's werelds meest onderdrukkende regimes, een slechte imitatie van een ideologie die door het verleden is ingehaald en snel zal uitsterven.

Michael Gahler (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, wij zouden de Cubaanse bevolking maar ook het regime een concreet aanbod moeten doen: in plaats van de politieke status quo financieren wij de overgang naar democratie in Cuba. De eerste stap moet vrijlating van alle politieke gevangenen zijn. Tegelijkertijd moeten de VS een einde maken aan hun sancties, die eerder hebben bijgedragen aan de versteviging van het regime dan aan de omverwerping ervan. Vervolgens zou een ronde tafel van vertegenwoordigers van het regime en de burgerrechtenbeweging in Cuba een schema voor de overgang naar democratie en voor democratische verkiezingen moeten uitwerken.

Overigens laat Midden-Europa zien dat er dan ook nog een toekomst is voor de voormalige staatspartij – zelfs voor die partij is er een leven na de dood van het oude systeem. Wij als EU en als lidstaten moeten dit

proces op een zelfde wijze ondersteunen als we in Midden-Europa hebben gedaan. Dat zou de Cubanen helpen, de regio stabiliseren en wellicht zelfs de weg vrijmaken voor een nieuwe vorm van betrekkingen met de VS, die geen herhaling van het pre-Castro-tijdperk zouden zijn.

João Ferreira (GUE/NGL). - (PT) Mevrouw de voorzitter, we betreuren de dood van Orlando Zapata, we betreuren het feit dat hij zijn protest heeft moeten bekopen met de hoogste prijs, ongeacht de redenen die hem ertoe dreven. We mogen echter niet toestaan dat er een verharding van politieke en ideologische campagnes tegen Cuba en zijn volk komt naar aanleiding van deze tragische gebeurtenis.

Ongeacht ieders persoonlijke visie op de keuzes van het Cubaanse volk, moeten we deze keuzes en hun soevereine recht om zelf te beslissen over hun eigen lot en over de wijze waarop de politiek in hun land is georganiseerd, respecteren.

Daarom veroordelen wij iedere vorm van inmenging of aanval, waaronder de misdadige boycot waaraan Cuba al bijna een halve eeuw is overgeleverd.

Daarom vinden we dat de logische houding van de Europese Unie en de te bewandelen weg moet leiden tot volledige normalisering van de betrekkingen met Cuba door de opheffing van het gemeenschappelijke standpunt tegen Cuba, dat een onacceptabele discriminatie tegen Cuba en zijn bevolking belichaamt.

Bovenal accepteren wij de immense hypocrisie onder veel leden van dit Parlement niet en veroordelen wij sterk het beleid van de Europese Unie, dat met twee maten meet.

Antonio López-Istúriz White (PPE). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik richt me tot de moeder van Orlando Zapata en tot hen die met haar lijden in de strijd voor fundamentele vrijheden in Cuba: jullie staan niet alleen!

Het Europees Parlement spreekt zich vandaag via deze resolutie – waarvoor ik de auteurs, en met name alle partijen die de resolutie hebben ondertekend, in mijn hoedanigheid van secretaris-generaal van mijn partij dank zeg – eensgezind uit tegen deze geïsoleerde en op zijn laatste benen lopende dictatuur. Vandaag ondertekenen we hier het internationale doodvonnis voor dit regime.

Afgaande op de bijdragen die ik heb gehoord, zijn we bijna eensgezind van mening dat de dood van uw zoon in krachtige en duidelijke bewoordingen moet worden veroordeeld. Maar velen van ons gaan veel verder dan dat. U kunt er zeker van zijn dat we ons ervoor zullen blijven inzetten dat alle politieke gevangenen op het eiland onvoorwaardelijk worden vrijgelaten.

We blijven de situatie van constante mensenrechtenschendingen op het eiland nauwgezet in het oog houden. En natuurlijk zullen wij vanuit de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-Democraten) blijven vechten voor handhaving van het gemeenschappelijk standpunt van de Europese Unie, en afgaande op wat ik heb gehoord, zullen vele anderen hetzelfde doen.

We gaan geen gemengde signalen afgeven. We zullen duidelijk aangeven hoe we onze droom van een democratisch Cuba denken te bereiken. Het ultieme offer dat Orlando heeft gebracht, heeft weerklank gevonden in het bewustzijn van alle fatsoenlijke mensen in de wereld. Laten we ervoor zorgen dat het stille offer van duizenden Cubanen in de nabije toekomst in een vrij Cuba kan worden herdacht.

Gesine Meissner (ALDE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, wij hebben tamelijk makkelijk praten als mensenrechten ergens anders worden geschonden en mensen zelfs sterven voor hun overtuigingen. Dat moet eens duidelijk gezegd worden. De heer Zapata is daadwerkelijk aan zijn hongerstaking overleden en er zijn nu andere gevangenen die hierdoor zijn aangezet om ook in hongerstaking te gaan.

We moeten daarom goed nadenken over de vraag hoe we dit doelgericht gaan aanpakken. Sommigen hebben opgemerkt dat we helemaal niet met Cuba moeten praten omdat het regime daar niet door ons wordt geaccepteerd. Anderen – en dat is mijns inziens helemaal geen goed standpunt, mijnheer Ferreira – hebben het standpunt verkondigd dat hier wordt gehuicheld en dat we de Cubaanse bevolking vrij moeten laten om zelf hun eigen politieke beslissingen te nemen. Mijns inziens houdt de vrijheid om politieke beslissingen te nemen feitelijk daar op waar mensenrechten worden geschonden en mensen sterven. Onder dergelijke omstandigheden moeten wij, het Europees Parlement, ingrijpen.

In het licht daarvan is het volkomen juist dat we tot in detail discussiëren over de concrete voorstellen die zijn gepresenteerd – niet in de laatste plaats ook over een aantal nieuwe suggesties van de heer Gahler – en nadenken over de vraag wat we kunnen doen om de schendingen van mensenrechten overal ter wereld een halt toe te roepen en de mensen op deze wereld te helpen.

Franz Obermayr (NI). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, nu wij hier vandaag in de schaduw van de tragische dood van Orlando Zapata praten over onze betrekkingen met Cuba, moeten wij erkennen dat het beeld dat wij tot dusver van Cuba hadden stamt uit een tijdperk waarin wij enkel in termen van "vriend of vijand" dachten. We hadden enerzijds het beeld van de slechte Cubanen, vazallen van de Sovjet-Unie die op internationale revolutie uit was, anderzijds het beeld van de goede Cubanen, die het land hebben gered uit de handen van de suikerbaronnen, de maffia, de CIA en het VS-imperialisme. Enerzijds de slechte Cubanen, de communistische onderdrukkers van de mensenrechten, anderzijds de Cubanen die de bevolking scholing, medische zorg en het einde van de honger hebben gebracht. Vandaag moeten we, als we de dood van Orlando Zapata zin willen geven – als de dood al ooit zin kan hebben – deze erfenis in elk geval uiterst serieus nemen. Deze dood mag niet tevergeefs zijn.

Wat er verder nog moet gebeuren, is dat de EU duidelijke wegen, eigen politieke wegen volgt, en ons niet onder het juk van de lidstaten laat brengen; wij moeten vrij zijn van de oude ideologische bagage en we moeten op gelijke hoogte staan in de politieke dialoog en streven naar duidelijke verbeteringen in de mensenrechtensituatie, zodat we spoedig van een vrij Cuba kunnen spreken waar de bevolking in een democratie kan leven.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Mevrouw de Voorzitter, het handelsembargo van de VS is al bijna 50 jaar van kracht. Als gevolg daarvan is de Cubaanse bevolking door armoede en onderdrukking getroffen, zoals door vele sprekers is benadrukt.

Velen kennen zeker het rapport van *Human Rights Watch* van november 2009 met als titel "New Castro, Same Cuba" waarin werd voorgesteld om het embargo op te heffen en de Cubaanse dictatoren zes maanden te geven om de politieke gevangenen vrij te laten. Doen ze dat niet, dan zou een intelligenter embargo worden toegepast. Dat zou het soort embargo zijn dat de laatste tijd af en toe is gebruikt en waarbij activa en buitenlandse investeringen worden bevroren en een reisverbod wordt opgelegd. De belangrijkste democratische staten en de EU zouden dat vanzelfsprekend moeten steunen. Het zou interessant zijn te horen wat het voorzitterschap van de Raad vindt van dat voorstel van *Human Rights Watch*.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Voor de Europese Unie moet het in alle omstandigheden een prioriteit zijn dat we ons verzetten tegen schendingen van mensenrechten.

Orlando Zapata, een Cubaans politiek gevangene, stierf nadat hij een hongerstaking had georganiseerd. Een andere Cubaanse gevangene organiseert een hongerstaking bij wijze van protest namens 25 gevangenen van wie de gezondheidstoestand bijzonder slecht en levensbedreigend is. Het is geen oplossing om te doen wat de Spaanse regering voorstelde toen ze de verhongerende gevangenen asiel aanbood. Ik plaatsvraagtekens bij het voorstel van de Spaanse regering, die momenteel voorzitter is van de Europese Unie, omdat haar voorstel geen oplossing is voor de situatie. De onmiddellijke vrijlating van politieke gevangenen is erg moeilijk. Daarom vraag ik aan commissaris Piebalgs om de Europese Commissie onderhandelingen met de Cubaanse regering aan te laten knopen om het Internationale Rode Kruis Cubaanse politieke gevangenen te laten bezoeken. Op die manier zou hun toestand objectief beoordeeld kunnen worden en het zou bij kunnen dragen tot verdere onderhandelingen. Het Rode Kruis heeft dat in de gevangenis van Guantánamo mogen doen.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik pleit eveneens voor naleving van de mensenrechten in Europa evenals in andere delen van de wereld, ook in Cuba. De dood van de heer Zapata is een schreeuw om hulp van iemand die op een - in ieder geval voor hem - zeer tragische wijze de aandacht vestigt op een uiterst ondraaglijke situatie. Ik zou graag willen dat wij Europeanen onvoorwaardelijk voor de naleving van het Handvest van de Verenigde Naties opkomen, ongeacht de politieke situatie.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, het debat dat we hier vandaag over de situatie van de politieke gevangenen in Cuba hebben gevoerd naar aanleiding van de dood van een van hen, Orlando Zapata, laat zien dat er een zeer hoge mate van overeenstemming tussen de afzonderlijke afgevaardigden en tussen de fracties bestaat, zoals morgen ongetwijfeld zal blijken wanneer over de resoluties wordt gestemd die uit dit debat voortkomen. Dat deze resoluties in essentie overeenkomen met het standpunt van de Raad, de Commissie en alle EU-instellingen, versterkt zonder enige twijfel onze positie in de noodzakelijke dialoog met Cuba en draagt bij aan onze doelstelling om de situatie van het Cubaanse volk te verbeteren.

Ik geloof dat we het eens kunnen zijn over de noodzaak om overal waar mensenrechten worden geschonden, onmiddellijk onze stem te verheffen. Dat is een van de fundamentele beginselen die vandaag zijn onderstreept: ten aanzien van mensenrechtenschendingen wordt niet met twee maten gemeten!

Wanneer een mensenrechtenschending plaatsvindt, moet de Europese Unie onmiddellijk luid en duidelijk van zich laten horen, want het verdedigen van de mensenrechten maakt deel uit van haar identiteit. In dit geval doen we dat met betrekking tot Cuba, doordat we zeggen en eisen dat alle nog resterende politieke gevangenen in Cuba moeten worden vrijgelaten en de mensenrechten daar moeten worden gerespecteerd.

Maar dat is niet alles. Ons werk moet effectief zijn. Het moet ertoe leiden dat het welzijn, de leefomstandigheden van politieke gevangenen worden verbeterd of misschien zelfs de weg naar hun vrijlating wordt geëffend.

In enkele gevallen is dat bereikt en in andere is vooruitgang in die richting geboekt. Dat is onder andere te danken aan het feit dat een fundamenteel onderdeel van het EU-beleid met betrekking tot Cuba het voeren van een politieke dialoog met dat land is. Die dialoog is recentelijk hervat, wat volgens mij een goede zaak is. Samen met het beëindigen van de volstrekt zinloze sancties die onderdeel van het EU-beleid waren, kunnen we door het hervatten van de politieke dialoog nu iets doen wat sinds 2003 niet mogelijk is geweest: met de Cubaanse autoriteiten over politieke gevangenen praten.

Natuurlijk moeten de resultaten van deze dialoog, en dit is door enkelen van u ter sprake is gebracht, regelmatig worden geëvalueerd, en nog dit jaar zal dan ook een evaluatie van de voortgang van het proces moeten plaatsvinden. Veel sprekers – en dan denk ik met name aan Mario Mauro, Luis Yáñez en Louis Michel – hebben het belang van deze dialoog, van deze samenwerking onderstreept en gewezen op de mogelijkheden en het morele gezag dat de Europese Unie heeft om met Cuba in gesprek te gaan en langs die weg vooruitgang te boeken. Want dat is toch waar het uiteindelijk om gaat.

Daarom zijn we blij met het meerderheidsakkoord dat in het Parlement is bereikt met betrekking tot de mensenrechtensituatie in Cuba. De boodschap in dat akkoord kan denk ik als volgt worden samengevat: hoewel we open blijven staan voor een dialoog met Cuba, zal de Europese Unie de vrijlating van alle politieke gevangenen daar blijven eisen, alsook de inachtneming van de burger- en politieke rechten van de Cubaanse burgers.

Andris Piebalgs, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik ben van mening dat dit debat opnieuw heeft aangetoond dat het Parlement een lichtend baken is voor kwesties als mensenrechten en democratie.

Ook de Commissie zal de schending van mensenrechten en democratie nooit toelaten. Dat betekent dus dat dit de hoeksteen van ons beleid blijft, niet alleen vanwege zijn kracht, maar we vinden ook dat wanneer je sterk in iets gelooft, je dit ook kenbaar moet maken.

Zoals u eveneens weet, ligt de basis van ons werk voor Cuba in het voortzetten van het gemeenschappelijk standpunt uit 1996. Dit biedt de basis en het is volstrekt duidelijk dat er enkele fundamentele veranderingen moeten komen in de mensenrechten in Cuba.

Tegelijkertijd geven de constructieve dialogen die in 2008 zijn gestart ook positieve signalen. Ik zou niet willen zeggen dat we een belangrijke doorbraak hebben bereikt, maar er is bij veel kwesties vooruitgang geboekt.

Ik ben van mening dat we op deze voet moeten doorgaan. En we moeten ook doorgaan met het ontmoeten van het maatschappelijk middenveld. De Commissie volgt de conclusie van de Raad, waarin wordt gezegd dat waar dit passend is, ontmoetingen met de democratische oppositie onderdeel zullen zijn van bezoeken op hoog niveau en we zullen hier actief naar streven.

De Voorzitter. Tot besluit van het debat zijn er zeven ontwerpresoluties ingediend, overeenkomstig artikel 110, lid 2, van het Reglement.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Krzysztof Lisek (PPE), schriftelijk. – (PL) Orlando Zapata Tamayo, die in 2003 samen met een groep van 75 andere dissidenten is aangehouden tijdens een door de autoriteiten opgezette actie tegen oppositiegroeperingen, is na een twee maanden durende hongerstaking overleden in een Cubaanse gevangenis. Ik hoop ten eerste dat de tragische dood van een van de meest bekende Cubaanse politieke gevangenen iedereen er opnieuw attent op heeft gemaakt dat de kwestie van de mensenrechten in Cuba nog niet geregeld is.

Ik ben het volkomen eens met de eisen van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen- Democraten) en van tal van mensenrechtenorganisaties. Zij zijn van mening dat de regeringen van Europese landen druk moeten uitoefenen op de Cubaanse autoriteiten om ervoor te zorgen dat alle politieke gevangenen onvoorwaardelijk worden vrijgelaten, onder het dreigement dat anders elke poging om de betrekkingen tussen de EU en Cuba te verbeteren wordt opgeschort. Mijs inziens was het voorbarig om de sancties van de Europese Unie tegen Cuba volledig op te heffen, zonder over de feitelijke vrijlating van alle politieke gevangenen te onderhandelen. Tegelijkertijd zou ik willen benadrukken dat de Cubaanse bevolking niet mag opdraaien voor de fouten van degenen die zulke beslissingen nemen. Het is hoog tijd dat het land duidelijke stappen zet in de richting van democratisering, alsmede met het oog op de totstandkoming van een maatschappelijk middenveld en de eerbiediging van de mensenrechten, met name van de vrijheid van meningsuiting en vereniging.

Net als de voormalige premier van Spanje, José María Aznar, vind ik het onaanvaardbaar dat Europese politici tijdens hun bezoeken aan Cuba weigeren om vertegenwoordigers van de oppositie te ontmoeten. Wij moeten niet alleen instrumenten vinden om de ontwikkeling van een democratisch systeem in Cuba te steunen, maar moeten het Cubaanse volk ook vertrouwd maken met de universele waarden die gepaard gaan met de opbouw van een democratie en de totstandkoming van een democratische samenleving.

Tunne Kelam (PPE), schriftelijk. – (EN) De vroegtijdige dood van Orlando Zapata Tamayo, na zeven jaar onrechtmatige detentie waartegen hij nog maar één protestmiddel had, moet worden gezien als de verantwoordelijkheid van het onderdrukkende Cubaanse regime. Het is onze verantwoordelijkheid om de woorden van de moeder van Orlando Zapata in gedachten te houden: “U zou niet moeten hoeven doormaken wat mijn zoon heeft moeten doormaken”. Tijdens de afgelopen vier jaar van het leiderschap van Raúl Castro zijn de verwachtingen dat het communistische dictatorschap in Cuba iets menselijker zou kunnen worden, duidelijk niet waar gemaakt. De mensen daar blijven hun levens riskeren wanneer ze hun mening geven. Er zijn nog steeds zo’n 200 politieke gevangenen in Cuba. Zowel de VS als de EU-lidstaten hebben de dood van de heer Zapata veroordeeld, maar dit protest was niet luid genoeg, of niet op tijd. In dergelijke gevallen mag men geen tijd verliezen met een reactie, zoals het Spaans voorzitterschap deed. De moraal van het geval Zapata is dat men de wrede realiteiten van het Cubaans dictatorschap niet kan negeren. Ons beleid ten aanzien van Cuba kan alleen worden uitgevoerd op voorwaarde dat er werkelijke veranderingen komen. De EU moet de kant van de Cubaanse bevolking kiezen, in plaats van de hoop te koesteren dat de moordenaars van Zapata te vertrouwen zijn.

(De vergadering wordt om 17.25 uur onderbroken en om 18.00 uur hervat)

VOORZITTER: DIANA WALLIS

Ondervoorzitter

13. Vragenuur (de Raad)

De Voorzitter. – Aan de orde is het vragenuur (B7-0017/2010).

Wij behandelen een reeks vragen aan de Raad.

Vraag nr. 1 van **Georgios Papanikolaou** (H-0052/10)

Betreft: Samenwerking tussen de EU en Turkije op het gebied van illegale immigratie

Het grootste aantal illegale immigranten in de EU komt vanuit Turkije via de zeegrenzen Griekenland binnen. Vervolgens verspreiden zij zich over de gehele Europese Unie.

Welke initiatieven denkt het Spaanse voorzitterschap te ontplooiën om Turkije te overreden samen te werken, gezien het feit dat Turkse samenwerking noodzakelijk is en Turkije de vurige wens koestert lid te worden van de Europese Unie?

Hoe beoordeelt het voorzitterschap de voortgang van de onderhandelingen tussen de EU en Turkije betreffende de overnameovereenkomst en de onderhandelingen tussen Turkije en Frontex betreffende de overeenkomst inzake uitwisseling van informatie en deelname van Turkije aan gemeenschappelijke operaties? Wordt Griekenland op de hoogte gehouden van de voortgang van de onderhandelingen?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, geachte afgevaardigden, zoals u weet is de grotere samenwerking met derde landen, met landen die voor migranten als land van

herkomst of doorreis fungeren, voor de Europese Unie een hoofdonderdeel van haar strategie in de strijd tegen illegale immigratie.

Dit is een van grootste veranderingen, ontwikkelingen en vorderingen geweest die hebben plaatsgevonden als gevolg van wat bekend is geworden als de mondiale aanpak van immigratie en het Europees pact inzake immigratie en asiel. De samenwerking met de landen van herkomst is een van de belangrijkste onderdelen van het nieuwe immigratiebeleid – vóór 2004 was er in de Europese Unie nauwelijks sprake van een immigratiebeleid – en een van de hoofdelementen van dit nieuwe beleid, waarvoor de aanzet werd gegeven in de bijeenkomst van 2004 in Hampton Court, is samenwerking met de landen die voor illegale immigranten als land van herkomst en doorreis fungeren.

Deze samenwerking maakt zoals gezegd deel uit van het Europees pact inzake immigratie en asiel. In dit verband kan worden opgemerkt dat de Raad het al in zijn conclusies van december vorig jaar over de uitbreiding toejuichte dat een begin was gemaakt met het voeren van een intensievere dialoog met Turkije over migratie en om concrete maatregelen vroeg ten aanzien van bijvoorbeeld overname en grenscontroles.

In het Programma van Stockholm is opnieuw gewezen op de noodzaak om op te treden tegen illegale immigratie. Bovendien is het duidelijk dat uit het Programma van Stockholm, en ook uit de conclusies van de Raad van december 2009, moet worden afgeleid dat zo snel mogelijk overnameovereenkomsten met Turkije moeten worden gesloten en dat in de tussentijd de bestaande bilaterale overeenkomsten toegepast moeten worden.

Ik kan u zeggen dat de laatste onderhandelingsronde over deze overnameovereenkomst op 19 februari in Ankara heeft plaatsgevonden, dus vorige maand nog, en dat de Raad de Commissie zal blijven steunen in haar inspanningen om deze onderhandelingen met een zo goed mogelijk resultaat af te sluiten.

Ik wijs ook op de samenwerking tussen Frontex en Turkije. Verordening (EG) nr. 2007/2004 faciliteert deze operationele samenwerking tussen lidstaten en derde landen. Ook is het belangrijk om te weten dat Frontex en Turkije momenteel in onderhandeling zijn over een overeenkomst als bedoeld in deze verordening.

Het gaat hier om operationeel werk waarbij informatie wordt uitgewisseld, risico's geanalyseerd, onderzoek gedaan en door Frontex gecoördineerde gezamenlijke acties worden ondernomen. Dit is het kader waarin de operationele samenwerking tussen het agentschap en de Turkse autoriteiten thans wordt ontwikkeld.

We hopen dat deze onderhandelingen zo spoedig mogelijk tot een vruchtbaar resultaat leiden. De lidstaten zullen hoe dan ook op de hoogte worden gehouden van de verdere ontwikkelingen.

Georgios Papanikolaou (PPE). - (EL) Ik dank u zeer voor uw antwoord. Ik zou nog twee punten willen toevoegen.

Het eerste punt is dat vandaag of morgen, tegelijkertijd met de bespreking die we vandaag voeren, in het Griekse parlement wordt gestemd over een wetgevend initiatief van de Griekse regering dat het verkrijgen van de Griekse nationaliteit flexibeler en gemakkelijker maakt dan tot hiertoe het geval was. Zoiets maakt van Griekenland een nog sterkere aantrekkingspool voor immigranten, omdat die zullen menen, en dat geldt dan vooral voor illegalen, dat ze op een bepaald ogenblik in de toekomst hun verblijf zullen kunnen regulariseren. Ik zou hierover het standpunt willen weten van het voorzitterschap of dat strategisch gezien juist is. Ten tweede werd in februari aangekondigd dat Frontex zijn eerste onderafdeling zal oprichten in Piraeus, om zijn aanwezigheid in het gebied van de Egeïsche Zee te versterken. Bestaat hieromtrent een concreet tijdschema?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. - (ES) Geachte afgevaardigde, ik kan u nu niet precies vertellen hoe het tijdschema voor de lopende onderhandelingen eruit zal zien. Zeker is wel dat de politieke bereidheid er is om die onderhandelingen tot een goed einde te brengen. De informatie waar u op wijst met betrekking tot Griekenland, maakt eens te meer duidelijk dat de strijd tegen illegale immigratie door middel van deze overnameovereenkomsten moet worden geïntensiveerd en dat we nu de gelegenheid daarvoor hebben.

Wij moeten deze gesprekken, die feitelijk door de Commissie worden gevoerd, steunen. Ik herinner u eraan dat vóór het einde van vorig jaar, om precies te zijn op 5 november 2009, minister Billström, namens het Zweedse voorzitterschap, en de heer Barrot, vicevoorzitter van de Commissie, een bezoek hebben gebracht aan Turkije.

Dit bezoek werd gevolgd door ontmoetingen met de Commissie. In de nieuwe Commissie valt deze zaak in essentie onder de verantwoordelijkheid van mevrouw Malmström, die heel goed op de hoogte is van het Programma van Stockholm omdat ze zelf aan de totstandkoming en het opstellen ervan heeft meegewerkt. Ik ben optimistisch dat de mogelijke gevolgen waarop u wijst, kunnen worden gecompenseerd door een veel betere regulering van de overnameovereenkomsten, door met Turkije werkelijke overnameovereenkomsten te sluiten. Daar kan ik u op dit moment geen precies tijdschema voor geven, maar ik kan u wel vertellen dat het voorzitterschap van de Raad, en ook de Commissie, de krachtige wens hebben om met Turkije zulke overeenkomsten te sluiten. En niet alleen met Turkije, maar ook met andere landen die soms het land van herkomst of doorreis van illegale immigranten zijn.

Het is ook belangrijk om te weten dat de onderhandelingen over Frontex-overeenkomsten, in dit geval met Turkije, door Frontex zelf worden gevoerd, omdat het in veel gevallen om technische en operationele kwesties gaat. Ofschoon de Raad als instelling niet bij deze onderhandelingen betrokken is, wordt hij er wel over geïnformeerd, en de Raad informeert natuurlijk op zijn beurt de lidstaten, met inbegrip van Griekenland, maar dat spreekt vanzelf.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). - (EL) Mijnheer de minister, u zei dat er besprekingen zijn tussen Frontex en Turkije en dat de Commissie de Raad op de hoogte brengt over die besprekingen. Ik zou graag van u willen horen of bij die besprekingen tussen Turkije en Frontex wordt uitgegaan van het respect van de grenzen tussen Griekenland en Turkije, dat wil zeggen het erkennen en respecteren van de grenzen van de EU. Ik wil er daarbij aan herinneren dat Turkije het vliegend materieel van Frontex tot op heden heeft gehinderd omdat het deze grenzen betwist..

Ik wil ook vragen of Turkije andere eisen stelt om met Frontex een akkoord te sluiten.

Roger Helmer (ECR). - (EN) Ik wil de minister feliciteren met zijn uitstekende antwoord en het uitstekende werk dat we in Europa verrichten om de rechten van immigranten te beschermen.

Mijn vrees is dat we er soms niet in slagen om onze eigen burgers te beschermen wanneer deze van het ene naar het andere land verhuizen. Ik denk dan met name aan sommige van mijn kiezers uit de regio East Midlands, die hun hele opgespaarde pensioen hebben besteed aan een huis in Spanje en er na twee of drie jaar gewoond te hebben, achter komen dat er bulldozers voor de deur staan en dat hun eigendomsrechten, hun recht op de naleving van een contract, eenvoudigweg worden genegeerd door de Spaanse rechtbanken en de Spaanse autoriteiten.

Ik zou de minister dankbaar zijn als hij ons zou kunnen uitleggen waarom dit gebeurt en welke actie Spanje zal ondernemen om dit probleem op te lossen voor Europese burgers in zijn land.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. - (ES) Mijnvrouw de Voorzitter, wat de vraag over Griekenland betreft: dat is natuurlijk precies waar het bij deze overeenkomsten om gaat, dat de grenzen van de lidstaten van de Unie worden gerespecteerd.

Wanneer een overeenkomst wordt gesloten met een derde land dat illegale immigranten als transferland kunnen gebruiken, wanneer een overnameovereenkomst wordt gesloten – en dat is waar we naar streven – en daarmee de samenwerking van de Europese Unie met dat derde land wordt versterkt – wat in lijn is met de mondiale aanpak en de geest van het Europees pact inzake immigratie en asiel – dan is er sprake van een versterking van de grenzen van de EU-lidstaten. Dat is het effect. Wanneer illegale immigratie niet effectief kan worden bestreden omdat er onvoldoende samenwerking met andere landen is, omdat die overnameovereenkomsten er niet zijn, dan worden die grenzen in de praktijk verzwakt. Daarom is het doel van deze onderhandelingen en deze overnameovereenkomsten duidelijk het versterken van de grenzen, en dus ook de Griekse grenzen.

Wat betreft de vraag van de geachte afgevaardigde over Britse burgers die naar Spanje zijn verhuisd en daar een gedeelte van hun spaargeld hebben geïnvesteerd, moet ik antwoorden dat ik hier natuurlijk niet sta om de rechtsbelangen van Spanje tegenover EU-burgers in dat land te behartigen – eventuele juridische problemen moeten door de onafhankelijke Spaanse rechter worden opgelost – maar als vertegenwoordiger van de Raad. Daarom praat ik niet namens een specifiek land over concrete kwesties die voor het Europees recht niet relevant zijn.

De Voorzitter. – Vraag nr. 2 van **Marian Harkin** (H-0053/10)

Betreft: huiselijk geweld

In zijn verklaring voor de plenumvergadering van januari 2010, heeft de Spaanse voorzitter nadrukkelijk op zijn vastberaden voornemen gewezen om geweld tegen de vrouw te bestrijden, ontwerp-wetgeving tot bestrijding van geweld tegen de vrouw voor te leggen, en een Europees waarnemingscentrum voor huiselijk geweld op te richten. Kan de voorzitter nader uitleggen wat juist zijn plannen in die beleidsrichting zijn en voor wanneer we de aanvang van zijn initiatieven mogen verwachten?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, het is bekend dat een van de prioriteiten van het Spaanse voorzitterschap de strijd tegen seksegerelateerd geweld en voor de gelijke behandeling van mannen en vrouwen is. Die gelijke behandeling is vijftig jaar na het ontstaan van de Europese Unie nog steeds niet helemaal bereikt. Geweld tegen vrouwen is wel de grootste vorm van discriminatie. Het is de grootste zwaar in de Europese samenleving en helaas ook in nagenoeg alle andere samenlevingen in de wereld.

Dit is een centrale doelstelling van het voorzitterschap, omdat het naar onze mening een centrale doelstelling van Europa is. Om die reden, omdat het een doelstelling van Europa is, een probleem met een Europese dimensie, is voor de bestrijding van dit verschijnsel ook een Europese strategie nodig. Zo'n Europese strategie is niet alleen in het programma van het Spaanse voorzitterschap opgenomen, maar ook in het achttien maandenprogramma van het drievoorzitterschapsteam, met België en Hongarije.

Wij zijn blij dat het Europees Parlement op dit terrein altijd een zeer actieve rol heeft gespeeld en herhaaldelijk heeft opgeroepen tot het nemen van maatregelen tegen seksegerelateerd geweld. In een resolutie van november vorig jaar, bijvoorbeeld, vraagt het Parlement de Commissie met klem om een algemene richtlijn met maatregelen ter voorkoming en bestrijding van alle vormen van seksegerelateerd geweld, en bij de lidstaten is erop aangedrongen om hierover gedetailleerdere statistieken op te stellen.

Net als het Europees Parlement is het Spaanse voorzitterschap zoals gezegd van mening dat dit een cruciale kwestie is. Meer in het bijzonder is na de bijeenkomst van de Raad Werkgelegenheid, Sociaal Beleid, Volksgezondheid en Consumentenzaken van afgelopen maandag, 8 maart, Internationale Vrouwendag, waarbij door de Raad een aantal daartoe strekkende conclusies zijn aangenomen, met de oprichting van een waarnemingscentrum voor seksegerelateerd geweld begonnen. Daarnaast wordt gewerkt aan de richtlijn inzake het Europees beschermingsbevel tegen seksegerelateerd geweld. Dit zijn twee zeer belangrijke, essentiële initiatieven, die wij voor het einde van het Spaanse voorzitterschap hopen af te ronden.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Dank u wel, minister, en ik feliciteer het Spaans voorzitterschap met het naar voren halen van de kwestie van op gender gebaseerd geweld. Nog te vaak wordt deze kwestie letterlijk achter gesloten deuren gehouden, want dat is waar het meeste geweld voorkomt: thuis. Ik ben van mening dat uw initiatief zeker zal leiden tot een grotere bewustwording in de hele EU.

U hebt het gehad over de resolutie die door het Europees Parlement in november 2009 is aangenomen. Een van de dingen waarom in die resolutie werd gevraagd, was de mogelijkheid om een duidelijke wettelijke basis vast te stellen op dit gebied. Ik vraag me af of u uw steun zou verlenen wanneer de Commissie een veelomvattende richtlijn zou vaststellen inzake acties ter voorkoming van op gender gebaseerd geweld, en wat uw standpunt is over het vaststellen van een duidelijke wettelijke basis.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Harkin, zoals u weet worden met het Verdrag van Lissabon de rechtsgronden veranderd van het Europees recht – de verordeningen en richtlijnen – omdat in de zogeheten “communautaire pijler” drie pijlers worden samengevoegd die voordien gescheiden waren: de communautaire pijler, buitenlands en veiligheidsbeleid, en justitie en binnenlandse zaken.

Deze zijn in een enkele pijler samengevoegd en vormen zo één rechtspersoon. Dat betekent dat ook op het terrein van buitenlands beleid en het meer specifieke terrein van justitie, meer in het bijzonder justitiële samenwerking in civiele en strafzaken, de normale, traditionele communautaire methode wordt ingevoerd, met andere woorden: een grotere rol voor de Commissie, en ook voor het Europees Parlement en het Hof van Justitie in Luxemburg.

Op het terrein van justitiële samenwerking in strafzaken is er nog één mogelijkheid voor de lidstaten opgehouden, namelijk dat een maatregel kan worden genomen op initiatief van een kwart van de lidstaten. Dat is wat er is gebeurd bij de richtlijn betreffende seksegerelateerd geweld: twaalf lidstaten hebben een

initiatief ingediend waarover nu zowel de Raad als het Europees Parlement een eindbeslissing moeten vellen, omdat het gaat om een gewone wetgevingsprocedure.

Deze richtlijn zit al in de pijplijn. De initiatiefnemers hebben gebruik gemaakt van de mogelijkheid waarin het Verdrag voorziet. Het initiatief heeft naar onze mening dan ook een juiste en adequate rechtsgrond, omdat het een justitiële samenwerking in strafzaken betreft.

We hebben het hier over strafbare feiten, feiten waarbij iemand is mishandeld, waarbij iemand geweld is aangedaan, wat in alle landen van de Unie strafbaar is. Het gaat dus om het beschermen van de slachtoffers van dat strafbare feit. De rechtsgrond hiervoor is gelegen in de samenwerking in strafzaken en wij menen dat het daarom zonder meer mogelijk is – zoals de juridische diensten van de Raad al hebben gezegd – dat die bescherming wordt geregeld via deze juridische tekst, die zoals gezegd aan het Parlement zal moeten worden voorgelegd.

Ik hoop dat het Parlement de tekst dan snel zal behandelen, omdat miljoenen vrouwen in de Europese Unie, en ook mannen, erop zitten te wachten. Ze zitten te wachten op deze bescherming, die – zoals u terecht heeft opgemerkt – nu uit de slaapkamer moet worden gehaald en niet alleen op nationaal maar ook op Europees niveau moet worden getild. Het moet op de Europese agenda komen. Dat is het doel van het initiatief dat twaalf EU-lidstaten hebben ingediend.

David Martin (S&D). – (EN) Ik sluit me aan bij de felicitaties van mevrouw Harkin aan het Spaans voorzitterschap omdat het geweld tegen vrouwen bovenaan de politieke agenda heeft gezet.

Ik vraag me af of het voorzitterschap zou willen kijken naar een ervaring van twintig jaar geleden. De gemeenteraad van Edinburgh voerde, gefinancierd met geld uit het Europees Sociaal Fonds, een campagne met de naam “Zero Tolerance” in relatie tot geweld tegen vrouwen.

De conclusie van de campagne was dat je een holistische benadering nodig hebt voor deze kwestie. Je hebt informatiebeleid nodig, je moet de huisvestingsautoriteiten erbij betrekken en je moet de rechterlijke instanties erbij betrekken.

Zal de Raad dit project bestuderen om te zien welke lessen er kunnen worden getrokken?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mijnheer López Garrido, u haalde kort aan dat huiselijk geweld uiteraard niet alleen tegen vrouwen, maar ook tegen kinderen is gericht, en huiselijk geweld komt als gevolg van de te hoge druk ook voor in de ouderenzorg. In hoeverre zullen deze aspecten van huiselijk geweld eveneens in de taken van het beoogde Europese waarnemingscentrum voor huiselijk geweld worden opgenomen?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Martin, dit initiatief wordt gesteund door het Parlement, niet in de laatste plaats met betrekking tot de regulering ervan, die in dit geval geschiedt via wettelijke kanalen, via de meest doeltreffende kanalen waarover wij beschikken, namelijk de juridische kanalen van een rechtsstaat, en de onderliggende filosofie is inderdaad die van de zeer raak verwoorde “nultolerantie” ten aanzien van op gender gebaseerd geweld. In deze visie wordt op gender gebaseerd geweld opgevat als iets dat al eeuwen diep ingeworteld is in de sociale structuren van onze samenleving en zelfs in onze cultuur.

Daarom is een alomvattende aanpak, een integrale benadering van de strijd tegen op gender gebaseerd geweld nodig. Dat is de enige manier om resultaat te boeken. Het gaat immers om een vorm van geweld die maar moeilijk kan worden uitgebannen. Dat is de reden waarom wij, ondanks de vorderingen die op nationaal niveau in de strijd tegen dit soort geweld zijn gemaakt, nog steeds keer op keer met deze misstand geconfronteerd worden. Vaak gaat het daarbij om het topje van de ijsberg, want slechts een klein percentage van het daadwerkelijke geweld wordt aangegeven. Wij kunnen dus niet anders dan concluderen dat deze vorm van geweld nog steeds bestaat.

Daarom moeten wij voorzien in een alomvattend totaalbeleid. Wij moeten gebruik maken van alle beschikbare wetsinstrumenten, wij moeten het bewustzijn van de media aanwakken en wij moeten ervoor zorgen dat de onderwijssystemen bijzondere aandacht aan dit probleem besteden. Afgelopen maandag heeft de Raad Werkgelegenheid, Sociaal Beleid, Volksgezondheid en Consumentenzaken (EPSCO) zijn goedkeuring gehecht aan deze alomvattende en integrale benadering van de strijd tegen op gender gebaseerd geweld die als “nultolerantie” bekendstaat.

Met betrekking tot het geweld tegen kinderen en ouderen, dat hier door de geachte afgevaardigde is genoemd, ben ik van oordeel dat het gaat om geweld tegen kwetsbare, tegen bijzonder kwetsbare personen. Het is een

kwestie van “groot tegen klein”, de wet van de sterkste, een uitdrukking die in vele landen, waaronder het mijne, wordt gebezigd om uiting te geven aan dit soort geweld. Het betreft een vorm van geweld die gekoppeld is aan de kwetsbaarheid van de zwakkere en tegelijkertijd uitdrukking geeft aan de lafheid van de persoon die geweld pleegt tegen de meest kwetsbare, ongeacht of het daarbij gaat om vrouwen, kinderen of oudere mensen. Deze vorm van geweld is kenmerkend voor dit soort situaties.

De Raad en het Parlement hebben de Europese Commissie dan ook verzocht de mogelijkheid te overwegen om een Europees jaar voor de bestrijding van geweld tegen kinderen, tegen jongeren en tegen vrouwen uit te roepen. Deze kwestie wordt behandeld in het programma Daphne II. Dat is een uitdrukking van de noodzaak, geachte afgevaardigde, om deze bescherming uit te breiden naar alle kwetsbare personen, onder wie ongetwijfeld kinderen en ouderen, de twee groepen die u hebt genoemd.

De Voorzitter. – Vraag nr. 3 van **Bernd Posselt** (H-0054/10):

Betreft: Donau-strategie

Welke maatregelen heeft de Raad gepland om zoals voorzien nog dit jaar een ontwerp voor een Donau-strategie te kunnen voorleggen; hoe luidt het tijdschema, en wat zijn de kernpunten?

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Posselt, de Donau-strategie is een van de programmapunten van de voorzitterschapstrojka van Spanje, België en Hongarije. Zoals u al wel begrepen zult hebben, is deze strategie op initiatief van Hongarije in het programma opgenomen.

De drie landen hebben zich ertoe verplicht bij te dragen aan de ontwikkeling van deze strategie van de Europese Unie voor de Donau-regio. In dit verband heeft de Raad de Commissie vorig jaar in juni nadrukkelijk verzocht de strategie vóór het einde van dit jaar te presenteren. Wij wachten dus op de tekst van de Commissie.

De Commissie heeft inmiddels een openbare raadpleging gelanceerd, die zal voortduren tot maart dit jaar. Daarna zal zij op basis van de resultaten van die raadpleging een strategie voorleggen. Wij hopen dat de strategie in december van dit jaar officieel zal kunnen worden aangenomen in de vorm van een mededeling van de Commissie. Het is dus wachten op die mededeling.

Ik kan u echter alvast zeggen dat op 25 februari in Boedapest een belangrijke vergadering met de regeringen van Oostenrijk, Bulgarije, de Tsjechische Republiek, Duitsland, Hongarije, Roemenië, Slowakije en Slovenië heeft plaatsgevonden waarin vooruitgang is geboekt over de mogelijke inhoud van de strategie. Er zijn relevante conclusies aangenomen met betrekking tot de essentiële elementen die in elk geval in de toekomstige strategie moeten worden opgenomen. Doel is om de krachten van deze landen te bundelen in het kader van de Europese Unie en met de steun van de Europese Unie. Er zullen Europese middelen worden gebruikt, maar het zal om een financieel neutrale operatie gaan. Zaak is om de doelstellingen van vooruitgang en substantiële economische, sociale en toerismegerelateerde ontwikkeling te verwezenlijken.

Nogmaals, wij wachten dus op de mededeling van de Commissie, die na de afronding van de openbare raadpleging zal worden opgesteld. Zodra de Raad die mededeling in handen heeft, zal hij een standpunt vaststellen.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Dank u, minister, voor dit gedegen en uitvoerige antwoord. Ik heb alleen nog twee korte aanvullende vragen. Ten eerste: in hoeverre heeft de Donau-strategie betrekking op de terreinen vervoer en cultuur? Beide zijn mijns inziens bijzonder belangrijk wat betreft grensoverschrijdende samenwerking. Ten tweede: is er al een definitieve lijst van landen die erbij horen of moet daar nog een besluit over worden genomen, omdat het Parlement een uitbreiding heeft voorgesteld?

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, zoals u wellicht begrijpt, is het niet aan het fungerend voorzitterschap van de Raad om over de lijst van landen te beslissen. De regeringen die ik hier zojuist heb genoemd, hebben belangstelling voor de ontwikkeling van deze strategie, maar wij moeten wachten op de mededeling van de Commissie.

Ik kan u wel zeggen dat deze landen van oordeel zijn dat in de strategie een leidinggevende rol is weggelegd voor de Europese Unie, en met name voor de Commissie, bij de bevordering van de samenwerking in de Donau-regio.

In de verklaring van 25 februari waarnaar ik net heb verwezen, wordt onderstreept dat de Donau-strategie moet bijdragen aan de toename van de welvaart, de veiligheid en de vrede voor de volkeren in de regio, door middel van transregionale en transnationale samenwerking en coördinatie.

Zij noemt ook de strategische beleidsterreinen die in de strategie moeten worden opgenomen, namelijk energie, milieu, bescherming van de natuur, vervoer, infrastructuur, innovatie, culturele en artistieke activiteiten, duurzame economische ontwikkeling, toerisme, voedselveiligheid, economie, samenwerking met betrekking tot kleine en middelgrote ondernemingen, onderzoek en ontwikkeling, migratie, sport, onderwijs, werkgelegenheid, gezondheid, sociale zaken en andere terreinen die in dit ambitieuze document uitgebreid aan bod komen.

De Donau-strategie is een belangrijk initiatief. Daarom ben ik u dankbaar dat u mij met uw vraag de kans hebt gegeven om deze kwestie nader toe te lichten. Het lijkt mij een ambitieuze doelstelling. Wij moeten weliswaar de afronding van de openbare raadpleging en de daaropvolgende mededeling van de Commissie afwachten — ik herhaal het nog een keer —, maar de politieke wil is er. Bij de drie leden van de trojka en bij het voorzitterschap van de Raad bestaat de politieke wil om een Donau-strategie te lanceren.

Paul Rübzig (PPE). - (DE) De Donau is een rivier en bij rivieren moet altijd bekeken worden hoe schoon ze zijn. Mijns inziens is het daarom belangrijk te weten welke zuiveringsinstallaties en welke afvalwaterzuiveringsinstallaties in aanmerking komen voor verbetering van de kwaliteit van het rivierwater. Ons streven zou zijn dat het water van de Donau van oorsprong tot einde van drinkwaterkwaliteit zou zijn. Verder zou ik graag willen weten hoe waterkracht beter kan worden benut voor de opwekking van energie, maar ook en voornamelijk voor de opslag van water, zodat we in Europa een grotere zekerheid van de energievoorziening kunnen bewerkstelligen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - (RO) Het succes van de EU-strategie voor de Donau-regio zal niet alleen afhangen van een ambitieus actieplan, maar ook van de vaststelling van enkele concrete projecten die het leven van de burgers in de Donau-regio moeten verbeteren.

Graag zou ik willen weten of met de vaststelling van deze strategische projecten voor de ontwikkeling van de Donau-regio al een aanvang is gemaakt en wat de criteria zullen zijn op grond waarvan dergelijke projecten worden geselecteerd.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. - (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik ben ervan overtuigd dat de doelstelling die de heer Rübzig hier heeft genoemd in de Donau-strategie zal worden opgenomen. Ik had het hier al eerder over de ambities van die strategie.

Het initiatief streeft zeer belangrijke doelstellingen na die betrekking hebben op een groot aantal kwesties waarmee de mensen die in de regio wonen in hun dagelijkse leven geconfronteerd worden. Er is aandacht voor economie, maar ook voor cultuur, milieubescherming en natuurlijke rijkdommen, waaronder uiteraard ook water.

Zoals gezegd is deze natuurlijke omgeving onlosmakelijk verbonden met de regio. Ik ben ervan overtuigd dat dit punt duidelijk zal worden verwoord in de strategie, die geleid moet worden door de landen die haar hebben gelanceerd. Dat zijn de landen die ik hier heb genoemd en die enkele dagen geleden in Boedapest bijeen waren om vooruitgang te boeken met de vaststelling van de doelstellingen en de concrete invulling van de nog onvoldoende gedefinieerde strategie.

Het lijkt me dan ook voorbarig — en nu heb ik het over de uiteenzetting van de tweede afgevaardigde — om het nu reeds te hebben over de criteria voor de selectie of het in aanmerking nemen van projecten, maar ik veronderstel dat daarbij rekening zal worden gehouden met de bijdrage aan de verwezenlijking van de beoogde doelstellingen, waarvan ik er hier al enkele heb genoemd. Er zijn er nog meer, bijvoorbeeld scheepvaart, continuïteit van de energievoorziening, plattelandsonwikkeling, demografie, bestrijding van de klimaatverandering, gevolgen van de veranderingen op de financiële markten en, in het algemeen, alle terreinen die bij deze strategie en de tenuitvoerlegging ervan onmiskenbaar gebaat zijn.

Ik ben van oordeel dat wij allemaal moeten samenwerken in het kader van de Europese Unie, want dit initiatief heeft een Europese dimensie die de gehele Europese Unie aangaat en gevolgen heeft voor de voornaamste gemeenschappelijke beleidsterreinen, die ongetwijfeld in de strategie aan bod zullen komen. Bijvoorbeeld het cohesiebeleid, niet alleen sociale cohesie, maar ook een nieuw aspect dat in het Verdrag van Lissabon is opgenomen, namelijk territoriale cohesie. Dat is een vorm van cohesie, een nieuwe dimensie, die in het Verdrag van Lissabon wordt genoemd en geheel in lijn is met dit initiatief betreffende de Donau-strategie.

De Voorzitter. – Aangezien de volgende vragen over een soortgelijk onderwerp gaan, worden zij tezamen behandeld: Vraag nr. 4 van **Konstantinos Poupakis** (H-0055/10)

Betreft: Het Europees sociaal model en de bestrijding van armoede

In tijden van economische recessie en crisis ondervinden werklozen, maar ook mensen met een laag salaris of pensioen, de grootste moeilijkheden om in een fatsoenlijke levensstandaard te voorzien. De beschikbaarstelling van middelen uit het Europees Sociaal Fonds en het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering is ontoereikend gebleken, aangezien 80 miljoen van onze medeburgers onder de armoedegrens leven. Het Europees sociaal model is niet slechts gebaseerd op goede economische resultaten, maar tevens op een hoog niveau van sociale zekerheid.

Hoe denkt de Raad bijgevolg, in het kader van een gemeenschappelijk beleid en in samenwerking met de toekomstige voorzitterschappen, de lagere economische en sociale klassen te ondersteunen zodat zij kunnen overleven? En hoe is de Raad voornemens tegelijkertijd de groepen medeburgers te beschermen die bedreigd worden door armoede en sociale uitsluiting, teneinde de kern van een sociaal Europa te waarborgen?

Vraag nr. 5 van **Liam Aylward** (H-0102/10)

Betreft: Europees Jaar voor de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting

Er is EUR 17 mio. uitgetrokken voor 2010 - Europees Jaar voor de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting. Hoewel het bewustzijn omtrent deze vraagstukken door het Europees jaar wordt bevorderd, zijn er doelmatige maatregelen nodig willen de miljoenen mensen die in de Europese Unie het slachtoffer zijn van armoede en sociale uitsluiting een merkbaar verschil voelen. Welke stappen overweegt de Raad opdat er dit jaar tastbare maatregelen worden genomen? Kan de Raad toelichten hoe dit Europese jaar en de daaraan gekoppelde kredieten doelmatig worden ingezet om resultaten voor de lange termijn te verwezenlijken?

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, het voorzitterschap deelt de mening van de geachte afgevaardigde over de doelstelling om een hoog niveau van sociale zekerheid te waarborgen, met name voor groepen die met armoede en sociale uitsluiting bedreigd worden. Dat is immers een van de hoekstenen van het Europees sociaal model, vooral in deze tijden van economische recessie.

Wat de werkloosheid betreft: op dit moment zijn er naar schatting ruim vijf miljoen werklozen meer dan aan het begin van de economische crisis. Dat heeft in vele gezinnen tot een drastische vermindering van de inkomsten geleid. Als gevolg hiervan kampen velen met armoede en buitensporige schulden. Naar alle waarschijnlijkheid zal het werkloosheidscijfer voorlopig niet dalen, zodat de aanhoudende werkloosheid zal uitmonden in sociale uitsluiting.

Daarom zullen de sociale gevolgen van de crisis tijdens de komende maanden op de Europese politieke agenda een prioritaire plaats innemen, uiteraard ook op de Europese agenda van de trojka, daar kunt u van op aan.

Wij beschikken daarvoor over een instrument, namelijk de verklaring waarmee wij 2010 hebben uitgeroepen tot Europees Jaar voor de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting. Aan dit initiatief liggen vier specifieke doelstellingen ten grondslag: erkenning van het recht van mensen op een waardig leven en een volwaardige rol in de samenleving; grotere betrokkenheid van de publieke opinie bij het beleid voor sociale integratie; bevordering van de cohesie in de samenleving; en uiteraard tenuitvoerlegging van maatregelen op alle bestuursniveaus om armoede en sociale uitsluiting te bestrijden. Deze inspanningen moeten vooral gericht zijn op de bescherming van de meest kwetsbare groepen —een concept dat ik reeds in een antwoord op een van de vorige vragen heb aangehaald —, die bovendien het meest te lijden hebben van armoede en sociale uitsluiting. Dat geldt met name voor kinderen, vrouwen en ouderen.

Daarom zullen wij zeker onze steun verlenen voor alle initiatieven die betrekking hebben op armoede en sociale uitsluiting en de bestrijding ervan. Er zij overigens op gewezen dat deze kwestie, naar ik hoop, een centrale plaats zal innemen in het bredere kader van de EU-strategie voor groei en werkgelegenheid. Een van de meetbare doelstellingen in het document dat de Europese Commissie op 3 maart heeft gepresenteerd, is juist de vermindering met twintig miljoen van het aantal mensen dat het risico loopt in armoede te vervallen.

Konstantinos Poupakis (PPE). - (EL) Meneer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

Een belangrijk probleem in deze tijd is de werkloosheid. U vermeldde zelf al dat die in 2009 tot 10 procent bedroeg en dat 45 procent van de Europese werklozen meer dan een jaar werkloos blijven. Allerlei vormen

van flexibele arbeid breiden zich op een chaotische manier uit, zonder een duidelijk wetgevende kader. Het gevolg is dat we te maken hebben met 19 miljoen werklozen die in armoede leven. Wij zouden graag willen weten hoe u dat probleem wilt aanpakken. Tot hiertoe bent u concreet geweest, en dat stel ik erg op prijs. Zou u ons kunnen mededelen welke concrete maatregelen op korte termijn, welke actieve en passieve beleidsmiddelen voor werkgelegenheid, u op Europees niveau wilt nemen om het probleem van armoede onder de werknemers en de werklozen krachtadig te bestrijden, en dan in het bijzonder de langdurig werklozen, want die krijgen het zelfs moeilijk om te overleven. Ik verwacht daarbij maatregelen in de geest van het Europese sociale model.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Kan de Raad schetsen hoe hij ervoor gaat zorgen dat de aanbeveling voor actieve insluiting, die een hulpmiddel is voor de bestrijding van gezinsarmoede, en die wordt ondersteund door de Raad Werkgelegenheid, Sociaal Beleid, Volksgezondheid en Consumentenzaken, wordt geïntegreerd in het EU 2020-beleid en wordt uitgevoerd zodat vooruitgang bij het terugdringen van de armoede kan worden gewaarborgd?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik herhaal dat wij hier – als ik me niet vergis – te maken hebben met het eerste initiatief om een ambitieuze Europese strategie voor de bestrijding van dit probleem op te zetten. Anders gezegd, een strategie voor de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting en vooral voor de actieve insluiting van langdurig werklozen en oudere mensen, en hiermee belanden we opnieuw bij het concept van de meest kwetsbare groepen.

Om te beginnen heeft de Europese Unie naar aanleiding van de huidige economische crisis een gecoördineerd beleid ten uitvoer gelegd, een onmiddellijke shocktherapie op de korte termijn waarmee overheidsgeld in het financiële systeem is gepompt. Deze aanpak heeft – zoals de economen zeggen – de automatische stabilisatoren aan het werk gezet, namelijk de sociale bescherming waarin de zogenaamde welvaartsstaten voorzien. Dit heeft ervoor gezorgd dat de situatie van de mensen die hun baan zijn kwijtgeraakt en op de korte termijn wellicht niet terug aan de slag kunnen toch enigszins is verlicht.

De Europese Unie heeft dus wel degelijk gereageerd, en het belang van deze reële, vigerende, onmiddellijke reactie op de korte termijn mag niet uit het oog worden verloren. Bovendien overweegt de Europese Unie een strategie voor de bestrijding van de armoede die voortvloeit uit langdurige werkloosheid. De basiselementen die zij daarbij hanteert zijn opleiding, specialisatie, omscholing en onderwijs – het gaat niet op om al op jonge leeftijd te stoppen met leren – en het doel is om de voorwaarden te creëren die nodig zijn om deze mensen opnieuw toegang te bieden tot de arbeidsmarkt. Dit is een uitermate belangrijk element van de EU 2020-strategie, waarnaar ik al eerder heb verwezen. Het is ook opgenomen in de conclusies van de al vaak genoemde bijeenkomst van de Raad Werkgelegenheid, Sociaal Beleid, Volksgezondheid en Consumentenzaken die deze week heeft plaatsgevonden.

Het gaat dus om een Europese strategie die deel uitmaakt van de doelstellingen waaraan de Unie prioritaire aandacht wenst te besteden en die vervat zijn in de EU 2020-strategie. Het valt nog af te wachten of de Europese Raad, die de mededeling van de Commissie moet bestuderen, de meetbare streefdoelen op 25 en 26 maart zal aannemen, maar een ervan is de vermindering met 25 procent van het aantal mensen dat het risico loopt in armoede te vervallen.

Er zij aan herinnerd dat in Europa tachtig miljoen mensen het risico lopen in armoede te vervallen. De vermindering van dit cijfer met twintig miljoen en de toename van de actieve bevolking zijn middellangetermijndoelstellingen die deel uitmaken van de strategie en mede vorm zullen geven aan een pakket van gecoördineerde Europese strategieën.

Dames en heren, uiteindelijk draait alles om de coördinatie van de beleidsmaatregelen op het gebied van werkgelegenheid en sociale zaken. Het Verdrag van Lissabon laat hierover geen twijfel bestaan: wij moeten het sociale en werkgelegenheidsbeleid coördineren.

Dat is wat de Europese Unie onder druk van de crisis begint te doen. Dat is de beste manier om deze situatie aan te pakken. Uiteraard moeten wij daarbij gebruik maken van de instrumenten die de Europese Unie tot onze beschikking stelt en die van de Europese Unie deel uitmaken, zoals de interne markt en de Europese structuurfondsen.

Vicky Ford (ECR). – (EN) De economische gevolgen zijn in sommige lidstaten duidelijk erger dan in andere. Bedankt dat u het over gepensioneerdens hebt gehad. Ik heb begrepen dat de Commissie de mogelijkheid heeft om structuurfondsen in te houden als lidstaten niet voldoen aan EU-wetgeving.

Kan het voorzitterschap onderzoeken of is voldaan aan de aanbevelingen van het verslag-Auken, waarover dit Parlement afgelopen maart heeft gestemd? Deze hebben betrekking op eigenaren van onroerend goed in Spanje. Dit heeft een verwoestend effect gehad op Europese gepensioneerden, en heeft bij sommigen van hen geleid tot armoede en uitsluiting.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Ik heb slechts één vraag. Twee maatschappelijke groepen worden het meest getroffen door armoede: laagopgeleiden en gehandicapten. In de vraag komt naar voren dat twee financiële fondsen niet voldoende waren om het probleem van deze twee groepen effectief aan te pakken. Mijn vraag is: wil de Europese Raad zich inzetten om deze twee maatschappelijke groeperingen en hun situatie effectief te kunnen helpen?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, de eerste vraag, over gepensioneerden die vastgoed bezitten in Spanje, lijkt sterk op een andere vraag die hier eerder is gesteld, en het antwoord dat ik ga geven lijkt sterk op mijn vorige antwoord.

Er zij onderstreept dat het hier gaat om een verzoek om de tenuitvoerlegging van een interne regelgeving van een lidstaat toe te lichten. Ik kan mij namens de Raad niet uitspreken over een kwestie waarop de eigen gerechtelijke procedures van een lidstaat van toepassing zijn. Ik ben er zeker van dat dit probleem op dezelfde wijze zou zijn behandeld als het zich in een andere lidstaat zou hebben voorgedaan, namelijk via de interne gerechtelijke procedures.

Voor wat betreft de vraag over kwetsbare personen ben ik het er helemaal over eens dat bijzondere nadruk moet worden gelegd op de twee groepen die de geachte afgevaardigde hier heeft genoemd, temeer omdat wij nu een nieuw instrument tot onze beschikking hebben: het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Dit instrument is belangrijk in zoverre het refereert aan de rechten van bijzonder kwetsbare personen, hetzij ouderen of mensen met een handicap, aan hun waardigheid en hun deelname aan het sociale en culturele leven, en vooral ook aan de bescherming van hun fysieke waardigheid en geestelijke integriteit tegen mensonterende of onmenselijke praktijken.

De Europese Unie heeft diverse instrumenten ontwikkeld om deze situatie aan te pakken, waaronder een gedetailleerde studie van de stand van zaken. Ik zou hier even nader willen ingaan op een interessant resultaat van de Eurobarometer van 2007. Uit het onderzoek blijkt dat de helft van de Europeanen van oordeel is dat oudere mensen, die het meest kwetsbaar zijn, slecht behandeld worden en er zelfs sprake is van misbruik bij het vervullen van hun behoeften. Bijna de helft van de Europeanen is van mening dat de samenleving deze mensen niet goed behandelt, juist omdat ze kwetsbaar zijn.

De lidstaten en de Europese Unie hebben de zogenaamde “open coördinatiemethode” toegepast om op dit gebied ervaringen uit te wisselen tussen de lidstaten. Het moet gezegd dat wij in sommige gevallen te maken hebben met kwesties die in de nationale wetgeving worden behandeld. Het betreft zaken die onder de nationale bevoegdheid vallen en derhalve door de lidstaten moeten worden aangepakt, onder meer krachtens het subsidiariteitsbeginsel.

De Europese Unie kan deze beleidsmaatregelen ondersteunen, maar niet helemaal vervangen. Ze kan ondersteuning bieden, maar ik denk dat dit ook weer verband houdt met de reeds genoemde sociale dimensie. Ik noem dit punt opnieuw, omdat ik het bijzonder belangrijk vind. De sociale dimensie van de strategie voor groei en werkgelegenheid wordt sterk benadrukt in het document van de Commissie dat besproken zal worden door de staatshoofden en regeringsleiders.

Ik ben van mening dat in die sociale dimensie plaats moet worden gemaakt voor de problemen die hier zijn opgeworpen en die niet nadrukkelijk aanwezig waren in de vorige strategie. Volgens mij zullen wij – gelet op de sociale impact van de huidige crisis – in de toekomst sterk rekening moeten houden met de sociale gevolgen van de economische problemen.

Robert Atkins (ECR). – (EN) Wat gaat de minister die het voorzitterschap vertegenwoordigt doen om groepen van onze medeburgers te beschermen die armoede en sociale uitsluiting riskeren als direct gevolg van het Spaanse beleid ten aanzien van inwoners uit Groot-Brittannië en andere lidstaten in diverse gebieden van Spanje, wier huizen worden onteigend en die lijden onder dubieus planningsbeleid? De minister namens het voorzitterschap kan deze kwestie niet langer ontwijken, hij moet de Spaanse regering aanspreken en haar uitnodigen om de noodzakelijke actie te ondernemen.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Hartelijk dank voor uw aanwezigheid, mijnheer López Garrido. Mijn vraag heeft betrekking op de armoede van Europese burgers die zich in bepaalde gebieden van Spanje bevinden.

Ik begrijp dat u hier bent als vertegenwoordiger van een uitvoerend orgaan en niet van een juridisch orgaan in Spanje en dat u niet de woordvoerder bent van de autonome gemeenschap van Catalonië, maar wij hebben wel een antwoord nodig. Het gaat hier om vormen van misbruik die niets te maken hebben met het geschreven recht, maar met de tenuitvoerlegging van het recht en dat is een probleem waar een oplossing voor bestaat. Ik verzoek u slechts de Spaanse overheid een onderzoek over deze misbruiken te laten uitvoeren.

De Voorzitter. – Uw Spaans is indrukwekkend, mijnheer Hannan. Ik zal het opnieuw aan de minister overlaten om te beslissen of hij hierop wil ingaan.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik wil geen misbruik maken van mijn functie als fungerend voorzitter van de Raad om een specifieke regering of een specifieke nationale wetgeving te verdedigen. Ik wil geen misbruik maken van deze positie, omdat ik dan zeker de kritiek zal ontvangen dat ik dit podium gebruik om het handelen van een specifieke lidstaat of een centrale of autonome (deel)regering van een specifiek land te verdedigen.

U weet heel goed dat dit een kwestie is die op nationaal niveau moet worden opgehelderd en waarvoor nationale kanalen zijn. En niet alleen Spanje, maar alle Europese landen, de zevenentwintig lidstaten van de Europese Unie, zijn rechtsstaten die passende juridische kanalen hebben om dit soort vermeende vormen van misbruik op te helderen.

Die juridische kanalen functioneren in alle Europese landen en ik ben er zeker van dat de rechtsstaat niet alleen in Spanje, maar ook andere in Europese landen, waar zeker ook vormen van juridisch misbruik of overtredingen voorkomen, voldoende functioneert om dit soort problemen op te lossen.

Dit is wat in elk Europees land gebeurt waar dergelijke zaken zich voordoen. Ik wil niet proberen een antwoord te vermijden, noch simpelweg zeggen dat ik de vraag niet zal beantwoorden, maar u weet heel goed dat als u het parlementaire kanaal gebruikt om een vraag te stellen, het mogelijk is dat ik mijn functie als fungerend Voorzitter van de Raad niet wil gebruiken voor een interne kwestie in een van de lidstaten.

De Voorzitter. – Vraag nr. 6 is ingetrokken.

Aangezien de volgende vragen over een soortgelijk onderwerp gaan, worden zij tezamen behandeld:

Vraag nr. 7 van **Justas Vincas Paleckis** (H-0057/10)

Betreft: Visumregeling tussen de Europese Unie en Rusland

Het Spaanse voorzitterschap van de Raad zal erop toezien dat de visumplicht voor Europese en Russische burgers wordt afgeschaft. Dit proces zou wel eens van lange duur kunnen zijn en is in sterke mate afhankelijk van de vraag of Rusland in staat is het hiertoe voorbereide actieplan goed uit te voeren.

Dat er meer opening tussen de Europese Unie en het Russische district Kaliningrad komt blijkt uit het streven van de EU en Rusland naar "afbraak van de visummuren". Het anti-isolationistische beleid van de regio Kaliningrad en de beginselen van grensoverschrijdende samenwerking zijn zowel voor Rusland als voor de EU van belang. In dit verband hebben de buurlanden Polen en Litouwen via onderhandelingen weten te bereiken dat grensgangers de grenzen gemakkelijker kunnen passeren, maar dit akkoord is nog niet ten uitvoer gelegd.

Hoe denkt de Raad over de specifieke situatie van het district Kaliningrad in de dialoog tussen de EU en Rusland over het visumvraagstuk? Hoe kan deze dialoog worden gebruikt om tot akkoorden over lokaal verkeer te komen tussen lidstaten van de Unie (Litouwen, Polen) en de Russische Federatie, en aldus de formaliteiten voor grensgangers te vereenvoudigen?

Vraag nr. 8 van **Laima Liucija Andrikiene** (H-0080/10)

Betreft: Betrekkingen EU-Rusland: agenda van het Spaanse voorzitterschap

Het Spaanse EU-voorzitterschap heeft ten aanzien van de betrekkingen EU-Rusland een ambitieuze agenda opgesteld: het wil graag de onderhandelingen met Rusland over een nieuwe partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst (PSO) afronden, een overeenkomst met Rusland sluiten over visumvrijheid en vooruitgang boeken bij een vrijhandelsakkoord tussen de EU en Rusland.

Om een vrijhandelsakkoord met de EU te kunnen sluiten, moet Rusland eerst lid worden van de WTO. Zijn er concrete vooruitzichten dat Rusland binnenkort tot de WTO toetreedt? Heeft de Raad een bepaalde strategie om Rusland tot toetreding tot de WTO te bewegen?

Ziet de Raad substantiële vorderingen in de onderhandelingen met Rusland over de nieuwe PSO? Is de Raad van mening dat dit het goede moment is om over een vrijhandelsregeling met Rusland na te denken, gezien de onenigheid binnen de EU over dit onderwerp? En acht de Raad Rusland beter voorbereid op een regeling met visumvrijheid dan andere partners van de EU, zoals Oekraïne, Moldavië of Georgië?

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik begrijp dat het om twee vragen gaat, waarvan een betrekking heeft op visa, ofwel de visumverplichting voor Russische en Europese burgers, en de andere betrekking heeft op de relaties tussen de Europese Unie en Rusland na de top in Stockholm en de toetreding van Rusland tot de Wereldhandelsorganisatie. Ik heb begrepen dat dit de twee vragen zijn, mevrouw de Voorzitter.

Wat de visumkwestie betreft, wil ik eraan herinneren dat de Raad in 2003 twee verordeningen heeft aangenomen ter instelling van een specifiek doorreisfaciliteringsdocument en een doorreisfaciliteringsdocument voor treinreizigers. Drie jaar daarna concludeerde de Commissie dat de inwerkingtreding van dat systeem vloeiend verliep en dat beide partners er tevreden over waren.

Vanuit langetermijnoptiek, wanneer we het hebben over de regio Kaliningrad ten opzichte van de rest van de Russische Federatie, is de zogenoemde doorreisfaciliteringsregeling afhankelijk van de toekomstige ontwikkeling van de overeenkomsten over het visumbeleid tussen de Europese Unie en de Russische Federatie.

In een gemeenschappelijke verklaring, na de bijeenkomst van de Permanente Partnerschapsraad EU-Rusland inzake justitie en binnenlandse veiligheid van 2 december vorig jaar, besloten beide landen eventuele wijzigingen van de overeenkomst van de Europese Gemeenschap met Rusland over het faciliteren van visa te bespreken, teneinde reizen van Europese en Russische burgers gemakkelijker te maken, in het bijzonder reizen van inwoners van de regio Kaliningrad.

In die gemeenschappelijke verklaring gaven de Europese Unie en Rusland tevens aan te hopen overeenkomsten te kunnen sluiten inzake lokaal grensverkeer tussen Rusland en geïnteresseerde buurlidstaten van de Europese Unie. In dit verband geeft Verordening (EG) nr. 1931/2006 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van regels inzake klein grensverkeer aan de landbuitengrenzen van de lidstaten en tot wijziging van de bepalingen van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, de lidstaten de bevoegdheid bilaterale overeenkomsten te sluiten met derde buurlanden, teneinde de regeling voor lokaal grensverkeer toe te passen.

De onderhandeling van dergelijke overeenkomsten is in dit geval een kwestie voor de betreffende lidstaten en de Russische Federatie. Hoe dan ook neemt de Raad nota van het feit dat er tevens onderhandelingen zijn tussen Letland en Rusland en tussen Polen en Rusland.

Wat de vraag over de strategische betrekkingen tussen de Europese Unie met Rusland betreft, wijst de Raad het Europees Parlement erop dat er, in navolging van de top EU-Rusland in Stockholm afgelopen november, een nieuwe top tussen de Europese Unie en Rusland zal plaatsvinden tijdens het Spaanse voorzitterschap, dit keer in Rusland. Met andere woorden, er wordt een nieuwe impuls gegeven aan de betrekkingen tussen beide landen.

Uiteraard bestaat altijd de mogelijkheid dat die betrekkingen met complexe problemen gepaard gaan, net als dat er meningsverschillen kunnen zijn, maar de relatie tussen de Europese Unie en Rusland is breed en heeft vele kanten. Wij zijn op economisch en commercieel vlak steeds sterker met elkaar verbonden en, dat kunnen we niet ontkennen, in hoge mate van elkaar afhankelijk op het gebied van energie en hebben gemeenschappelijke belangen op andere gebieden met betrekking tot problemen die verder reiken dan onze beide landen, wereldwijde problemen die we moeten oplossen en waar we zoveel mogelijk gezamenlijk moeten optreden.

Het is dus altijd goed mogelijkheden te zoeken om onze betrekkingen met Rusland te versterken, zonder daarbij de principes en waarden waarop de Unie is gestoeld uit het oog te verliezen.

De Europese Unie steunt de toetreding van Rusland tot de Wereldhandelsorganisatie, maar Rusland is het land dat maatregelen moet nemen om op dit vlak vooruitgang te boeken.

Wat de nieuwe overeenkomst tussen de Europese Unie en Rusland betreft, zijn beide partijen het erover eens dat het goed zou zijn een nieuw een breed akkoord te sluiten. De partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Unie en Rusland, die in de jaren negentig is gesloten, is in vele opzichten achterhaald. Er is veel gebeurd en er is veel veranderd sinds de jaren negentig en we moeten nu een nieuwe overeenkomst sluiten, waarin we ons ambitieus tonen. We hebben de lat hoog gelegd en willen, indien mogelijk, alle aspecten van de relatie tussen de Europese Unie en Rusland aanpakken.

Bij deze onderhandelingen is op diverse gebieden vooruitgang geboekt. Andere zaken gaan langzamer, zoals handel en investeringen. Voor ons is het zeer belangrijk dat er enkele solide bepalingen in komen, solide overeenkomsten met Rusland op het gebied van handel, investeringen en energie.

Wat het vrijhandelsregime betreft, zijn we het ermee eens dat we een vrijhandelsakkoord met Rusland kunnen sluiten zodra Rusland lid is geworden van de Wereldhandelsorganisatie.

De liberalisering van visa is een belangrijke politieke kwestie, een kwestie die directe gevolgen heeft voor de burgers van Rusland en de Europese Unie. Op dit vlak denk ik dat we beide de intentie hebben visa te verstrekken, zodra dit mogelijk is.

Het ideaal zou de liberalisering van visa zijn, met andere woorden het afschaffen van de visumvereiste, maar daar is uiteraard nog heel wat voor nodig en bovendien moeten we bekijken welke zaken hierbij belangrijk zijn, zoals veiligheid. Bovendien dient een eventuele liberalisering altijd wederzijds te zijn.

Wat Oekraïne, Moldavië en Georgië betreft, geldt voor elk van deze landen een specifieke situatie voor wat het visumbeleid betreft en daarom kunnen we op dit moment nog niet voorspellen hoeveel vooruitgang deze drie landen zullen boeken ten opzichte van de visumdialog die wij met Rusland voeren.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Twee kritieke punten wil ik nogmaals aanhalen. Het eerste punt betreft dedemocratie, de eerbiediging van de rechtsstaat en mensenrechten. Dat zijn de ergste tekortkomingen. Hoe intensief is de dialoog met betrekking tot deze kritieke punten? Wij hebben het gevoel dat de ontwikkelingen in dit opzicht achteruit in plaats van vooruit gaan.

Mijn tweede punt betreft de energiezekerheid. Hoe staat het concreet met de energieonderhandelingen?

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, geacht lid, zoals u weet is energiezekerheid een van de prioriteiten of centrale strategische doelstellingen van de Unie. In de Europese Unie – met name sinds vele lidstaten van de Europese Unie rechtstreeks zijn getroffen door de gascrisis tussen Rusland en Oekraïne begin 2009 – is energiezekerheid buitengewoon belangrijk en absoluut een van de belangrijkste doelstellingen van de Europese Unie, een doelstelling die natuurlijk verbonden is met de belangrijke doelstelling van de bestrijding van klimaatverandering.

De strategie van de Raad en het voorzitterschap van de Unie ten aanzien van energie en energiezekerheid richt zich op meer differentiatie in energieleveranciers en energiebronnen en bij de distributie van die energie. We hebben daarom een breder scala aan mogelijkheden nodig om oligopolies of te grote afhankelijkheden te voorkomen.

Diverse Europese landen zijn voor hun energie te zeer afhankelijk van Rusland. Dit heeft ook te maken met het feit dat Europa in de twintigste eeuw gedurende lange tijd verdeeld is geweest en met het feit dat interconnecties tussen sommige Europese landen simpelweg niet bestaan.

Toen die crisis zich voordeed, zagen we hoe sommige landen die er niet direct door werden getroffen niet solidair konden zijn met landen die er wel onder hadden te lijden, wegens het gebrek aan interconnecties. Daarom zijn de energiedoelstellingen in Europa buitengewoon belangrijk, zowel op middellange als op lange termijn, en daarom zijn wij vóór een diversificatie van energiebronnen en voor het versterken van projecten als de Nabucco-pijplijn en de projecten *Nord Stream* of *South Stream*, die betrekking hebben op Rusland, om iets te verwezenlijken wat nu nog niet bestaat in Europa: een gemeenschappelijke energiemarkt. Voor de verwezenlijking van deze doelstellingen, wat het Verdrag van Lissabon mogelijk maakt, aangezien het een energiebevoegdheid invoert die voorheen niet bestond, is het van essentieel belang een strategische relatie op te bouwen met Rusland op het gebied van energie en andere zaken.

Bovendien hebben we in het Verdrag van Lissabon andere instrumenten die betrekking hebben op het buitenlands beleid. Het Verdrag van Lissabon versterkt het Europees buitenlands beleid: we hebben een Voorzitter van de Europese Raad, een hoge vertegenwoordiger en er komt een Europese dienst voor extern optreden. Met andere woorden, er is sprake van een versterking van de externe visie van de Europese Unie, waardoor wij een sterkere positie hebben in onderhandelingen met andere landen op elk gebied, ook op economisch en energiegebied. Dit is de visie die ik u kan schetsen met betrekking tot de relaties met Rusland.

We zijn in onderhandeling over een overeenkomst waarin het energievraagstuk een centrale rol speelt. Dit overleg is nog in de beginfase en we hebben goede hoop op een positieve uitkomst, maar uiteraard is het, net als bij ieder akkoord, een thema dat afhangt van zeer complex overleg, dat weer deel uitmaakt van een serie onderhandelingen over deze partnerschapsovereenkomst die we willen herzien, na een periode van

vijftien of twintig jaar waarin veel is gebeurd in Europa. Een van deze is de bijzondere relatie die we moeten hebben met Rusland, aangezien dat land, zoals de hele wereld weet, een van de landen is die in de afgelopen jaren de meeste veranderingen heeft doorgemaakt.

Bogusław Sonik (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, naar aanleiding van vraag 9, die ik namens mijn collega, mevrouw Morkūnaitė-Mikulėnienė, zou stellen en die verband houdt met de vorige vraag, zou ik willen stellen dat zowel Rusland als Wit-Rusland van plan zijn om een kerncentrale te bouwen in de buurt van de oostelijke grens van de Europese Unie, in de regio Kaliningrad. Rekening houdend met de ervaring van Tsjernobyl leiden deze plannen tot angst en onzekerheid over de hieraan verbonden gevaren. Is de Raad van plan om het probleem van de milieuveiligheid aan de orde te stellen tijdens de volgende onderhandelingen met Rusland? Vanuit ons oogpunt is dit een zeer belangrijke kwestie.

Janusz Władysław Zemke (S&D). - (PL) Ik zou willen terugkomen op vragen 7 en 8, dus op de betrekkingen tussen de Europese Unie en Rusland. De heer López Garrido heeft terecht opgemerkt dat deze betrekkingen gebaseerd zouden moeten zijn op waarden, maar indien dit daadwerkelijk het geval is, heeft de Europese Unie bijzondere verplichtingen ten aanzien van de mensenrechtenactivisten in Rusland.

Met het oog hierop zou ik de volgende vraag willen stellen: Moet in het kader van het beleid van de EU-lidstaten en van de Unie als geheel niet worden voorzien in specifieke regels met betrekking tot visa voor verdedigers van de mensenrechten in Rusland? Een dergelijke regeling zou deze personen in staat stellen om op relatief korte termijn een visum te krijgen.

Diego López Garrido, fungerend Voorzitter van de Raad. - (ES) Met betrekking tot de interventie over kernenergie moet ik zeggen dat de, in dit geval nationale, verantwoordelijkheid voortvloeit uit de internationale overeenkomsten van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie (IAEA), met andere woorden het Verdrag inzake nucleaire veiligheid, waarbij Wit-Rusland, Rusland, Euratom en de meeste lidstaten van de Europese Unie zijn aangesloten.

De Raad begrijpt dat contraherende partijen die dichtbij een kerncentrale zijn gelegen moeten worden geraadpleegd, aangezien ze gevolgen van de centrale zouden kunnen ondervinden. Daarom dient de overeenkomst tussen Euratom en Rusland, die op dit moment wordt gesloten, met betrekking tot de vreedzame toepassingen van kernenergie, bepalingen te bevatten over controleerbare eisen op het gebied van nucleaire beveiliging en de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van medewerkers. Bovendien wil ik u eraan herinneren dat dit vraagstuk periodiek wordt behandeld in het kader van de dialoog tussen de Europese Unie en Rusland inzake energie.

Wat de beoordeling van de gevolgen in internationaal verband betreft, merkt de Raad op dat Wit-Rusland ondertekenaar is van het Verdrag van Espoo inzake grensoverschrijdende milieueffectbeoordelingen, dat bindende verplichtingen bevat ten aanzien van het beoordelen van de gevolgen voor het milieu en mogelijke milieurisico's. In dit geval zegt de Raad echter dat de verantwoordelijkheid voor het opzetten van dergelijke milieueffectbeoordelingen grotendeels bij de projectontwikkelaars ligt.

De Russische Federatie is geen partij bij dit Verdrag. Toch zouden wij graag zien dat Rusland het Verdrag van Espoo op vrijwillige basis ten uitvoer legt. Dat doet het land namelijk ook al geruime tijd voor de al bestaande kerncentrales.

Wat ten slotte de vraag betreft van het geacht parlementslid over mensenrechten inzake Rusland, heeft eerder een debat plaatsgevonden waarin mensenrechtenkwesties aan de orde zijn gesteld, en ik ben van mening dat de criteria voor het beschermen van de mensenrechten of voor het aan de kaak stellen van mensenrechtenschendingen overal gelijk zijn. Daarom is geen enkel land ervan gevrijwaard dat mensenrechtenschendingen op basis van het recht en ik zou zelfs zeggen op basis van een morele plicht worden veroordeeld. Dit zijn veroordelingen die ook van onze kant komen, en wij moeten daar ook toe overgaan, wanneer deze schendingen in de Europese Unie of in een van haar lidstaten plaatsvinden.

Het verband tussen deze kwestie en het visumbeleid is op dit moment erg lastig te leggen of te preciseren. Er wordt algemeen overleg over visa gevoerd. Ik denk dat men in het kader van deze algemene onderhandelingen over visa andere manieren zou kunnen voorstellen voor de verstrekking van visa. Maar zoals ik zei, zitten we nu midden in een breed overleg over visa met Rusland en ik denk dat we daarop moeten concentreren: de regeling van visa in algemene zin.

Dat zal waarschijnlijk tot de beste resultaten leiden op het gebied van het vrije verkeer van personen en Europeanen, en het biedt Europa zelfs de beste kans dat zijn waarden ook door andere burgers, buiten de Europese Unie, worden gedeeld.

De Voorzitter. – Vragen die bij gebrek aan tijd niet aan bod gekomen zijn, zullen schriftelijk worden beantwoord (zie bijlage).

Het vragenuur is gesloten.

14. Samenstelling commissies en delegaties: zie notulen

15. Ingekomen stukken: zie notulen

16. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

17. Sluiting van de vergadering

(De vergadering wordt om 19.20 uur gesloten)